ATHENS voice

29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ - 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2026
ΤΕΥΧΟΣ 1016
210 Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
WWW.ATHENSVOICE.GR
FREE PRESS ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΘΕΑΤΡΟ

192 λόγοι για να πας θέατρο

Όλες οι παραστάσεις που αξίζουν την έξοδό σου

Επιμέλεια: **Νίκη-Μαρία Κοσκινά**

AFTER THEATER

Και τώρα πού πάμε;

Τα στέκια που κρατούν τη νύχτα ζωντανή

A.V. Team

Ξεκίνα τα επόμενα ψώνια από το ψυγείο σου.

Γιατί όσα τρόφιμα έχεις ήδη, δε σου στοιχίζουν τίποτα επιπλέον!

0,00€

EDITO

Η εποχή της ανασφάλειας, του θυμού, της άγνοιας

Γιατί οι άνθρωποι στη Γαλλία ή στην Ελλάδα έχουν δίκιο και άδικο μαζί;

Του **ΦΩΤΗ ΓΕΩΡΓΕΛΕ**

Κάθε φορά που συμβαίνει ένα σημαντικό γεγονός στην επικαιρότητα, στον δημόσιο διάλογο πάντα, με σχεδόν αποκαρδιωτικό τρόπο, κυριαρχούν τα ήδη γνωστά και επαναλαμβανόμενα μοτίβα. Επεισόδια στη Γαλλία; Φταίνε τα παλιόπαιδα τα ατίθασα, φταίνε οι μετανάστες. Ή, στην Ελλάδα κυρίως, όπου κυριαρχεί ο αντίστροφος λαϊκισμός, φταίνε οι ανισότητες, φταίει ο κοινωνικός αποκλεισμός που οξύνεται. Τόσο προβλέψιμο και τόσο κλισέ όσο το αρνάκι του Πάσχα των τηλεοπτικών δελτίων, που κάθε χρόνο είναι «στα ύψη». Μισό αιώνα που ακριβαίνει το αρνάκι και εντείνεται ο κοινωνικός αποκλεισμός, απορώ πώς δεν είμαστε ήδη σκλάβοι να τραβάμε νηστικοί κουπί σε καμιά γαλέρα.

Κι όμως, αυτή τη φορά ο κίνδυνος είναι υπαρκτός. Έχει δίκιο ο κόσμος, ιδίως οι νέοι που διαμαρτύρονται στη Γαλλία γιατί νιώθουν ότι η ζωή τους θα είναι πιο δύσκολη από τη ζωή των γονιών τους; Φυσικά έχουν δίκιο, είναι γεγονός. Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρουν τι φταίει γι' αυτό.

Είχα τη τύχη να ζήσω εκεί αρκετά χρόνια. Τότε ήμασταν σίγουροι ότι το ίντερνετ του μέλλοντος, που έφτανε με φόρα, θα λεγόταν Minitel. Ότι τα αεροπλάνα που θα μας πήγαιναν στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού σε 3 ώρες ήταν τα Concorde. Και τα TGV τα τρένα που θα ένωναν τις πιο μακρινές πόλεις του κόσμου σε ελάχιστες ώρες. Σήμερα Minitel και Concorde δεν υπάρχουν καν και τα κινέζικα τρένα είναι αυτά που ενώνουν τη Σαγκάη με το Πεκίνο σε λίγες ώρες.

Η Ευρώπη κάποια στιγμή αυτάρεσκα θεώρησε ότι δεν χρειάζεται να προσπαθεί πλέον, ότι ήρθε το τέλος της ιστορίας, ότι η κυριαρχία θα της ανήκει πάντα. Πίστεψε ότι μπορεί να εμπιστευτεί την ασφάλειά της στους αμερικανικούς πυραύλους, τη φτηνή της ενέργεια στο ρώσικο φυσικό αέριο και να στείλει τα εργοστάσιά της να μολύνουν την Κίνα. Και αυτή πράσινη, κομψή, οικολογική και ειρηνική, να φτιάχνει πλαστικά καπάκια μη αποσπώμενα. Να ζει από τον θαυμασμό των άλλων, που θέλουν μια μέρα να ζήσουν το όνειρό τους στο Παρίσι, τη Ρώμη, το Λονδίνο, ή την Αθήνα.

Ο 20ός αιώνας είναι ήδη πίσω μας και ο 21ος διέψευσε και διαψεύδει κάθε μέρα και περισσότερο αυτή την αυταπάτη. Οι άλλοι προχώρησαν, η Ευρώπη έμεινε πίσω, τώρα η οικονομική δύναμη έχει μετακομίσει ανατολικά, ο ρόλος της Ευρώπης στον κόσμο όλο και μειώνεται. Σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση των 27 αντιπροσωπεύει περίπου το 5,5% του παγκόσμιου πληθυσμού, το 15,8% του παγκόσμιου εμπορίου, αλλά το 41,3% των παγκόσμιων δημόσιων δαπανών για κοινωνική προστασία. Τα δύο πρώτα νούμερα αυτής της πρότασης θα μειώνονται συνεχώς. Είναι δυνατόν το τρίτο να μείνει ανέπαφο με κάποιο θαύμα;

Η Ευρώπη είχε κατακτήσει αυτό το επίπεδο ζωής, ατομικής ευημερίας, κοινωνικής προστασίας των πολιτών της, όταν μέχρι τα μέσα, τα τέλη σχεδόν, του 20ού αιώνα ήταν ο κυρίαρχος της παγκόσμιας οικονομίας. Όσο ο ρόλος της μειώνεται, τόσο το επίπεδο αυτό θα απειλείται.

Υπάρχει λοιπόν πρόβλημα. Μόνο που η λύση του δεν είναι να κάνουν οι Γάλλοι ακριβώς ό,τι έκαναν όλα τα προηγούμενα χρόνια. Δηλαδή να αρνούνται το πρόβλημα. Και όπως εμείς εδώ την προηγούμενη δεκαετία, την εποχή της δικής μας χρεοκοπίας, να ψάχνουν τις εύκολες λύσεις για να μην αλλάξουν τίποτα. Λύσεις με τις οποίες κάποιοι σωτήρες τούς παραμυθιάζουν για να έρθουν στην εξουσία. Θα διαγράψουν το χρέος κι εκεί. Θα δίνουν συντάξεις στα 60. Εδώ ήρθαμε.

Κι από την άλλη, εκείνη η περιβόητη προοδευτική γαλλική διανόηση το μόνο που έχει καταφέρει να πει έπειτα από τόσα χρόνια κρίσης είναι το μαγικό κόλπο να φορολογήσουμε τους πλούσιους. Ούτε καν τα κέρδη – είναι ώρα τώρα να τα βάζεις με τους ισχυρούς του πλανήτη; Την περιουσία. Το eat the rich δηλαδή, απλώς σε 800 σελίδες. Πάλι θα τρέχει ο Ζεράρ Ντεπαρντιέ στην αφορολόγητη Μόσχα. Κάθε αιώνα το ίδιο παραμύθι.

Όταν η Ελλάδα μπήκε στην οικονομική κρίση, χρειαζόταν 35 δις τον χρόνο δανεικά τις τελευταίες χρονιές πριν από τη χρεωκοπία. Όταν τα δανεικά κόπηκαν, είχαμε μόνο μία διέξοδο για να διατηρήσουμε το επίπεδο της ζωής μας. Να αντικαταστήσουμε αυτά τα δανεικά χρήματα με έσοδα. Να τα δημιουργήσουμε με τη δουλειά μας. Αντί γι' αυτό, διαδηλώναμε κάθε μέρα, κάψαμε την πόλη μας, σπάγαμε τα μαγαζιά μας διαλύοντας την εμπορική ζωή του κέντρου, διώχναμε τους τουρίστες εμποδίζοντας τα κρουαζιερόπλοια να δέσουν στα λιμάνια και τα τουριστικά λεωφορεία να κινηθούν, ρίχνοντας λάδια στους δρόμους. Οι άλλες χώρες έβγαζαν ανακοινώσεις και απέτρεπαν τους πολίτες τους από διακοπές στην εμπόλεμη Αθήνα. Σήμερα τα 9,6 δις έσοδα από τον τουρισμό των χρόνων του 2010 έχουν γίνει 23,6 δις. Για να μη μιλήσουμε για τα Ναυπηγεία, τα ορυχεία Χρυσού στις Σκουριές, το Ελληνικό, τη ΔΕΗ και όλα τ' άλλα που η ελληνική καθυστέρηση υπονόμευε με κάθε τρόπο.

Όταν η Γαλλία βλέπει ότι, για να διατηρήσει το επίπεδο του κοινωνικού κράτους που είχε στον 20ό αιώνα, πρέπει να αντιδράσει, διαλέγει να ακούσει τις αυτοκτονικές φωνές. Καίει τα ιστορικά της κτίρια, σπάει τα μαγαζιά της, διαδηλώνει για να μην πάει η ηλικία συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη, που είναι και πάλι η μικρότερη της Ευρώπης. Τα 3.000 καμένα και λεπλατημένα μαγαζιά αυτών των ημερών δεν χωράει καμία αμφιβολία ότι θα συμβάλουν ιδιαίτερα στην επίλυση του οικονομικού προβλήματος.

Φυσικά έχουν πρόβλημα οι νέοι που βλέπουν ένα αβέβαιο μέλλον μπροστά τους. Φυσικά έχουν πρόβλημα οι μετανάστες πρώτης και δεύτερης γενιάς, που κάποτε έφταναν στην Ευρώπη για να δουλέψουν στα ραφτάδικα της Γαλλίας, στα ορυχεία του Βελγίου, στα εργοστάσια της Γερμανίας. Τώρα έρχονται για να δουλέψουν πού, στη Wolt; Ή να κάνουν σεζόν αντικαθιστώντας τους δικούς μας νέους;

Η γηραιά μας ήπειρος έχει μεγάλο πρόβλημα. Οι Ευρωπαίοι πολίτες, ιδίως οι νέοι, οι οποίοι θα ζήσουν σε έναν κόσμο που αλλάζει ραγδαία, έχουν δίκιο να νιώθουν ανασφάλεια. Όχι όμως όταν παρασύρονται από τις δημαγωγικές φωνές των άκρων, από τις αυταρχικές και αντιδημοκρατικές λύσεις του λαϊκισμού κάθε μορφής, από τον κυβερνοπόλεμο φθοράς των αντίπαλων χωρών, των εχθρών της Ευρώπης, από την υπονόμευση του ισλαμοφασισμού, που μεθοδικά διαβρώνει τη κοινωνική συνοχή.

Ίσως ο αγώνας να είναι μάταιος. Ίσως η Ευρώπη να είναι πραγματικά τόσο γερασμένη που δεν μπορεί να αντιδράσει, ίσως το εκκρεμές έχει στραφεί πια οριστικά στην άλλη πλευρά και σ' εμάς να μην απομένει τίποτα άλλο παρά να παρακολουθούμε την παρακμή της αυτοκρατορίας.

Αν όμως υπάρχει ένας δρόμος αντίδρασης, σίγουρα δεν είναι αυτός του φετιχισμού της σπασμένης βιτρίνας, έχουν περάσει 60 χρόνια απ' την *«Κοινωνία του θεάματος»*, πιο Boomer πεθαίνεις. Η σημερινή Ευρώπη δεν έχει καμία σχέση με την ισχυρή και πλούσια Ευρώπη του 20ού αιώνα. Όσοι αντιμετωπίζουν τα σημερινά προβλήματα με ρητορική και πρακτική του 1970, μισού αιώνα πίσω, είναι οι συντηρητικές δυνάμεις της εποχής μας. **A**

Athens Voices

Του **ΓΙΑΝΝΗ ΝΕΝΕ**
panikoval500@gmail.com

Λόγια που ακούστηκαν δημοσίως στην Αθήνα

«Τίμιο!»
(Φωνή θεατή στο τέλος της παράστασης «The Dreamers» στο Σύγχρονο θέατρο, Ευμολπιδών, Γκάζι, Σάββατο βράδυ)

Πατέρας και γιος στο σούπερ μάρκετ.
Ο γιος, που κρατάει το χαρτί
με τα ψώνια, ρωτάει:
-Τι λέει εδώ, μπαμπά;
Μπαμπάς: Παπάρι; Α, όχι, κάπαρη.
(Σπάτα, Πέμπτη μεσημέρι)

«Εδώ μέσα μένει η Γκιλφόιλ.
Και βγαίνει, λέει, δώδεκα-μία το βράδυ για να φάει».
(Μεσήλικο ζευγάρι περπατώντας στο πεζοδρόμιο της Αμερικανικής Πρεσβείας, Πέμπτη πρωί)

«Μαμά, γιατί κάνουν απεργία οι δάσκαλοι; Για να κάνουμε ησυχία;»
(Πιτσιρίκος με απορίες. Λεωφορείο Α7, Λεωφόρος Αλεξάνδρας, Τετάρτη πρωί)

Νοσηλεύτρια: ***Πώς είναι οι κενώσεις μας;***
Ασθενής: ***Δηλαδή;***
(Κεντρικό θεραπευτήριο της Αθήνας, Δευτέρα μεσημέρι)

Γιαγιά στη Σίκινο κάθεται στο διάσελο
και αγναντεύει. Τη ρωτάμε:
-Τι κάνεις εδώ, γιαγιά; Τι αγναντεύεις;
-Αφουγκράζομαι τη σιωπή, παιδιά μου.
(Αύγουστος 2026)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα, για το τεύχος Θέατρο, το σχεδιάζει η **Γκέλυ Καλαμπάκα**. Γεννήθηκε στα Τρίκαλα Θεσσαλίας και ζει στην Αθήνα. Εδώ και 20 χρόνια ασχολείται με το θέατρο και άλλες τέχνες, αλλάζοντας συχνά ιδιότητες. Μεταξύ άλλων, φωτογραφίζει, δημιουργεί εικαστικά, γραφιστικά και βίντεο για παραστάσεις. Την τελευταία διετία είναι art director στις Θεατρικές Επιχειρήσεις Τάγαρη. Αγαπά τα παρασκήνια και τη θέα από εκεί. Πιστεύει ότι το θέατρο μπορεί να είναι σπουδαίο χωρίς πολλά. Θεωρεί πολύτιμο το δικαίωμα στην αποτυχία και θαυμάζει απεριόριστα όσους εκτίθενται. Επιστρέφει συχνά στη φράση της Σούζαν Σόνταγκ *«Instead of a hermeneutics, we need an erotics of art».*

Info-diet

Της **ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ**

ΠΙΤΣΑ ΑΠΟ ΣΠΙΤΙ

Ήρθε η ώρα να αρχίσουμε να φουρνίζουμε τις δικές μας. Καλύτερα υλικά, φθηνότερες και πιο τίμιες.

ΨΩΜΙ ΑΠΟ ΣΠΙΤΙ

Τέρμα οι αλυσίδες. Ο μόνος τίμιος φούρνος είναι ο δικός σου φούρνος.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Οι Φιλιππινέζοι είναι ο λαός που γιορτάζει τα Χριστούγεννα από τον Σεπτέμβριο, και στην αθηναϊκή γειτονιά τους, τους Αμπελόκηπους, τα σπίτια τους φαίνονται εδώ και εβδομάδες στολισμένα με εκατοντάδες λαμπάκια.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Ήρθε η εποχή τους. Τα φυτεύουμε τώρα και παραμένουν ανθισμένα μέχρι την άνοιξη.

ΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΟΣΚΑΡ ΦΕΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στις 16/1 στο ΚΠΙΣΝ θα γίνει η τελετή απονομής των Ευρωπαϊκών Βραβείων Κινηματογράφου. Καλές ευρωπαϊκές ταινίες, μεγάλα ονόματα και αντι-Χόλιγουντ άποψη.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

-Πάμε να κάψουμε την πόλη;
-Μην πιάσουν λίγο τα κρύα, αμέσως υπερβολές…

ΤΟ TATOO-TWEET ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Όταν βλέπω όμορφη γυναίκα με πολλά τατουάζ, σκέφτομαι αυθόρμητα: μια Ferrari με αυτοκόλλητο «ΕΞΑΤΜΙΣΕΙΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ».

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ

«Ευκολάκι.. βάζεις το ψυγείο στο ξefrost και ξεπαγώνεις τον σολομό».

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Από πάνω μας σφυρίζουν εκατομμύρια ευρώ, μπάλες μπάσκετ, πίτσες, καρβέλια και καφέδες κι εμείς περιμένουμε την Black Friday.

ΟΔΟΣ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΖΩΝΑΚΗ

Ο δήμος Νίκαιας- Ρέντη εξετάζει τη μετονομασία της οδού Μάρκου Μπότσαρη σε οδό Γιώργου Μαζωνάκη. Μάλλον κακόγουστο. Ο Μαζωνάκης δεν ήταν ήρωας, ήταν παιδί του λαού, δεν του άρεσαν τα ταρατατζούμ.

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Ετοιμάζονται να απογειωθούν.
Κοίτα που σε λίγο θα ξαναγυρίσουμε στο Magic Bus.

ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΟ ΧΟΡΟΣΤΑΣΙΟ ΣΤΗΝ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

Μετά από 31 χρόνια, το αγαπημένο στέκι που είχε ιδρύσει ο Κώστας Τσατσούλης και που σχεδόν όλοι μας οι φίλοι πέρασαν από τα πικάπ και τα πάρτι του μας αποχαιρετά οριστικά στις 7 Νοεμβρίου.

ΔΥΣΟΙΩΝΑ

«Η Γαλλία και η Γερμανία θα καταρρεύσουν αν βγουν ακροδεξιές κυβερνήσεις, και δεν θα γλιτώσουμε ούτε εμείς».
(Δήλωσε ο σοφός Στάθης Καλύβας)

ΗΛΙΑΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΛΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Νέο μπουγαδόνερο το a theatre near you.

ATHENS VOICE

Εκδότης-Διευθυντής Φώτης Γεωργελές

Σύμβουλος Έκδοσης Σταυρούλα Παναγιωτάκη
Διευθύντρια Σύνταξης Αγγελική Μπιρμπίλη

Αρχισυνταξία Δήμητρα Γκρους

Senior Editor Λουκάς Βελιδάκης

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης Λουίζα Ναθαναήλ

Art Director Φώτης Πεχλιβανίδης

Διεύθυνση Web Δημήτρης Αθανασιάδης

Σύμβουλος Διεύθυνσης Χριστίνα Γαλανοπούλου

Αρχισυνταξία Δανάη Καμζόλα (Podcast & City Guide), Μπάμπης Καλογιάννης
Αρχισυνταξία Newsroom Τόνια Ζαραβέλα, Μάριος Βελέντζας

Τεχνικός διευθυντής Βάιος Συντσιρμάς
Social Media Manager Τάσος Ανέστης

Υπεύθυνος ύλης Τάκης Σκριβάνος
Επιμέλεια ύλης Φανή Κουλούντζου, Κατερίνα Ασήμου

Συντακτική ομάδα: Κ. Αθανασιάδης, Ν. Αμανίτης, Ε. Βαρδάκη, Μ. Βελέντζας, Σ. Βλέτσας, Κ. Βνάτσιου, Κ. Βουλγαρέλη, Ρ. Γεροδήμος, Ν. Γεωργελέ, Ν. Γεωργιάδης, Κ.Γιαννακίδης, Κ. Γλυνιαδάκη, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Γ. Δαββέτας, Γ. Δήμος, Π. Διαμαντάκου, Α.Μ. Δρουμπούκη, Θ. Κ. Ευθυμίου, Γ. Ζερβογιάννη, Μ. Ζουμπουλάκη, Κ. Καΐμάκης, Σ. Καλαμαντή, Μ. Καλτάκη, Κ. Καμπόσου, Β. Καμπουροπούλου, Δ. Καραθάνος, Λ. Καψάλη, Ν. Κοσκινά, Α. Κοσμοπούλου, Δ. Κουμαριώτης, Α. Μανουσάκη, Μ. Μανωλοπούλου, Ι. Μαραγκουδάκη, Α. Μαρκάκης, Χ. Μαρκάκης, Δ. Μαστρογιαννίτης, Β. Ματζάρογλου, ΤΖ. Μελιτά, Ε. Μπινάζη, Α. Μπρουντζάκη, Γ. Νένες, Ε. Ντάκουλα, Δ. Παπαδόπουλος, Π. Παναγιωτόπουλος, Κ. Παναγοπούλου, Γ. Παυριανός, Μ. Προβατάς, ΤΖ. Ρουσάκη, Μ. Ι. Σιγαλού, Τ. Σκραπαλιώρη, Ζ. Σφυρή, Σ. Τριανταφύλλου, Σ. Τσιτσόπουλος, Γ. Φλωράκης, Ε. Χελιώτη, Κ. Χριστοφόρου, Γ. Ψύχας, Ε. Ψυχούλη

Γραμματεία Σύνταξης Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr / avguide@athensvoice.gr

Ατελιέ Sotos Anagnos

LOOKmag Κωνσταντίνα Βλαχοπούλου

Creative Manager Θάνος Ψυλλίδης
Creative Marketing Manager Λαμπρινή Τρούγκου
Branded Content Editor Χαρά Αλεξανδροπούλου
Multimedia Designer Όλγα Καραγιάννη

Εικονογραφήσεις art@athensvoice.gr
Φωτό: Ειρήνη Σιούσιουρα, Θανάσης Καρατζάς, Γιώργος Ζαρζώνης, Τάσος Βρεττός, Έκτορας Δ. Βούτσας, Κώστας Αμοιρίδης, Βαγγέλης Τάτσης, Χρήστος Κισατζεκιάν, Δημήτρης Κλεάνθης, Μαρία Μαρκέζη, Πέτρος Νικόλτσος, Λάζαρος Γραικός

Account Directors
Τίνα Γαϊτανίδου, Βόνη Ζαφειροπούλου

Direct Market Advertising Director
Άννα Αντωνίου
Direct Market Advertising Managers
Μιχάλης Δρακάκης, Εύα Βαλαμβάνου, Ελένη Βαρύτη, Νώντας Νταμπάνης, Ελεωνόρα Τζεφρόνη

Marketing & Event Coordinator AV
Κωνσταντίνα Μιχάλη

Συντονισμός Διαφήμισης Μαίρη Κούρτη
marketing@athensvoice.gr
Digital Traffic Manager Εύη Ταρνάρη
Digital Advertising Coordinator Μίνα Γιαννάκη

Ψηφιακή Υποστήριξη Νικόλας Αργυρίου

Διεύθυνση Λογιστηρίου Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο Ουρανία Μιχάλη, Μαίρη Λυκούση, Κωνσταντίνα Ζαβιτσάνου

Υπεύθυνοι Διανομής Γιάννης Μιχάλης, Γιάννης Βαρουξής - *Διανομή* Παναγιώτης Λομπαρδής

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση «Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ»

Athens Voice S.A.
Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369, fax: 210 3632.317
Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310
VOICE RADIO: 210 3648.213
Αγγελίες: 210 3617.369 **Λογιστήριο:** 210 3617.170

www.athensvoice.gr
Αν δεν βρίσκετε την Α.V. στα σημεία διανομής, επικοινωνήστε: 210 3617.360, 210 3617.369
Κωδικός εντύπου: 7021, ISSN 1790-6164

Νόμιμος Εκπρόσωπος: Γεωργελέ Ελισάβετ Τρισεύγενη
Κύριος Μέτοχος: Γεωργελές Φώτιος

Αρ. Πιστοποίησης ΜΕΤ: 230237

ATHENS Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

Η Γερμανία
σε καλεί...
Πες ναι και κλείσε θέση για
Βερολίνο, Φρανκφούρτη,
Μόναχο, Αμβούργο, Ντίσελντορφ,
Στουτγάρδη, Αννόβερο.
A STAR ALLIANCE MEMBER
AEGEAN
aegeanair.com

SHOOT ME

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΡΗΓΟΥ

Ένα βράδυ σε μια ΣΤΟΑ της Αθήνας, ανάμεσα σε κόκκινα φώτα και electronic games

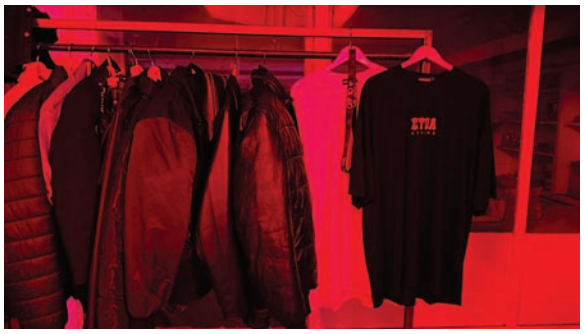

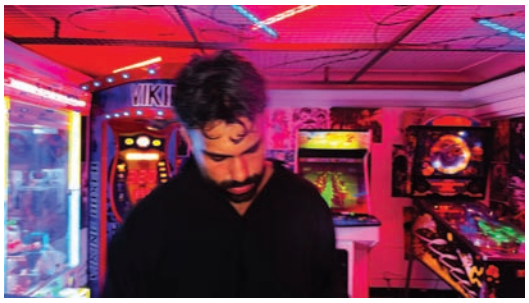

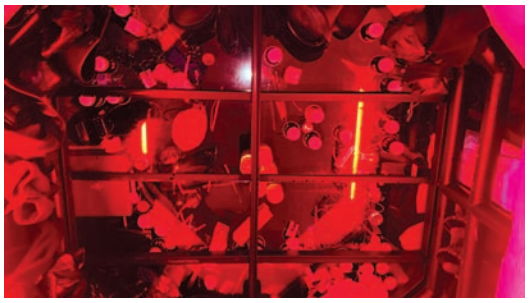

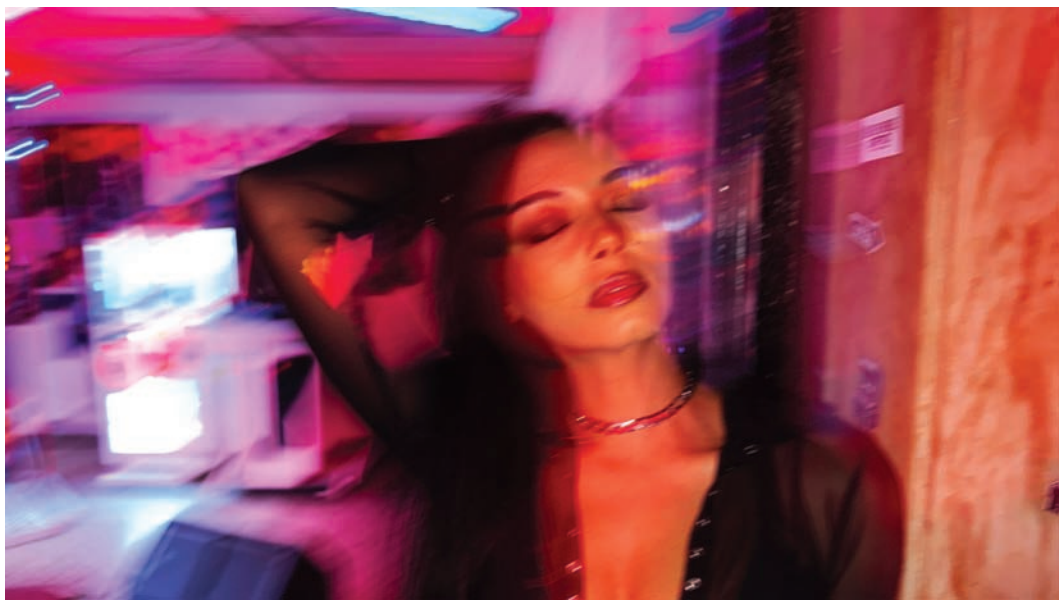

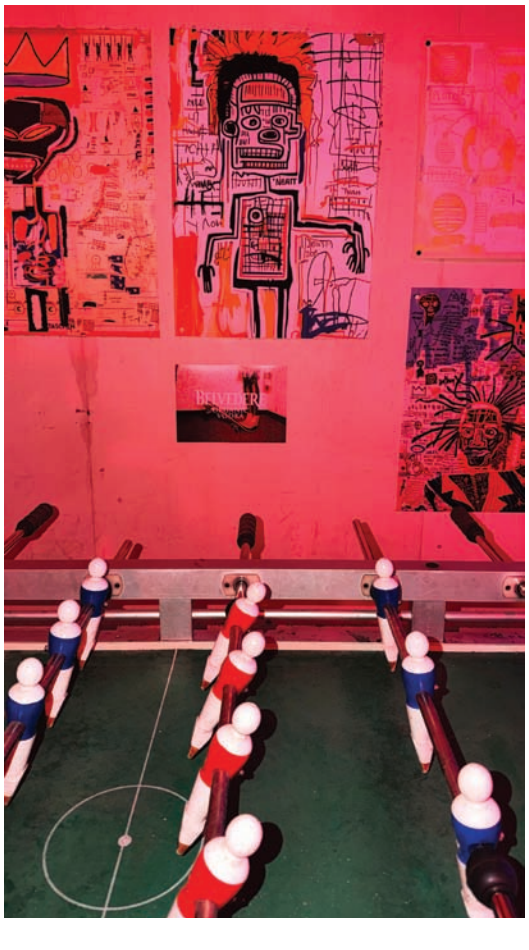

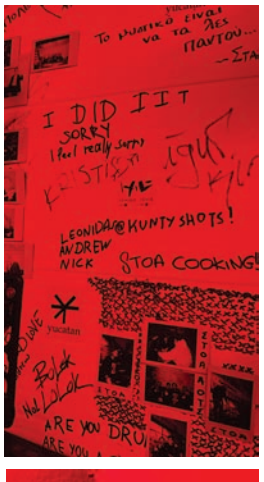

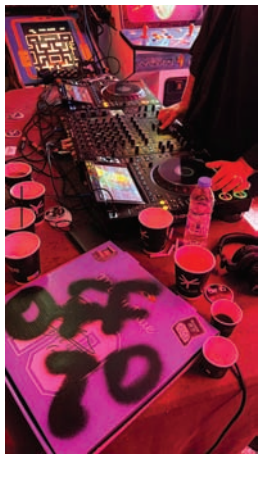

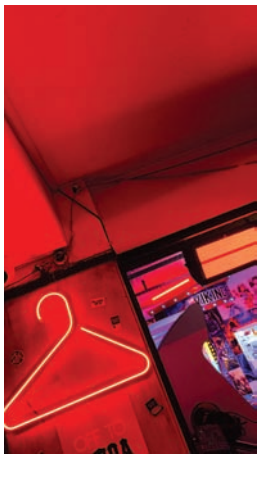

έλα πιο κοντά
στην Ελλάδα
Οι θησαυροί σπάνια βρίσκονται στον χάρτη.
Ανακάλυψε τους θησαυρούς της ελληνικής
γαστρονομίας από κοντά.
#Greekgastronomy
TAG GREECE
Tradition, Agritourism & Gastronomy
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Τουρισμού
Ελλάδα 2.0
ΕΘΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΚΑΜΨΗΣ ΚΑΙ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης
NextGenerationEU

Του **ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΝΔΟΛΟΥ**

Πυρετός το Σαββατόβραδο

© ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΝΔΟΛΟΣ

Το **ραντεβού με τους φίλους του είναι στην πλατεία Εσπερίδων** μπροστά από τα Starbucks στις επτά και μισή. Είμαστε εκεί τρία λεπτά νωρίτερα. *«Πάρε και το μπουφάν σου»*, του λέω. *«Όχι, δεν κρυώνω»*, μου απαντάει. *«Μπορεί να κρυώνεις πιο μετά». «Μπα, θα είμαι οκέι». «Καλώς, θα βρίσκομαι τριγύρω. Αν κρυώσεις, πάρε με να σου το φέρω». «Εντάξει, μπαμπά». «Να προσέχεις, έτσι;» «Ναι, μπαμπά». «Και να απαντάς στο τηλέφωνο».* Τον αφήνω.

Παρακολουθώντας τον να ξεμακραίνει, νιώθω ένα σφίξιμο στην καρδιά. Πότε ήταν μικρούλης και βλέπαμε *«Charlie and the numbers»* τέτοια ώρα τα Σάββατα, και πότε έγινε 13 κι άρχισε να βγαίνει με τους φίλους του. Δεν συνηθίζεται εύκολα, όσο κι αν χαίρεσαι που μεγαλώνουν. Βάζω πρώτη και προχωράω αργά, ενώ τον παρατηρώ από τον καθρέφτη. Έχει βρει την παρέα του. Στέκονται στο πεζούλι και μιλάνε χαμογελαστοί. Χαμογελάω κι εγώ. Ύστερα κοιτάζω το μπουφάν που δεν πήρε μαζί του. Το χαμόγελο σβήνει. Θα κρυώνει άραγε; Δεν θα κρυώνει; Ρίχνω μια ματιά έξω. Τα μισά παιδιά είναι με μπουφάν, τα άλλα μισά χωρίς. Τέλος πάντων, εδώ τριγύρω θα είμαι έτσι κι αλλιώς· αν κρυώνει, θα με ειδοποιήσει να του το πάω.

Στα πεζοδρόμια κόσμος πολύς. Η Γλυφάδα είναι τίγκα. Βρίσκω να παρκάρω επί της Γρηγορίου Λαμπράκη, κατόρθωμα για Σαββατόβραδο. Δεν ξέρω αν κι άλλοι μπαμπάδες κάνουν το ίδιο. Εγώ, προς το παρόν, δεν μπορώ να μη βρίσκομαι κάπου κοντά του. Πόσες φορές έχει βγει μόνος με τους φίλους του; Όχι πολλές. Το κέντρο της Γλυφάδας δεν είναι πια αυτό που ήταν. Τόσα ακούγονται. Για ξυλοδαρμούς, συμμορίες. Τις προάλλες έπιασαν έναν δεκαεπτάχρονο που πούλαγε μαύρο. Δεν είμαι ο Τσαρλς Μπρόνσον στο *«Death Wish»*, αλλά κάτι να συμβεί, κάτι να χρειαστεί…

Βγαίνω από το αυτοκίνητο κι αρχίζω τον άσκοπο ποδαρόδρομο, γίνομαι ένα με την Generation Alpha, τους γεννηθέντες μεταξύ 2010 και 2013. Το χαίρομαι κατά βάθος. Είναι σαν να ξαναζώ τη δική μου εφηβεία στα ίδια ακριβώς μέρη. Σάββατο βράδυ, όπως το 1985, το '86 και το '87, που με τον Αλέκο, τον Χρήστο και τον Μιχάλη ανακαλύπταμε τον κόσμο και τους εαυτούς μας. Τότε που ξεκινούσαμε από το Άννα Ντορ με ταινία και καταλήγαμε στο Queen ή στο Royal για χάμπουργκερ και βάφλες. Βολτάραμε δίχως να κουραζόμαστε. Σαράντα χρόνια μετά, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Ίδια γεωγραφία, άλλος κόσμος.

Κρατώ το μπουφάν του στα χέρια μου, μπας και μου τηλεφωνήσει. Η οδός Μεταξά πάλλεται από γέλια, φωνές. Εκατοντάδες έφηβοι του γυμνασίου συνειδητοποιούν ότι έχουν αφήσει προ πολλού πίσω τους τα τουβλάκια, το *«Roblox»* και την *«Ντόρα την Εξερευνήτρια»*. Στην ουσία υποδύονται τους γονείς τους ή όποιο γονεϊκό πρότυπο έχουν. Άλλοι γελούν, άλλοι μιλούν έντονα, άλλοι φαίνονται πιο κλειστοί, πιο απόμακροι. Μα όλοι ξεπατικώνουν μια ηλικία μεγαλύτερη από τη δική τους, θέλουν να αποδείξουν ότι ανήκουν στο τώρα, στην παρέα, στο τοπίο που τους περιβάλλει.

Γωνία Μεταξά και Δούσμανη, αφήνομαι σ' αυτό το απέραντο κύμα πυρετού που απαρτίζουν οι παρέες. Κάθομαι και τις χαζεύω. Ιδού η γενιά της ομοιομορφίας. Αισθητικά είναι όλες οι φυλές η εξής μία: ένα σκουρόχρωμο ποτάμι. Μαύρες μπλούζες και μαύρες φόρμες τα αγόρια, μαύρα μπουστάκια και μαύρα κολάν τα κορίτσια. Σπανίως βλέπεις μείξη αρσενικού και θηλυκού σ' αυτή την ηλικία. Εκείνοι πάνε μόνοι τους, εκείνες πάνε μόνες τους. Στήνω αυτί. Τα κορίτσια έχουν κάτι πιο εμφατικό στη συμπεριφορά τους. *«Όχι, δεν πρόκειται να συμβεί αυτό! Δεν πρόκειται!»* λέει η 13χρονη Χ στη 13χρονη Ψ, και η 13χρονη Ψ απαντάει: *«Και βέβαια δεν θα συμβεί! Αυτό έλειπε!»*. Μοιάζουν απόλυτες, όπως οι μανάδες τους. Στα αγόρια διακρίνεις μιαν αμυδρή αμφιβολία. *«Τι λες; Να πάω;»* λέει ο 13χρονος Χ στον 13χρονο Ψ, και ο 13χρονος Ψ απαντάει: *«Μάλλον. Δεν ξέρω»*. Τριγύρω αστυνομικοί με άγρυπνο βλέμμα, ομάδες ΔΙ.ΑΣ. – είπαμε, τα κρούσματα είναι πολλά, η ζούγκλα του μαυροπίνακα ελλοχεύει.

Χτυπάει το τηλέφωνο. Δεν είναι ο γιος μου, αλλά η μητέρα του. *«Το φόρεσε το μπουφάν;» «Όχι». «Μα κάνει παγωνιά, θα ξυλιάσει». «Το έχω μαζί μου, άμα κρυώσει θα μου τηλεφωνήσει και θα του το πάω». «Μήπως να τον πάρεις εσύ; Μπορεί ήδη να κρυώνει». «Άσε, δεν θέλω να τον πρήξω, θα με ειδοποιήσει εκείνος».* Με το μπουφάν στα χέρια, διανύω όλη την απόσταση από το ύψος του Αριάν μέχρι τον Άγιο Κωνσταντίνο και ξαναγυρίζω πίσω. Κάθομαι σ' ένα παγκάκι κάτω από τους ευκάλυπτους στον δρόμο των ποιητών, που τώρα έχει πεζοδρομηθεί. Κάποτε εκεί πάρκαρε ο πατέρας μου. Στο παγκάκι είναι γραμμένο με λευκή μπογιά το εξής: *«Όλι αρ, είσαι ωραίος σαν Έλληνας. Νίκος Εγγονόπουλος, Μπολιβάρ»*. Βλέπω κι άλλες παρέες. Καμιά τους, φυσικά, δεν γνωρίζει από Εγγονόπουλο – τέτοιοι ποιητές είναι για αργότερα στη ζωή, αν αγαπήσουν τη λογοτεχνία, τώρα οι έφηβοι το μόνο είδος ποίησης που αναγνωρίζουν είναι αυτό των ενστίκτων. *«Πήγαινε, ρε, να της μιλήσεις»*, λέει ένας υψηλόσωμος χοντρούλης στον φίλο του. *«Όχι, δεν πάω»*, λέει ο άλλος. *«Πήγαινε, γιατί αλλιώς θα σε πάω εγώ». «Όχι, όχι».* Ο υψηλόσωμος χοντρούλης τον παίρνει σηκωτό και τον αφήνει μπροστά σε μια έκπληκτη πριγκίπισσα. Γελάω. Τι ωραίο να είσαι δεκατριών.

Έπειτα συνειδητοποιώ ότι ο οδικός άξονας αυτής της σαββατιάτικης εξόδου είναι για την εν λόγω γενιά προκαθορισμένος αυστηρότατα. Ξεκινάει από τα Starbucks, επεκτείνεται προς τις κούνιες της παιδικής χαράς (δεν κάνουν κούνια, απλώς συζητάνε γύρω από τις κούνιες) και ύστερα περιλαμβάνει σταθμούς: είτε τα Friday's πλησίον του δρόμου των ποιητών, είτε το ιστορικό Blanos διακόσια μέτρα πιο κάτω (εκεί πηγαίναμε κι εμείς το '86), είτε τα MacDonald's και τα KFC στο άλλο άκρο της πλατείας. Βαδίζουν ατέρμονα, πάνω κάτω, πάνω κάτω. Θα παίξουν μια παρτίδα μπόουλινγκ, αν είναι τυχεροί και δεν έχει μεγάλη αναμονή. Θα καθίσουν σε κάποιο πεζούλι. Θα φάνε fast food. Και αυτό ήταν.

Η ώρα όσο κρατάω το μπουφάν του δεν περνάει γρήγορα, γιατί σκέφτομαι ότι μπορεί να κρυώνει. Αλλά κάποια στιγμή, γύρω στις 8:15, μου τηλεφωνεί. *«Μπαμπά, είμαι έξω από το Blanos, είσαι κοντά;» «Ναι»*, του απαντάω, κι ας είμαι ενάμισι χιλιόμετρο μακριά. *«Μπορείς να μου φέρεις το μπουφάν; Κρυώνω». «Σου το φέρνω».* Και ιδού ένας 56χρονος που δρασκελίζει τρέχοντας τους δρόμους και τις πλατείες μ' ένα μπουφάν στα χέρια. Λίγα λεπτά αργότερα του το δίνω και το φοράει. *«Ευχαριστώ»*, μου λέει μπροστά στους φίλους του (*«Ευχαριστώ, μπαμπάκα»*, θα μου έλεγε ίσως αν ήμασταν μόνοι μας, ωστόσο αυτή είναι η ιδιοσυγκρασία των αγοριών από καταβολής κόσμου, όταν είσαι με τους κολλητούς, επικρατεί η ορολογία της ωρίμανσης). Φεύγω ξανά. Βρίσκω άλλο παγκάκι. Κοιτάζω το ρολόι μου. Τώρα ξέρω ότι η ώρα θα περάσει πολύ πιο γρήγορα, αφού δεν κρυώνει. Σε λίγο θα τον έχω στο αυτοκίνητο και θα γυρνάμε σπίτι. **A**

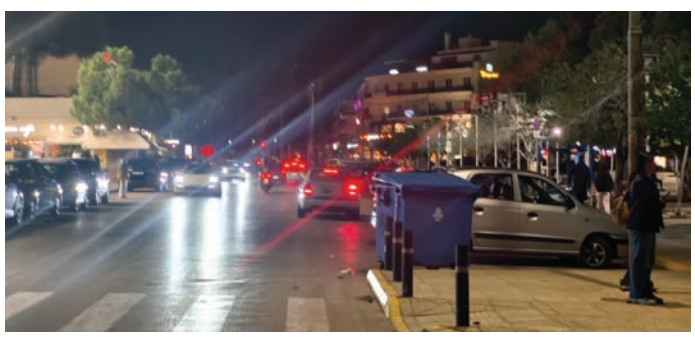

© ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΝΔΟΛΟΣ

Άλλοι γελούν, άλλοι μιλούν έντονα, άλλοι φαίνονται πιο κλειστοί, πιο απόμακροι. Μα όλοι οι έφηβοι ξεπατικώνουν μια ηλικία μεγαλύτερη από τη δική τους, θέλουν να αποδείξουν ότι ανήκουν στο τώρα, στην παρέα, στο τοπίο που τους περιβάλλει.

1

3

2

Από τα εμπόδια στη συμμετοχή
Ένα νέο μονοπάτι για την Πάρνηθα

Με τη στήριξη του Kaizen Foundation, περισσότεροι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα να «ζήσουν» τη φύση χωρίς αποκλεισμούς.

Με στόχο να κάνει τη φύση πιο προσβάσιμη σε όλους, το Kaizen Foundation στήριξε τη δημιουργία του πρώτου Μονοπατιού Προσβασιμότητας σε Εθνικό Δρυμό της χώρας, στην Πάρνηθα. Ο διεθνής κοινωφελής οργανισμός που δημιουργήθηκε και χρηματοδοτείται αποκλειστικά από την Kaizen Gaming, συνέβαλε στην υλοποίηση ενός έργου που ανταποκρίνεται σε μια ουσιαστική κοινωνική ανάγκη: στη δυνατότητα των ατόμων με αναπηρία και κινητικές δυσκολίες να απολαμβάνουν το φυσικό περιβάλλον με μεγαλύτερη ανεξαρτησία.

Μια εκδρομή στο βουνό, μια βόλτα ανάμεσα στα δέντρα ή λίγες ώρες με φίλους και οικογένεια αποτελούν για πολλούς απλές επιλογές της καθημερινότητας. Για άλλους, όμως, τέτοιες δραστηριότητες απαιτούν ιδιαίτερη προετοιμασία ή παραμένουν ανέφικτες. Οι απότομες κλίσεις, το ανώμαλο έδαφος και η απουσία κατάλληλων υποδομών μπορούν να αποκλείσουν ανθρώπους από φυσικούς χώρους, περιορίζοντας παράλληλα τις ευκαιρίες τους για αναψυχή και κοινωνική επαφή.
Η σημασία της νέας υποδομής στην Πάρνηθα βρίσκεται ακριβώς σε αυτή τη διάσταση. Η προσβασιμότητα δεν αφορά αποκλειστικά τη μετακίνηση από ένα σημείο σε ένα άλλο. Συνδέεται με την ελευθερία της επιλογής, την προσωπική αξιοπρέπεια και το δικαίωμα κάθε ανθρώπου να συμμετέχει σε δραστηριότητες χωρίς να εξαρτάται από την ανάγκη συνεχούς βοήθειας. Όταν οι χώροι σχεδιάζονται λαμβάνοντας υπόψη διαφορετικές ανάγκες, περιορίζονται και οι συνθήκες που οδηγούν στον κοινωνικό αποκλεισμό.

Από μια πραγματική ανάγκη σε μια νέα δυνατότητα

Η ιδέα για τη δημιουργία του μονοπατιού προέκυψε έπειτα από πρωτοβουλία της ομάδας της Access to Nature, μέλη της οποίας δραστηριοποιούνται στην Πάρνηθα από το 2004. Στη διάρκεια αυτών των ετών συνάντησαν πολλές φορές επισκέπτες με κινητικές δυσκολίες, που χρειάζονταν βοήθεια ακόμη και για να προσεγγίσουν το Καταφύγιο Μπάφι, ενώ άλλοι απέφευγαν εξαρχής την επίσκεψη στο βουνό. Οι εμπειρίες αυτές αποτέλεσαν την αφετηρία μιας προσπάθειας που ξεκίνησε το 2019 και εξελίχθηκε σε ένα απαιτητικό εγχείρημα, με μελέτες, αδειοδοτήσεις και τεχνικές προκλήσεις που έπρεπε να αντιμετωπιστούν με σεβασμό στο προστατευόμενο περιβάλλον του Εθνικού Δρυμού.
Το έργο υλοποιήθηκε από την Access to Nature και τον Ελληνικό Ορειβατικό Σύνδεσμο Αθηνών και περιλαμβάνει δύο συνδεδεμένες, αλλά λειτουργικά ανεξάρτητες διαδρομές κοντά στο Καταφύγιο Μπάφι. Η πρώτη, μήκους 396 μέτρων, προσφέρει κυκλική περιήγηση μέσα στο δάσος, με σταθερή επιφάνεια, ελεγχόμενες κλίσεις και ειδικά διαμορφωμένους χώρους ανάπαυσης. Η δεύτερη, μήκους 107 μέτρων, συνδέει τον χώρο στάθμευσης με το καταφύγιο, όπου πραγματοποιήθηκαν επιπλέον παρεμβάσεις, όπως η κατασκευή ραμπών, η εγκατάσταση αναβατορίου και η δημιουργία προσβάσιμου χώρου υγιεινής.
Ιδιαίτερο στοιχείο του έργου αποτελεί η συμμετοχή των ίδιων των ανθρώπων στους οποίους απευθύνεται. Εκπρόσωποι συλλόγων ατόμων με αναπηρία και μελλοντικοί χρήστες συμμετείχαν στον σχεδιασμό, μεταφέροντας τις εμπειρίες και τις παρατηρήσεις τους για τις επιφάνειες, τις κλίσεις και τις συνθήκες ασφαλούς μετακίνησης. Κατά την κατασκευή πραγματοποιήθηκαν δοκιμές, ώστε οι επιλεγμένες λύσεις να αξιολογηθούν στην πράξη. Με αυτόν τον τρόπο, η βιωματική γνώση των χρηστών αποτέλεσε ουσιαστικό μέρος της διαδικασίας.

Η αξία της συμμετοχής και της επαφής με τη φύση

Η δημιουργία ενός προσβάσιμου μονοπατιού αποκτά ιδιαίτερη σημασία όταν εξετάσουμε τις εμπειρίες που μπορεί να προσφέρει. Μια οικογένεια με μέλος που χρησιμοποιεί αναπηρικό αμαξίδιο μπορεί πλέον να συμπεριλάβει την Πάρνηθα στις επιλογές της για μια κοινή εξόρμηση. Μια παρέα φίλων μπορεί να σχεδιάσει μια επίσκεψη στο βουνό, γνωρίζοντας ότι υπάρχει κατάλληλα διαμορφωμένη διαδρομή. Από τις υποδομές μπορούν επίσης να επωφεληθούν ηλικιωμένοι, γονείς με παιδικά καρότσια και επισκέπτες που δυσκολεύονται να κινηθούν σε συμβατικά ορεινά μονοπάτια.
Πέρα από την πρακτική διευκόλυνση, η δυνατότητα αυτή έχει σημασία και για την ψυχική ευεξία. Η επαφή με το φυσικό περιβάλλον, η ησυχία του δάσους και η αλλαγή παραστάσεων μπορούν να προσφέρουν στιγμές χαλάρωσης και αποφόρτισης από την καθημερινότητα. Εξίσου σημαντική είναι η κοινωνική διάσταση της εμπειρίας: ο χρόνος με αγαπημένα πρόσωπα, η συμμετοχή σε δραστηριότητες αναψυχής και η αίσθηση ότι ένας χώρος είναι διαθέσιμος και για εσένα.
Για ανθρώπους που μέχρι σήμερα συναντούσαν σημαντικούς περιορισμούς, η δυνατότητα να επιλέξουν οι ίδιοι μια τέτοια δραστηριότητα μπορεί να ενισχύσει το αίσθημα ανεξαρτησίας και να δημιουργήσει περισσότερες ευκαιρίες κοινωνικοποίησης. Η πρόσβαση στη φύση συνδέεται, επομένως, και με την ποιότητα ζωής, καθώς επιτρέπει σε περισσότερους ανθρώπους να απολαμβάνουν εμπειρίες που συμβάλλουν στη σωματική και ψυχική τους ευεξία.

Μια επένδυση στην προσβασιμότητα με διάρκεια

Για το Kaizen Foundation, η χρηματοδότηση του Μονοπατιού Προσβασιμότητας εντάσσεται στην ευρύτερη αποστολή του για τη δημιουργία ίσων ευκαιριών, συνδέοντας δύο από τους βασικούς πυλώνες δράσης του, την κοινωνία και το περιβάλλον. Η πρωτοβουλία αναδεικνύει πώς η κοινωνική προσφορά μπορεί να αποκτήσει πρακτικό περιεχόμενο μέσα από υποδομές που απαντούν σε συγκεκριμένες ανάγκες. Η δέσμευση του οργανισμού συνεχίζεται και μετά την κατασκευή, καθώς έχει αναλάβει το κόστος συντήρησης του μονοπατιού για τα επόμενα τρία χρόνια. Η πρόβλεψη αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς η διατήρηση της προσβασιμότητας απαιτεί συστηματική φροντίδα, ώστε οι διαδρομές να παραμένουν ασφαλείς και λειτουργικές.

Το Μονοπάτι Προσβασιμότητας στην Πάρνηθα αποτελεί πλέον ένα παράδειγμα συνεργασίας που μπορεί να αξιοποιηθεί ως σημείο αναφοράς για αντίστοιχες παρεμβάσεις σε άλλες περιοχές της Ελλάδας. Κυρίως, αναδεικνύει την ανάγκη να αντιμετωπίζεται η προσβασιμότητα ως βασική παράμετρος στον σχεδιασμό χώρων αναψυχής και δημόσιων υποδομών. Η πρωτοβουλία του Kaizen Foundation υπενθυμίζει ότι η ισότιμη πρόσβαση αποκτά πραγματικό νόημα μέσα από τις επιλογές που προσφέρει στην καθημερινότητα. Από τη δυνατότητα μιας ανεξάρτητης μετακίνησης μέχρι τη συμμετοχή σε μια κοινή εκδρομή, κάθε εμπόδιο που αίρεται δημιουργεί περισσότερο χώρο για όλους στην κοινωνική ζωή.

1 Από αριστερά: Πάνος Κωνσταντόπουλος, πρόεδρος του Kaizen Foundation, Αλέξανδρος Ταξιλδάρης, πρόεδρος του Συλλόγου Αναπήρων Ατόμων με κινητικά προβλήματα και Φίλων «ΠΕΡΠΑΤΩ», Στέφανος Σιδηρόπουλος, ιδρυτικό μέλος της Access To Nature, Κώστας Σιάχος, πρόεδρος του Πανελλήνιου Αθλητικού Συλλόγου Κινητικά Αναπήρων και της Εθνικής Αθλητικής Ομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρία

2 Kaizen foundation, Μονοπάτι προσβασιμοτητας, Πάρνηθα. Ο χάρτης του διαδρομής βρίσκεται στην είσοδο του Μονοπατιού Προσβασιμότητας.

3 KF Μονοπάτι Προσβασιμότητας (1ο τμήμα)

adv AV

FREE VOICES

Ο 21ος αιώνας και τα μη επιλύσιμα πολυώνυμα

Η σύγχρονη γεωπολιτική, η αντίληψη περί ταραγμένου κόσμου και η ιδέα No Future

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Είναι ο κόσμος του 21ου αιώνα πιο ταραγμένος απ' αυτόν του 20ού; Είναι άραγε πιο ταραγμένος κι από εποχές που χάθηκαν στην ομίχλη του χρόνου; Η απάντηση εξαρτάται από το πώς μετράμε την ταραχή του: αν τον συγκρίνουμε με τον 20ό αιώνα των δύο παγκοσμίων πολέμων, των κρίσιμων στιγμών του Ψυχρού Πολέμου και των πολυαίμακτων συγκρούσεων διά πληρεξουσίου, η ανθρωπότητα φαίνεται να έχει επιτύχει κάποιον βαθμό αταραξίας. Αν θυμηθούμε τα δικτατορικά καθεστώτα, τους λιμούς και τις επιδημίες σε όλη την ιστορία της νεωτερικότητας, ίσως καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η ανησυχία που μας κατακλύζει τα τελευταία χρόνια είναι αδικαιολόγητη.

Αλλά δεν είναι. Μολονότι το αίσθημα της αβεβαιότητας είναι συνυφασμένο με την ανθρώπινη ζωή, την ατομική και συλλογική —ακόμα και κατά τη διάρκεια των δεκαετιών της ειρήνης και της ανάπτυξης, αντιμετωπίζαμε φρικαλεότητες, απειλές πυρηνικού ολέθρου, ηθικό πανικό, πολιτιστικούς πολέμους— ο 21ος αιώνας μοιάζει με πολυώνυμο πέμπτου βαθμού· όχι απλώς δυσεπίλυτο· απελπιστικά μη επιλύσιμο. Ο κόσμος δεν έγινε «χειρότερος»· έγινε όμως πιο περίπλοκος. Αν και οι «πολλαπλές νεωτερικότητες» είναι ένας μύθος ανάμεσα σε πολλούς, η μετατόπιση της γεωπολιτικής ισχύος από τον Ατλαντικό προς τον Ειρηνικό και τον Παγκόσμιο Νότο είναι πραγματικότητα — προς το παρόν τουλάχιστον. Διότι, αργά ή γρήγορα, οι καινούργιες οικονομίες που έχουν ευνοηθεί από την έξαψη της παγκοσμιοποίησης θα αναγκαστούν να μεταμορφωθούν από ανελεύθερες δημοκρατίες, ανοκρατίες και μονοκομματικά κράτη σε κοινωνίες οικουμενικών αξιών, άρα η γεωγραφία ίσως παίζει μικρότερο ρόλο.

Η αμφισβήτηση της νεωτερικότητας δυτικού τύπου και η απόρριψη της «παγκοσμιοποίησης των δυτικών αξιών» συνδυάζεται με τη μίμηση της Δύσης: άπαντες οι παίκτες που αρνούνται τον ρόλο του παθητικού θεατή και διεκδικούν ισότιμο ρόλο στη διαμόρφωση των παγκόσμιων κανόνων, είτε βρίσκονται στην Ασία είτε στη Νότια Αμερική, ακολουθούν διαδρομές παρόμοιες μ' εκείνες των δυτικών χωρών, διαπράττοντας παρόμοια σφάλματα.Έτσι, η ευημερία επεκτείνεται και αυξάνεται μαζί με ιλιγγιώδεις ανισότητες: οι φτωχοί γίνονται λιγότερο φτωχοί και οι πλούσιοι πλουσιότεροι· μερικοί πλούσιοι, το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού, αποκτούν άσεμνα πλούτη· τα άσεμνα πλούτη εκτοξεύουν τυχάρπαστα άτομα στην κορυφή της παγκόσμιας εξουσίας. Αποτέλεσμα: ολιγαρχία, πλουτοκρατία, κακιστοκρατία· ο καπιταλισμός που παίρνει την οδό της απωλείας. Πράγμα που ίσως υπογραμμίζει ότι ούτε η τακτική της Multi-alignment ούτε η διεύρυνση των BRICS μπορούν να αποδώσουν καρπούς χωρίς την ανάπτυξη της δημοκρατίας στις χώρες του Παγκόσμιου Νότου ή σ' εκείνες που κάποτε, κατά την ορολογία του Alfred Sauvy, χαρακτηρίζαμε Τρίτο Κόσμο. Οι παγκόσμιοι κανόνες τους οποίους επιδιώκουν να διαμορφώσουν αυτοί οι παίκτες της Ανατολής ή των παρυφών της Δύσης θα εφαρμοστούν και θα εξασφαλίσουν ειρήνη, συνεργασία και ευημερία μόνον αν προκύψουν από δημοκρατικές ηγεσίες με checks and balances.

Μερικές πρόσφατες εξελίξεις ταράζουν την υποτιθέμενη μακαριότητα ακόμα κι εκείνων που είχαν την τύχη να γεννηθούν στις περιοχές με δημοκρατικές ηγεσίες και υψηλούς δείκτες ανθρώπινης ανάπτυξης. Συνήθως, οι πρώτες εξελίξεις που επισημαίνουμε όταν μιλάμε για τη διαμόρφωση του σύγχρονου κόσμου σχετίζονται με τις διαδικασίες και τα επακόλουθα της κατάρρευσης του κομμουνισμού (η οποία τάραξε, ποικιλοτρόπως, τον μισό πλανήτη), μεταξύ των οποίων είναι ο πολυπολικός κόσμος που προέκυψε, χωρίς σαφείς κόκκινες γραμμές και χωρίς σαφείς κανόνες διαχείρισης κρίσεων. Αυτή η χιλιοειπωμένη επισήμανση ισχύει ακόμα: ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» πέθανε και μεταμορφώθηκε σε εξίσου αυταρχικά δόγματα και κινήματα που, καθώς αγωνίζονται για την επιβολή του Καλού, προκαλούν υπερσυντηρητικές ανακρούσεις. Στο μεταξύ, αναδύθηκαν νέες μεγάλες και μεσαίες δυνάμεις που δρουν άλλοτε αυτόνομα, άλλοτε μέσω ευκαιριακών και ρευστών συμμαχιών, ενώ, ταυτοχρόνως αναζωπυρώθηκε η σύγκρουση των πολιτισμών με θρησκευτική θεμελίωση: μπροστά στην πολιτική και πολιτιστική διελκυστίνδα Ανατολής-Δύσης από το 1917 μέχρι το 1990, αυτή η σύγκρουση εμφανίζεται μη διαχειρίσιμη διότι δεν εμπλέκει μόνο πολιτικοοικονομικά οράματα, αλλά θέσεις του επίγειου και επουράνιου σύμπαντος· υπερβολικά μεγάλη φιλοδοξία για προσηλυτισμό, υπερβολικά μεγάλο χάσμα για συμφιλίωση.

> Δεν ζούμε ούτε στον πιο βίαιο ούτε στον πιο «παράλογο» αιώνα της Ιστορίας· ζούμε όμως στον πιο γρήγορο

Πρόκειται για μια προαιώνια, κυμαινόμενη διαμάχη που εγκιβωτίζεται στο σύγχρονο σύστημα εξόντωσης του Άλλου, το οποίο περιλαμβάνει υβριδικό πόλεμο, φτηνότερο από τον κλασικό των τεθωρακισμένων, λίγο πιο παρατεταμένο χρονικά αλλά όχι λιγότερο αποτελεσματικό: σήμερα, οι κυβερνοεπιθέσεις σε κρίσιμες υποδομές και οι εκστρατείες παραπληροφόρησης (deepfakes, bots, trolls) από το εσωτερικό και το εξωτερικό, έχουν θολώσει τα κριτήρια φιλίας και εχθρότητας, έχουν διευκολύνει την τρομοκρατία και έχουν ενθαρρύνει τον εξτρεμισμό. Με συνέπεια οι δυτικές κοινωνίες να πάσχουν από διάβρωση της κοινωνικής τους συνοχής· από χαρακτηριστική απουσία εσωτερικής συναίνεσης, η οποία επιδεινώνεται μέσω ισχύος Cyber and Tech από το εξωτερικό. Με λίγα λόγια, αν στον 20ό αιώνα η υπαρξιακή απειλή ήταν ο πυρηνικός πόλεμος, στον 21ο αιώνα προστέθηκαν απειλές που δεν αναγνωρίζουν σύνορα και δεν επιλύονται με στρατιωτικά μέσα: η κλιματική κρίση, η εξάντληση των πόρων, η ταχύτητα των τεχνολογικών εξελίξεων —που πιθανώς υπερβαίνει την ικανότητα προσαρμογής των ανθρώπινων κοινωνιών— η δυσπιστία έναντι των θεσμών, η ενίσχυση του ιδεολογικού και θρησκευτικού εξτρεμισμού αναφέρονται συχνά μεταξύ των παραγόντων αυτού του κόσμου, η πρόσληψη του οποίου ως «ταραγμένου» οφείλεται, μεταξύ άλλων, στην υπερ-συνδεσιμότητα, στην ακαριαία μετάδοση των πληροφοριών και της προπαγάνδας.

Γίνεται λόγος για «πολυκρίση». Η κρισολογία είναι κι αυτή μέρος της ανθρώπινης κατάστασης. Ωστόσο, αν νιώθουμε διαρκώς σε κρίση, και μάλιστα σε πολυκρίση, δηλαδή στη δίνη πολλαπλών διαφορετικών κρίσεων που εκδηλώνονται ταυτοχρόνως, αλληλεπιδρούν και αλληλοενισχύονται, η έννοια της κρίσης ακυρώνεται. Εξάλλου, ό,τι βιώνεται ως κρίση από έναν παίκτη, μπορεί βεβαίως να μη βιώνεται ως τέτοια από έναν άλλο. Σίγουρα η 11η Σεπτεμβρίου 2001, μια «κρίση ασφαλείας» των ΗΠΑ, προκάλεσε αδιέξοδες συγκρούσεις στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ· η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία επισφράγισε τη ρήξη της Ρωσίας με την Ευρώπη· η σύγκρουση του Ισραήλ με τη Χαμάς και η ευρύτερη περιφερειακή κλιμάκωση αποσταθεροποίησαν περαιτέρω τις διεθνείς ισορροπίες. Αλλά, η πολιτική οικονομία και η γεωπολιτική έχουν ως στόχο την επίλυση «κρίσεων» και μαζί τη σχετικοποίησή τους: πράγματι, η χρηματοπιστωτική κρίση του 2007-2008 κλόνισε το τραπεζικό σύστημα και πυροδότησε (εν μέρει) την κρίση χρέους της Ευρωζώνης του 2010-2018, πλην όμως δύσκολα μπορεί να συγκριθεί με τη Μεγάλη Ύφεση του 1929, που διήρκεσε πάνω από επτά πολύ δύσκολα χρόνια. Κάτι παρόμοιο μπορεί να ειπωθεί για την πανδημία COVID-19 (2020-2022): αναμφισβήτητα ήταν μια τρομερή υγειονομική κρίση, που επιπλέον είχε αντίκτυπο στις εφοδιαστικές αλυσίδες και στην εργασία· όμως, μόλις σαράντα χρόνια νωρίτερα, είχε ενσκήψει η κρίση του AIDS, μια τραγωδία με αντίκτυπο στα ήθη και τη νομοθεσία.

Εκτός του ότι δεν είναι όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε «κρίσεις», οι κρίσεις δεν γίνονται απαραιτήτως συχνότερες ή σοβαρότερες. Απλώς, ο σύγχρονος άνθρωπος έχει περισσότερες υλικές απαιτήσεις, χαμηλότερο επίπεδο αντοχής σε αντιξοότητες και λιγότερη εμπιστοσύνη στα πολιτικά κόμματα, στο «κράτος», στα συμβατικά μέσα ενημέρωσης, στους διεθνείς οργανισμούς· ακόμα και έναντι της επιστήμης δείχνει αψηφισιά, κυρίως εξαιτίας των κακών ηγεσιών —μία εκ των επιπτώσεων του εκδημοκρατισμού με κατεύθυνση τη γενικευμένη μετριότητα— και της επιρροής των social media, στα οποία εκρήγνυται το ηφαίστειο των γνωμών. Αν και πάντοτε υπήρχαν εκτεταμένα κοινωνικά στρώματα που αμφισβητούσαν τον ορθολογισμό, η μεταφυσική ξεπροβάλλει ακόμα και σε κοινωνίες που είναι θεμελιωμένες στο πνεύμα της λογικής. Ο πολίτης αυτών των κοινωνιών τείνει να αντικατασταθεί από τον άνθρωπο Εγώ-Εμένα-Δικό μου (I, me, my, mine), ένα πλάσμα της ψηφιακής σφαίρας και των social media, πέρα και έξω από κάθε «λογική»: ο άνθρωπος που φωτογραφίζει τον εαυτό του και που ακολουθεί influencers αποτελεί τη μεγαλύτερη αλλαγή του 21ου αιώνα.

Το σίγουρο είναι ότι στην ανθρώπινη Ιστορία η κάθε νέα γενιά δεν αντλεί μαθήματα από την προηγούμενη· το κοντέρ μοιάζει να μηδενίζεται ξανά και ξανά: και είναι τέτοια η άγνοια και η αδιαφορία για το παρελθόν ώστε οι Γε-

νιές Ζ και Α, αν και πιστεύουν ότι εφηύραν τις ανθρώπινες αξίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα, παρατηρούν τον σύγχρονο κόσμο ως συνεχώς επιδεινούμενο. Μαζί με τον άνθρωπο που έχει μεταλλαχθεί σε φωτογράφο selfies, τις τελευταίες δεκαετίες έχει μεταλλαχθεί η πρόσληψη του παρελθόντος και του μέλλοντος: η χαμηλή κοινωνική αισιοδοξία που φαίνεται ότι αναδεικνύεται σε κυρίαρχο συναίσθημα ευνοεί την πραγμάτωση αυτοεκπληρούμενων προφητειών και ενισχύει μιαν αμφίσημη νοσταλγία. Παραλλήλως, το γεγονός ότι από το 1945 η Ευρώπη αποφάσισε να καταστείλει τα καταστροφικά και αυτοκαταστροφικά ανθρώπινα ένστικτα προασπίζοντας την υπόθεση της ειρήνης και της μετριοπάθειας επισύρει σήμερα κατηγορίες για δειλία· δεν είναι λίγοι όσοι την παρομοιάζουν με μια γριά που σέρνει τις παντόφλες της.

Αυτή η απαξίωση της Ευρώπης είναι επικίνδυνη για τη διεθνή ισορροπία και για το δημοκρατικό πολίτευμα: πρώτον, διότι έτσι αμαυρώνεται το καλύτερο κοινωνικό πρότυπο που έχουμε επιτύχει —η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία— και, δεύτερον, διότι η διαδικασία της σπίλωσης δεν προέρχεται μόνο από εξωτερικούς αντιπάλους και ανταγωνιστές, αλλά από τον ίδιο τον ευρωπαϊκό πυρήνα. Οι Ευρωπαίοι στρέφονται εναντίον του εαυτού τους περίπου όπως συνέβαινε κατά τη διάρκεια των αντιαποικιοκρατικών αγώνων, όταν οι ήδη πολωμένες (φιλο- και αντι-κομμουνιστικές) ευρωπαϊκές κοινωνίες είχαν διχαστεί μπροστά στην υποχώρηση της δυτικής ισχύος στον κόσμο. Η δημοκρατία, ως πολυφωνία, ως πλουραλισμός, περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που μπορούν να την καταλύσουν: στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη η επίθεση στη δημοκρατία δεν απαιτεί πλέον απειθή στρατεύματα και θερμοκέφαλους πραξικοπηματίες· το ίδιο το σύστημα γεννά τερατώδεις παραμορφώσεις. Ο ισλαμιστικός εισοδισμός στη Δύση, η ισλαμοαριστερά, η εξτρεμιστική δεξιά, μέρος της οποίας είναι προσκολλημένο στα ολοκληρωτικά συστήματα του 20ού αιώνα, η εγκατάλειψη της πολιτικής της αφομοίωσης και η εφαρμογή της πολυπολιτισμικότητας, η ιδεολογία woke, ο επίμονος εθνικισμός, η εξίσου επίμονη ενοριακή νοοτροπία, η άνοδος αχρείων σε θέσεις εξουσίας συμβαίνουν σε πλαίσιο δημοκρατικής νομιμότητας, ανθρωπίνων δικαιωμάτων και μακράς παράδοσης θεσμών.

Δεν ζούμε ούτε στον πιο βίαιο ούτε στον πιο «παράλογο» αιώνα της Ιστορίας· ζούμε όμως στον πιο γρήγορο· καμιά φορά, η ταχύτητά του δίνει την εντύπωση ενός rollercoaster. Την ίδια στιγμή, ο χρόνος μένει μετέωρος για τις μεγάλες γεωπολιτικές cold cases: το Κυπριακό Ζήτημα θεωρείται χαμένη υπόθεση, αλλά κανείς δεν τιμωρεί την Τουρκία· αντιθέτως, γίνονται όλο και περισσότερες υποχωρήσεις σε μια χώρα η συμμετοχή της οποίας στο ΝΑΤΟ και σε άλλους διεθνείς θεσμούς φαίνεται όλο και λιγότερο εύλογη. Όσο για την ισραηλινο-παλαιστινιακή διένεξη, τροφοδοτεί συνεχείς κύκλους ανάφλεξης, στους οποίους έχει προστεθεί, μεταξύ πολλών άλλων, η αστάθεια στην de facto τριχοτομημένη Συρία, η ισλαμιστική τρομοκρατία, η απόπειρα δημιουργίας πυρηνικού προγράμματος στο Ιράν και το καθεστώς των Ταλιμπάν στη Νότια Ασία. Τίποτα απ' αυτά δεν είναι καινούργιο ή απρόβλεπτο: ίσως το λιγότερο προβλέψιμο γεγονός του 21ου αιώνα ήταν η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ ως αίτιο και ως αποτέλεσμα απαίδευτων μαζών χρονίως τροφοδοτημένων με οράματα μεγαλείου και reality shows.

Αυτή η ακροσφαλής και γελοία αμερικανική προεδρία δίνει τον τόνο της εποχής, διασπώντας περαιτέρω την οντότητα που θεωρούμε Δύση, καταπατώντας τους κανόνες των διεθνών οργανισμών, αμελώντας τα μείζονα παγκόσμια προβλήματα (ρωσική επεκτατικότητα, υπερθέρμανση του πλανήτη, παρενέργειες της τεχνητής νοημοσύνης και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, στασιμότητα μορφωτικού επιπέδου) και συνάπτοντας αλλοπρόσαλλες συμμαχίες. Αν και οι Ηνωμένες Πολιτείες παραμένουν η ισχυρότερη στρατιωτική, οικονομική και τεχνολογική δύναμη στον πλανήτη, δεν παράγουν πολιτισμό, ανακυκλώνουν τον πολιτισμό ή παράγουν σκουπίδια· στην εξωτερική τους πολιτική δείχνουν να μην έχουν στρατηγικούς στόχους πέρα από τη διατήρηση μιας δήθεν μεγαλειώδους εξαιρετικότητας, στοίχημα που έχουν αναλάβει τρελοί χριστιανοί και αναίσχυντοι πλουτοκράτες.

Η γεωπολιτική αρχιτεκτονική που ορίζει τη ζωή μας στον 21ο αιώνα εκπονήθηκε πάνω στα συντρίμμια του Β΄Παγκοσμίου Πολέμου· τότε που η ανθρωπότητα απέκτησε για πρώτη φορά τη δυνατότητα να αυτοκαταστραφεί ολοσχερώς, ενώ παραλλήλως οικοδόμησε τους πιο σύνθετους θεσμούς παγκόσμιας διακυβέρνησης. Αλλά, ο ιστορικός χρόνος είναι λίγο βραδύτερος από τον βιολογικό — στον σύντομο βίο μας δεν συνειδητοποιούμε ούτε τις μεγάλες ανατροπές ούτε το συνεχές του ιστορικού χρόνου· το πώς ξεδιπλώνεται η αλληλουχία των γεγονότων, το πώς το ένα γεγονός φέρνει το επόμενο, με ή χωρίς ενδιάμεσες ρήξεις. Από τη μικρή γωνία στην οποία βρισκόμαστε πάνω στη Γη η θέασή μας είναι μερική, σαν να παρακολουθούμε ένα θέαμα για το οποίο πληρώσαμε το φτηνότερο δυνατό εισιτήριο. A

Το Παρίσι μάς πέφτει μακριά;

Του **ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ**

Αυτές οι συνάξεις όπου οι δύο πρώην, Καραμανλής και Σαμαράς, δίνουν το παρών, έχουν τελικά και παιδευτικό χαρακτήρα. Μας θυμίζουν τις διαφορετικές εκδοχές της ΝΔ. Ο ένας μετά τις κουμπαριές με τον Ερντογάν ανακάλυψε τη σκληρή γραμμή στα ελληνοτουρκικά. Ενδιαμέσως οδήγησε τη χώρα στη χρεοκοπία και την ανυποληψία με τα greek statistics. Ο άλλος, πάλι, υπερασπίζεται την ψυχή της παράταξης, ήταν ο ίδιος όμως που επέμεινε να συμμετάσχει το ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση. Προηγουμένως είχε συμβάλει με τα Ζάππεια στον εκτροχιασμό της κοινωνίας και του πολιτικού συστήματος. Μπροστά τους ο Μητσοτάκης εμφανίζεται σαν ένας κεντρώος, ευρωπαϊστής, μετριοπαθής πολιτικός. Στη σημερινή Ευρώπη αυτό τείνει να αποτελεί εξαίρεση.

Το πρόβλημα είναι ότι το κέντρο δεν βρίσκεται στα καλύτερά του. Μοιάζει να συνεχίζουμε να ζούμε στην εποχή των άκρων. Σε ολόκληρο τον κόσμο, και κυρίως ίσως στη Δύση και στην Ευρώπη, που μας ενδιαφέρει άμεσα, τα κόμματα του μεσαίου χώρου υποχωρούν. Ευνοημένη είναι μια σκληρή, εθνικιστική, ξενοφοβική δεξιά. Το πώς εξηγείται και πώς μπορεί να αναστραφεί αυτή η τάση παραμένει ένα ανοιχτό ερώτημα.

> Σε ολόκληρο τον κόσμο τα κόμματα του μεσαίου χώρου υποχωρούν. Ευνοημένη είναι μια σκληρή, εθνικιστική, ξενοφοβική δεξιά.

Μέχρι σήμερα οι στρατηγικές για την αντιμετώπιση των ακροδεξιών κομμάτων δεν έχουν αποδειχτεί ιδιαίτερα επιτυχημένες. Η υιοθέτηση της ατζέντας τους συνήθως έχει τα αντίθετα αποτελέσματα. Οδηγεί στην περιθωριοποίηση των παραδοσιακών συντηρητικών κομμάτων. Συνέβη στη Γαλλία, όπου οι γκωλικοί έχουν εξαερωθεί. Στη Βρετανία, όπου οι Τόρις έχουν βρεθεί στην τρίτη θέση. Και πρόσφατα στη Γερμανία, όπου οι Χριστιανοδημοκράτες δεν κατάφεραν καν να μπουν στην τοπική Βουλή του Μακλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας.

Μένει να φανεί τι θα συμβεί στην Ελλάδα. Η κυβέρνηση, ενόψει και του κόμματος Σαμαρά, αποποιείται ακόμα και το δικό της παρελθόν, π.χ. στο ζήτημα του γάμου των ομοφύλων. Θέλει να προλάβει την κριτική από τα δεξιά της υιοθετώντας σκληρή στάση σε ζητήματα όπως το μεταναστευτικό. Κινδυνεύει έτσι να βρεθεί να πατά σε δύο βάρκες. Η ελληνική ιδιαιτερότητα, πάντως, είναι ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει στον ορίζοντα κάποιο δεξιό κόμμα που θα μπορούσε να την απειλήσει διεκδικώντας την εξουσία. Μόνο ζημιά μπορεί να της κάνουν, στερώντας της την αυτοδυναμία. Έχουμε να κάνουμε με προσωπικά μαγαζάκια ανύπαρκτης αξιοπιστίας. Με δεδομένη την παντελή απουσία κουλτούρας συνεργασίας, όμως, αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε αδιέξοδο.

Στην αντιπολίτευση το ζήτημα δεν τους απασχολεί παρά μόνο φραστικά. Χρησιμοποιούν ως φόβητρο, για παράδειγμα, την «κρυφή ατζέντα» της ΝΔ για συνεργασία με τον Βελόπουλο. Στην πραγματικότητα, όμως, θα τους βόλευε πολύ ένας τέτοιος δεξιός αντίπαλος. Και σίγουρα δεν είναι διατεθειμένοι να συνεργαστούν μετεκλογικά με τη ΝΔ προκειμένου να αποτρέψουν μια τέτοια εξέλιξη. Έτσι, στην πράξη, το μόνο που κάνουν είναι να προσπαθούν να πάρουν λίγη από τη λάμψη των ηρώων τους στο εξωτερικό. Δίνουν μάχες δι' αντιπροσώπων. Στο ΠΑΣΟΚ ορκίζονται στο όνομα του Σάντσεθ, στην ΕΛΑΣ στον Μελανσόν. Και οι δύο ξορκίζουν τον Μακρόν, όπως παλιότερα ο Τσίπρας τον Ολαντρέου, και βέβαια λιώνουν για τον Μαμντάνι στη Νέα Υόρκη και τον Λούλα στη Βραζιλία. Όλα αυτά προσφέρουν ηρωικές καταχωρίσεις στα κοινωνικά δίκτυα, αλλά βέβαια δεν έχουν σχέση με την ελληνική πραγματικότητα. Το μεγάλο πρόβλημα που τους απασχολεί, πάντως, είναι γιατί στη Γαλλία οι φοιτητές ξεσηκώνονται και στην Ελλάδα εξακολουθούν να κάθονται στον καναπέ. Η δική τους εξήγηση είναι ότι εδώ οι νέοι δεν βλέπουν πολιτική προοπτική σε έναν τέτοιο αγώνα. Μπορεί να είναι κι έτσι. Γι' αυτό όμως ευθύνεται η ίδια η αντιπολίτευση, η οποία πρωτίστως ενδιαφέρεται για το ποιο κόμμα, ΕΛΑΣ ή ΠΑΣΟΚ, θα βγει πρώτο. Όλα τ' άλλα έπονται.

Ενδεχομένως όμως να υπάρχει κι ένας άλλος, πιο ισχυρός λόγος. Στην Ελλάδα ζήσαμε την εξέγερση το 2011.Το δικό μας Παρίσι ήταν οι «Αγανακτισμένοι» στο Σύνταγμα. Το αποτέλεσμα ήταν η κυβέρνηση Σύριζα και η κωλοτούμπα. Όχι ακριβώς αυτό που ζητούσε ο κόσμος. Ο οποίος σήμερα δεν δείχνει διατεθειμένος να ανταποκριθεί στις εκκλήσεις και στο «άντε και στα δικά μας». Ακόμα περισσότερο, όμως, τότε υπήρχαν οι οργανωτικές δομές για να στηρίξουν τις πολυήμερες κινητοποιήσεις. Ο αυθορμητισμός δεν αρκεί. Τον ρόλο τον είχε αναλάβει ο ΣΥΡΙΖΑ στην κάτω πλατεία και η Χρυσή Αυγή στην πάνω. Δύο οργανώσεις οι οποίες, όπως έγραψε ο Νίκος Μαραντζίδης, κινούνταν «σαν το ψάρι στο νερό» μεταξύ των «Αγανακτισμένων». Και οι δύο βρίσκονται σε αποδρομή. Ορφάνεψε το πεζοδρόμιο. Κάτι καλό μπορεί να έκανε τελικά ο Τσίπρας διαλύοντας το κόμμα του. Καλού κακού, πάντως, ας περιμένουμε και τον Νοέμβριο. A

Τσιπάροντας τα βρέφη: μια πρόβλεψη

Του **ΡΩΜΑΝΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ**

Ακριβώς πριν από 20 χρόνια, τον Οκτώβριο του 2006, έκανα μια πρόβλεψη στους φοιτητές μου. Τους είπα ότι στη διάρκεια –σίγουρα της δικής τους, εάν όχι της δικής μου– ζωής, σε κάθε μωρό που γεννιέται θα βάζουμε ένα τσιπάκι με GPS, το οποίο θα παρακολουθεί και θα καταγράφει την κίνησή του στον χώρο.

Σκοπός αυτής της τεχνολογίας θα είναι η προστασία των παιδιών και η σχεδόν ολική εξάλειψη του εγκλήματος. Η λογική απλή: αν χαθεί ένα παιδί, το βρίσκεις αμέσως. Ταυτόχρονα, εάν γνωρίζουμε πού βρίσκεται ο κάθε άνθρωπος την κάθε δεδομένη στιγμή, θα είναι πολύ εύκολο να διαλευκάνουμε βίαια εγκλήματα, κάτι που από μόνο του θα λειτουργήσει εντελώς αποτρεπτικά για όσους σκέφτονται να τα διαπράξουν. Οι φοιτητές μου αντιμετώπισαν την πρόβλεψη εκείνη με αποτροπιασμό και δυσπιστία, σαν ένα γκροτέσκο σενάριο επιστημονικής φαντασίας.

Κι όμως, στη Βρετανία του 2006 ήμασταν ήδη απολύτως εξοικειωμένοι με την παρακολούθηση και καταγραφή από κάμερες κλειστού κυκλώματος. Το *«Big Brother»* είχε ήδη ζήσει την ακμή του, φέρνοντας τη νέα εποχή μαζικής αυτοπροβολής και κατάργησης της ιδιωτικότητας σε πραγματικό χρόνο. Το έδαφος για τα social media ήταν έτοιμο. Εν μέσω του πολέμου κατά της τρομοκρατίας και των τρομοκρατικών χτυπημάτων της Αλ Κάιντα στο Λονδίνο, οι αρχές είχαν αποκτήσει ενισχυμένες εξουσίες παρακολούθησης, κράτησης και περιορισμού της ελευθερίας του λόγου (ζούμε άλλωστε σε μια χώρα στην οποία η κατοχή συγκεκριμένων βιβλίων μπορεί να, και έχει πολλάκις, χρησιμοποιηθεί ως πειστήριο ενοχής για σωρεία εγκλημάτων, ενώ έχουν ήδη ποινικοποιηθεί προληπτικά η επιθυμία, ο λόγος και η σκέψη, ασχέτως του αν αυτά έχουν ή δεν έχουν ακόμη μετατραπεί σε απειλή ή τελεσμένη πράξη). Κι όμως, η αντίληψη του χώρου και της ελευθερίας μας ήταν τότε ακόμη τόσο παρθένα, ώστε μέχρι και νέα παιδιά να θεωρούν το σενάριο του τσιπαρίσματος βρεφών ως κάτι όχι απλώς αποκρουστικό, αλλά εντελώς απίθανο. Υποψιάζομαι δε ότι, αν ρωτούσαμε παλαιότερες γενιές, θα ήταν προετοιμασμένες να δώσουν μάχη μέχρις εσχάτων για να αποτρέψουν το τσιπάρισμα. Άλλωστε είχαν ζήσει σε κοινωνίες κλειστές και κράτη αυταρχικά – τόσο στην Ανατολική και Νότια Ευρώπη, όσο (σε μικρότερο βαθμό) και στη Δύση. Η ελευθερία και η ιδιωτικότητα ήταν από τα θεμελιώδη αιτήματα του 20ού αιώνα.

Είκοσι χρόνια μετά, έχουν μεσολαβήσει πολλά. Σταδιακά απεμπολήσαμε βήμα βήμα την ιδιωτικότητα και την ελευθερία κινήσεών μας. Το κάναμε ηθελημένα και αποκομίσαμε σημαντικά οφέλη. Τα κινητά τηλέφωνα έχουν γίνει προέκταση του χεριού μας. Στα σόσιαλ αναμεταδίδουμε κάθε μας σκέψη, πράξη και κίνηση. Οι συσκευές και οι μεγάλες πλατφόρμες καταγράφουν κάθε μας λέξη (ακόμη και προφορικές συζητήσεις) στον ιδιωτικό χώρο και κάθε μας κίνηση στον δημόσιο και μετατρέπουν τα δεδομένα αυτά σε εξατομικευμένες διαφημίσεις και προτάσεις διασύνδεσης με άλλους. Ταινίες και σειρές όπως το *«Black Mirror»* (που, κατά τραγική ειρωνεία, ταυτόχρονα προειδοποιούν/προφητεύουν αλλά και κανονικοποιούν το μέλλον, απονευρώνοντας το σοκ της αλλαγής), «ξεπαρθένεψαν» το μυαλό μας παρουσιάζοντας μια πραγματικότητα του εγγύτατου μέλλοντος. Τον αρχικό τρόμο ακολούθησε η αποδοχή. Σε κάποια φουτουριστικά επεισόδια πριν από 10-15 χρόνια, οι άνθρωποι φορούσαν ακουστικά, γυαλιά και εμφυτεύματα που τους επέτρεπαν να επικοινωνούν με άλλους και να έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο. Στην Πατησίων σήμερα κυκλοφορούμε όλοι με το Bluetooth στο αυτί μιλώντας στο κενό. Τα γυαλιά της Meta και τα smartwatches μάς βοηθούν κυριολεκτικά να ενσωματώσουμε την τεχνολογία και την επικοινωνία. Drones με κάμερες πετάνε πάνω απ' τα σπίτια μας, στο ύψος του μπαλκονιού μας. Τσιπάρουμε με GPS τα ζώα συντροφιάς για να τα βρίσκουμε αν χαθούν. Τσιπάρουμε με βραχιολάκι υπόδικους και κατάδικους που αποφυλακίζονται νωρίς (κάτι που θα βλέπουμε όλο και συχνότερα δεδομένης της αδυναμίας του σωφρονιστικού συστήματος να αντεπεξέλθει στη «ζήτηση» κλινών στις φυλακές).

> Είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε outsource τις ανθρώπινες ευθύνες μας -και ένα μικρό, κάθε φορά, κομμάτι της ελευθερίας μας- στην τεχνολογία

Υποψιάζομαι ότι, αν ρωτήσουμε ένα παιδί σήμερα για το τσιπάρισμα βρεφών, θα εισπράξουμε απλή αδιαφορία. Υποψιάζομαι ότι, αν σε λίγα χρόνια ρωτήσουμε τα δικά τους παιδιά, θα συμφωνήσουν πρόθυμα, γιατί τότε θα φαίνεται ότι τα θετικά ξεπερνούν τα αρνητικά. Όταν έρθει εκείνη η ώρα, η τεχνολογία αυτή θα μπει στις ζωές μας με υποσχέσεις ασφάλειας και αποτελεσματικότητας που θα εγγυάται κάποια τεχνητή νοημοσύνη. Είναι ζήτημα χρόνου να προτείνει κάποιος – κατά πάσα πιθανότητα ένας παρασιτικός τεχνολογικός κολοσσός όπως η Oracle του κολλητού του Τραμπ Λάρι Έλισον ή η Palantir, με το αζημίωτο φυσικά – να τσιπάρουμε όλα τα βρέφη. Και είναι ζήτημα χρόνου μια αδύναμη, υπερχρεωμένη κυβέρνηση που θα προσπαθεί να εξευμενίσει τα εξοργισμένα πλήθη υποσχόμενη «μηδενικό έγκλημα» να συμφωνήσει και να πληρώσει. Άλλωστε το ίδιο συμβαίνει ήδη σε πολλά κρατικά συστήματα υγείας, παιδείας, μυστικών υπηρεσιών, μεταφορών κ.λπ. Το concept, η ιδέα, θα είναι ότι κανείς δεν πρόκειται να ψάξει και να βρει τα ατομικά δεδομένα σου, παρά μόνον εάν καταστείς ύποπτος εγκλήματος. Η πραγματικότητα όμως θα είναι μια σωρεία αποτυχιών της τεχνολογίας, ευάλωτων και τρωτών σημείων του συστήματος, κυβερνοεπιθέσεων, ανώνυμων χάκερ και κυρίως αυταρχικών δυνάμεων που δεν δίνουν δεκάρα για το GDPR ή το διεθνές δίκαιο, και οι οποίες, έχοντας πρόσβαση στα προσωπικά σου δεδομένα και τις κινήσεις σου, θα μπορούν όχι απλώς να σε παρακολουθήσουν, αλλά και να σε παγιδεύσουν, να σε κάνουν frame, «τοποθετώντας» σε κάπου όπου μπορεί να μην ήσουν ποτέ.

Όλα αυτά θα γίνουν γιατί αφενός μεν δεν αντιδρούμε στη μετατόπιση της εξουσίας από εκλεγμένες κυβερνήσεις σε σκοτεινά συμφέροντα, αφετέρου δε, αντί να αντιμετωπίζουμε τη δύσκολη ρίζα όλων σχεδόν των προβλημάτων μας, που είναι η ανάγκη να κοινωνικοποιούμε τα παιδιά και τους ανθρώπους –μια όντως φοβερά άχαρη, δύσκολη και επίπονη δουλειά, που εμπλέκει γονείς, συγγενείς και φίλους, γείτονες, σχολεία, κρατικές δομές κ.λπ. και που απαιτεί απεριόριστες ώρες υπομονής, επιμονής, μετάδοσης γνώσης και αξιών, σύγκρουσης, εργασίας και θυσίας–, είμαστε πρόθυμοι ν' αφήσουμε όλη αυτή τη λάντζα στα χέρια άλλων για να έχουμε «περισσότερο ελεύθερο χρόνο». Είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε outsource τις ανθρώπινες ευθύνες μας –και ένα μικρό, κάθε φορά, κομμάτι της ελευθερίας μας– στην τεχνολογία.

Ίσως, όμως, αυτή να είναι η μοίρα της ελευθερίας, όπως και όλων των μεγάλων εννοιών – της δημοκρατίας, της δικαιοσύνης, της αλληλεγγύης, της ηθικής. Να διαβρώνονται και να εξελίσσονται αέναα. Αυτό που χτες φαινόταν ριζοσπαστικό σήμερα είναι συντηρητικό. Κι αυτό που χτες φαινόταν απολύτως αποδεκτό και ανάξιο σημασίας σήμερα είναι το χειρότερο ταμπού. A

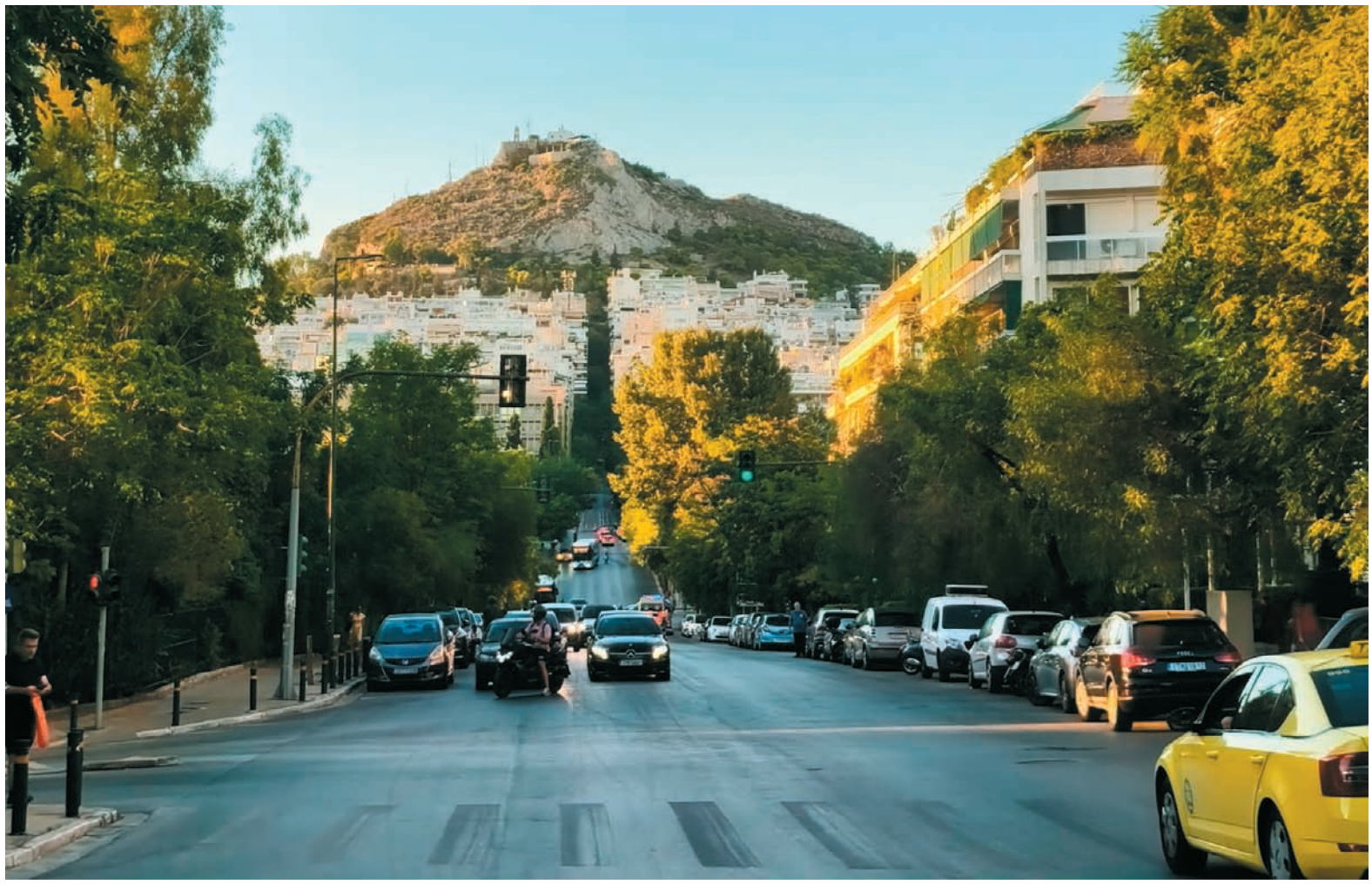

Δήμος Αθηναίων Σε πλήρη λειτουργία η ψηφιακή υπηρεσία για την έκδοση Κάρτας Δακτυλίου

Η υπηρεσία εντάσσεται στον ευρύτερο ψηφιακό μετασχηματισμό του Δήμου

Ο Δήμος Αθηναίων μέσω της ΔΑΕΜ Α.Ε. προχώρησε στην ενεργοποίηση της ψηφιακής υπηρεσίας για την έκδοση της ειδικής Κάρτας Δακτυλίου, μεταφέροντας σε ένα πλήρως ηλεκτρονικό περιβάλλον τη διαδικασία υποβολής και διαχείρισης των σχετικών αιτήσεων. Μέσω της πλατφόρμας, οι δικαιούχοι μπορούν να υποβάλλουν ηλεκτρονικά την αίτησή τους και τα απαραίτητα, κατά περίπτωση, δικαιολογητικά, χωρίς να απαιτείται η φυσική παρουσία τους για την ολοκλήρωση της διαδικασίας.

Η αρμόδια υπηρεσία του Δήμου Αθηναίων πραγματοποιεί μέσω του συστήματος τον έλεγχο της αίτησης και των δικαιολογητικών και, εφόσον η αίτηση εγκριθεί, η Κάρτα Δακτυλίου εκδίδεται ηλεκτρονικά από την πλατφόρμα. Με τον τρόπο αυτό, ολόκληρος ο κύκλος της διαδικασίας –από την αίτηση και την υποβολή των δικαιολογητικών έως τον έλεγχο, την έγκριση και την έκδοση της κάρτας– πραγματοποιείται πλέον ψηφιακά. Η ψηφιακή κάρτα φέρει μοναδική σήμανση QR Code, μέσω της οποίας παρέχεται η δυνατότητα ελέγχου της εγκυρότητάς της από τις αρμόδιες αρχές.

Ποιοι είναι δικαιούχοι

Δικαιούχοι της ειδικής κάρτας εισόδου-εξόδου είναι αποκλειστικά οι μόνιμοι κάτοικοι του Δήμου Αθηναίων, των οποίων η κύρια κατοικία βρίσκεται εντός των ορίων του Δακτυλίου. Κάτοικοι εξωτερικού που υποβάλλουν φορολογική δήλωση στη ΔΟΥ Κατοίκων Εξωτερικού δεν δικαιούνται άδεια εισόδου-εξόδου στον Δακτύλιο. Για την έκδοση της ειδικής άδειας, η κατοικία για την οποία υποβάλλεται η αίτηση θα πρέπει να αναγράφεται στο έντυπο Ε1 ως κύρια κατοικία του ενδιαφερομένου, ανεξάρτητα από το καθεστώς κατοίκησης, δηλαδή εάν πρόκειται για ιδιοκατοίκηση, μίσθωση ή φιλοξενία. Στις περιπτώσεις όπου από το Ε1 δεν προκύπτει ως μόνιμη κατοικία η διεύθυνση για την οποία ζητείται η άδεια, απαιτείται η προηγούμενη επικαιροποίηση των σχετικών στοιχείων μέσω τροποποιητικής δήλωσης ή αίτησης μεταβολής στοιχείων Μ1 στην αρμόδια ΔΟΥ.

Ισχύς και χρήση της Κάρτας Δακτυλίου

Ο Δακτύλιος ισχύει: Δευτέρα έως Πέμπτη: 07.00-20.00 και Παρασκευή: 07.00-15.00. Η περιοχή εφαρμογής του χωρίζεται σε τέσσερις ζώνες: Α΄, Β΄, Γ΄ και Δ΄. Η ειδική άδεια δεν παρέχει τη δυνατότητα ελεύθερης μετακίνησης μεταξύ των επιμέρους ζωνών. Ο κάτοχός της έχει δικαίωμα να εξέρχεται από τον Δακτύλιο ακολουθώντας τη συντομότερη διαδρομή από την κατοικία του προς την έξοδο και, αντίστοιχα, να επιστρέφει στην κατοικία του μέσω της συντομότερης διαδρομής εισόδου. Οι περιορισμοί του Δακτυλίου δεν εφαρμόζονται στις περιμετρικές οδούς.

Ψηφιακές υπηρεσίες με λιγότερη γραφειοκρατία

Η υπηρεσία εντάσσεται στον ευρύτερο ψηφιακό μετασχηματισμό των υπηρεσιών του Δήμου Αθηναίων, με στόχο την απλούστευση των διοικητικών διαδικασιών, τη μείωση της γραφειοκρατίας και τη διευκόλυνση της καθημερινής συναλλαγής των πολιτών με τον Δήμο.

adv AV

FREEVOICES

Τα νούμερα της εβδομάδας

Του ΣΤΑΜΑΤΗ ΖΑΧΑΡΟΥ

6 άτομα συνελήφθησαν για την υπόθεση με τους στημένους αγώνες μπάσκετ. Ανάμεσά τους, ο πρόεδρος της ΕΟΚ, Βαγγέλης Λιόλιος, ο πρώην διεθνής διαιτητής Πέτρος Παπαπέτρου, καθώς και άλλοι διαιτητές και επιχειρηματίες που σχετίζονται με τον χώρο του μπάσκετ.

10 χρόνια (2016-2026) είναι χρονική περίοδος στην οποία εκτείνονται οι ύποπτοι αγώνες. Η έρευνα καλύπτει παιχνίδια από τη μεγάλη κατηγορία (Basket League) μέχρι γυναικεία, εφηβικά αλλά και σχολικά πρωταθλήματα.

49 ή 50 αγώνες είναι το σύνολο των αναμετρήσεων που βρίσκονται στο «μικροσκόπιο» του ανακριτή.

5.000 ευρώ ήταν η «ταρίφα» ανά αγώνα την οποία, σύμφωνα με καταθέσεις μαρτύρων, «χρέωναν» οι διαιτητές προκειμένου να αλλοιώσουν αποτελέσματα.

820.000 ευρώ σε μετρητά βρέθηκαν, σύμφωνα με το ρεπορτάζ, στο σπίτι του πρώην διεθνούς διαιτητή μπάσκετ, Πέτρου Παπαπέτρου.

1,5 εκατ. ευρώ υποστηρίζει ο διαιτητής ότι ήταν τα εισοδήματά του στην 25ετία 2001-2026. Ήτοι 60.000 ευρώ ετησίως κατά μέσο όρο. Αλλά με χρηστή διαχείριση και οικονομία κατάφερε να μαζέψει αυτό το ποσόν, το οποίο και χαρακτήρισε «οικονομίες μιας ζωής». Ανακριτής και εισαγγελέας δεν το πίστεψαν.

102.000 ευρώ εντοπίστηκαν από τις αρχές στο σπίτι του έτερου συλληφθέντος, διαιτητή-συμβούλου διαιτησίας, Ηλία Κορομηλά.

© ΑΝΤΩΝΗΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ/EUROKINISSI

49 άτομα συνελήφθησαν –σε πρώτη φάση– από το «ελληνικό FBI» για φορολογική απάτη ύψους 100 εκατ. ευρώ, σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις.

520 εταιρείες φέρονται να εμπλέκονται στην υπόθεση, με «ναυαρχίδα» γνωστή αλυσίδα φούρνων.

10,5 χρόνια κάθειρξη είχε επιβληθεί ως ποινή στον «επιχειρηματία» το 2015 για εγκληματική οργάνωση, σωματεμπορία κατ' επάγγελμα και νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες. Αθωώθηκε το 2018 έπειτα από έφεση.

5 μόνο κράτη-μέλη της Ε.Ε. εμφανίζουν πλεονάσματα. Μεταξύ τους και η Ελλάδα.

4 εξ αυτών ήταν σε προγράμματα του ΔΝΤ. «Μας κατασπρέψανε τα μνημόνια».

435 έδρες της Βουλής των Αντιπροσώπων στις Ηνωμένες Πολιτείες θα κριθούν στην κάλπη της ερχόμενης Τρίτης 3 Νοεμβρίου.

35 από τις 100 έδρες της Γερουσίας θα κριθούν επίσης στις επερχόμενες εκλογές.

36 πολιτείες και εδάφη των ΗΠΑ θα εκλέξουν κυβερνήτες.

53-47 υπέρ των Ρεπουμπλικάνων είναι σήμερα ο συσχετισμός δυνάμεων στη Γερουσία.

218-212 είναι η οριακή πλειοψηφία των Ρεπουμπλικάνων στη Βουλή.

92% πιθανότητα επικράτησης των Δημοκρατικών στη Βουλή βλέπει ο ιστότοπος Polymarket.

236 έδρες εκτιμάται ότι θα κερδίσουν, έναντι 199 των Ρεπουμπλικάνων.

68% πιθανότητα επικράτησης των Δημοκρατικών στη Γερουσία βλέπει επίσης ο ιστότοπος Polymarket.

10 ευρώ την καρέκλα και 20 ευρώ το κρεβάτι χρεώνουν συμπολίτες μας σε μετανάστες που δεν έχουν «πού την κεφαλήν κλίναι». Μόνο ντροπή. Δεν έχω κάτι άλλο να πω.

10.000 ευρώ πρόστιμο θα επιβάλλεται σε όποιον εκμεταλλεύεται το ακίνητο.

5.000 ευρώ θα επιβάλλονται στον ιδιοκτήτη, αν αποδειχθεί ότι γνώριζε για την παρανομία και δεν έκανε τίποτα για να τη σταματήσει.

35 εκατομμύρια ευρώ είναι το ύψος του ΦΠΑ που δεν αποδόθηκε από τους franchisees της αλυσίδας διανομής πίτσας Pizza Fan. Κάθε φορά που οι πελάτες πλήρωναν με μετρητά, οι εστιάτορες καταχώριζαν την απόδειξη ως κέρασμα. Κατόπιν έκλεβαν τα λεφτά όλων μας, θεωρώντας τα και αυτά κέρασμα.

23 στελέχη της εν λόγω εταιρείας συνελήφθησαν, ενώ στη δικογραφία περιλαμβάνονται συνολικά 109 κατηγορούμενοι.

1,17 εκατομμύρια ευρώ σε μετρητά, 92 πανάκριβα ρολόγια, διαμαντένια κοσμήματα και πιστοποιητικά γνησιότητας εντόπισε η ΕΛΑΣ στο σπίτι του ιδιοκτήτη της εταιρείας.

6% του παγκόσμιου τζίρου είναι το ανώτατο πρόστιμο που αντιμετωπίζει η Booking.com σε περίπτωση που αποδειχτεί ότι παραβιάζει τους κανόνες της ΕΕ και δεν λαμβάνει επαρκή μέτρα προστασίας από τις απάτες και τις ψευδείς καταχωρίσεις. Η έρευνα μόλις ξεκίνησε.

500% αύξηση εμφανίζουν τα περιστατικά διαδικτυακής απάτης (phishing και ψεύτικων κρατήσεων) κατά τα τελευταία δύο έτη.

5,2 δισεκατομμύρια ευρώ είναι το ύψος της αξίας των κρατήσεων που διαχειρίζεται η συγκεκριμένη πλατφόρμα ειδικά στην ελληνική τουριστική αγορά.

9% αύξηση σε όγκο και 5% αύξηση σε αξία παρουσίασαν οι συναλλαγές με κάρτες κατά το πρώτο εξάμηνο του 2026.

VERBA VOLANT

ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

«Υπήρχαν και επαναστάσεις, υπήρχαν και εξεγέρσεις. Είναι μέσα στο πεδίο της πολιτικής πάλης αυτό που συμβαίνει». Ο πρόεδρος κόμματος της εγχώριας αριστεράς δικαιολογεί τις πράξεις βίας στη Γαλλία, αποδίδοντάς τους όλα τα καλά της σύγχρονης ευημερούσας κοινωνίας. 1ον: δεν είναι όλες οι διεκδικήσεις ίδιες, ούτε είναι όλες δίκαιες, ούτε κερδήθηκαν όλες έπειτα από μάχες της αριστεράς. 2ον: η βία που κατευθύνθηκε μεταξύ άλλων σε μεροκαματιάρηδες Γάλλους δεν δικαιολογείται επ' ουδενί. 3ον: επανάσταση με κλεμμένες Hermés δεν γίνεται. Εκτός αν είσαι γκραν νταμ της Φιλοθέης.

ΠΑΝΟΣ ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ-ΣΤΑΧΤΟΣ

«Άντε και στα δικά μας». Ο πρώην γραμματέας της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ και νυν στέλεχος ΕΛΑΣ βάζει το λιθαράκι του στο rebranding και εύχεται καταστροφές και ωμή βία από μειοψηφίες κατ' αναλογία της Γαλλίας. Δικαιολογημένα. Ήταν μόλις 8 ετών όταν μικρομεσαίοι μαγαζάτορες στην Αθήνα είδαν πολυήμερο πλιάτσικο στις επιχειρήσεις τους από «επαναστάτες» στο όνομα ενός άδικα δολοφονημένου παιδιού από χέρι αστυνομικού.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Τον ήπιαμε». Το σχόλιο του βουλευτή της ΝΔ για την κύρωση του τουρκολιβυκού μνημονίου προκάλεσε αντιδράσεις, και όχι μόνο για «το χυδαίον» του πράγματος. Έτσι ο βουλευτής υποχρεώθηκε σε «αναδίπλωση» δι' ανακοινώσεως. Στην οποία ωστόσο δεν εξηγεί για ποιον λόγο το είπε. Απλά παραθέτει γνωστές κοινοτοπίες, κάνοντας την απολογία χειρότερη από το αρχικό σχόλιο.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ

«Αν ο Σαμαράς κάνει κόμμα, θα δραστηριοποιηθώ». Δεν μπορώ με ασφάλεια να συμπεράνω αν πρόκειται για απειλή ή υπόσχεση. Η αλήθεια όμως είναι ότι ο μεστός πολιτικός λόγος τύπου «στα τέσσερα», λείπει από την ελληνική Βουλή. Αν ο καλός πολιτικός επιτρέπει και μια συμβουλή από τη στήλη, θέλουν προσοχή τέτοιες αποφάσεις. Μην έχουμε τίποτε σκηνές ζήλιας από τον Τσίπρα.

Ένα διπτει

***«Στο Βελιγράδι κτυπά η καρδιά των Βαλκανίων»*, συνήθιζαν να λένε οι δραγουμάνοι στην Κωνσταντινούπολη τα χρόνια της οθωμανικής κυριαρχίας. Και είχαν δίκιο φυσικά. Αυτή ήταν ιστορικά και στρατηγικά η κυρίαρχη θέση της «Λευκής Πόλης» στα πολιτικά δρώμενα της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, από την ουγγρική «Πούστα» και τη Μαύρη Θάλασσα και έως τα νότια της Χερσονήσου του Αίμου, για μερικούς αιώνες.**

Περίπου 10.000 χιλιόμετρα νοτιοδυτικότερα, στην άλλη άκρη του κόσμου, μια χώρα τεράστια, πλούσια, με κουλτούρα παράξενη και γοητευτική, μια χώρα μυστηριώδης και πηγαία καλλιτεχνική, με βίαιη πολιτική ιστορία, η Βραζιλία, έδινε τη δική της μάχη διάσωσης της δημοκρατίας. Και στις δύο αυτές χώρες, τόσο διαφορετικές μεταξύ τους σε όλα τα δυνατά μεγέθη σύγκρισης, πτήθηκε ο ακροδεξιός και εθνικιστικός λαϊκισμός και παραπεμφθήκαν στον «σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας» δύο από τους αυθεντικότερους εκπροσώπους τους διεθνούς τραμπισμού.

Ο Φλάβιο Μπολσονάρου, γιος του φυλακισμένου για απόπειρα πραξικοπήματος πρώην προέδρου της Βραζιλίας, και ο Αλεξάντερ Βούσιτς, εκπρόσωπος του σερβικού εθνικισμού, ακροδεξιό απόβλητο του αιμοσταγούς λαϊκιστή Μιλόσεβιτς, αμφότεροι αυθεντικοί εκπρόσωποι του κινήματος MAGA, απέτυχαν να εκλεγούν. Το αποτέλεσμα αιφνιδίασε για διαφορετικούς λόγους, δεδομένου ότι οι ομοιότητες μεταξύ των δύο διεργασιών εξαντλούνται στα παραπάνω. Στη Σερβία, για δεύτερη φορά σε μικρό χρονικό διάστημα, η κινητοποιημένη κοινωνία νίκησε την καθεστωτική διαφθορά και τον φόβο. Η προηγούμενη κοινωνική νίκη ήταν αυτή στη γειτονική Ουγγαρία, όταν εκδιώχθηκε διά της λαϊκής ψήφου ο επίσης εκλεκτός του Τραμπ Βίκτορ Όρμπαν, το «χρυσό παιδί» της ευρωπαϊκής άκρας δεξιάς.

Γράφουν οι *New York Times* στην έκδοση της 27ης Οκτωβρίου: *«Φαινόταν σχεδόν αναπόφευκτο: η Βραζιλία θα στρεφόταν προς τα δεξιά, όπως όλες οι υπόλοιπες χώρες της Λατινικής Αμερικής που διεξήγαγαν εκλογές τους τελευταίους 18 μήνες, και θα εξέλεγε άλλον έναν Μπολσονάρου. Ο πρόεδρος της Βραζιλίας, Λούλα ντα Σίλβα, ήταν το αουτσάιντερ ενόψει της ψηφοφορίας της Κυριακής. Ήταν ένας εν ενεργεία ηγέτης σε καιρούς που τιμωρούσαν τους κυβερνώντες. Ένας αριστερός "εκτός πολιτικού χρόνου" με μια ανερχόμενη δεξιά. Και βρισκόταν σημαντικά πίσω μετά τον πρώτο γύρο των εκλογών.*

***»Περίπου 10.000 χιλιόμετρα** βορειοανατολικότερα, οι ψηφοφόροι στη Σερβία συμμετείχαν επίσης σε εκλογές, που σε*

ρωτικό τανγκό, μια πολιτική ήττα του τραμπισμού και δύο εκπλήξεις

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

πολλούς φαίνονταν, αν όχι ως ένα προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα, τουλάχιστον ως ένα αρκετά ασφαλές στοίχημα.

***»Από τη μία πλευρά**, ήταν η πιο αμφίρροπη αναμέτρηση της σερβικής κοινωνίας με τη διαφθορά που βρίσκονταν σε εξέλιξη από το 2024. Από την άλλη, ο επί σειρά ετών εθνικιστής ισχυρός άνδρας της Σερβίας Αλεξάνταρ Βούσιτς κυριαρχούσε αναμφισβήτητα στην πολιτική σκηνή της χώρας από το 2012. Διατηρούσε επίσης υπό τον στενό έλεγχό του την αστυνομία, σχεδόν όλα τα μεγάλα μέσα ενημέρωσης και την εκλογική επιτροπή. Σίγουρα θα κέρδιζε ξανά».*

Βρισκόμαστε περίπου στη μέση μιας εκλογικής περιόδου διάρκειας 10 ημερών, της οποίας η τελική έκβαση αναμένεται να επηρεάσει τα παγκόσμια πολιτικά δρώμενα. Οι εκλογές της Τρίτης 27 Οκτωβρίου στο Ισραήλ και οι ενδιάμεσες εκλογές της 3ης Νοεμβρίου στις ΗΠΑ είναι τα δύο καθοριστικά πολιτικά στοιχήματα τα οποία θα έχουν στρατηγικής σημασίας επιπτώσεις. Σ' αυτές τις δύο ημερομηνίες-κλειδιά προστέθηκαν εκ του αιφνιδιαστικού αποτελέσματος και οι δύο προαναφερόμενες εκλογικές αναμετρήσεις στη Βραζιλία και τη Σερβία.

Τα επόμενα πολιτικά ραντεβού είναι δεδομένα. Πρόκειται για τις βουλευτικές εκλογές στην Ισπανία στις 29 Νοεμβρίου και τις προεδρικές εκλογές στη Γαλλία σε έξι περίπου μήνες από σήμερα. Τα αποτελέσματα και στις δύο αναμετρήσεις θα καθορίσουν το πολιτικό κλίμα εντός του οποίου θα διεξαχθεί και η επίσης στρατηγικής σημασίας εκλογική αναμέτρηση στη Γερμανία στις αρχές του 2029. Στο μεσοδιάστημα θα έχει ξεκαθαριστεί και το τοπίο ως προς τη νέα πολίτικη χωροταξία στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας, την Ουκρανία. Βαρύ το διεθνές πολιτικό καλαντάρι, βαριές και οι επιπτώσεις των εξελίξεων στις διεθνείς ισορροπίες.

Στο επόμενο χρονικό διάστημα οι τρεις εκπρόσωποι του παγκόσμιου αυταρχισμού σχεδιάζουν να ξαναμοιράσουν τον κόσμο σε μία ακόμη υπό συζήτηση (βλέπε διαπραγμάτευση) συνάντηση. Τραμπ, Πούτιν και Σι, η «Τρόικα» της σύγχρονης Γιάλτας, με μια σύνθεση που δεν εγγυάται με τίποτε την επιβίωση της δημοκρατίας, θα ήθελαν πολύ να μοιράσουν την τράπουλα αμφισβητώντας τις μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο διευθετήσεις και τις επιπτώσεις της πτώσης του Τείχους του Βερολίνου σε συνδυασμό με την τερατώδη ανάπτυξη της οικονομικής και πολεμικής μηχανής της Κίνας.

Επισημαίνουν λοιπόν οι *New York Times* σχετικά με τα εκλογικά αποτελέσματα σε Βραζιλία και Σερβία και το κοινό DNA του διεθνούς «αντισυστημικού λαϊκισμού» με το κίνημα MAGA του Τραμπ: *«Άλλη μία ομοιότητα λοιπόν: Και οι δύο εκλογικές αναμετρήσεις μεταβάλλονται επίσης σε ήττες για εκείνο το είδος δεξιού λαϊκισμού που συνορεύει με τον αυταρχισμό, ο οποίος τα τελευταία χρόνια φαινόταν να έχει αποκτήσει τόσο ισχυρή πολιτική δυναμική. Ο Βούτσιτς και ο Μπολσονάρου μοιράζονται κοινό DNA με το κίνημα MAGA του Τραμπ».*

> Στο επόμενο χρονικό διάστημα οι τρεις εκπρόσωποι του παγκόσμιου αυταρχισμού σχεδιάζουν να ξαναμοιράσουν τον κόσμο σε μία ακόμη υπό συζήτηση συνάντηση

Όπως επισημαίνει ο Άντριου Χίγκινς, ο οποίος καλύπτει τις εκλογές στη Σερβία, σε μεγάλες χώρες της Δυτικής Ευρώπης όπως η Γαλλία ή η Γερμανία, όπου οι ακροδεξιοί λαϊκιστές προηγούνται πλέον στις δημοσκοπήσεις, το αντισυστημικό εθνικιστικό στρατόπεδο έχει πάρει τη μορφή ενός ανίκητου οδοστρωτήρα και οι ηγέτες του μπορεί τελικά να κερδίσουν. Αυτό που δείχνουν ωστόσο οι πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις στην Πολωνία και την Ουγγαρία, και τώρα στη Σερβία και τη Βραζιλία, είναι ότι, μόλις αυτά τα κόμματα κυβερνήσουν στην πραγματικότητα, μπορούν κι εκείνα να γίνουν στόχος της οργής των ψηφοφόρων. Ορισμένες φορές η οργή μπορεί να γίνει τόσο συντριπτική, που τελικά οδηγεί στην ήττα αυτών των ιδίων των «αντισυστημικών».

Ποια είναι όπως η γενική εικόνα εντός της οποίας κινείται αυτή η «Νέα Γιάλτα» του διεθνούς αυταρχισμού; Διότι προφανώς κάτι το εξαιρετικά «εξωφρενικό» πρέπει να συμβαίνει πίσω από τις διπλωματικές κουίντες. Ο meta-καπιταλισμός της ψηφιακής επανάστασης κινείται επιδεικτικά εκτός των πολιτικών ορίων που χάραξαν τα διεθνή «deals» από το 1945 και μετά. Η ανάπτυξη του ψηφιακού περιβάλλοντος δεν χρειάζεται δημοκρατικούς θεσμούς και ελαστικούς διεθνείς κανόνες εμπλουτισμένους με ανθεκτικότητα στην ανοχή. Αντιθέτως. Χρειάζεται ένα περιβάλλον περιορισμένης λογοδοσίας και αναπτυγμένου αυταρχισμού.

Η *Le Monde* της 27ης Οκτωβρίου μάς προτείνει μια «εκλεπτυσμένη» ανάγνωση των επερχομένων διεθνών deals με επίκεντρο την Ουκρανία. Γράφει λοιπόν η γαλλική εφημερίδα: *«Πίσω από τη στροφή του Ντόναλντ Τραμπ υπέρ της Ρωσίας κρύβονται οι υποσχέσεις για επικερδείς "δουλειές" από τον Κιρίλ Ντμίτριεφ, τον επιδέξιο "πλασιέ" του Βλαντίμιρ Πούτιν.*
Ο γενικός διευθυντής του Ρωσικού Ταμείου Άμεσων Επενδύσεων κινεί τα νήματα για να πείσει τον Λευκό Οίκο ότι η ειρήνη στην Ουκρανία θα περάσει πρώτα μέσα από εμπορικές συμφωνίες. Μια μικρή δίμηνη αναδρομή αποκαλύπτει πώς η νέα ρωσοαμερικανική σύμπραξη μετατράπηκε σε συμμαχία κατά του Κιέβου.

***»Ο Κιρίλο Μπουντάνοφ** προσπαθεί να καταπιεί τον θυμό του. Στις 9 Οκτωβρίου, επί σχεδόν τρεις ώρες, ο επικεφαλής της ουκρανικής προεδρικής διοίκησης ένιωθε ότι ο Στιβ Γουίτκοφ, ο ειδικός απεσταλμένος του Ντόναλντ Τραμπ, του συμπεριφερόταν σαν να ήταν παιδί, παριστάνοντας ότι του μάθαινε πώς να βγάζει χρήματα. Η συνάντηση, στο πολυτελές κλαμπ γκολφ Shell Bay στο Χάλαντεϊλ Μπιτς της Φλόριντα δεν έμοιαζε καθόλου με τις αμέτρητες συνεδρίες των τελευταίων μηνών που στόχευαν στην οικοδόμηση ενός ειρηνευτικού σχεδίου μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας.*

***»Ο "Στιβ", έχοντας στο πλευρό του τον Τζάρεντ Κούσνερ**, γαμπρό του Αμερικανού προέδρου, προτιμούσε εκείνη την ημέρα να μιλήσει για επιχειρηματικές συμφωνίες. Ο κατασκευαστής ακινήτων παρουσίαζε δελεαστικά ένα μεγάλο "σχέδιο περιφερειακής ευημερίας" για τη μεταπολεμική περίοδο, το οποίο θα περιλάμβανε την Ουκρανία, την Ευρώπη και τη Ρωσία. Γινόταν λόγος, συγκεκριμένα, για την πλήρη επαναλειτουργία των αγωγών που μεταφέρουν ρωσικό φυσικό αέριο και πετρέλαιο προς την Ευρώπη μέσω Ουκρανίας. Το Κίεβο θα λάμβανε μερίσματα και το σχέδιο θα μείωνε το ενεργειακό κόστος στην Ευρώπη, υποστήριζε με περηφάνια ο Στιβ Γουίτκοφ, πεπεισμένος ότι κρατούσε στα χέρια του μία από εκείνες τις συμφωνίες "αμοιβαίου οφέλους" (win-win) που δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί. "Το δικό μας πρότυπο δεν είναι η Λευκορωσία, είναι η Πολωνία!", του αντέτεινε ο Ουκρανός, εμβρόντητος από αυτό το σχέδιο που θα καθιστούσε το Κίεβο υπόχρεο της Μόσχας».*

Αυτά επισημαίνει η γαλλική Le Monde. Να προσθέσουμε απλά πώς λίγα λεπτά μετά από αυτή τη συζήτηση ο Ντόναλντ Τραμπ ανακοίνωσε αιφνιδιαστικά την μυστική συμφωνία του με τον Πούτιν για το ρωσικό ντίζελ. Ήταν πλέον οδυνηρά φανερό για τους Ουκρανούς: ο πλανήτης είχε εισέλθει για τα καλά στη φάση της αυταρχικής διαχείρισης των διεθνών σχέσεων με γνώμονα οικονομικά «deals» βασισμένα σε αυστηρά διαπροσωπικές σχέσεις ολιγαρχών προς ολιγάρχη.

Ίσως γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, οι αιφνιδιαστικές «ανάσες» που προκάλεσαν τα εκλογικά αποτελέσματα στη Βραζιλία και τη Σερβία έχουν σημασία. Προκαλούν την εντύπωση πώς ίσως να κρύβονται ελπίδες και, γιατί όχι, προσδοκίες ως προς τις δυνητικές επιπτώσεις που θα έχουν τα αποτελέσματα των εκλογικών αναμετρήσεων σε Ισραήλ και ΗΠΑ. «Οψόμεθα εις Φιλίππους». Εκεί ηττήθηκαν οι δολοφόνοι του Καίσαρα. Εκεί όμως αναδείχθηκαν και οι δύο νέοι αντίζηλοι για την ηγεμονία της Ρώμης. Πάντα οι ιστορικές συγκρούσεις κρύβουν ένα νόμισμα με δύο όψεις, δύο προοπτικές και δύο πραγματικότητες. A

ATHENS PODCAST

Κάθε εβδομάδα
ιστορίες που θέλουμε να ακούμε

Στο podcast Μαμάδες με Ρούμι by ATHENS VOICE η **Παναγιώτα Στρίκου** μοιράζεται με μαμάδες και γενικότερα γονείς-χρήσιμες συμβουλές, πρακτικές οδηγίες και μικρές αλήθειες για τη γονεϊκότητα, την καθημερινότητα και άλλα πολλά.

Ο **Κυριάκος Μούρτζης** (δάσκαλος εικαστικών και συγγραφέας) αποδομεί μύθους και αλλάζει τον τρόπο που βλέπουμε τις παιδικές ζωγραφιές.

Η **Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη** συνομιλεί με ενδιαφέροντες ανθρώπους για ενδιαφέροντα πράγματα, εντός κι εκτός επικαιρότητας - πάντα με βλέμμα λοξό.

Στη 2η σεζόν του podcast «Deep Thought», ο **Κυριάκος Αθανασιάδης** και η **Σαπφώ Καρδιακού** μιλούν για τις νέες εκδόσεις, και τις νέες σειρές και ταινίες.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΑ PODCAST ΣΤΟ
SPOTIFY | APPLE PODCAST | YOU TUBE

athensvoice.gr/podcasts

© GETTY IMAGES, UNSPLASH

... μα όλοι στην τάξη έχουν λογαριασμό

Της Δόμνας Μιχαηλίδου*

Ο γονιός διστάζει να επιτρέψει στο παιδί του να αποκτήσει λογαριασμό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Του έχει εξηγήσει τους κινδύνους και του προτείνει να περιμένει. Όμως η αντίδραση παραμένει ίδια: *«Είσαι υπερβολικός»*. Και κάθε φορά αναρωτιέται αν, προσπαθώντας να το προστατεύσει, το αφήνει έξω από την παρέα. Σε πολλά σπίτια, αυτή η συζήτηση επαναλαμβάνεται καθημερινά. Και όσο η απόφαση βαραίνει κάθε οικογένεια χωριστά, το «όλοι οι άλλοι» γίνεται ένα επιχείρημα που δύσκολα αντιμετωπίζεται.

Την ίδια ώρα, σ' ένα άλλο σπίτι, ένα παιδί ανοίγει την εφαρμογή για να δει ένα βίντεο πριν κοιμηθεί. Το επόμενο αρχίζει αυτόματα κι ο ύπνος μετατίθεται συνεχώς. Μια έφηβη επιστρέφει ξανά και ξανά στην ανάρτησή της για να ελέγξει ποιος αντέδρασε, ποιος σχολίασε, ποιος την αγνόησε. Ένα προσβλητικό στιγμιότυπο κυκλοφορεί από κινητό σε κινητό και ακολουθεί ένα παιδί μέχρι το δωμάτιό του. Η πίεση της παρέας εισβάλλει στον ιδιωτικό του χώρο και δεν σταματά όταν κλείνει η πόρτα του σπιτιού.

Πίσω από αυτές τις εμπειρίες υπάρχουν συγκεκριμένες σχεδιαστικές επιλογές. Η ατέρμονη ροή, οι ειδοποιήσεις και οι προτάσεις που προσαρμόζονται στα ενδιαφέροντά μας ενθαρρύνουν τη συνεχή επιστροφή στην εφαρμογή. Όταν ακόμα κι εμείς οι ενήλικες δυσκολευόμαστε ν' αφήσουμε το κινητό, πώς περιμένουμε από ένα παιδί να αντισταθεί μόνο του σε μηχανισμούς που τροφοδοτούν την παρόρμηση και την ανάγκη του για αποδοχή; Η απαγόρευση πρόσβασης στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για παιδιά κάτω των 15 ετών θέτει έναν κοινό κανόνα προστασίας και αναθέτει την ευθύνη εφαρμογής του στις ίδιες τις πλατφόρμες και όχι στους γονείς. Έτσι, ο γονιός αποκτά ένα ισχυρό στήριγμα απέναντι στην πίεση να υποχωρήσει επειδή «έτσι κάνουν όλοι». Το ηλικιακό όριο, ωστόσο, αφορά συγκεκριμένα τις πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης. Το διαδίκτυο παραμένει εργαλείο επικοινωνίας, γνώσης και δημιουργίας, αναπόσπαστο μέρος τόσο της δικής μας καθημερινότητας όσο και των παιδιών μας. Δεν υποτιμούμε όσα βρίσκουν στα κοινωνικά δίκτυα: το χιούμορ, τα κοινά ενδιαφέροντα, την αίσθηση της συμμετοχής σε μια παρέα. Γι' αυτό και η συζήτηση για το όριο θέλει ειλικρίνεια και επιχειρήματα που να απαντούν στις δικές τους αντιρρήσεις. Ο κανόνας αποκτά μεγαλύτερη δύναμη όταν κι εμείς οι γονείς υιοθετούμε το μέτρο, κατανοώντας την ανάγκη που το επιβάλλει. Όσο πιο καθαρά αντιλαμβανόμαστε τη χρησιμότητά του, τόσο πιο πειστικά μπορούμε να εξηγήσουμε την αξία του στα παιδιά μας και να απαιτήσουμε την τήρησή του από τις εταιρείες.

Δεν είναι όμως μόνο τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Η δυσκολία αποσύνδεσης μπορεί να αφορά και παιχνίδια ή άλλες εφαρμογές. Η καθημερινή επαφή μάς βοηθά να διακρίνουμε αν η χρήση στερεί από το παιδί τον ύπνο, επηρεάζει τη σχολική του επίδοση ή περιορίζει άλλα ενδιαφέροντά του. Δεν έχουμε πάντα έτοιμες απαντήσεις. Μπορούμε όμως ν' ακούμε όσα απασχολούν τα παιδιά μας χωρίς να βιαζόμαστε να τα επιπλήξουμε. Μετράει και το δικό μας παράδειγμα: πόσο εύκολα πείθουμε ένα παιδί ν' αφήσει το κινητό, όταν εμείς οι ίδιοι ελέγχουμε τις ειδοποιήσεις μας την ώρα που μας μιλά;

Οι Σχολές Γονέων μπορούν να προσφέρουν πρακτική στήριξη σ' αυτές τις δυσκολίες. Αντίστοιχα, το σχολείο μπορεί να δώσει στα παιδιά εφόδια για να αναγνωρίζουν τη χειραγώγηση, να προστατεύουν τα δεδομένα τους και να ζητούν βοήθεια. Παράλληλα, η προτροπή «βγες έξω» έχει νόημα όταν υπάρχουν χώροι για τις παρέες τους και προσιτές επιλογές για όσα τα ίδια θέλουν να κάνουν. Αξίζει να τα ακούσουμε, αντί να αποφασίσουμε εμείς πώς θα γεμίσουν τον χρόνο τους. Το στοίχημα είναι να φτάσουν στην ηλικία πρόσβασης στα κοινωνικά δίκτυα με μεγαλύτερη αυτονομία και πιο καλλιεργημένη κρίση, ώστε να επιλέγουν τι μοιράζονται, ποιους εμπιστεύονται και πότε αποσυνδέονται. Ένας κοινός κανόνας μπορεί ν' ανοίξει αυτόν τον δρόμο. Η συνέπεια της Πολιτείας, η ευθύνη των εταιρειών και η συμμετοχή των γονέων θα του δώσουν διάρκεια. **Α**

*Η **Δ.Μ.** είναι υπουργός Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας*

HELLENiQ ENERGY

Δωρεά εξοπλισμού στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας

Ενισχύεται η αντιμετώπιση σύνθετων αγγειακών και νευρολογικών περιστατικών στην Κεντρική Ελλάδα

Σε ένα εγκεφαλικό επεισόδιο, ο χρόνος μπορεί να καθορίσει την έκβαση για τον ασθενή. Οι ώρες που περνούν, μέχρι να φτάσει στην κατάλληλη μονάδα και να λάβει εξειδικευμένη θεραπεία, επηρεάζουν τις πιθανότητες επιβίωσης και αποκατάστασης. Η εγκατάσταση ενός ψηφιακού αγγειογράφου, τελευταίας γενιάς, στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας δημιουργεί νέες δυνατότητες για την Κεντρική Ελλάδα.

Ο εξοπλισμός, αξίας άνω του 1 εκατ. ευρώ, προσφέρθηκε από την HELLENiQ ENERGY, μέσω της θυγατρικής της HELLENiQ Petroleum, και λειτουργεί, ήδη, στο Εργαστήριο Ακτινολογίας του νοσοκομείου. Υποστηρίζει το έργο της Μονάδας Επεμβατικής Νευροακτινολογίας, της μοναδικής στην περιοχή, η οποία καλύπτει επείγοντα περιστατικά από τη Θεσσαλία και τη Στερεά Ελλάδα, αλλά δέχεται ασθενείς και από άλλες περιοχές της χώρας.
Το σύστημα αξιοποιείται στη διάγνωση και την επεμβατική θεραπεία σοβαρών αγγειακών παθήσεων, όπως είναι τα οξέα ισχαιμικά εγκεφαλικά επεισόδια, τα εγκεφαλικά ανευρύσματα και οι αγγειακές δυσπλασίες. Παράλληλα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε επεμβάσεις περιφερικών αγγείων και ογκολογικές θεραπείες. Η δυνατότητα ταυτόχρονης απεικόνισης των αγγείων από δύο κατευθύνσεις προσφέρει υψηλή διαγνωστική ακρίβεια και καλύτερη καθοδήγηση κατά τη διάρκεια απαιτητικών επεμβάσεων. Ειδικό σύστημα περιορίζει, επίσης, την έκθεση σε ακτινοβολία τόσο για τους ασθενείς όσο και για το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό.

Η αναβάθμιση του εξοπλισμού ενισχύει τις ήδη παρεχόμενες υπηρεσίες επεμβατικής νευροακτινολογίας στη Λάρισα, διευρύνοντας τις δυνατότητες αντιμετώπισης σύνθετων περιστατικών κοντά στον τόπο κατοικίας των ασθενών. Την απόσταση ανάμεσα στις σημερινές δυνατότητες και στις πραγματικές ανάγκες αποτυπώνουν τα στοιχεία της μονάδας. Σύμφωνα με τον Επίκουρο Καθηγητή Ακτινοδιαγνωστικής Γιάννη Ιωαννίδη, λιγότερα από 30 περιστατικά ισχαιμικού εγκεφαλικού φτάνουν κάθε χρόνο για θρομβεκτομή, ενώ ο αντίστοιχος αριθμός θα έπρεπε να κινείται κοντά στα 150. Η λειτουργία του σύγχρονου μηχανήματος, σε συνδυασμό με την ενημέρωση της κοινωνίας και την έγκαιρη αναγνώριση των συμπτωμάτων, μπορεί να συμβάλει, ώστε περισσότεροι άνθρωποι να λαμβάνουν εγκαίρως τη φροντίδα που χρειάζονται.

«Με τη δωρεά του νέου αγγειογράφου στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας ανταποκρινόμαστε σε μια πραγματική ανάγκη, ενισχύοντας την πρόσβαση σε εξειδικευμένη περίθαλψη για τους κατοίκους της Θεσσαλίας αλλά και για ασθενείς από τη Στερεά και την Κεντρική Ελλάδα καθώς και άλλες περιοχές», δήλωσε ο Διευθύνων Σύμβουλος της HELLENiQ ENERGY, Ανδρέας Σιάμισης.

Από την πλευρά του, ο Γιάννης Ιωαννίδης υπογράμμισε ότι ο συγκεκριμένος εξοπλισμός αποτελεί, βάσει των ευρωπαϊκών κατευθυντήριων οδηγιών, προϋπόθεση για τη λειτουργία ενός σύγχρονου τμήματος νευροακτινολογίας. Είναι, επίσης, απαραίτητος, για να αναπτυχθεί η Μονάδα ως κέντρο εκπαίδευσης και να αυξηθεί η ασφάλεια κατά την παροχή των σχετικών υπηρεσιών. «Οι επεμβάσεις θα γίνονται με μεγαλύτερη ασφάλεια, σε μικρότερο χρόνο, με μικρότερη ακτινοβολία και σε ένα μέρος που θα είναι πραγματικό κέντρο αναφοράς. Αυτό αποτελεί σημαντική παράμετρο για την ασφάλεια, γιατί όσα περισσότερα περιστατικά αντιμετωπίζεις τόσο μεγαλύτερη εμπειρία αποκτάς. Το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας καλύπτει πληθυσμό περίπου 1,5 εκατομμυρίου ανθρώπων, γεγονός που αναδεικνύει τη σημασία της αναβάθμισης αυτής», σημείωσε.

Η τεχνολογία, ωστόσο, είναι το ένα μέρος της εξίσωσης. Για τη διενέργεια της μηχανικής θρομβεκτομής και άλλων σύνθετων πράξεων απαιτούνται γιατροί με υψηλή εξειδίκευση και εμπειρία. Η ανανέωση του εξοπλισμού μετά από δώδεκα χρόνια χρήσης ενισχύει το έργο της επιστημονικής ομάδας, ενώ, παράλληλα, δημιουργεί καλύτερες προϋποθέσεις για την εκπαίδευση περισσότερων επαγγελματιών υγείας και την ανάπτυξη της έρευνας.

Η πρωτοβουλία αποτελεί μέρος του προγράμματος στήριξης που παρείχε η HELLENiQ ENERGY στη Θεσσαλία μετά τις καταστροφικές πλημμύρες του 2023. Η υλοποίησή της βασίστηκε στη συνεργασία με το Υπουργείο Υγείας, τη διοίκηση του νοσοκομείου και την 5η Υγειονομική Περιφέρεια, η οποία κάλυψε τις αναγκαίες εργασίες ανακαίνισης και διαμόρφωσης του χώρου εγκατάστασης.

Την τελευταία εξαετία, ο Όμιλος έχει διαθέσει περισσότερα από 16 εκατ. ευρώ για τη στήριξη περίπου 17 νοσοκομειακών μονάδων και δομών Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, με περισσότερους από 2,6 εκατομμύρια ωφελούμενους. Στις σχετικές πρωτοβουλίες περιλαμβάνονται η συνεισφορά άνω των 7 εκατ. ευρώ προς το ΕΣΥ κατά την πανδημία, η δωρεά αγγειογραφικού συστήματος στον Ευαγγελισμό και η αναβάθμιση κλινικών στο Μαμάτσειο Νοσοκομείο Κοζάνης και στο Αττικόν. Σύμφωνα με μελέτη του ΙΟΒΕ, η κοινωνική αξία των δράσεων αυτών ξεπερνά τα 83 εκατ. ευρώ.

Στη Λάρισα, όμως, η αξία της παρέμβασης αποτυπώνεται σε κάτι απολύτως συγκεκριμένο: στη δυνατότητα να αντιμετωπίζονται περισσότερα σύνθετα περιστατικά πιο κοντά στον τόπο κατοικίας των ασθενών. Για τους γιατρούς, ο σύγχρονος εξοπλισμός σημαίνει μεγαλύτερη ακρίβεια και ασφάλεια. Για τους ανθρώπους που θα χρειαστούν τη βοήθειά τους, σημαίνει ταχύτερη πρόσβαση σε μια θεραπεία, όπου κάθε ώρα μπορεί να κάνει τη διαφορά.

1 & 3: Το νέο αγγειογραφικό σύστημα τελευταίας τεχνολογίας, δωρεά της HELLENiQ ENERGY, που εγκαταστάθηκε στο Εργαστήριο Ακτινολογίας του ΠΓΝ Λάρισας και υποστηρίζει σε σημαντικό βαθμό το έργο της Μονάδας Επεμβατικής Νευροακτινολογίας.

2: Στιγμιότυπο από την τελετή εγκαινίων και το κόψιμο της κορδέλας. Διακρίνονται, από αριστερά, ο Υφυπουργός Υγείας Μάριος Θεμιστοκλέους, ο βουλευτής Λάρισας της ΝΔ Χρήστος Καπετάνος, ο Υπουργός Υγείας Άδωνις Γεωργιάδης, ο Διευθύνων Σύμβουλος της HELLENiQ ENERGY Ανδρέας Σιάμισης, η Δ/ντρια του Εργαστηρίου Ακτινολογίας του ΠΓΝ Λάρισας Μαριάννα Βλυχού, ο Διοικητής της 5ης Υγειονομικής Περιφέρειας Θεσσαλίας & Στερεάς Ελλάδας Φώτης Σερέτης και η Διοικήτρια του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας Μαίρη Κουτσιούμπα.

adv AV

Athens apps

ΟΙ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΔΕΟΥΝ ΤΟΝ ΔΗΜΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

Δημαρχείο Αθηνών

Έξυπνα Σχολεία

Παρακολούθηση κατανάλωσης ενέργειας και νερού.

Δημοτικό Parking Βαρβακείου

Υπόγεια στάθμευση στο κέντρο της Αθήνας.

OpenCouncil

Αναζήτηση στις συνεδριάσεις του Δήμου και ενημερώσεις μέσω WhatsApp και SMS.

Βαρβάκειος Αγορά

Τεχνόπολη

Novoville

Αναφορά προβλημάτων και παρακολούθηση της εξέλιξης των αιτημάτων.

Πλατεία Μοναστηρακίου

Athens Civil Alert

Συντονισμός για την επίλυση έκτακτων περιστατικών.

Αρχαία Αγορά

Καθαρή Αθήνα

Αυτοματοποίηση της διαδικασίας αποκομιδής απορριμμάτων.

AthensTrees

Χάρτης νέων δενδροφυτεύσεων

Ακρόπ

AthensCharge

Εντοπισμός διαθέσιμων φορτιστών ηλεκτρικών οχημάτων, έλεγχος φόρτισης και ηλεκτρονική πληρωμή.

Δημοτικό Parking Κοτζιά

Υπόγεια στάθμευση στο κέντρο της Αθήνας.

Κοινόχρηστα ποδήλατα

Ηλεκτρικά ποδήλατα για τις μετακινήσεις στην πόλη.

Ακαδημία Αθηνών

Λυκαβηττός

Parkout

Δωρεάν στάθμευση εκτός ελεγχόμενης στάθμευσης, με ενημέρωση μεταξύ οδηγών.

AthensWay

Αγορά χρόνου ελεγχόμενης στάθμευσης και σχεδιασμός μετακινήσεων στην πόλη.

Δημοτικό Parking Κλαυθμώνος

Υπόγεια στάθμευση στο κέντρο της Αθήνας.

Έλεγχος πρόσβασης οχημάτων

Ελεγχόμενη είσοδος σε πεζοδρόμους του Εμπορικού Τριγώνου.

SafeAthens

Αποστολή SOS και τοποθεσίας σε περίπτωση κινδύνου.

Athens Gov

Ψηφιακές υπηρεσίες, βοηθός τεχνητής νοημοσύνης και ανοιχτά δεδομένα.

Βουλή των Ελλήνων / Πλατεία Συντάγματος

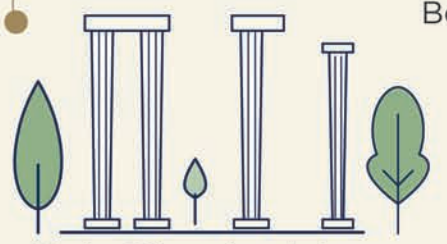

Ναός Ολυμπίου Διός

Athens Maps

Θεματικοί χάρτες

Athens Hub

Πληροφορίες γειτονιάς και συμμετοχή σε διαβουλεύσεις.

Μουσείο Ακρόπολης

Μπέττυ Βακαλίδου

«Ήθελα να αλλάξω ζωή»

Με αφορμή τη *«Μάχη»* του Ηλία Γιαννακάκη, η ηθοποιός, ακτιβίστρια και συγγραφέας μιλά για τη φυγή, τη Συγγρού, την Καζαμπλάνκα, την αχαριστία και την επιμονή της να εμπιστεύεται ακόμη τους ανθρώπους.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ - Φωτό: ΤΑΣΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ

Ιούλιος του 1965. Η Αθήνα βράζει πολιτικά και η Μπέττυ δουλεύει στη λάντζα ενός γαλακτοζαχαροπλαστείου στην Αγίου Κωνσταντίνου. Είναι δεκαπέντε χρονών. Έχει αφήσει πίσω της τις Φέρες του Έβρου, την οικογένεια, την κακοποίηση. Όταν περνά από μπροστά η κηδεία του Σωτήρη Πέτρουλα, παρατά για λίγο τη δουλειά και κοιτάζει. Η πόλη που της υποσχέθηκε ελευθερία είναι ανάστατη και φλέγεται. Η ίδια, πάντως, την έχει πάρει την απόφαση: δεν γυρίζει πίσω.

Δεκαετίες αργότερα, μια επιστροφή τη φέρνει στον πρωταγωνιστικό ρόλο της νέας ταινίας του Ηλία Γιαννακάκη, *«Μάχη»*, που κάνει πρεμιέρα στους κινηματογράφους στις 5 Νοεμβρίου από την Tanweer. Μπαίνει με τα μπούνια υποδυόμενη μια γυναίκα που υπήρξε λοχαγός του Ελληνικού Στρατού κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, σύζυγος και πατέρας δύο παιδιών. Ύστερα από μισό αιώνα απουσίας, επιστρέφει στην Ελλάδα και αναζητά ό,τι άφησε πίσω, περισσότερο όμως την κόρη της, της οποίας έχει πάρει το όνομα. Το παρελθόν βαραίνει κάθε συνάντηση, χωρίς να υπάρχει κανένα φλας μπακ. Απέναντί της βρίσκεται η Έλενα Τοπαλίδου στον ρόλο της κόρης και ο Γιάννης Οικονομίδης που παίζει τον γιο – ένας αινιγματικός ρόλος που τραβά την περιέργειά σου μέχρι το φινάλε. Ανάμεσα στις δύο πρωίδες, όσα πρόλαβαν κάποτε να αγαπήσουν και όσα δεν ξέρουν πια η μία για την άλλη.

Η Μπέττυ έχει τη δική της διαδρομή. Αναμορφωτήριο, φορτηγά πλοία, λάντζα στη Νέα Υόρκη, νύχτες στη Συγγρού. Το μικρόφωνο στο Λουζιτάνια, τα βιβλία, η Καζαμπλάνκα, το σινεμά και το θέατρο. Αφηγείται αυτές τις μετακινήσεις με την ακρίβεια ανθρώπου που θυμάται πού δούλευε και γιατί έπρεπε να φύγει. Σε κάθε τόπο έπρεπε να βρει δουλειά, να σταθεί στα πόδια της, να διεκδικήσει χώρο. Και η οικογένεια παραμένει μια λέξη που δεν φέρνει υποχρεωτικά συγχώρεση.

Μιλά για την πορνεία ως όρο επιβίωσης, για την επέμβαση ως δική της απόφαση, για τους νεότερους ακτιβιστές με διάθεση να αναγνωρίσει το κέρδος ακόμη και μέσα στα λάθη. Κάποτε έγραψε στο σώμα της μια προειδοποίηση να μην εμπιστεύεται κανέναν. Η προειδοποίηση υπάρχει. Το αν την ακούει είναι άλλη ιστορία.

Δύο χρόνια πριν ανάψει η κάμερα

Η δουλειά άρχισε στο σπίτι της στον Νέο Κόσμο, με συναντήσεις κάθε Κυριακή και ένα σενάριο που άλλαζε ξανά και ξανά. Τον δεύτερο χρόνο οι συναντήσεις έγιναν δύο την εβδομάδα, ώσπου έφτασαν στις πρόβες και στον μήνα των γυρισμάτων. Η εξάντληση ήρθε μαζί με μια ασφάλεια, που η Μπέττυ αποδίδει στην υπομονή του Γιαννακάκη και στην προσοχή του συνεργείου. Πίσω από τη δωρική ερμηνεία της οθόνης, θυμάται πόσο έκλαψε στα γυρίσματα.

«Άρχισα να ζητάω εξηγήσεις για τις απορίες που προκαλούσε το σενάριο. Ο σκηνοθέτης και σεναριογράφος της ταινίας, Ηλίας Γιαννακάκης, ήταν πάντα δίπλα μου, πρόθυμος να με καθοδηγεί και να με καθησυχάζει για όλα. Τα γυρίσματα ήταν λίγο κουραστικά –για τα 76 μου χρόνια–, αλλά όλα καλά. Ήταν πολύ ευχάριστο το κλίμα. Όλοι οι άνθρωποι του συνεργείου με πρόσεξαν πολύ, πράγμα που με έκανε να νιώσω φοβερή ασφάλεια».

Δύο παθημένοι άνθρωποι και μία «μπαμπάς»

Στην πρώτη επίσκεψη στο σπίτι της Βακαλίδου, η Τοπαλίδου πέταξε τις μπαλαρίνες της και χάζεψε τη θέα προς Λυκαβηττό, Ακρόπολη και Φιλοπάππου. Ύστερα πλησίασε την Μπέττυ, άγγιξε το πρόσωπό της και τη ρώτησε αν μπορεί να τη λέει «μπαμπά».

«Με την Έλενα δεθήκαμε πάρα πολύ, γιατί κατανοήσαμε αμέσως η μία την άλλη. Είχε διαβάσει τα βιβλία μου, αυτό βοήθησε τη μεταξύ μας σχέση. Αναγνωρίσαμε η μία στην άλλη ότι είμαστε δύο παθημένοι άνθρωποι στη ζωή. Αυτό μας ένωσε και μας έκανε να αισθανόμαστε πάρα πολύ άνετα. Ξεδίπλωσε τον χαρακτήρα της απέναντί μου, όχι μόνο στο πλαίσιο του γυρίσματος, της ταινίας, του ρόλου, αλλά και έξω από αυτά. Βρήκα πολύ χαριτωμένες τις "κραυγές" της. "Μπαμπάαα"; "Πού είναι η μπαμπάς;". Ήταν πολύ δοτική και προστατευτική μαζί μου».

Ήμουν αποφασισμένη να μη γυρίσω ποτέ πίσω

Η δική της φυγή είχε ξεκινήσει από ένα σπίτι όπου η διαφορετικότητα έφερνε ξύλο και εξευτελισμό. Στην Αθήνα έφτασε αεροπορικώς από τη Θεσσαλονίκη, τον Ιούλιο του 1965, παιδί ακόμη. Η απόσταση άνοιγε μια δυνατότητα ζωής, χωρίς να σβήνει όσα είχαν προηγηθεί.

«Ήταν μια μεγάλη πόρτα ελευθερίας. Τραυματισμένη μεν, γιατί εξαναγκάστηκα σε φυγή από το σπίτι μου και την οικογένειά μου, αλλά ήθελα να πετάξω. Ήμουν αποφασισμένη να μη γυρίσω ποτέ πίσω και δεν γύρισα.

»Η πόλη έβραζε. Φωτιές στους δρόμους, κλούβες, κυνηγητά, αστυνομίες. Εκείνες τις μέρες σκοτώσανε και τον Σωτήρη Πέτρουλα. Θυμάμαι όταν έβγαζα μεροκάματο στην οδό Αγίου Κωνσταντίνου σε ένα γαλακτοζαχαροπλαστείο, το "Ελβετικόν", στη λάντζα βέβαια, την ώρα που περνούσε το φέρετρο του Πέτρουλα, τα παράτησα όλα και παρακολούθησα την πομπή».

> Για μένα η πιο σημαντική μάχη ήταν αυτή της επιβίωσης

Η έξοδος από το αναμορφωτήριο

Η απόρριψη την ακολούθησε και στην Αθήνα, αφού η οικογένειά της φρόντισε να την κλείσει σε αναμορφωτήριο.

«Εκεί ξανάρχισα το σχολείο που είχα εγκαταλείψει φεύγοντας από τον Έβρο, χωρίς τελικά να καταφέρω να αποφοιτήσω. Έμεινα τρεισήμισι χρόνια και κάποια στιγμή έπρεπε να φύγω. Με έδιωχναν λόγω ηλικίας και εξαιτίας του χουντικού διευθυντή, ο οποίος ήταν πάρα πολύ αυστηρός. Αλλά δεν είχα πού να πάω. Έτσι αποφάσισα να μπαρκάρω με τα καράβια».

Πλένοντας πιάτα (και) στη Νέα Υόρκη

«Πολύ γρήγορα και μόλις το καράβι έπιασε Νέα Ορλεάνη, το έσκασα και πήγα στη Νέα Υόρκη με αεροπλάνο. Βρήκα δουλειά σε ένα ελληνικό εστιατόριο, λάντζα κι εκεί. Άρχισα να μαθαίνω αγγλικά πηγαίνοντας σε μια σχολή. Έμεινα δύο χρόνια ως παράνομος μετανάστης, παρόλα αυτά όμως είχα μια αίσθηση ελευθερίας που μου έδινε κάθε απομάκρυνση από τόπους όπου είχα υποφέρει. Κάποια βράδια που έφευγα από το εστιατόριο είχα δει κάποιες τρανς αλλά δεν σκέφτηκα τίποτα παραπάνω. Όταν επέστρεψα στην Ελλάδα για να ξεκαθαρίσω την εκκρεμότητα με τη στρατιωτική μου θητεία, άρχισα να ψάχνω ξανά ένα πλοίο που να πιάνει Αμερική για να το σκάσω πάλι. Ήμουν άτυχη. Και σε ένα, και σε δύο και σε τρία μπάρκα που δοκίμασα. Κανένα δεν έπιασε Αμερική και δεν μου απέμεινε πια καμία άλλη λύση, παρά μόνο η Συγγρού».

Η επιβίωση είχε διεύθυνση στη Συγγρού

Όταν μιλά για την πορνεία, επιστρέφει στις δουλειές που δεν μπορούσε να κρατήσει. Στους ανθρώπους που κορόιδευαν, έδιωχναν ή δεν πλήρωναν όσους ξεχώριζαν από το αποδεκτό πρότυπο. Η Συγγρού εμφανίζεται στην αφήγησή της στο τέλος μιας σειράς αποκλεισμών, εκεί όπου έπρεπε να βρεθεί τρόπος να βγει η επόμενη μέρα. Η δουλειά στον δρόμο θα έδινε αργότερα τη θέση της στους οίκους ανοχής, όπου εργάστηκε μέχρι να αποχωρήσει οριστικά το 2000, σε ηλικία πλέον 50 ετών.

«Για μένα η πιο σημαντική μάχη ήταν αυτή της επιβίωσης. Αυτός ήταν ο λόγος για όλες μας που οδηγηθήκαμε στην πορνεία τα χρόνια εκείνα. Δεν μπορούσαμε πλέον να επιβιώσουμε διαφορετικά. Το άγριο μπούλινγκ, η απόρριψη, η περιφρόνηση, το κυνηγητό και το ξύλο ήταν καθημερινότητα. Η περιπλάνησή μου από τις Φέρες όπου γεννήθηκα στην Αθήνα, στο αναμορφωτήριο και στη Συγγρού, στο Βερολίνο, στα καράβια, στα Χανιά, στη Ρόδο, στη Μυτιλήνη, στον Βόλο και στη Λάρισα, αυτή η περιπλάνηση λοιπόν, μισός αιώνας δρόμος, έπρεπε πλέον να φτάσει στο τέλος της».

Το μικρόφωνο στο Λουζιτάνια

Στις 25 Απριλίου 1977, η Μπέττυ εκφώνησε την κεντρική ομιλία στη συγκέντρωση του Λουζιτάνια για την ίδρυση του Απελευθερωτικού Κινήματος Ομοφυλοφίλων Ελλάδας. Η δημόσια διεκδίκηση των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων και των τρανς άλλαξε και τις δικές της συναναστροφές. Θυμάται την επόμενη μέρα σαν άνοιγμα προς ανθρώπους, βιβλία και λέξεις που ήθελε πια να κάνει δικά της.

«Συνειδητοποίησα εν μία νυκτί ότι ο κόσμος μάς υπολογίζει και μπορεί να μας υπολογίσει πολύ περισσότερο. Κι εμένα βέβαια. Γνώρισα πολύ σημαντικούς ανθρώπους της τέχνης, της επιστήμης, των γραμμάτων. Άρχισα να μαθαίνω περισσότερα. Να διαβάζω, να συμπεριφέρομαι αλλιώς, να πλουτίζω το λεξιλόγιό μου. Δηλαδή το λεξιλόγιό μου να μην είναι μόνο "πόσους πελάτες, μωρή, πήρες εσύ χθες το βράδυ; Εγώ πήρα τόσους. Εσύ τον πήρες τον άλλον τον μανάβη, ας πούμε, ή τον δημοσιογράφο". Ήταν μεγάλο κέρδος για μένα. Ήταν πολύ σημαντική αυτή η στιγμή και ευτυχώς που τόλμησα και το έκανα. Δεν έχω ξεκόψει από την κοινότητα, τις κοινότητες των τρανς και των ομοφυλόφιλων. Αναπόφευκτη η κοινή μας αφετηρία και η κοινή μας ζωή για κάποια χρόνια».

Καζαμπλάνκα με δική της απόφαση

Στην Καζαμπλάνκα, το 1984, πήγε έχοντας ξεκαθαρίσει τους δικούς της λόγους για την επέμβαση. Είχε προηγηθεί μια περίοδος επιφυλάξεων, ώσπου η στενή φιλία με μια γυναίκα που είχε ήδη χειρουργηθεί άλλαξε την εικόνα της. Στα τριάντα τέσσερά της, περιγράφει την απόφαση ως επιθυμία να ζήσει διαφορετικά, με πλήρη συνείδηση της επιλογής της. Μέρος αυτής της ζωής ήταν και η δυνατότητα να αναγνωρίζεται ως γυναίκα στα επίσημα έγγραφά της.

«Στην αρχή, όταν έβγαλα το πρώτο μου βιβλίο, το καθαρά αυτοβιογραφικό, το 1980, αφελώς και από κακή πληροφόρηση, τάχθηκα εναντίον της αλλαγής φύλου, της φυλομετάβασης. Άλλαξα γνώμη κάνοντας παρέα με μια άλλη τρανς, που είχε ήδη εγχειριστεί. Θα το πω πολύ ψυχρά. Ήθελα να αλλάξω ζωή. Πατούσα πολύ γερά στα πόδια μου. Ήμουν πια τριάντα τεσσάρων ετών, με φοβερές εμπειρίες, με πλήρη συνείδηση του τι πήγαινα να κάνω. Και γιατί πήγαινα να το κάνω; Για να αλλάξω ζωή. Δηλαδή έζησα σαν αγόρι, σαν άντρας, έζησα σαν τρανς. Θέλω να ζήσω σαν γυναίκα. Όταν κάποια τρανς έκανε αλλαγή φύλου, της χορηγούσαν με μια μικρή δικαστική διαδικασία κανονική ταυτότητα ως γυναίκα».

Ακόμη κι ένα θετικό μετράει

Η δημόσια παρουσία της άνοιξε δρόμο, χωρίς η ίδια να διεκδικεί ότι έμεινε στην πρώτη γραμμή κάθε αγώνα. Σήμερα κοιτάζει τις νεότερες διεκδικήσεις προσπαθώντας να καταλάβει και όσα αρχικά την ενοχλούν. Την ανησυχεί η ακροδεξιά και η απειλή που διακρίνει στην εξάπλωσή της για όσα έχουν ήδη κατακτηθεί. Στον απολογισμό της αφήνει χώρο για το αποτέλεσμα μιας προσπάθειας, ακόμη κι όταν βλέπει υπερβολές ή λάθη.

«Μπορεί κάποια πράγματα να μας ενοχλούν, ακόμη κι εμένα, αλλά προσπαθώ να τα κατανοήσω. Όλες οι διεκδικήσεις έχουν σημασία. Η επανάληψη όλων αυτών των εικόνων, των φωνών, των δράσεων, των αιτημάτων, πιστεύω ότι αφήνουν θετικό πρόσημο. Ας υπάρχουν άλλα ενενήντα εννιά λάθη σε αυτές τις απόπειρες ακτιβισμού. Εγώ θα λάβω υπόψιν τη μία θετική. Υπάρχουν θετικές εξελίξεις και το βλέπουμε παντού πια».

Τα Χανιά, οι κερασιές του Κιότο και το Πήλιο

Ύστερα από τόσες αναχωρήσεις, η συζήτηση φτάνει στους τόπους που κράτησε κοντά της.

«Βεβαίως αγαπώ την Αθήνα πολύ, γιατί είναι η βάση μου. Παρόλα αυτά, έχω αγαπήσει πολύ και τα Χανιά, τα οποία με φιλοξενούν από το 1986, γιατί είναι μια πόλη ανοιχτή στην όποια διαφορετικότητα. Συμπεριλαμβανομένης της ομορφιάς της και της διάθεσης φιλοξενίας των ανθρώπων της. Αγάπησα και την Ιαπωνία. Ανάμεσα στα πολλά ταξίδια που έχω κάνει ξεχωρίζω το Κιότο, την παλιά πρωτεύουσα της Ιαπωνίας. Έζησα δεκαπέντε υπέροχες μέρες εκεί. Μέσα στο πράσινο, την ησυχία, επισκεπτόμενη εκατοντάδες βουδιστικούς ναούς. Παράδεισος! Απόλαυσα και τις ανθισμένες κερασιές – ένα θέαμα μοναδικό. Δεν θα παραλείψω το αγαπημένο μου Πήλιο, που είναι πανέμορφο όλες τις εποχές».

Trust no one?

Η καθημερινότητα έχει πια έναν ρυθμό που μπορεί να ακολουθήσει με κλειστά μάτια: βόλτα με το σκυλί και καφές απ' έξω. Ζει μόνη και μιλά για τα ζώα περνώντας σχεδόν αμέσως στους ανθρώπους. Η αχαριστία εξακολουθεί να την πληγώνει, κι ας φρόντισε κάποτε να γράψει επάνω της μια υπενθύμιση. Μου δείχνει το τατουάζ της: Trust no one. «Χτυπημένο» στα Χανιά, το 2013.

«Όταν γνωρίζεις τη βία, τη σκατοψυχιά, την αγνωμοσύνη και την αχαριστία των ανθρώπων, αγαπάς πολύ τα ζώα και περισσότερο τα σκυλιά. Έχω νιώσει την αχαριστία στη ζωή μου και είναι κάτι που δεν συγχωρώ. Η αχαριστία υφίσταται ακόμη. Παρόλα αυτά, όμως, δεν θα πάψω ποτέ να εμπιστεύομαι τους ανθρώπους». A

ΟΙ ΝΕΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ

Ψυχολογικά προφίλ, συνήθειες, στάσεις, στιλ,

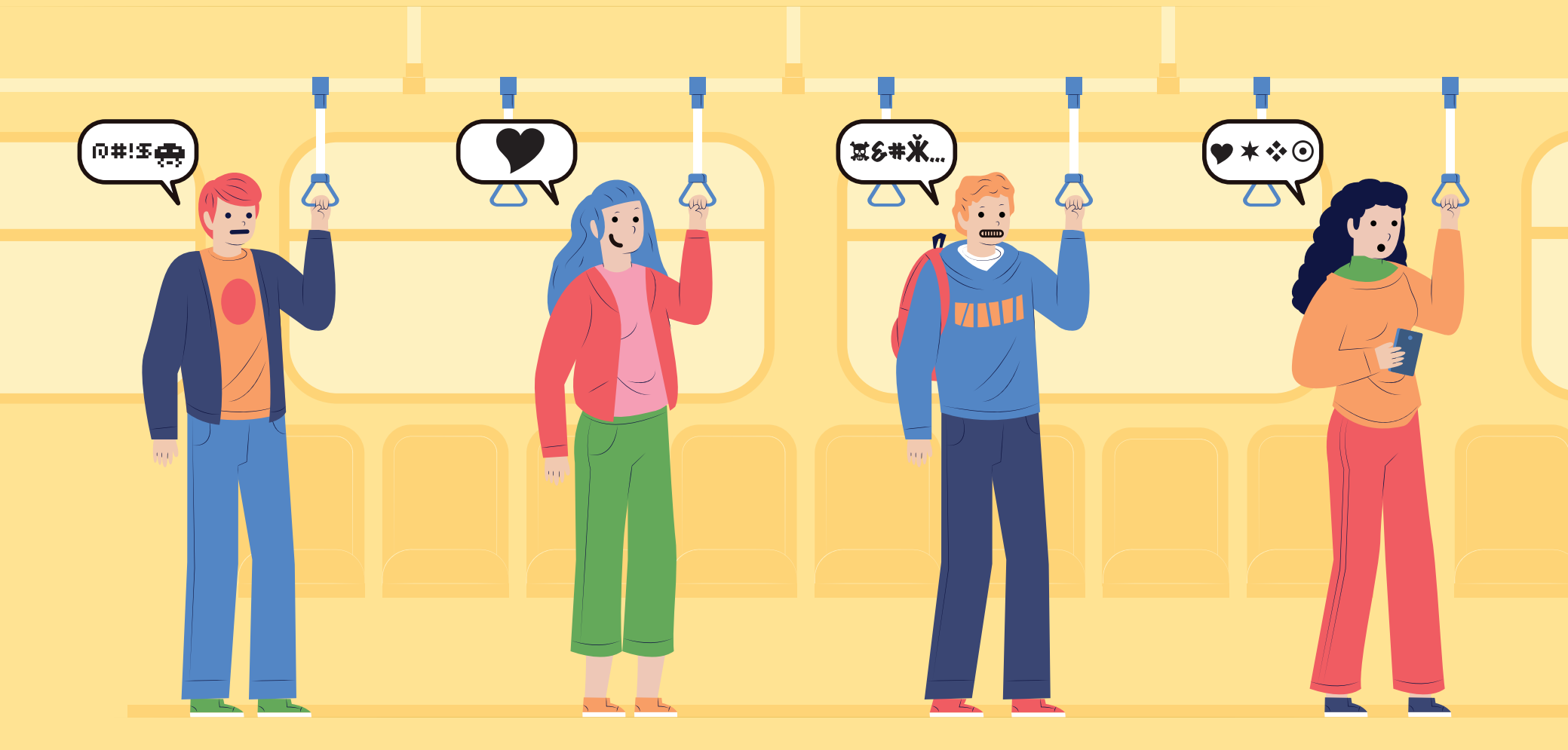

Πριν από περίπου δέκα χρόνια, ο αξέχαστος και αγαπημένος μας Νίκος Ζαχαριάδης είχε καταγράψει για την *ATHENS VOICE* τη δική του εκδοχή για τις τότε «Φυλές του αθηναϊκού Μετρό». Στα χρόνια που πέρασαν, γραμμές επεκτάθηκαν, κινητά πολλαπλασιάστηκαν και ο υπόγειος Αθηναίος εξελίχθηκε.

Σήμερα, με την πολύτιμη βοήθεια του φίλου μας Στέλιου Ανδρεάδη, γκουρού της σημειολογίας των ΜΜΜ και συστηματικού παρατηρητή της ζωής κάτω απ' την πόλη, επιστρέφουμε για να καταγράψουμε παλιές φυλές που επιβίωσαν, άλλες που μεταλλάχθηκαν και καινούργιες που εμφανίστηκαν στο μεταξύ, μαζί με τα ψυχολογικά τους προφίλ, τις τελετουργικές τους συνήθειες και ορισμένες ανατριχιαστικές λεπτομέρειες της καθημερινής τους συμπεριφοράς.

Η έρευνα διεξήχθη αποκλειστικά σε συνθήκες πεδίου. Δυστυχώς, τα δείγματα κυκλοφορούν ακόμη ελεύθερα.

❶ Οι Αριστεροί της Κυλιόμενης Σκάλας

Αχάμπαρος τύπος με μειωμένη συμμόρφωση σε άγραφους κοινωνικούς κανόνες και, ενίοτε, αυξημένη αντιδραστικότητα. Παραμένει σφυρίζοντας ακίνητος αριστερά, παρεμποδίζοντας τη ροή. Όταν του ζητηθεί να μετακινηθεί, μπορεί να απαντήσει με θεωρητική διάλεξη επί των κυλιόμενων κλιμάκων.

❷ Οι Φράκερς (εκ του Φρακάρω)

Συχνά εξελικτική συνέχεια των Αριστερών της Κυλιόμενης Σκάλας, παρουσιάζουν οξεία αδυναμία αντίληψης της ροής. Φτάνοντας στην αποβάθρα, ακινητοποιούνται ατομικά ή συλλογικά, σε πηγαδάκια, με βαλίτσες και χαμένο βλέμμα. Ακολουθούν ήπιες βωμολοχίες και σπανιότερα κλοτσιές από τους διερχόμενους.

❸ Οι «Ας Τρέξω Κι Εγώ»

Συμπεριφορικός τύπος μιμητικής εγρήγορσης: κάποιος τρέχει και ενεργοποιείται αυτομάτως το αντανακλαστικό «ας τρέξω κι εγώ». Η κίνηση διαδίδεται σαν παβλοφικό ερέθισμα, παράγοντας μικρό κοπάδι επιβατών σε πανικό, χωρίς επιβεβαιωμένο κίνδυνο. Ο συρμός ενδέχεται να μην έχει καν φανεί.

❹ Οι Επαγγελματίες

Εξειδικευμένος τύπος επιβάτη με υψηλή χωρική μνήμη και πρακτική γεωμετρική αντίληψη. Επιλέγει βαγόνι και πόρτα με ακρίβεια, ώστε να αποβιβαστεί απέναντι από τη σωστή έξοδο. Συνήθως βιάζεται. Οι ζεν εκδοχές του μας προκαλούν σεβασμό και ελαφριά ζήλια.

❺ Οι «Μα πού το έχω βάλει;»

Ψυχολογικός τύπος ανέμελος, ελαφρώς αποδιοργανωμένος και χρονικά ασυνεπής. Ανακαλύπτει την ανάγκη εισιτηρίου μόνο μπροστά στην πύλη και ξεκινά ανασκαφή σε τσέπες, πορτοφόλια και σακίδια. Συνήθως αργοπορεί. Μόνιμο βλέμμα έκπληξης.

ΑΘΗΝΑΣ

τύποι ηχορύπανσης, προστατευόμενα είδη

Του **ΓΙΑΝΝΗ ΝΕΝΕ**

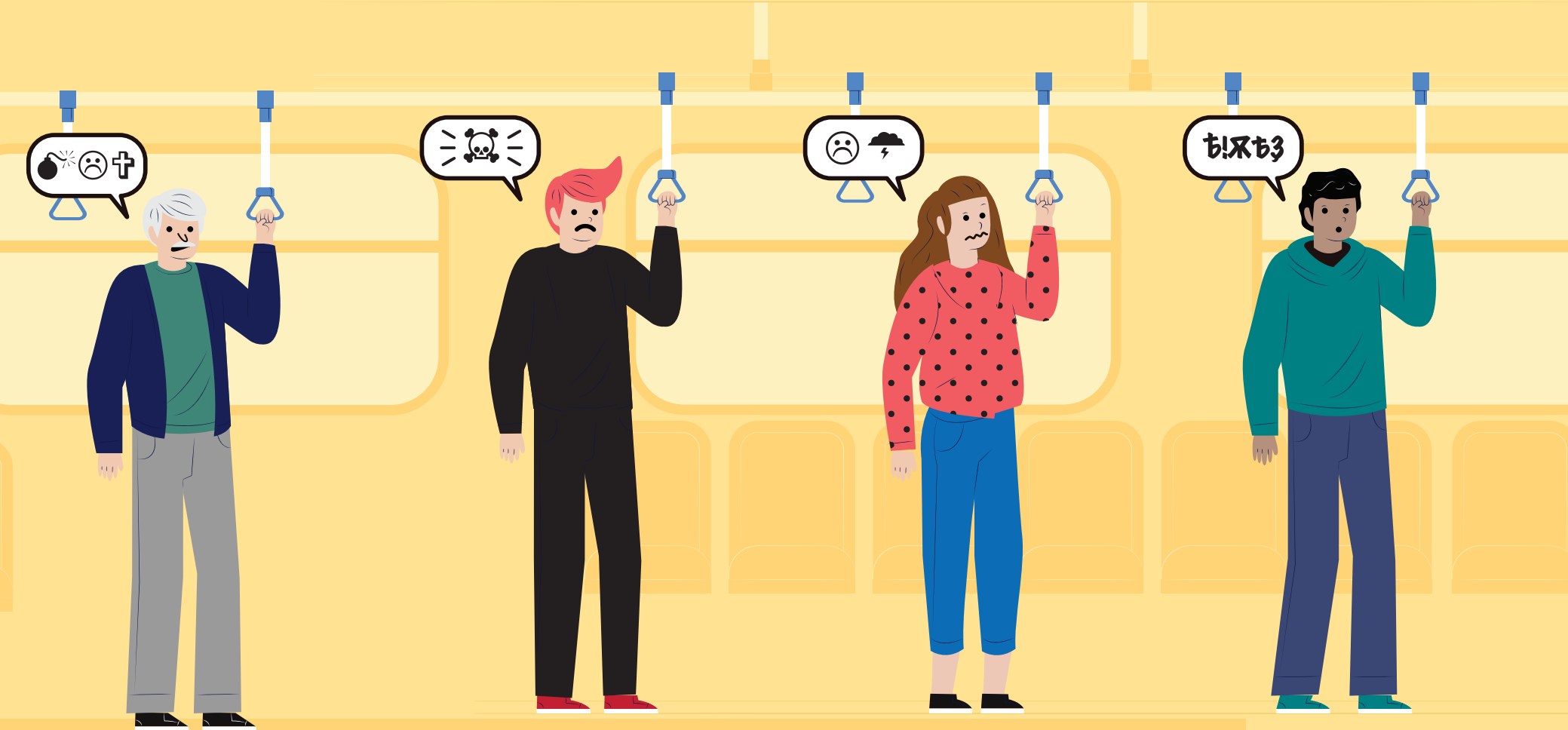

6 Οι Πισωκολλητοί

Παρασιτικός τύπος που μετακινείται αξιοποιώντας την ανοιχτή πύλη του προπορευόμενου. Άλλοτε κλασικός τρακαδόρος, άλλοτε ρομαντικός αντιστασιακός απέναντι στην εξουσία του εισιτηρίου. Αγνοεί συνήθως τη σωματική εγγύτητα. Ενδιαφέρουσα παρατήρηση: η ξινίλα που εμφανίζεται στο πρόσωπο του μπροστινού.

7 Οι Μπουκαδόροι της Πόρτας

Υποκατηγορία επιβάτη που αντιμετωπίζει την πόρτα ως πεδίο προσωπικής επιβίωσης. Ορμά για να προλάβει, μπαίνει ενώ άλλοι βγαίνουν ή κρατά τον συρμό για τρίτους συγκινητικά αλληλέγγυος. Παράπλευρες απώλειες: αξιοπρέπεια, ισορροπία και, περιστασιακά, παπούτσια.

8 Οι Πορτιέρηδες

Πληθυσμιακή ομάδα με στάση μουλαρώματος και υπόγειο άγχος εγκλωβισμού. Καταλαμβάνουν στρατηγικά το άνοιγμα της πόρτας, αρνούμενοι κάθε μετακίνηση για είσοδο ή έξοδο επιβατών. Πιθανή αγοραφοβική συνιστώσα. Κανείς δεν ξέρει πού κατεβαίνουν.

9 Οι «θα κατεβείτεεε;»

Αστική υποκατηγορία επιβάτη με κοινωνικό άγχος και φοβία πως θα χάσει τη στάση. Ενεργοποιείται με panic button έναν σταθμό νωρίτερα, ρωτά επανειλημμένα «θα κατεβείτεεε;», μετακινείται προς την πόρτα παρασύροντας όσους παρεμβάλλονται και κατεβαίνει τσαλαπατώντας τους.

10 Οι «Αχ, ξεχάστηκα»

Τύπος επιβάτη με παροδική διάσπαση προσοχής και έντονο άγχος αιφνίδιας εξόδου. Παραμένει αδρανής μέχρι το άνοιγμα των θυρών, οπότε αναγνωρίζει πανικόβλητος τον σταθμό, εκτινάσσεται από τη θέση του και επιχειρεί διάσχιση βαγονιού σε χρόνο εκκένωσης αεροσκάφους που φλέγεται.

11 Οι Tetris

Πολιτισμένοι γεωμέτρες του βαγονιού, με εμμονή να τακτοποιούν ανθρώπους όπως η Μέρι Κόντο συρτάρια. Μισό βηματάκι, μία λοξή στάση, μάζεμα αγκώνων και ξαφνικά δημιουργούν χώρο για τρεις. Πιθανή ψυχολογική εμπλοκή μπροστά σε αδικαιολόγητο κενό. Τα βράδια κοιμούνται σαν πουλάκια.

12 Οι Anti-Tetris

Οι χαοτικοί του βαγονιού, με αγνές, πάντως, προθέσεις. Στέκονται λοξά, αφήνουν ανεξήγητα κενά και διατηρούν σακίδιο στην πλάτη τους κόντρα στη διεθνή ετικέτα των ΜΜΜ ότι πρέπει να το κρατάνε κάτω. Αν συναντήσουν κάποιον Tetris, προκύπτει μικρό πείραμα αστικής φυσικής, με απρόβλεπτα αποτελέσματα. Συχνά φορούν παράταιρες κάλτσες.

13 Οι Στυλοβάτες

Επιβάτες με βαθιά ανάγκη οπίσθιας αντιστήριξης: αντί να κρατούν τον στύλο, ακουμπούν πάνω του με πλάτη, ώμο και ενίοτε ολόκληρο το «σασί», αχρηστεύοντάς τον για όλους. Συνήθως κινούνται τοίχο τοίχο σαν μοναχές. Το pole dancing παραμένει πιθανή επαγγελματική τους εξέλιξη.

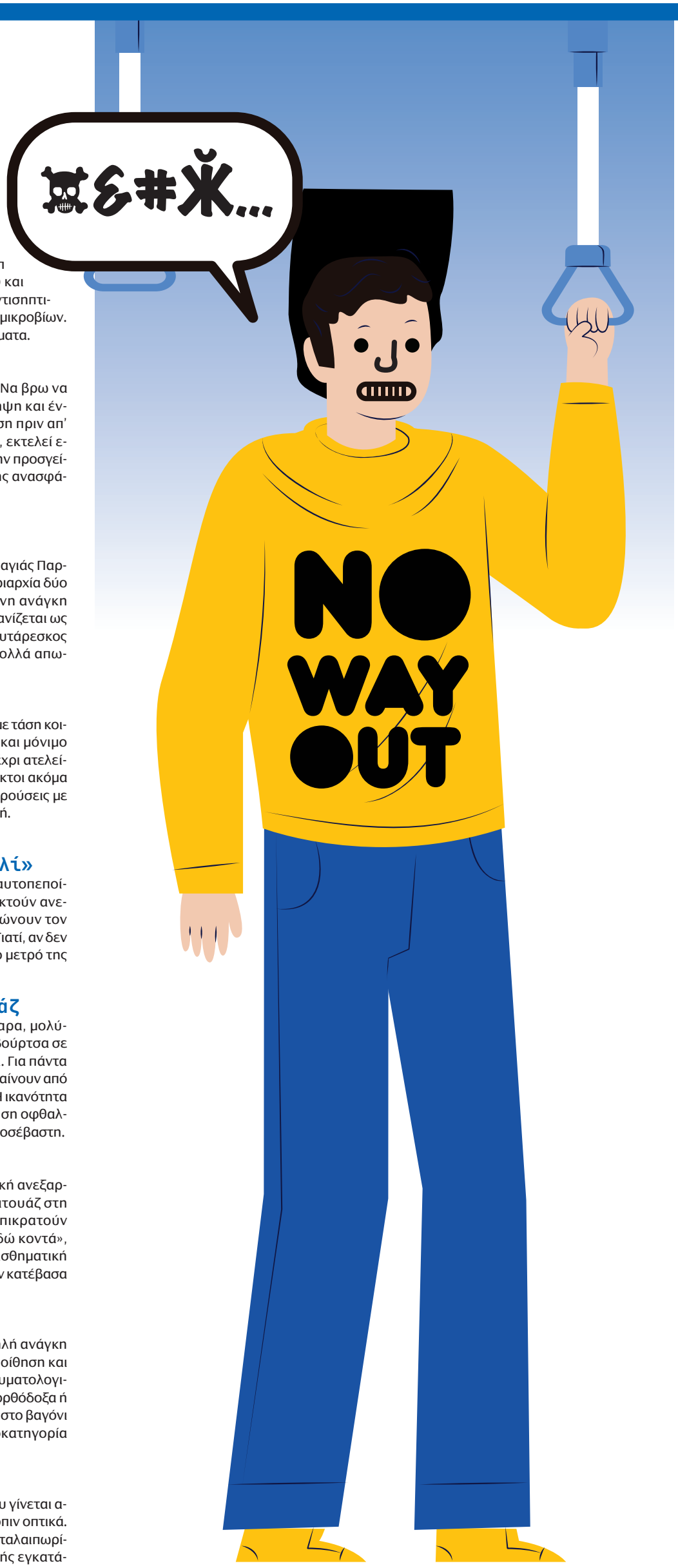

14 Οι «Μη μ' αγγίζετε!»
Θεωρούν ότι, ακόμη και σε γεμάτο συρμό, δικαιούνται προσωπική ζώνη ασφαλείας σάλας. Απαντούν στο τυχαίο άγγιγμα με σπρώξιμο. Υποκατηγορίες: Οι Σνομπ ή Ξινές (συνήθως με μαύρα γυαλιά) και οι Μικροβιοφοβικοί, μόνοι με ένα αντισηπτικό μαντιλάκι μπροστά σ' ένα σύμπαν μικροβίων. Μόλις φτάσουν σπίτι, βάζουν τα κλάματα.

15 Η Γιαγιά Παρκούρ
Κορυφαίο δείγμα της κατηγορίας «Να βρω να κάτσω», με οξυμένη χωρική αντίληψη και ένστικτο predator. Εντοπίζει κενή θέση πριν απ' όλους και, ακόμη και με μπαστούνι, εκτελεί ελιγμούς από στύλο σε στύλο μέχρι την προσγείωση. Ενδεχόμενο στρες στεγαστικής ανασφάλειας.

16 Οι «Εδώ κάθεται η τσάντα μου»
Κατηγορία πιθανής επιπλοκής της Γιαγιάς Παρκούρ. Με ένα εισιτήριο επιδιώκει κυριαρχία δύο ή τριών θέσεων. Τύπος με αυξημένη ανάγκη ελέγχου και ήπιο επεκτατισμό. Εμφανίζεται ως Καταληψίας, απλά Φορτωμένος ή Αυτάρεσκος Ούγκανος με ορθάνοιχτα πόδια. Πολλά απωθημένα.

17 Οι Mobile Zombies
Ψηφιακά απορροφημένοι επιβάτες με τάση κοινωνικής απόσυρσης, κενό βλέμμα και μόνιμο αυχενικό σύνδρομο. Από Sudoku μέχρι ατελείωτο scrolling, συνεχίζουν αδιατάρακτοι ακόμα και βαδίζοντας στον δρόμο. Οι συγκρούσεις με κολόνες αποτελούν συνήθη επιπλοκή.

18 Οι Ελεύθερες και Ωραίες ή «Τινάζω Μαλλί»
Κομμωτική συμπεριφορά υψηλής αυτοπεποίθησης, όπου τα μακριά μαλλιά αποκτούν ανεξάρτητη ακτίνα δράσης και μαστιγώνουν τον διπλανό σε κάθε στροφή κεφαλιού. Γιατί, αν δεν νιώσεις easy-breezy Cosmo-girl στο μετρό της Αθήνας, πού θα νιώσεις;

19 Οι Μαθήματα Μακιγιάζ
Beauty treatment fast track: μάσκαρα, μολύβι, blush, περίγραμμα, lipgloss και βούρτσα σε συρμό που φρενάρει και επιταχύνει. Για πάντα αισιόδοξες, ακόμα κι αν στο τέλος βγαίνουν από το τρένο βαμμένες σαν τον Τζόκερ. Η ικανότητα εφαρμογής μάσκαρα χωρίς πρόκληση οφθαλμολογικού επείγοντος παραμένει αξιοσέβαστη.

20 Οι Παντόφλες
Παρουσιάζουν αξιοσημείωτη θερμική ανεξαρτησία: κοντομάνικο, βερμούδα (τατουάζ στη γάμπα) και παντόφλα, ενώ γύρω επικρατούν μπουφάν. Πιθανές αιτίες: «μένω εδώ κοντά», άρνηση εποχικής μετάβασης, συναισθηματική καθήλωση στην παιδική ηλικία ή «δεν κατέβασα ακόμα τα χειμωνιάτικα».

21 Οι Fashionistas
Σπάνια και συμπαθής φυλή, με υψηλή ανάγκη αυτοέκφρασης, αισθητική αυτοπεποίθηση και χαμηλή συμμόρφωση προς τον ενδυματολογικό μέσο όρο. Είναι εντυπωσιακά, ανορθόδοξα ή σχεδόν editorial ντυμένοι και δίνουν στο βαγόνι μια ξαφνική νότα *Vogue*. Συχνά υποκατηγορία των «Μη μ' αγγίζετε!».

22 Οι 48ωροι
Διακριτική ονομασία για τη φυλή που γίνεται αντιληπτή πρώτα οσφρητικά και κατόπιν οπτικά. Συνήθως φέρουν έκφραση χρόνιας ταλαιπωρίας και μειωμένη επίγνωση σωματικής εγκατάλειψης. Τρόποι αντιμετώπισης: α) ανύψωση κεφαλής προς καθαρότερα αέρια στρώματα και β) κατεβαίνεις πριν τη στάση σου.

23 Τα Pre-hooligan Πιτσιρίκια
Μαζί με τις Οικογένειες-Ταλιμπάν είναι οι δύο ηλικιακές εκδοχές υπερκινητικής κατάληψης δημόσιου χώρου: παιδιά με γονεϊκή κάλυψη και γαϊδουροέφηβοι σε φάση κοινωνικής επίδειξης. Τσιρίζουν, κουνιούνται ασταμάτητα. Αν αντέξεις μέχρι τέλους, εμπλουτίζεις και το λεξιλόγιό σου.

24 Τα Μωρουλίνια
Ζευγάρια με αυξημένη ανάγκη δημόσιας επιβεβαίωσης δεσμού και χαμηλή επίγνωση της τάσης του κοινωνικού περιβάλλοντος για εμετό. Το Public Display of Affection κλιμακώνεται μέχρι να δημιουργήσει στους συνεπιβάτες αίσθηση ακούσιας εισβολής σε ιδιωτικό χώρο. Αντιμετώπιση: «Παιδιά, βρείτε ένα δωμάτιο».

25 Οι «Βάλε καφέ να σ' τα πω»
Σύνδρομο ακαριαίας οικειότητας, όπου μια αθώα ερώτηση ενεργοποιεί πλήρη βιογραφική εκφόρτιση. Σε τρία λεπτά μαθαίνεις για χωρισμούς, εγχειρήσεις, μπουγαδόνερα κ.λπ. Η αφήγηση συχνά συνεχίζεται και χωρίς ακροατή. Ως προς τα άλλα ΜΜΜ, το σύνδρομο απαντάται και σε παραδοσιακούς ταρίφες.

26 Οι Μονόλογοι του Βαγονιού
Μεγάλη οικογένεια επιβατών με ακατάσχετη ανάγκη δημόσιας κρίσης. Οι Νοσταλγοί της Χούντας («επί Παπαδόπουλου δεν γίνονταν αυτά»), οι Δικαστές-Τροχονόμοι (επιβάλλουν τάξη σε αγνώστους) και οι Τσου-τσουιστές (αρκούνται σε παρατεταμένο «τς τς τς»). Η σιωπή εκλαμβάνεται ως επικίνδυνο θεσμικό κενό.

27 Οι Ηχορρυπαντές
Παρουσιάζουν αυξημένη ανάγκη δημόσιας κοινοποίησης της καθημερινότητάς τους ή απλώς διαταραγμένη αίσθηση ηχητικών ορίων. Παίζουν βίντεο δυνατά, μιλούν στο τηλέφωνο σαν να απευθύνονται στο απέναντι μπαλκόνι και κάνουν βιντεοκλήσεις χωρίς ακουστικά. Οι υπόλοιποι, αναγκαστικά, ενημερώνονται.

28 Οι Ομφαλοσκόποι
Οι συμπαθείς εξαντλημένοι κοιμώμενοι του μετρό, με το κεφάλι να κατεβαίνει προς το στήθος μέχρι να αποκτήσουν τη στάση ασκητή σε βαθιά περισυλλογή. Στην Ιαπωνία καρφιτσώνουν ταμπέλα στο στήθος «Παρακαλώ, ξυπνήστε με στη στάση Σιμπούγια».

29 Οι Βιβλιοφάγοι
Μικρή, σχεδόν προστατευόμενη πλέον φυλή με υψηλή αντοχή στην ψηφιακή διάσπαση και κοινωνική προσήλωση στην αναλογική ανάγνωση. Εν τω μεταξύ υπάρχει ακόμα ομάδα στο Facebook για την καταγραφή των αναγνωστικών συνηθειών των επιβατών των ΜΜΜ, όπου «bookarazzi» φωτογραφίζουν διακριτικά ή περιγράφουν τα εξώφυλλα και τον τίτλο των βιβλίων που κρατούν οι συνεπιβάτες τους.

30 Οι Μικροί θεσμοί της Παραοικονομίας
Δύο αντίθετα υποείδη: οι Δωρητές Εισιτηρίων (δημιουργούν αυθόρμητο σύστημα αλληλεγγύης με τα υπόλοιπα χρόνου των εισιτηρίων) ενώ οι Εποχικοί Επαίτες επαναλαμβάνουν το μάντρα «συγγνώμη για την ενόχληση, παρακαλλλώ». Το σύστημα σκοντάφτει πλέον σε μία λεπτομέρεια: κανείς δεν κρατάει επάνω του μετρητά. A

10 Urban Roof

Η Αθήνα αλλιώς, από τον **10ο όροφο** του **Radisson Blu Park Hotel**

Υπάρχουν εκείνες οι γωνιές της Αθήνας που σε κάνουν να δεις την πόλη με άλλο μάτι. Το 10 Urban Roof, στον 10ο όροφο του Radisson Blu Park Hotel, είναι μία από αυτές. Με θέα στην Ακρόπολη και το Πεδίον του Άρεως, το rooftop υποδέχεται τη νέα γαστρονομική σεζόν και μας δίνει έναν ακόμη λόγο να ανέβουμε ψηλά, ειδικά τώρα που ο χειμώνας δίνει στην πόλη τον δικό του, πιο ατμοσφαιρικό ρυθμό.

Στην κουζίνα, ο σεφ Στέφανος Κολυμάδης παίρνει γνώριμες ελληνικές γεύσεις και τις συστήνει ξανά, με σύγχρονη ματιά, δημιουργικότητα και σεβασμό στην πρώτη ύλη. Το αποτέλεσμα είναι ένα μενού με comfort διάθεση και γεύσεις που ταιριάζουν στην εποχή. Η ελαφρώς καπνισμένη μελιτζάνα με καρύδι και φέτα ανοίγει την όρεξη, το κοτόπουλο «παστιτσάδα», με χοντρό μακαρόνι και πρόβεια γραβιέρα, φέρνει στο τραπέζι μια αγαπημένη ελληνική συνταγή, ενώ το σιγομαγειρεμένο αρνί με κριθαράκι και φρέσκο θυμάρι έχει όλη τη θαλπωρή που αναζητάμε τις πιο κρύες ημέρες. Για το τέλος, το γαλακτομπούρεκο σε εκδοχή μιλφέιγ δίνει μια παιχνιδιάρικη, σύγχρονη διάσταση σε ένα κλασικό γλυκό.

Το 10 UrbanRoof, βέβαια, δεν είναι μόνο υπόθεση γεύσης. Είναι το σκηνικό, το φως που αλλάζει πάνω από την πόλη, τα signature cocktails και η wine list που συμπληρώνει ιδανικά το δείπνο. Είναι επίσης μια εξαιρετική ιδέα για μια στάση πριν ή μετά το θέατρο: για ένα χαλαρό ποτό πριν από την παράσταση ή για να παρατείνεις τη βραδιά με καλό φαγητό και θέα, συζητώντας όσα είδες στη σκηνή.

Με κομψό design, κοσμοπολίτικη ατμόσφαιρα και επιλεγμένες μουσικές βραδιές, το rooftop του Radisson Blu Park γίνεται σημείο συνάντησης για κάθε ώρα της ημέρας, ένα αληθινό αστικό καταφύγιο μακριά από τη βοή της πόλης. Το εστιατόριο λειτουργεί καθημερινά από τις 12.00, ενώ η στάθμευση είναι δωρεάν.

INFO
Λεωφόρος Αλεξάνδρας 10
Αθήνα, 2108894550
6974933727
www.10urbanroof.com

Fb 10urbanroof
Insta 10urbanroof

adv AV

Νίκος Μαστοράκης

«Η σημερινή τηλεόραση έχει πεθάνει και πασχίζει να βρει απινιδωτή»

Από τα Τουρκοβούνια και τον Τζον Λένον μέχρι τον Ζάκερμπεργκ και το ChatGPT, ο Νίκος Μαστοράκης, ο άνθρωπος που έστησε κανάλια, μιλά χωρίς περιστροφές για την τηλεόραση που πεθαίνει, τις δικές του πρωτιές και την τεχνητή νοημοσύνη

Του **ΛΟΥΚΑ ΒΕΛΙΔΑΚΗ**

Οι φωτογραφίες είναι από το προσωπικό αρχείο του Νίκου Μαστοράκη

κασέτα, και όλες οι αλλαγές στόχευαν στη «βελτίωση», που δεν ερχόταν μόνη, έτσι που να υπάρχει σήμερα η όλο και εντονότερη νοσταλγική τάση των «βινυλικών». Η σημερινή τηλεόραση έχει κάνει έναν κύκλο, έχει πεθάνει και πασχίζει να βρει απινιδωτή, όμως ο θάνατός της από τα φονικά social media δεν είναι τυχαίος και οι λύσεις «πλασμαφαίρεσης» που «εφευρίσκει» για να παρατείνει την άλλοτε παντοδυναμία της, η απελπισμένη προσπάθεια να επανεφεύρει τον εαυτό της, δεν αποδίδουν. Ο δεσμώτης θεατής ούτε καταναγκαστικά ούτε εθελοντικά δεν επιστρέφει στη δέσμευση.

Ήμουν εκεί, το 1966, όταν η λέξη «τηλεόραση» ήταν εξωτική και η μόνη μου ελπίδα –όχι να βλέπω αλλά να «κάνω» τηλεόραση– ήταν η ΤΕΔ, η Τηλεόραση Ενόπλων Δυνάμεων, με ένα πομπουδάκι στα Τουρκοβούνια και τη φιλοδοξία μιας φούχτας τεχνικών που τότε υπηρετούσαν στη Γεωγραφική Υπηρεσία. Εκεί ψηλά, σε ένα σχεδόν ερειπωμένο κατάλοιπο στρατιωτικής μονάδας, ανέβαζα με Land Rover του στρατού, μέσα από άβατους κακοτράχαλους δρόμους, τη Ζωή Λάσκαρη σε προχωρημένη εγκυμοσύνη, τον Γιώργο Ζαμπέτα με... προχωρημένο μπουζούκι, ακόμη και «πνευματιστές» με την κλασική τους γυάλα. Ελλείψει κλιματιστικού, υπήρχε πάντα ένα παράθυρο ανοιχτό και ο τεχνικός εξοπλισμός ήταν μία μόνο κάμερα, κι αυτή χωρίς viewfinder. Θυμάμαι ακόμη τον Γιώργο Φέξη, τον ιστορικό πρώτο οπερατέρ, να ψάχνει να βρει το πλάνο κοιτώντας το μόνιτορ της ζωντανής μετάδοσης! Ιστορικά, έκανα την πρώτη ψυχαγωγική εκπομπή, τη *«Διασταύρωση Ρυθμού και Μελωδίας»*, τον Μάρτιο του '67, που ήταν όλη κινηματογραφημένη, αφού δεν υπήρχε άλλη μέθοδος αποτύπωσης της εικόνας, το βίντεο ήταν μια μακρινή και απρόσιτη ιδέα. Κάναμε, λοιπόν, γυρίσματα για εκπομπή μισής ώρας που μας έπαιρναν όλη την εβδομάδα. Η εκπομπή αυτή, γυρισμένη σε φιλμ 35mm, διασώθηκε σχεδόν ολόκληρη, 18 επεισόδια, ακριβώς επειδή το φιλμ δεν μπορούσε να σβηστεί. Λίγο αργότερα, τη μεταφέραμε στο μικρό δικάμερο στουντιάκι, τον 10x10 χώρο που γέννησε και γαλούχησε την τηλεόραση και ανέδειξε –μπρος και πίσω από την κάμερα– ταλέντα σαν του Φρέντυ Γερμανού, του Κώστα Βενετσάνου, του Μεγακλή Βιντιάδη, του Βασίλη Βλαχοδημητρόπουλου, του Αχιλλέα Βογιατζή και τόσων άλλων.

Σ' εκείνο το στουντιάκι, ένα βράδυ που 'βρεχε, έφερα τον Τζον Λένον και τη Γιόκο στο *«Αλάτι και πιπέρι»* του Φρέντυ, και οι δύο τους αναγκάστηκαν να περπατήσουν πάνω σε μαδέρι για να μην πέσουν στις λάσπες! Ήταν εκείνη η εικόνα τους να ακροβατούν που αργότερα με οδήγησε στην αναζήτηση ενός συνεργείου εξωτερικών μεταδόσεων (μεταχειρισμένο κι αυτό, το αγόρασε η ΥΕΝΕΔ), το οποίο έκανε και το πρώτο live, από το θέατρο Ακροπόλ με κάπου 2.000 θεατές. Ήρθε βέβαια σύντομα –καθώς η τηλεόραση δημιουργούσε όλο και περισσότερες ανεξάρτητες παραγωγές– και η δημιουργία του πρώτου ιδιωτικού μου στούντιο, του StudioATA της Λένορμαν, με την πολυτέλεια τεσσάρων μεταχειρισμένων καμερών Marconi Mark IV και... επιτέλους, ένα video recorder! Όμως σε τόσα χρόνια τηλεοπτικής δουλειάς, τίποτα δεν αντικατέστησε το συναίσθημα του μικρού 10x10 στούντιο, το πρώτο *«Bingo»*, την αγωνία μας ν' αλλάξουμε σκηνικά μέσα σε 8 λεπτά, την ηδονή ότι βγάζαμε στον αέρα ζωντανή εικόνα και ήχο, όταν στην Αθήνα δεν έβλεπες πάνω από 100 κεραίες και στις πολυκατοικίες όλοι μαζεύονταν στο μοναδικό διαμέρισμα που είχε μια συσκευή Uranya.

Ο **Νίκος Μαστοράκης** έχει ζήσει τη γέννηση της ελληνικής τηλεόρασης, την εποχή της παντοδυναμίας της αλλά και τη σημερινή της κρίση. Στα 85 του, μιλά για τα πρώτα στούντιο, τον Τζον Λένον και τη Γιόκο, τη δημιουργία των ιδιωτικών καναλιών, την εξουσία των αλγορίθμων, ακόμα και για τη συνέντευξη που πήρε από κρατούμενους του Πολυτεχνείου στις 24 Νοεμβρίου 1973, η οποία μεταδόθηκε από την ΥΕΝΕΔ και τον ακολουθεί από τότε. Θυμάται, συγκρούεται, σαρκάζει και δεν χαρίζεται ούτε στους ανθρώπους της τηλεόρασης ούτε στο κοινό της.

Πριν απ' όλα, μια διευκρίνιση. Επειδή συνήθως όταν μιλάω για τη σημερινή τηλεόραση ακούγομαι εμμονικά αφοριστικός, πρέπει να ξεχωρίσω τις προθέσεις μου: δεν είναι «αφοριστικές» για να βλάψουν, αλλά με την ελπίδα πως όσα στραβά αντιλαμβάνομαι και καταδεικνύω θα βοηθήσουν, έστω και επιλεκτικά, να γίνουν καλύτεροι και σωστότεροι (πάντα κατά τη δική μου, υποκειμενική άποψη) οι νεότεροι και ακόμη απαίδευτοι on και off camera, αλλά και όσοι έχουν γίνει «έμπειροι» υιοθετώντας λάθη και απομιμούμενοι το πιο εύκολο, που είναι πάντα και το «κακό».

Έχω ζήσει πολλές αλλαγές. Τη συγκλονιστική μετάβαση από τον δίσκο βακελίτη των 78 στροφών στο βινυλικό 45αράκι, από τη λάμπα του EL.VI.RA οικογενειακού ραδιοφώνου μου στο προσωπικό τρανζίστορ, από την ταινία στην

Η «συχνότητα» ήταν «δύναμη» ακόμη και προ τηλεόρασης, από τις παρυφές του ανεξαρτητοποιημένου ραδιοφώνου. Είναι λοιπόν ο εκδημοκρατισμός του χάους που αντιστρέφεται εύκολα και γίνεται το χάος του εκδημοκρατισμού. Όμως και αυτή η ψευδαίσθηση «ελευθερίας» είναι λαοφιλής πλάνη, δεδομένου ότι τα αφεντικά δεν χάθηκαν ως διά μαγείας, απλώς άλλαξαν, και καναλάρχης σου είναι τώρα ο Ζάκερμπεργκ. Όσο για το παιδί και το κινητό, η ίδια η τηλεόραση το αναπαράγει και το κάνει ευρύτερα γνωστό, υποκύπτοντας βεβαίως στο αξίωμα του φαύλου κύκλου, που, όσο κι αν επιχειρεί να «αποφαυλώσει», απλώς υπερμεγεθύνει. Και το παιδί με το κινητό, που ένας αλγόριθμος το βγάζει virtual, δεν έχει δύναμη παρέμβασης, ενώ ένα έντυπο με 500 φύλλα κυκλοφορία έχει! Είναι σίγουρο τελικά ότι η κότα έκανε το αυγό;

Η τηλεόραση δεν χάλασε απότομα, μεμιάς, για να μπορείς να το καθορίσεις. Άλλαξε αργά, σταδιακά, ύπουλα, ώστε η μόλυνση να εκλαμβάνεται ως φυσιολογική ωρίμανση και, αργότερα, γήρανση. Τις αλλαγές τις επέφερε η ανάγκη του φτηνού λόγου με τα τρίωρα και τα τετράωρα προγράμματα και η μεγάλη τσέπη του κράτους, που χρηματοδοτεί κατά το ήμισυ σχεδόν κάθε είδους ανοησία «μυθοπλασίας» και «ψυχαγωγικής εκπομπής». Από αυτά τα δύο συστατικά αποτελείται το πρόγραμμα των καναλιών. Όπως (δεν) είναι φυσικό, λείπουν δημιουργικά αντισυμβατικές, τολμηρές σειρές με διεθνώς κατανοητή πλοκή, που να πωλούνται εύκολα στις ξένες πλατφόρμες, αφού, νέοι και μη, καλοί σκηνοθέτες υπάρχουν, αλλά αναλώνονται σε «φορμου-

λαϊκό» προϊόν. Λείπουν κωμωδίες (το δύσκολο είδος που η φλυαρία δεν μπορεί να υπηρετήσει), επειδή δεν βάλαμε υποψήφιους συγγραφείς σε ένα δωμάτιο να μελετήσουν τα *«Φιλαράκια»* για να καταλάβουν τον μηχανισμό της τηλεοπτικής κωμωδίας (sitcom/situation comedy). Επίσης, γιατί να αγοράζουμε τόσα ξένα φόρματ χωρίς ούτε μία φορά να προσπαθήσουμε να κατασκευάσουμε δικά μας και να τα πουλήσουμε έξω; Μπορεί ο ΕΚΚΟΜΕΔ με μια τέτοια βιομηχανία διεθνούς επιπέδου format να γίνει πηγή εσόδων για το κράτος. Ο Χριστόπουλος έχει τα σχετικά κότσια.

Επιτρέψτε μου την αλαζονική πρόταση: δεν «βοήθησα», αλλά δημιούργησα. Ιδιοχείρως. Στην ανεξάρτητη τηλεόραση (είναι ανακριβές το «ιδιωτική»), στα κανάλια που πλοήγησα, από τον ΑΝΤ1 μέχρι το Star Channel και εν μέρει στον ΣΚΑΪ και στον Alpha. Για την εποχή που έγινε, ό,τι έγινε στα κανάλια αυτά ήταν σωστά καμωμένο, με αγάπη, πάθος, τόλμη, «καύλα» για το μέσον, όμως η ψυχρή απομίμηση άλλων καναλιών το «ξεχείλωσε» μέχρι που έγινε ασυμβίβαστο με την εποχή του. Όμως, για να είμαστε δίκαιοι, πολλοί, τόσο μπροστά όσο και πίσω από την κάμερα, έμαθαν πολλά και τα τήρησαν. Οι καναλάρχες πάντως δεν έμαθαν πως η τηλεόραση-μπριάμ (λίγο απ' όλα) έχει ξεπεραστεί από τη niche τηλεόραση εδώ και δεκαετίες, ενώ και αυτή αντικαθίσταται κάθε μέρα περισσότερο από τις πλατφόρμες streaming.

Η «ανεξαρτησία» είναι ένα είδος παρωχημένου πρωισμού. Όταν μισθοδοτείσαι, την «ανεξαρτησία» τη βλέπεις σαν λάστιχο. Την τεντώνεις μέχρι να σπάσει και να σε απολύσουν ή την αφήνεις λάσκα και συμβιβάζεσαι. Έπειτα, όταν επαγγελματίες δημοσιογράφοι αναγκάζονται (ίσως και με κάποιο μετρητό) να γίνονται πωλητές αυτοκινήτων ή πλανόδιοι λαχειοπώλες (τα κανάλια μετονόμασαν τα λαχεία σε «δώρα διαγωνισμού»), εμείς σχολιάζουμε την «ανεξαρτησία» τους;

Έμαθα τη δημοσιογραφία «στο πεζοδρόμιο». Και αυτό που θα έλεγα σε έναν 20χρονο στην εποχή της AI είναι «μάθε, παιδί μου, γράμματα». Με την αθρόα προσφορά «νέου αίματος» και την αποτυχία επιδιόρθωσης του παλαιού, απλώς προσθέτουμε στη γενική εικόνα χειρότερο, πιο αγράμματο λόγο και μερικά φρέσκα πρόσωπα που συσπώνται από την αγωνία μην κάνουν λάθος. Δεν επιχειρήσαμε ποτέ να βελτιώσουμε τους παλαιότερους «κλασικούς αγράμματους», που εξακολουθούν, κάτω από διάφορους τίτλους, να υπηρετούν ένα καθεστώς επιβεβλημένης ανοησίας, δεδομένου ότι η γνώση δεν είναι, όπως νομίζουν, αδυναμία. Κέρδος νέων και παλιών να διαβάζουν κείμενα γραμμένα από καλούς «γραφιάδες». Όλο και κάτι θα τους μείνει...

Τους καναλάρχες θα τους συμβούλευα να βλέπουν το κανάλι τους. Όλη μέρα σε συσκέψεις που δεν παράγουν τίποτα, και το βράδυ, άντε, το πολύ να δουν το κεντρικό τους δελτίο. Δεν βελτιώνεις το πρόγραμμα αν πριν δεν το έχεις δει! Κι αν θέλουν να κάνουν ένα πρώτο βήμα στη βελτίωση, ας πολεμήσουν φανατικά κυρίως τον Νο 1 εχθρό τους, που είναι η βεβαιωμένη αγραμματοσύνη παρουσιαστών, δημοσιογράφων και κειμενογράφων. Και τον Νο 2 εχθρό, την κοινοτοπία. Αμάν πια με το «πάμε», το «λοιπόν», το «πάρα πολύ», το «εκτός συνόρων», το «ακριβώς» και την «καλησπέρα» στη μία το μεσημέρι – λες κι έπεσε ατομική βόμβα στο ελληνικό λεξιλόγιο και μόνο αυτά επέζησαν.
Όσο για την ΕΡΤ, δεν έχω πρόβλημα. Με τον εκλεκτό της ΝΔ, τον Παπαδόπουλο, έχω, που αποπειράθηκε να αποδομήσει τη δουλειά μου χιλιάδων ωρών στην κρατική τηλεόραση. Άλλωστε, του Παπαδόπουλου η αδυναμία να διοικήσει επιβεβαιώνεται με την παραίτηση του Κ. Παπαβασιλείου (που οδεύει στις αγκάλες του γκρουπ Μπάκου-Καϋμενάκη) και με τη σκανδαλώδη υπόθεση της σειράς *«Το παιδί»,* που κόπηκε από το πρόγραμμα, ενώ κέρδισε βραβείο καλύτερης σειράς σε φεστιβάλ της Σεούλ! Δεν είναι αδιανόητο ότι στη φετινή σεζόν της δημόσιας τηλεόρασης δεν υπάρχει ούτε μία νέα σειρά μυθοπλασίας; Δωράκι για τα ιδιωτικά κανάλια ή τρόπος να βολευτούν κι άλλοι ατάλαντοι σε «ενημερωτικές» εκπομπές που πατώνουν;

Ο Νίκος Μαστοράκης με τον Τζον Λένον και τη Γιόκο Όνο στο στούντιο της εκπομπής *«Αλάτι και πιπέρι»* του Φρέντυ Γερμανού

Ο ρεπόρτερ που έμπαινε με κίνδυνο της ζωής του σαν μπουζουξής, όπως έκανα εγώ, στη *«Χριστίνα»* για να βγάλει ένα αποκλειστικό ρεπορτάζ, τελείωσε με την άφιξη του κινητού τηλεφώνου. Τώρα πια όλοι έχουν το ίδιο «αποκλειστικό» ταυτόχρονα και όλοι καμαρώνουν για την αποκλειστικότητά του/τους. Η έννοια του ρεπορτάζ έχει αλλάξει τόσο στην τηλεόραση, που, ενώ π.χ. οργιάζουν τα ειδησεογραφικά με το θέμα Μαζωνάκη, δεν είδα κανέναν καλό (μουράτο ή όχι) ρεπόρτερ να πάει εθελοντικά να κάνει πλασμαφαίρεση σε νοσοκομείο και να μεταδώσει live τη διαδικασία. Φαντάζεσαι τι «νούμερα» θα έβγαζε ο Νίκος Ευαγγελάτος αν καθόταν στην καρέκλα ο ίδιος, όχι «ψηφιακά», και έκανε ζωντανή περιγραφή; Και εδώ όμως, το ρεπορτάζ αντικαταστάθηκε με το «σου 'πα, μου 'πες» και πληροφορίες που ανταλλάσσονται με την on camera παρουσία κάποιου δικηγόρου, που έτσι διαφημίζεται, ή κάποιου άσχετου που αυτοπροσδιορίζεται ως πρόεδρος ή «αναλυτής». Όσο για την έννοια «αλήθεια», στα ΜΜΕ υπάρχει μόνο ως απευκταία, επικίνδυνη λέξη, απλώς καταχωρισμένη στο λεξικό.

Το *«Bingo»*, που έγινε και επιτραπέζιο παιχνίδι, θεατρικό έργο, επιθεωρησιακό νούμερο, το *«Σήμερα»,* που έγινε σλόγκαν, ή το *«Αργά»,* που έμαθε στην τηλεόραση ότι υπάρχει ζωή μετά τα μεσάνυχτα, ήταν αυθόρμητοι τίτλοι της στιγμής που έγιναν brand από μόνοι τους, όταν τους έφτιαχνα, δεν είχα το branding κατά νου. Έτσι έγιναν και brand –δίχως όνομα– τα... μπαλάκια του *«Αργά»*.

Υπήρξα ή τυχερός ή απλώς προσεκτικά επιλεκτικός στη σχέση/συνεργασία με διεθνείς σταρ. Δεν θα γνωρίσω άλλους σαν τους Beatles, κάποιον άλλο που να μοιάζει με τον Τζον Λένον, έναν «μεγαλοφυή ανόητο» (όπως τον αποκαλούσε ο Πολ), ίσως να μη γράψω τραγούδια με άλλον σαν τον Βαγγέλη, με εξαίρεση απαράδεκτους τυράννους σαν τον Κουίν ή την Κίνσκι κι έναν δυο ναρκομανείς ή αλκοολικούς. Αλλά, πίστεψέ με, η showbiz το deepfake το είχε εφαρμόσει στους σταρ της πολύ πριν επικρατήσει ως διαδικτυακός όρος. Και στον ένα χρόνο που πέρασα στο στούντιο της Paramount έμαθα τη συνταγή για τον σταροποιημένο ανθρώπινο χαρακτήρα δέκα φορές καλύτερα απ' ό,τι θα μου τον δίδασκε οποιαδήποτε σχετική ακαδημαϊκή επιμόρφωση.

Συγκρούστηκα με εργοδότες, καναλάρχες, κυβερνήσεις, ηθοποιούς. Αλλά τα «συγκρουόμενα» δεν είναι από τα αγαπημένα παιχνίδια όλων των ηλικιών; Πάντως από τις δικές μου συγκρούσεις πάντα κάτι καλό προέκυπτε, όπως π.χ. το Star, που προέκυψε από δικαιολογημένη σύγκρουση με τον ΑΝΤ1 (και εθελοντική αποχώρηση). Στη δουλειά μας, αν πιστέψεις ότι δεν πρέπει κάθε τόσο να κλοτσάς την καρδάρα με το γάλα, καταλήγεις να τρως στη μάπα ένα σωρό σκατό και σου μένει μόνο μια καρδάρα ξινισμένο γάλα.

Σ' εκείνο το στουντιάκι, ένα βράδυ που 'βρεχε, έφερα τον Τζον Λένον και τη Γιόκο στο *«Αλάτι και πιπέρι»* του Φρέντυ, και οι δυο τους αναγκάστηκαν να περπατήσουν πάνω σε μαδέρι για να μην πέσουν στις λάσπες!

Επιστροφή στις συνθήκες του '73, κάτω από τις οποίες έγινε η συνέντευξη εκείνη με τους κρατούμενους του Πολυτεχνείου, δεν πρόκειται, ευτυχώς, να υπάρξει ποτέ πια στη χώρα αυτή. Επομένως είναι ανύπαρκτο και το δίλημμα αν θα την ξαναέκανα.

Το να μεγαλώνεις ηλικιακά χωρίς να γερνάς είναι ευλογία. Χωρίς καμία αμφιβολία, οι καλύτερές μου επιδόσεις είναι στον ρόλο του πατέρα, του παππού και του προπάππου. Ο τελευταίος ρόλος βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη, με τρία δισέγγονα που, στα 5-7 τους χρόνια, στο MP3 που επιτρέπουν οι γονείς τους ακούνε από Beatles μέχρι Σινάτρα.

Οι πρόθυμοι πανικόβλητοι είναι σίγουροι πως το AI φέρνει το τέλος του ανθρώπινου είδους, ενώ την ίδια στιγμή κάτι ψάχνουν στο ChatGPT, επειδή τώρα πια χωρίς ChatGPT ή Claude δεν μπορεί ο χθεσινός μέσος αστός να επιβιώσει. Απλώς εκείνο το παμπάλαιο «το είπε η τηλεόραση» ώστε κάτι να αξιολογηθεί ως ακριβές έχει αλλάξει. «Το είπε ο Claude». Το AI το θεωρούμε παιχνίδι και το παίζουμε ως παιχνίδι, αγνοώντας πως η επιμόρφωση και η βελτίωσή του προέρχονται από έρευνές του στις δικές μας απορίες και ερωτήσεις. Τη δημιουργική ευκαιρία εμείς οι ίδιοι τη μετατρέπουμε σε απειλή. Πάντα αποφάσιζαν οι αλγόριθμοι τι θα δει το κοινό, στους αλγόριθμους πίστευαν και δεν τολμούσαν να τους πάνε κόντρα. Στη «χρυσή εποχή» του ΑΝΤ1 ήταν ομηρικές οι μάχες του καναλιού μας με την AGB και, όταν αυτή την ιερή εξάρτηση την αγνόησα, φτιάχνοντας και διευθύνοντας το Star Channel, τα «νούμερα» στοίχειωναν πάντα τους χρηματοδότες Βαρδινογιάννηδες, μέχρι που παραιτήθηκα, ησύχασαν οι Βαρδινογιάννηδες, εξέλιπε και η ανυπακοή στον αλγόριθμο.

Αυτό που ελπίζεις ή φοβάσαι γίνεται ήδη, αλλά δεν αποδίδει και, αντίθετα, περιφρονείται ως «πιφ, είναι με AI». Επειδή απ' όλες τις μηχανικές επιδόσεις λείπει το ανθρώπινο συναίσθημα, που η τεχνική τελειότητα δεν αντικαθιστά. Εγώ προσωπικά δεν θα έκανα ποτέ ταινία με AI ηθοποιούς, αλλά θα χρησιμοποιούσα το AI εκεί που η ανθρώπινη παρουσία θα ήταν αδύνατη ή τουλάχιστον επικίνδυνη. Το AI είναι η χαμηλού κόστους έκδοση του CGI, που όμως δεν σταμάτησε σκηνοθέτες σαν τον Κρις Νόλαν από το να ανεβαίνουν βουνά με κάμερες των 200 κιλών. Ο δημιουργός θα γίνει μεν δυσεύρετη αξία, αλλά θα είναι πάντα υπεράνω οποιασδήποτε τεχνικής τελειότητας, ώστε ο θεατής του μέλλοντος να ακούει τη φράση «Play it, Sam» και να δακρύζει – χωρίς ίσως ποτέ να καταλάβει γιατί.
Είναι βέβαιο ότι θα έρθει η μέρα του απόλυτου ελέγχου της ζωής μας από το AI. Αυτοί που τώρα ωρύονται να υπάρξουν ρυθμίσεις στη λειτουργία του είναι οι κατεξοχήν ένοχοι γι' αυτήν και ξέρουν καλά ότι οποιαδήποτε απαγορευτική εντολή δοθεί στο AI θα ξεκινήσει έναν απροσδόκητο κύκλο βίας τεχνητής νοημοσύνης εναντίον ανθρώπινης παρέμβασης. Να θυμόμαστε ότι στον μύθο του Φρανκενστάιν το τέρας το καίνε οι χωρικοί. A

ΟΔΗΓΟΣ

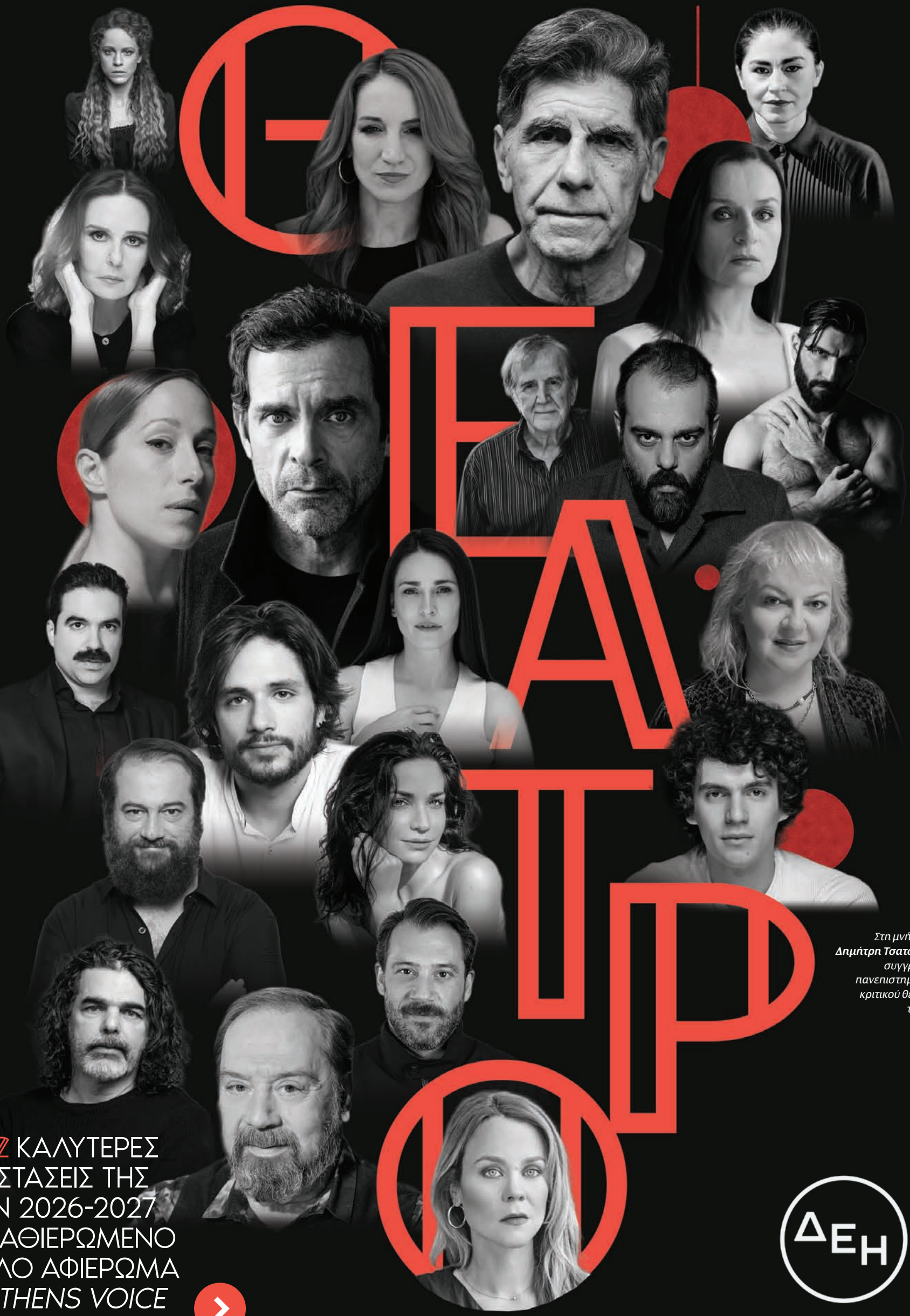

ΟΙ 192 ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΖΟΝ 2026-2027 ΣΤΟ ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΤΗΣ *ATHENS VOICE*

Επιμέλεια: **ΝΙΚΗ-ΜΑΡΙΑ ΚΟΣΚΙΝΑ**

Στη μνήμη του ***Δημήτρη Τσατσούλη****, συγγραφέα, πανεπιστημιακού, κριτικού θεάτρου της Α.Ν.*

ΔΕΗ

Από το φως στο σκοτάδι

Μια γρήγορη ματιά στις σημαντικότερες παραστάσεις της σεζόν 2026-2027

Της **ΝΙΚΗΣ-ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΣΚΙΝΑ**

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΝΑΛΗ

Θαυμαστός καινούριος κόσμος, Θέατρο Δίπυλον

Μια ματιά στις παραστάσεις της φετινής θεατρικής σεζόν μάς φέρνει μπροστά σε πολλές επιστροφές από την περσινή σεζόν και επαναλήψεις έργων που αντέχουν δυναμικά στον χρόνο. Σε αυτές προστίθενται και πολλές νέες παραγωγές, τόσο πάνω σε κείμενα κλασικών, όπως του Τσέχωφ, του Ίψεν, του Στρίντμπεργκ, του Άλμπι ή του Σαίξπηρ, όσο και πιο σύγχρονων και ανατρεπτικών θεατρικών συγγραφέων, όπως της Σάρα Κέιν ή του Ντένις Κέλι. Οι παραστάσεις έργων μυστηρίου, σε μορφή είτε δράματος είτε κωμωδίας ανατροπών, θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχουν αυξηθεί –ή διατηρούνται σε ένα καλό ποσοστό–, ενώ δεν λείπουν εκείνες που αναζητούν νέες θεατρικές φόρμες, όπου τα φώτα σβήνουν και όλα γίνονται στο σκοτάδι, όπου δεν υπάρχει καθόλου ομιλία ή όπου η μουσική έχει κεντρικό ρόλο σε ένα one-man show. Και, φυσικά, δεν λείπουν και φέτος τα νέα κείμενα Ελλήνων ή ξένων θεατρικών συγγραφέων που βρίσκονται σε διάλογο με την καθημερινότητά μας, σκιαγραφώντας με σατιρικό, ειρωνικό ή και τραγικό τρόπο όλα όσα βιώνει ο σύγχρονος άνθρωπος.

Παρακάτω έχουμε χωρίσει τις παραστάσεις ανά θεματικές, θέτοντας ως κεντρικό ζήτημα το σκοτάδι, κυριολεκτικά και μεταφορικά, σε όλες του τις εκφάνσεις, από τις ιστορίες μυστηρίου, όπου οι ήρωες αναζητούν την αλήθεια, μέχρι τις σκοτεινές δολοφονίες, τα σκοτεινά πλάσματα ή τα δυστοπικά περιβάλλοντα, όπου οι άνθρωποι εγκλωβίζονται από μια παράλογη εξουσία, από μια πραγματικότητα που πονάει ή από τις ίδιες τους τις απόψεις.

Η θέση του έρωτα και της αγάπης σε όλο αυτό; Σε μεγάλο βαθμό, οι ανθρώπινες σχέσεις αντιμετωπίζονται μέσα από το πρίσμα της εξουσίας, της προσπάθειας ανατροπής των ισορροπιών και της ψεύτικης επιφανειακής εικόνας που επιθυμεί να είναι αρεστή σε όλους. Η ανάγκη για ουσιαστική επικοινωνία είναι έκδηλη σε πολλές περιπτώσεις και στη λίστα μας έχουμε και λίγα παραδείγματα αληθινού πλησιάσματος των ψυχών.

και πάλι στο φως

Ο θαυματοποιός, Θέατρο Μπέλλος

© ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Όταν η κωμωδία δημιουργεί μια σειρά παρεξηγήσεων…

Το μυστήριο, η ίντριγκα και το σασπένς αποτελούν συστατικά που εξάπτουν την περιέργεια, ανεβάζουν την αδρεναλίνη και μας προκαλούν να αναζητήσουμε τον ένοχο, ακολουθώντας τα ίχνη της αλήθειας. Όταν, μάλιστα, όλα αυτά συνδυάζονται με το χιούμορ, η θεατρική ψυχαγωγία μετατρέπεται σε απολαυστική διασκέδαση. Γι' αυτό ξεκινάμε με έργα μυστηρίου όπου οι ανατροπές και η αγωνία συναντούν το γέλιο.

Το *«Σεσουάρ για δολοφόνους»*, η μακροβιότερη κωμωδία μυστηρίου, επιστρέφει για 18η σεζόν, με ανανεωμένο θίασο στο **Θέατρο Γκλόρια,** σε σκηνοθεσία που μοιράζονται ο Νικορέστης Χανιωτάκης με τον Δημήτρη Μακαλιά. Ένας φόνος σ' ένα κομμωτήριο, ενώ όλοι είναι εν δυνάμει ένοχοι. Το κοινό είναι εκείνο που δίνει τη λύση, κάθε φορά διαφορετική. Στην ίδια λογική κινείται και η παράσταση *«Απόψε τρώμε στης Ιοκάστης»* του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία του Χρήστου Τριπόδη και της Φωτεινής Μπαξεβάνη στο **Θέατρο Φιλίπ**, όπου ο φόνος μιας μανικιουρίστας φέρνει τα πάνω κάτω στη γειτονιά και σκοτεινά μυστικά έρχονται στην επιφάνεια.

Στα ερείπια μιας πολυκατοικίας διαδραματίζεται ο *«Ημιπαίθριος»*, σε σκηνοθεσία Γιώργου Αλκαίου, που επιστρέφει για δεύτερη σεζόν στο **Coronet**. Ένας σεισμός φέρνει τους ένοικους αντιμέτωπους με τις αλήθειες τους, ενώ όλοι κάτι κρύβουν…

Το *«Παγόβουνο»* της Γιολάντα Γκαρσία Σεράνο, σε σκηνοθεσία Νικορέστη Χανιωτάκη, στο **Θέατρο Embassy**, μας μεταφέρει στον θρυλικό Τιτανικό λίγο πριν το ναυάγιο, σε μια κωμωδία μυστηρίου με φόντο την κλοπή κάποιων πολύτιμων κοσμημάτων.

Στο παρελθόν μάς μεταφέρει και το *«Να ζει κανείς ή να μη ζει»* του Νικ Γουίτμπι, που σκηνοθετούν ο Θανάσης Παπαθανασίου και ο Μιχάλης Ρέππας στο **Θέατρο Λαμπέτη**. Μια ερωτική φάρσα με φόντο τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στο *«Μαγαζάκι του τρόμου»*, το θρυλικό μιούζικαλ, σε διασκευή και σκηνοθεσία της Θέμιδας Μαρσέλλου, που ανεβαίνει στο **Θέατρο Αλέκος Αλεξανδράκης**, ένα σαρκοβόρο φυτό, η Ώντρεϋ Β, υπόσχεται να εκπληρώσει κάθε επιθυμία, με το ανάλογο τίμημα…
Το *«Μυστήριο της Ίρμα Βεμπ»* του Τσαρλς Λάντλαμ, στο **Θέατρο Ζίνα**, σε σκηνοθεσία Γιάννη Καλαβριανού, αποτελεί μια παρωδία εμβληματικών μελοδραμάτων. Η Μαρία Κίτσου και η Έλενα Χαραλαμπούδη στους πρωταγωνιστικούς ρόλους έρχονται για να μας στοιχειώσουν.

Μια παράσταση μυστηρίου με στοιχεία φάρσας και μαύρης κωμωδίας, διά χειρός Γιάννη Αποσκίτη, ξεκινά σε λίγες μέρες στο **Θέατρο Σημείο**. Στην *«Παραμόρφωση»* όλα ξεκινούν από ένα σενάριο που δεν έχει γραφτεί.

Μακμπέθ, Θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου

© ΒΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

αθανασία, Σύγχρονο Θέατρο

© ΕΛΙΝΑ ΓΙΟΥΝΑΝΗ

Ομόνοια - Μια μυθοπλασία, Θέατρο Δίπυλον

© KAROL JAREK

Οι σεξουαλικές νευρώσεις των γονιών μας, Θέατρο του Νέου Κόσμου

© ΕΛΙΝΑ ΓΙΟΥΝΑΝΗ

Ιστορίες μυστηρίου και καταδίωξης

Το *«Εγκλημα στο Νείλο»*, ένα από τα πιο διάσημα κείμενα της Άγκαθα Κρίστι, εγκαινιάζει το νέο θέατρο **Άθενς Μπρόντγουαιη**, σε σκηνοθεσία του Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη, με τον Ιεροκλή Μιχαηλίδη στον ρόλο του Ηρακλή Πουαρό. Ένα ακόμη έργο της Κρίστι, ο *«Μάρτυρας κατηγορίας»*, συνεχίζεται για τέταρτη χρονιά στο **θέατρο Δημήτρης Χορν**, σε σκηνοθεσία του Νικορέστη Χανιωτάκη.

Από την άλλη, οι *«12 ένορκοι»* του Ρέτζιναλντ Ρόουζ στο **θέατρο Αλκμήνη** συνεχίζονται για 12η χρονιά φέτος, σε σκηνοθεσία της Κωνσταντίνας Νικολαΐδη. Ένα 16χρονο αγόρι κατηγορείται για πατροκτονία και αναμένει την ετυμηγορία που ενδέχεται να του κοστίσει τη ζωή του.

Το *«Ρομπέρτο Τσούκκο»* του Μπερνάρ-Μαρί Κολτές, στο **Προσκήνιο**, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Καραντζά, βασίζεται στην αληθινή ιστορία της καταδίωξης ενός σίριαλ κίλερ που μετατρέπεται σε θρύλο, ως μια σκοτεινή και βαθιά πολιτική αλληγορία για τη βία, την ελευθερία και το αδιέξοδο της σύγχρονης ύπαρξης.

Στο θέατρο **Δίπυλον**, η Ομόνοια γίνεται σκηνικό μυστηρίου στην καινούργια παράσταση του Ανέστη Αζά (παραγωγή του Εθνικού Θεάτρου), όταν ένας άντρας ανακαλύπτει ένα πτώμα αγνώστων στοιχείων, το οποίο στη συνέχεια εξαφανίζεται… Έτσι ξεκινά μια αναζήτηση στη γειτονιά, ερχόμενος αντιμέτωπος με media, influencers και κατασκευασμένες ιστορίες.

Από την άλλη, το *«Deadlift»*, σε κείμενο, σκηνοθεσία και μουσική της Βαλέριας Δημητριάδου, στο θέατρο **Εμπορικόν**, με αφορμή έναν θάνατο, μελετά τις ανθρώπινες σχέσεις, τις σχέσεις εξουσίας και διαφάνειας αλλά και τα αδιέξοδα των ανθρώπων.

Το *«Άλεξ / Αλέξανδρος»* της Λητώς Τριανταφύλλου και του Πάνου Βλάχου, που ανεβαίνει στο **Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης** σε σκηνοθεσία της πρώτης, βασίζεται σε αληθινά γεγονότα για να μεταφέρει επί σκηνής την ιστορία μιας δολοφονίας ενός παιδιού από συνομήλικούς του…

Ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ αλλιώς

Από τον *«Άμλετ»* στον *«Μάκβεθ»* κι από τον *«Εμπορο της Βενετίας»* στο *«Πολύ κακό για το τίποτα»* και σε μια σύγχρονη ανάγνωση για το *«Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας»*.

Ξεκινώντας από τον Άμλετ, ο Δημήτρης Καραντζάς προσεγγίζει τον εμβληματικό ήρωα με διαφορετικό τρόπο, στο θέατρο **Βεάκη**, με τη Στεφανία Γουλιώτη στον πρωταγωνιστικό ρόλο. Στο *«Άμλετ-The machine»*, που επιστρέφει για δεύτερη σεζόν στο **Πορεία**, σε σκηνοθεσία Σοφίας Αντωνίου, ο ήρωας του Σαίξπηρ επιστρέφει ως φάντασμα, κάνοντας απολογισμό της ζωής του.

Το πιο σκοτεινό έργο του Σαίξπηρ, το *«Μακμπέθ»* ανεβαίνει φέτος στο **Θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου**, σε σκηνοθεσία της Κατερίνας Ευαγγελάτου, με τον Γιώργο Γάλλο και την Καρυοφυλλιά Καραμπέτη στους κεντρικούς ρόλους.

Ανάμεσα στην κωμωδία και στο δράμα κινείται *«Ο έμπορος της Βενετίας»*, σε σκηνοθεσία Γιάννη Μπέζου, στο **Θέατρο Αλκυονίς**, με τον ίδιο στον ρόλο του Σάιλοκ. Η ίδια παράσταση ανεβαίνει για δεύτερη χρονιά στο **θέατρο 104** από την ομάδα Contratiempo, σε σκηνοθεσία του Θωμά Θάνου.

Ο Θωμάς Μοσχόπουλος παρουσιάζει τη δική του προσέγγιση στο *«Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας»* στο θέατρο **Πόρτα**, παρουσιάζοντας μια παράσταση μέσα στην παράσταση. Ενώ ο Κωνσταντίνος Ρήγος θα σκηνοθετήσει το *«Πολύ κακό για το τίποτα»*, που θα εγκαινιάσει το άνοιγμα του **Rex** στο Εθνικό Θέατρο, με τη Σμαράγδα Καρύδη και τον Θάνο Λέκκα στους κεντρικούς ρόλους. Τον Απρίλιο, ο Ρώσος σκηνοθέτης Ντμίτρι Κρίμοφ, γνωστός για την ανατρεπτική, ποιητική και εικαστική θεατρική του γλώσσα, ανεβάζει στο **Εθνικό** τη δική του εκδοχή της σαιξπηρικής *«Τρικυμίας»*, με μια ομάδα Ελλήνων ηθοποιών. Με αφετηρία την εμπειρία της αυτοεξορίας του από τη Ρωσία, προσεγγίζει το έργο ως μια πολιτική και υπαρξιακή αναμέτρηση με την εκδίκηση, τη συγχώρεση και την ηθική ευθύνη. Τη μουσική υπογράφει ο Θοδωρής Οικονόμου, ο οποίος συμμετέχει ζωντανά στο πιάνο.

Σκοτεινά πλάσματα – Ζοφερές καταστάσεις

Μια σειρά από παραστάσεις της φετινής σεζόν μάς εισάγουν σε ιστορίες που εκτυλίσσονται σε συνθήκες εγκλεισμού, άλλοτε κυριολεκτικού (π.χ. σε μια φυλακή) κι άλλοτε μεταφορικού, δηλαδή σχετιζόμενου με ψυχικές ή σωματικές ασθένειες ή κάθε μορφής καταπίεση.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το η *«Τελευταία έξοδος-Ρίτα Χέιγουορθ»* του Στίβεν Κινγκ, που επιστρέφει για δεύτερη χρονιά στο **Άνεσις**, σε σκηνοθεσία των Δημήτρη και Ορέστη Σταυρόπουλου. Στις φυλακές του Σόουσανκ, πέρα από τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης και την ιδρυματοποίηση των κρατουμένων, παρακολουθούμε μια μεγάλη φιλία να γεννιέται ανάμεσα στον Άντι (Νίκος Ψαρράς) και τον Ρεντ (Δημήτρης Παπανικολάου). Στο **Θέατρο Ακάδημος** θα ξεκινήσει φέτος η προσέγγιση του *«Μόμπι Ντικ»* από την ομάδα GAFF, σε σκηνοθεσία της Σοφίας Καραγιάννη. Το εμμονικό κυνήγι μιας φάλαινας παγιδεύει μια ομάδα ναυτικών σε περιπέτειες. Τις σκληρές καταστάσεις και τους βασανισμούς στην 20ετή «θητεία» του σε διάφορες φυλακές προσεγγίζει με απίστευτη ένταση και σωματικότητα η ίδια ομάδα στο *«Καλά, εσύ σκοτώθηκες νωρίς»*, που επιστρέφει για 5η χρονιά στο **Σύγχρονο Θέατρο**. Ένας διαφορετικός εγκλωβισμός, αυτός που έχει να κάνει με την πίεση της εργασίας, εξετάζεται στο *«Αρμπάιτ»* των Γιώργου Παλούμπη και Αντώνη Τσιοτσιόπουλου, που επιστρέφει στο θέατρο **Κιβωτός**, σε σκηνοθεσία Γιώργου Παλούμπη. Μόνο που εδώ η παράσταση εστιάζει στις συνθήκες εργασίας μιας κουζίνας.

Το *«Cleansed»* της Σάρα Κέιν, σε σκηνοθεσία του Δημήτρη Καραντζά, που επιστρέφει στο **Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης**, είναι ένα έργο σκοτεινό, με πρωταγωνιστές έξι ανθρώπους οι οποίοι υποβάλλονται σε γυμνάσια, αναζητώντας την κάθαρση. Αντιστοίχως, στη *«Δίκη»* του Κάφκα, σε σκηνοθεσία Άρη Μπινιάρη, που συνεχίζεται στο **Ark**, ο Γιόσεφ Κ. βρίσκεται κατηγορούμενος για ένα αδίκημα που δεν έχει διαπράξει και βιώνει τον παραλογισμό της δικαστικής εξουσίας. Στη νέα σκηνοθετική δουλειά του Μπινιάρη, στο **Δημοτικό Θέατρο Πειραιά**, οι ήρωες του *«Dogville»* αναζητούν ένα εξιλαστήριο θύμα, που αρχικά φυγαδεύουν, αλλά εν συνεχεία εκμεταλλεύονται. Στο θέατρο **Δίπυλον**, ο Γιώργος Παπαγεωργίου σκηνοθετεί το *«1984»* του Τζορτζ Όργουελ και μεταφέρει ο ίδιος επί σκηνής με απίστευτη σωματικότητα το αδιέξοδο του ήρωα υπό την εξουσία του Μεγάλου Αδερφού. Από την άλλη, στον *«Άγριο σπόρο»* του Γιάννη Τσίρου, που ανεβαίνει στο **Μικρό Χορν** σε σκηνοθεσία της Σοφίας Καραγιάννη, βλέπουμε τους μηχανισμούς αποκλεισμού μιας κοινωνίας που αναζητά εξιλαστήρια θύματα.

Ο Οιδίποδας είναι ο κατεξοχήν ηγέτης που νομίζει ότι κατέχει όλη την αλήθεια και εντέλει παγιδεύεται στην άγνοιά του. Φέτος βλέπουμε δύο διαφορετικές σύγχρονες προσεγγίσεις του τραγικού ήρωα του Σοφοκλή. Από τη μία, στη **Στέγη** έρχεται για δεύτερη σεζόν η παράσταση που έγραψε και σκηνοθετεί ο Ρόμπερτ Άικ, μεταφέροντας την ιστορία στο σήμερα με έναν πολύ εύστοχο τρόπο, εκμεταλλευόμενος όλα τα στοιχεία του αρχαίου μύθου. Από την άλλη, ο Χάρης Φραγκούλης προσεγγίζει τον ήρωα από την πιο σκοτεινή και την υπαρξιακή πλευρά του, σε μια παραγωγή του Εθνικού που θα ανέβει τον Φεβρουάριο στο **Δίπυλον**.

Εγκλωβισμένη στην ακινησία της είναι η Γουίνι στις *«Ευτυχισμένες μέρες»* του Μπέκετ, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Τάρλου στο θέατρο **Πορεία**. Κι όμως, μιλώντας όλη την ώρα στον Γουίλι, αισθάνεται ότι είναι ακόμα ζωντανή, ότι υπάρχει. Στο *«Κόκκαλο»* της Ιόλης Ανδρεάδη και του Άρη Ασπρούλη, στο θέατρο **Σημείο**, ο Αντονέν Αρτό, που τον υποδύεται ο Γεράσιμος Γεννατάς, είναι εγκλωβισμένος στην παράνοια και στο παραλήρημά του. Στο *«McNeal»* στο θέατρο **Νέος Ακάδημος**, που σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί ο Πυγμαλίωνας Δαδακαρίδης, ένας αυτοκαταστροφικός συγγραφέας έρχεται αντιμέτωπος με τους δικούς του δαίμονες καθώς διεκδικεί το Νόμπελ Λογοτεχνίας. Στο *«People, places and things»* στο **Θέατρο του Νέου Κόσμου**, η Μαίρη Μηνά επιστρέφει στον ρόλο της Έμμα, σε σκηνοθεσία Γιώργου Κουτλή, υποδυόμενη μια γυναίκα σε διαδικασία απεξάρτησης. Στο πλευρό της, στον ρόλο της γιατρού η Μαρία Πρωτόπαππα.

Άλλο ένα έργο της Σάρα Κέιν ανεβαίνει φέτος. Η *«Ψύχωση»* σε σκηνοθεσία του Τάσου Σαγρή, παρουσιάζει στο **Olvio** μια γυναίκα που βρίσκεται σε υπαρξιακό αδιέξοδο, αποκλεισμένη στο διαμέρισμά της, παλεύοντας με τα τραύματά της.

Ο *«Δράκουλας»* του Μπραμ Στόκερ, στη μετάφραση του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, ανεβαίνει φέτος στο **Εθνικό Θέατρο** σε σκηνοθεσία του Κωνσταντίνου Ντέλλα.

Η πιο… σκοτεινή παράσταση της χρονιάς είναι *«Το σκοτάδι»*, στο θέατρο **Αργώ**, σε σύλληψη και σκηνοθεσία του Οδυσσέα Παπασπηλιόπουλου. Πρόκειται για μια βιωματική θεατρική εμπειρία χωρίς φως, όπου η ακοή, η αφή, η αναπνοή και η φαντασία αντικαθιστούν την όραση. Με αφετηρία τους *«Τυφλούς»* του Μωρίς Μαίτερλινκ, η παράσταση εξερευνά την αναμονή, τον φόβο του αγνώστου και την ανθρώπινη αβεβαιότητα.

Dogville, Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

© ΘΩΜΑΣ ΠΑΛΥΒΟΣ

Μόμπι Ντικ, Θέατρο Νέος Ακάδημος

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Ρόσμερσχολμ, Θέατρο Τέχνης

© ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΑΚΚΑΣ

Άννα Καρένινα, Θέατρον-Κέντρο Πολιτισμού Ελληνικός Κόσμος

© ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Ένας κόσμος που παρακμάζει

Ο *«Βυσσινόκηπος»* του Άντον Τσέχωφ αποτελεί το κατ' εξοχήν έργο που μεταφέρει αυτό το μήνυμα ενός κόσμου σε παρακμή. Ίσως γι' αυτό βλέπουμε φέτος τρία διαφορετικά ανεβάσματα της παράστασης, εκ των οποίων τα δύο συνεχίζονται από πέρυσι. Το Εθνικό, το ΚΘΒΕ και το Θέατρο Κάτια Δανδουλάκη έχουν να μας παρουσιάσουν τρεις διαφορετικές εκδοχές στο κύκνειο άσμα του Τσέχωφ, από τον Έκτορα Λυγίζο, την Αθανασία Καραγιαννοπούλου και τη Σοφία Σπυράτου αντίστοιχα.
Στο **Θέατρο Τέχνης**, το *«Ρόσμερσχολμ»* του Ερρίκου Ίψεν, σε σκηνοθεσία του Γιάννη Χουβαρδά, παρουσιάζει την πάλη ανάμεσα στις προοδευτικές και τις συντηρητικές δυνάμεις μιας κοινωνίας μέσω του κεντρικού ήρωα, που βρίσκεται κάπου ανάμεσα στα πρέπει και τα θέλω.
Στον *«Θαυμαστό καινούριο κόσμο»* του Άλντους Χάξλεϊ, που ανεβαίνει στο θέατρο **Δίπυλον** σε σκηνοθεσία της Αικατερίνης Παπαγεωργίου, όλα είναι σταθερά και «τακτοποιημένα», μέχρις ότου κάποιοι αρχίσουν να αναζητούν την πραγματική ελευθερία. Παρόμοιο είναι και το σκεπτικό στο *«Μπάνιο»* του Μαγιακόφσκι, σε σκηνοθεσία του Μαξίμ Σπηλιώτη Γκοντορόζα, στο θέατρο **Αλκμήνη**. Ένας ιδεαλιστής επιστήμονας, που έχει κατασκευάσει μια χρονομηχανή έρχεται αντιμέτωπος με τον γραφειοκρατικό μηχανισμό.
Στον *«Αμερικάνικο βούβαλο»* του Ντέιβιντ Μάμετ, που ανεβαίνει στο θέατρο **Σημείο**,σε σκηνοθεσία του Γιάννη Μπέζου, έχουμε την παρακμή του αμερικάνικου ονείρου, την ηθική κατάρρευση ενός φαινομενικά ειδυλλιακού κόσμου, καθώς η φιλία και η εμπιστοσύνη δίνουν τη θέση τους στην κακχυποψία και την εξαπάτηση.

Η ψεύτικη εικόνα προς τα έξω

Σε ένα glam περιοδικό, όπου η έννοια της ομάδας έχει ακυρωθεί εδώ και χρόνια, το ψέμα και το κυνήγι της δημοσιότητας είναι εκείνα που κυριαρχούν, ώσπου ένα αναπάντεχο γεγονός αλλάζει τα πάντα. Αυτή είναι η υπόθεση του *«Γκλόρια»*, σε σκηνοθεσία Έμιλυς Λουίζου στο θέατρο **Δημήτρης Χορν**.
Στην *«αθανασία»* η κατάσταση περνά εκτός ελέγχου όταν μια κοπέλα αυτοανακυρήσσεται «αγία» και κερδίζει followers και χρήματα. Η παράσταση της Νεφέλης Μαϊστράλη, σε σκηνοθεσία Θανάση Ζερίτη, συνεχίζεται φέτος σε άλλη σκηνή, στο **Σύγχρονο Θέατρο**, με την Έλλη Τρίγγυο στον πρωταγωνιστικό ρόλο.
Στο *«Χώρισέ με ΑΕ και ΣΙΑ»* του Τριστάν Πτιζιράρ στο θέατρο **Θησείον**, σε σκηνοθεσία της Κόρας Καρβούνη, ο Αγάθωνας προσπαθεί να χωρίσει την Γκαέλ δι' αντιπροσώπου, προσλαμβάνοντας τον Ερίκ για να κάνει τη σκληρή δουλειά. Μπερδέματα κι ανατροπές φέρνουν επί σκηνής σκληρές αλήθειες με κωμικό τρόπο.

Στον *«Πίνακα»* του Ερνέστο Καμπαγέρο σε σκηνοθεσία Μιχάλη Πανάδη, στο **θέατρο Ψυρρή**, τίθενται πάλι σοβαρά ζητήματα περί αυθεντικού και απομίμησης, αλλά και της επιρροής των social media, μέσα από μια κωμωδία που μας θέτει πολλά ερωτήματα για το τι είναι τελικά αληθινό. Ακριβώς αυτό είναι και το ερώτημα στον *«Θαυματοποιό»* του Μπράιν Φριλ στο θέατρο **Μπέλλος**, σε σκηνοθεσία του Θανάση Δόβρη, όπου ένας περιπλανώμενος θίασος παρουσιάζει μαγικά στον κόσμο.
Στο *«Βαβέλ»* στο **Δημοτικό Θέατρο Πειραιά**, η Γιώτα Αργυροπούλου, που υπογράφει το κείμενο και τη σκηνοθεσία, προσεγγίζει την τεχνητή νοημοσύνη ως ένα εργαλείο ενάντια στη μοναξιά, σε μια εποχή που η φροντίδα μετατρέπεται σε εμπόρευμα.
Στον *«Τζόνι Μπλε»* του Γιωργή Τσουρή, που παρουσιάζεται στο **Άνεσις**, η δύναμη της τεχνολογίας και της έκθεσης εξετάζεται από τη ματιά της δολοφονίας χαρακτήρων. Ένα βίντεο που έκανε τον γύρο του διαδικτύου κι ένας πατέρας που θέλει να εκδικηθεί.

Πατριαρχία, συναίνεση και παιχνίδια εξουσίας

Μια γυναίκα της υψηλής κοινωνίας ερωτεύεται έναν νεότερό της και επιθυμεί να φύγει μαζί του. Τα αδιέξοδα της κοινωνίας, ωστόσο, δεν την αφήνουν κι έπειτα από την κατακραυγή αποφασίζει να δώσει ένα τέλος στη ζωή της. Η *«Άννα Καρένινα»* του Λέοντος Τολστόι ανεβαίνει φέτος στο **Θέατρον-Κέντρο Πολιτισμού Ελληνικός Κόσμος**, με τη Λένα Παπαληγούρα στον κεντρικό ρόλο.
Μια άλλη γυναίκα, στην εποχή του Παπαδιαμάντη αυτή τη φορά, αποφασίζει να γίνει σίριαλ κίλερ κοριτσιών για να τα γλιτώσει από τα βάσανα που τα περιμένουν στη ζωή και που εκείνη πέρασε ως γυναίκα. Η *«Φόνισσα»* παίζεται στο νέο θέατρο **Έργον**, με τη Λυδία Κονιόρδου στον πρωταγωνιστικό ρόλο και τον Σωτήρη Χατζάκη, που υπογράφει τη σκηνοθεσία, στον ρόλο του αφηγητή.
Οι *«Στρακαστρούκες»*, στο **AUDITORIUM**, θέτουν ζητήματα έμφυλης βίας αλλά από μια άλλη σκοπιά. Η παράσταση σε κείμενο και ερμηνεία του Δημήτρη Σαμόλη και σκηνοθεσία του Μάριου Κακουλή μάς μεταφέρει τα στερεότυπα και τις παγιωμένες απόψεις μιας συντηρητικής κοινωνίας. Το ίδιο θέμα θίγουν αλλιώς οι *«Πριγκίπισσες»* στον **Μικρό Κεραμεικό**, που παρουσιάζει την αληθινή φιλία μιας drag queen και μιας γυναίκας που πιέζεται μέσα στη συμβατική ζωή της. Αντιστοίχως, στην παράσταση *«Ο κος Ζυλ»*, ο Θωμάς Μοσχόπουλος παρουσιάζει μια αντεστραμμένη προσέγγιση της *«Δεσποινίδος Μαργαρίτας»* του Στρίντμπεργκ στο θέατρο **Πόρτα** για δεύτερη σεζόν.
Παιχνίδια εξουσίας με έναν άλλον τρόπο θέτει η παράσταση *«Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ»*, που επιστρέφει για δεύτερη σεζόν στο θέατρο **Ζίνα**, σε σκηνοθεσία του Σωτήρη Τσαφούλια. Μυστικά και ψέματα έρχονται στην επιφάνεια μια νύχτα που δεν μοιάζει με τις υπόλοιπες.
Στο *«Bacon»* στο **Άνεσις**, σε σκηνοθεσία της Έμιλυς Λουίζου, μια φιλία και ένας έρωτας μεταξύ δυο έφηβων αγοριών μετατρέπεται σε εφιάλτη, εξαιτίας των κοινωνικών στερεοτύπων. Από την άλλη ο *«Πουπουλένιος»* του Μάρτιν ΜακΝτόνα σε σκηνοθεσία της Σοφίας Πάσχου, στο **Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης** παρουσιάζει την πολύ σκοτεινή πλευρά της παιδικής κακοποίησης.

Στις *«Σπυριδούλες»*, που συνεχίζονται για τέταρτη σεζόν στο **Σύγχρονο Θέατρο**, η Νεφέλη Μαϊστράλη φέρνει στη σκηνή τη ζωή των οικιακών βοηθών και των ψυχοκορών της δεκαετίας 1950 και 1960, σε σκηνοθεσία των Θανάση Ζερίτη και Χάρη Κρεμμύδα. Στο ίδιο θέατρο, η *«Συναίνεση»* της Νίνας Ρέιν, σε σκηνοθεσία Τάκη Τζαμαργιά, παρουσιάζει μια ιστορία κακοποίησης από την πλευρά των εμπλεκομένων.
Οι *«Λύκοι»* του Ντίνου Σπυρόπουλου, σε σκηνοθεσία Νικορέστη Χανιωτάκη στο **Μικρό Παλλάς** είναι ένα έργο που παρουσιάζεται ως αντικανονικό και ως χιουμοριστικά επικίνδυνο. Πέντε άνθρωποι, πέντε διαφορετικές προσωπικότητες κι ένα κορίτσι-θήραμα που πρέπει να σωθεί.
Ένα προκλητικό έργο περί σεξουαλικότητας ανεβαίνει στο **Θέατρο Κιβωτός**, το *«Μπόμπυ ή οι άβολες κουβέντες με τα ζώα»* σε σκηνοθεσία του Βασίλη Μαγουλιώτη, όπου ο Γιάννης Νιάρρος ενσαρκώνει έναν ήρωα που διατηρεί σεξουαλικές σχέσεις με το ζωικό βασίλειο…
Στις *«Σεξουαλικές νευρώσεις των γονιών μας»*, σε σκηνοθεσία του Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη, στο **Θέατρο του Νέου Κόσμου**, η πρωταγωνίστρια, χρόνια σε καταστολή, κόβει τα χάπια και ανακαλύπτει τη σεξουαλικότητά της…

Και πάλι στο φως…

Η σχέση μητέρας και κόρης έρχεται στο προσκήνιο στην παράσταση *«Ρίτα Μαργαρίτα»* στο **Άνεσις**, που γράφει και σκηνοθετεί η Μαρία Μαγκανάρη. Μαργαρίτα Λυμπεράκη vs Μαργαρίτα Καραπάνου: οι δυο συγγραφείς, σε μια διαρκή κόντρα μάνας και κόρης, με τα παράπονα, τις παραλείψεις αλλά και τη βαθιά αγάπη.
Στο *«Κάθε Πέμπτη, κύριε Γκριν»* που έρχεται για τρίτη χρονιά στο **Altera Pars**, σε σκηνοθεσία Κώστα Γάκη, παρακολουθούμε το πλησίασμα δύο φαινομενικά αντίθετων ανθρώπων, που από κόντρα και υποχρέωση μετατρέπεται σε ανάγκη και νοιάξιμο. Επι σκηνής ο Γιώργος Κωνσταντίνου κι ο Ορέστης Τζιόβας. Στο *«Κάθε Τρίτη με τον Μόρι»* στο **Ιλίσια-Βολανάκης**, έχουμε μια άλλη σχέση, καθηγητή με φοιτητή, που πάλι εκφράζεται με τρυφερότητα, συγκίνηση και αγάπη.
Στη *«Συγκάτοικο»*, σε σκηνοθεσία της Βίκυς Βολιώτη, στο **Θέατρο Πειραιώς 131**, δυο γυναίκες φαινομενικά αντίθετες αναγκάζονται να συγκατοικήσουν και, καθώς πλησιάζουν η μία την άλλη, αρχίζουν να ζουν τη ζωή που δεν είχαν ζήσει ως τότε.
Στα *«Παιδιά ενός κατώτερου θεού»*, που επιστρέφει για δεύτερη χρονιά στο **Άλφα Ληναίος-Φωτίου** έχουμε μια πολύ τρυφερή ιστορία αληθινής αγάπης, πέρα από τα εμπόδια και τις συμβατικότητες. Το έργο του Μαρκ Μέντοφ, σε νέα μετάφραση και σκηνοθεσία του Δημοσθένη Παπαδόπουλου, παρουσιάζει το πώς μια κωφάλαλη και ένας ακούων πλησιάζουν ο ένας τον άλλον, ξεπερνώντας σιγά σιγά με υπομονή και επιμονή το μεγάλο εμπόδιο του ήχου. A

Dogville, Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

© ΘΩΜΑΣ ΠΑΛΥΒΟΣ

Μόμπι Ντικ, Θέατρο Νέος Ακάδημος

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Ρόσμερσχολμ, Θέατρο Τέχνης

© ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΑΚΚΑΣ

Άννα Καρένινα, Θέατρον-Κέντρο Πολιτισμού Ελληνικός Κόσμος

© ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Ένας κόσμος που παρακμάζει

Ο *«Βυσσινόκηπος»* του Άντον Τσέχωφ αποτελεί το κατ' εξοχήν έργο που μεταφέρει αυτό το μήνυμα ενός κόσμου σε παρακμή. Ίσως γι' αυτό βλέπουμε φέτος τρία διαφορετικά ανεβάσματα της παράστασης, εκ των οποίων τα δύο συνεχίζονται από πέρυσι. Το Εθνικό, το ΚΘΒΕ και το Θέατρο Κάτια Δανδουλάκη έχουν να μας παρουσιάσουν τρεις διαφορετικές εκδοχές στο κύκνειο άσμα του Τσέχωφ, από τον Έκτορα Λυγίζο, την Αθανασία Καραγιαννοπούλου και τη Σοφία Σπυράτου αντίστοιχα.
Στο **Θέατρο Τέχνης**, το *«Ρόσμερσχολμ»* του Ερρίκου Ίψεν, σε σκηνοθεσία του Γιάννη Χουβαρδά, παρουσιάζει την πάλη ανάμεσα στις προοδευτικές και τις συντηρητικές δυνάμεις μιας κοινωνίας μέσω του κεντρικού ήρωα, που βρίσκεται κάπου ανάμεσα στα πρέπει και τα θέλω.
Στον *«Θαυμαστό καινούριο κόσμο»* του Άλντους Χάξλεϊ, που ανεβαίνει στο θέατρο **Δίπυλον** σε σκηνοθεσία της Αικατερίνης Παπαγεωργίου, όλα είναι σταθερά και «τακτοποιημένα», μέχρις ότου κάποιοι αρχίσουν να αναζητούν την πραγματική ελευθερία. Παρόμοιο είναι και το σκεπτικό στο *«Μπάνιο»* του Μαγιακόφσκι, σε σκηνοθεσία του Μαξίμ Σπηλιώτη Γκοντορόζα, στο θέατρο **Αλκμήνη**. Ένας ιδεαλιστής επιστήμονας, που έχει κατασκευάσει μια χρονομηχανή έρχεται αντιμέτωπος με τον γραφειοκρατικό μηχανισμό.
Στον *«Αμερικάνικο βούβαλο»* του Ντέιβιντ Μάμετ, που ανεβαίνει στο θέατρο **Σημείο**,σε σκηνοθεσία του Γιάννη Μπέζου, έχουμε την παρακμή του αμερικάνικου ονείρου, την ηθική κατάρρευση ενός φαινομενικά ειδυλλιακού κόσμου, καθώς η φιλία και η εμπιστοσύνη δίνουν τη θέση τους στην κακχυποψία και την εξαπάτηση.

Η ψεύτικη εικόνα προς τα έξω

Σε ένα glam περιοδικό, όπου η έννοια της ομάδας έχει ακυρωθεί εδώ και χρόνια, το ψέμα και το κυνήγι της δημοσιότητας είναι εκείνα που κυριαρχούν, ώσπου ένα αναπάντεχο γεγονός αλλάζει τα πάντα. Αυτή είναι η υπόθεση του *«Γκλόρια»*, σε σκηνοθεσία Έμιλυς Λουίζου στο θέατρο **Δημήτρης Χορν**.
Στην *«αθανασία»* η κατάσταση περνά εκτός ελέγχου όταν μια κοπέλα αυτοανακυρήσσεται «αγία» και κερδίζει followers και χρήματα. Η παράσταση της Νεφέλης Μαϊστράλη, σε σκηνοθεσία Θανάση Ζερίτη, συνεχίζεται φέτος σε άλλη σκηνή, στο **Σύγχρονο Θέατρο**, με την Έλλη Τρίγγυο στον πρωταγωνιστικό ρόλο.
Στο *«Χώρισέ με ΑΕ και ΣΙΑ»* του Τριστάν Πτιζιράρ στο θέατρο **Θησείον**, σε σκηνοθεσία της Κόρας Καρβούνη, ο Αγάθωνας προσπαθεί να χωρίσει την Γκαέλ δι' αντιπροσώπου, προσλαμβάνοντας τον Ερίκ για να κάνει τη σκληρή δουλειά. Μπερδέματα κι ανατροπές φέρνουν επί σκηνής σκληρές αλήθειες με κωμικό τρόπο.

Στον *«Πίνακα»* του Ερνέστο Καμπαγέρο σε σκηνοθεσία Μιχάλη Πανάδη, στο **θέατρο Ψυρρή**, τίθενται πάλι σοβαρά ζητήματα περί αυθεντικού και απομίμησης, αλλά και της επιρροής των social media, μέσα από μια κωμωδία που μας θέτει πολλά ερωτήματα για το τι είναι τελικά αληθινό. Ακριβώς αυτό είναι και το ερώτημα στον *«Θαυματοποιό»* του Μπράιν Φριλ στο θέατρο **Μπέλλος**, σε σκηνοθεσία του Θανάση Δόβρη, όπου ένας περιπλανώμενος θίασος παρουσιάζει μαγικά στον κόσμο.
Στο *«Βαβέλ»* στο **Δημοτικό Θέατρο Πειραιά**, η Γιώτα Αργυροπούλου, που υπογράφει το κείμενο και τη σκηνοθεσία, προσεγγίζει την τεχνητή νοημοσύνη ως ένα εργαλείο ενάντια στη μοναξιά, σε μια εποχή που η φροντίδα μετατρέπεται σε εμπόρευμα.
Στον *«Τζόνι Μπλε»* του Γιωργή Τσουρή, που παρουσιάζεται στο **Άνεσις**, η δύναμη της τεχνολογίας και της έκθεσης εξετάζεται από τη ματιά της δολοφονίας χαρακτήρων. Ένα βίντεο που έκανε τον γύρο του διαδικτύου κι ένας πατέρας που θέλει να εκδικηθεί.

Πατριαρχία, συναίνεση και παιχνίδια εξουσίας

Μια γυναίκα της υψηλής κοινωνίας ερωτεύεται έναν νεότερό της και επιθυμεί να φύγει μαζί του. Τα αδιέξοδα της κοινωνίας, ωστόσο, δεν την αφήνουν κι έπειτα από την κατακραυγή αποφασίζει να δώσει ένα τέλος στη ζωή της. Η *«Άννα Καρένινα»* του Λέοντος Τολστόι ανεβαίνει φέτος στο **Θέατρον-Κέντρο Πολιτισμού Ελληνικός Κόσμος**, με τη Λένα Παπαληγούρα στον κεντρικό ρόλο.
Μια άλλη γυναίκα, στην εποχή του Παπαδιαμάντη αυτή τη φορά, αποφασίζει να γίνει σίριαλ κίλερ κοριτσιών για να τα γλιτώσει από τα βάσανα που τα περιμένουν στη ζωή και που εκείνη πέρασε ως γυναίκα. Η *«Φόνισσα»* παίζεται στο νέο θέατρο **Έργον**, με τη Λυδία Κονιόρδου στον πρωταγωνιστικό ρόλο και τον Σωτήρη Χατζάκη, που υπογράφει τη σκηνοθεσία, στον ρόλο του αφηγητή.
Οι *«Στρακαστρούκες»*, στο **AUDITORIUM**, θέτουν ζητήματα έμφυλης βίας αλλά από μια άλλη σκοπιά. Η παράσταση σε κείμενο και ερμηνεία του Δημήτρη Σαμόλη και σκηνοθεσία του Μάριου Κακουλή μάς μεταφέρει τα στερεότυπα και τις παγιωμένες απόψεις μιας συντηρητικής κοινωνίας. Το ίδιο θέμα θίγουν αλλιώς οι *«Πριγκίπισσες»* στον **Μικρό Κεραμεικό**, που παρουσιάζει την αληθινή φιλία μιας drag queen και μιας γυναίκας που πιέζεται μέσα στη συμβατική ζωή της. Αντιστοίχως, στην παράσταση *«Ο κος Ζυλ»*, ο Θωμάς Μοσχόπουλος παρουσιάζει μια αντεστραμμένη προσέγγιση της *«Δεσποινίδος Μαργαρίτας»* του Στρίντμπεργκ στο θέατρο **Πόρτα** για δεύτερη σεζόν.
Παιχνίδια εξουσίας με έναν άλλον τρόπο θέτει η παράσταση *«Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ»*, που επιστρέφει για δεύτερη σεζόν στο θέατρο **Ζίνα**, σε σκηνοθεσία του Σωτήρη Τσαφούλια. Μυστικά και ψέματα έρχονται στην επιφάνεια μια νύχτα που δεν μοιάζει με τις υπόλοιπες.
Στο *«Bacon»* στο **Άνεσις**, σε σκηνοθεσία της Έμιλυς Λουίζου, μια φιλία και ένας έρωτας μεταξύ δυο έφηβων αγοριών μετατρέπεται σε εφιάλτη, εξαιτίας των κοινωνικών στερεοτύπων. Από την άλλη ο *«Πουπουλένιος»* του Μάρτιν ΜακΝτόνα σε σκηνοθεσία της Σοφίας Πάσχου, στο **Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης** παρουσιάζει την πολύ σκοτεινή πλευρά της παιδικής κακοποίησης.

Στις *«Σπυριδούλες»*, που συνεχίζονται για τέταρτη σεζόν στο **Σύγχρονο Θέατρο**, η Νεφέλη Μαϊστράλη φέρνει στη σκηνή τη ζωή των οικιακών βοηθών και των ψυχοκορών της δεκαετίας 1950 και 1960, σε σκηνοθεσία των Θανάση Ζερίτη και Χάρη Κρεμμύδα. Στο ίδιο θέατρο, η *«Συναίνεση»* της Νίνας Ρέιν, σε σκηνοθεσία Τάκη Τζαμαργιά, παρουσιάζει μια ιστορία κακοποίησης από την πλευρά των εμπλεκομένων.
Οι *«Λύκοι»* του Ντίνου Σπυρόπουλου, σε σκηνοθεσία Νικορέστη Χανιωτάκη στο **Μικρό Παλλάς** είναι ένα έργο που παρουσιάζεται ως αντικανονικό και ως χιουμοριστικά επικίνδυνο. Πέντε άνθρωποι, πέντε διαφορετικές προσωπικότητες κι ένα κορίτσι-θήραμα που πρέπει να σωθεί.
Ένα προκλητικό έργο περί σεξουαλικότητας ανεβαίνει στο **Θέατρο Κιβωτός**, το *«Μπόμπυ ή οι άβολες κουβέντες με τα ζώα»* σε σκηνοθεσία του Βασίλη Μαγουλιώτη, όπου ο Γιάννης Νιάρρος ενσαρκώνει έναν ήρωα που διατηρεί σεξουαλικές σχέσεις με το ζωικό βασίλειο…
Στις *«Σεξουαλικές νευρώσεις των γονιών μας»*, σε σκηνοθεσία του Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη, στο **Θέατρο του Νέου Κόσμου**, η πρωταγωνίστρια, χρόνια σε καταστολή, κόβει τα χάπια και ανακαλύπτει τη σεξουαλικότητά της…

Και πάλι στο φως…

Η σχέση μητέρας και κόρης έρχεται στο προσκήνιο στην παράσταση *«Ρίτα Μαργαρίτα»* στο **Άνεσις**, που γράφει και σκηνοθετεί η Μαρία Μαγκανάρη. Μαργαρίτα Λυμπεράκη vs Μαργαρίτα Καραπάνου: οι δυο συγγραφείς, σε μια διαρκή κόντρα μάνας και κόρης, με τα παράπονα, τις παραλείψεις αλλά και τη βαθιά αγάπη.
Στο *«Κάθε Πέμπτη, κύριε Γκριν»* που έρχεται για τρίτη χρονιά στο **Altera Pars**, σε σκηνοθεσία Κώστα Γάκη, παρακολουθούμε το πλησίασμα δύο φαινομενικά αντίθετων ανθρώπων, που από κόντρα και υποχρέωση μετατρέπεται σε ανάγκη και νοιάξιμο. Επι σκηνής ο Γιώργος Κωνσταντίνου κι ο Ορέστης Τζιόβας. Στο *«Κάθε Τρίτη με τον Μόρι»* στο **Ιλίσια-Βολανάκης**, έχουμε μια άλλη σχέση, καθηγητή με φοιτητή, που πάλι εκφράζεται με τρυφερότητα, συγκίνηση και αγάπη.
Στη *«Συγκάτοικο»*, σε σκηνοθεσία της Βίκυς Βολιώτη, στο **Θέατρο Πειραιώς 131**, δυο γυναίκες φαινομενικά αντίθετες αναγκάζονται να συγκατοικήσουν και, καθώς πλησιάζουν η μία την άλλη, αρχίζουν να ζουν τη ζωή που δεν είχαν ζήσει ως τότε.
Στα *«Παιδιά ενός κατώτερου θεού»*, που επιστρέφει για δεύτερη χρονιά στο **Άλφα Ληναίος-Φωτίου** έχουμε μια πολύ τρυφερή ιστορία αληθινής αγάπης, πέρα από τα εμπόδια και τις συμβατικότητες. Το έργο του Μαρκ Μέντοφ, σε νέα μετάφραση και σκηνοθεσία του Δημοσθένη Παπαδόπουλου, παρουσιάζει το πώς μια κωφάλαλη και ένας ακούων πλησιάζουν ο ένας τον άλλον, ξεπερνώντας σιγά σιγά με υπομονή και επιμονή το μεγάλο εμπόδιο του ήχου. A

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ 26-27

LEONARD BERNSTEIN
CANDIDE
ΚΑΜΕΡΑΤΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ο *Candide* επιστρέφει στο Μέγαρο πιο επίκαιρος από ποτέ. 10 & 11 Δεκεμβρίου 2026

Μια αθώα βεβαιότητα. Ένας κόσμος που τη διαψεύδει. Κι ένα ερώτημα που παραμένει ανοιχτό και μας αφορά μέχρι σήμερα: γίνονται όλα για καλό;
Μετά τη μεγάλη επιτυχία της πρώτης πανελλήνιας παρουσίασης, η οπερέτα *Candide* του Λ. Μπερνστάιν ανεβαίνει ξανά στο Μέγαρο. "Σκέψου θετικά και όλα θα πάνε καλά". Όμως, στην περιπλάνησή του στον κόσμο, ο νεαρός Καντίντ συναντά διώξεις, πολέμους και φυσικές καταστροφές και έρχεται αντιμέτωπος με το μίσος και την απληστία. Η αισιοδοξία του συγκρούεται με την πραγματικότητα. Η καυστική σάτιρα του Βολταίρου χτυπάει κατευθείαν στο στόχο: ο φανατισμός των δογμάτων, η υποκρισία των ισχυρών και η αυθαιρεσία είναι διαχρονικές πληγές.
Στη σκηνή, η λαμπερή Καμεράτα Ορχήστρα των Φίλων της Μουσικής, η Χορωδία Δωματίου Αθηνών και εξαίρετοι λυρικοί τραγουδιστές, σε μια εντυπωσιακή παράσταση στα ελληνικά. Ο Γιώργος Πέτρου υπογράφει τη μετάφραση-διασκευή, τη σκηνοθεσία και τη μουσική διεύθυνση. Τα κοστούμια της παράστασης είναι της Γιωργίνας Γερμανού, ενώ οι φωτισμοί της Στέλλας Κάλτσου.

Απολαυστικές ερμηνείες: ο Γιάννης Καλύβας ως καλόκαρδος, αθεράπευτα αισιόδοξος Καντίντ· η Δανάη Κοντόρα ως γοητευτική και φιλόδοξη Κυνεγκόντ· ο Χάρης Ανδριανός ως ακούραστα αισιόδοξος Δρ. Πάνγλωττος. Η Νάντια Κοντογεώργη προσδίδει πνεύμα και πρακτική σοφία στη Γηραιά Κυρία, η Μυρσίνη Μαργαρίτη φέρνει στη σκηνή όλη τη ζωντάνια της Πακέτ και ο Γιώργος Ιατρού δημιουργεί έναν υπερόπτη Μαξιμίλιαν. Ο Γιάννης Φίλιας αλλάζει πρόσωπα με άνεση: αυταρχικός Κυβερνήτης, κυνικός Καπετάνιος, φανατικός Ιεροεξεταστής, αδίστακτος Βαντερντέντουρ, παράλογος Ραγκότσκι.

10&11.12.26

megaron.gr

Με την υποστήριξη
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Το Θέατρο Άθενς Μπροντγουαιη επιστρέφει

Από ιστορικός κινηματογράφος ένα νέο θέατρο στην Αθήνα

*Το θρυλικό σινεμά της Πατησίων ανοίγει νέο κεφάλαιο ως **θέατρο Άθενς Μπρόντγουαιη**, με το **«Έγκλημα στο Νείλο»** της Άγκαθα Κρίστι να κάνει πρεμιέρα στις 4 Δεκεμβρίου, σε σκηνοθεσία **Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη**.*

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΚΑΜΠΟΣΟΥ

Το Μπρόντγουαιη, ο ιστορικός κινηματογράφος της Πατησίων, που για περισσότερα από τριάντα χρόνια υποδέχτηκε γενιές θεατών, ετοιμάζεται να επιστρέψει με διαφορετικό ρόλο, από τις Θεατρικές Επιχειρήσεις Τάγαρη, με την αίθουσα των κινηματογραφικών προβολών να δίνει τη θέση της σε μια μεγάλη θεατρική σκηνή, που θα αποτελέσει έναν νέο πολιτιστικό προορισμό για την Αθήνα.

Το νέο κεφάλαιο ξεκινά στις 4 Δεκεμβρίου 2026, με ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα αστυνομικά μυστήρια της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Το *«Έγκλημα στο Νείλο»* της Άγκαθα Κρίστι, στη θεατρική διασκευή του Κεν Λούντβιχ και σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη, θα είναι η πρώτη παραγωγή που θα φιλοξενηθεί στη νέα θεατρική αίθουσα.

Από το σινεμά της Στοάς Λάλη σε μια μεγάλη θεατρική σκηνή

Κρυμμένο στο εσωτερικό του οικοδομικού τετραγώνου ανάμεσα στην Πατησίων, την Κεφαλληνίας, την Αγίου Μελετίου και την 3ης Σεπτεμβρίου, το Μπρόντγουαιη υπήρξε για δεκαετίες ένας ιδιαίτερος προορισμός ψυχαγωγίας. Η πρόσβαση μέσα από τη διαμπερή στοά που ενώνει την Αγίου Μελετίου με την Κεφαλληνίας τού έδινε κάτι από τον χαρακτήρα ενός κρυμμένου αστικού καταφυγίου, μακριά από τη φασαρία του δρόμου. Στην ίδια στοά βρίσκεται εδώ και δεκαετίες και το θέατρο Κάτια Δανδουλάκη. Το συγκρότημα κατασκευάστηκε το 1970 ως ένα πρωτοποριακό για την εποχή «ειδικό κτίριο θεαμάτων». Στους χώρους του συνυπήρχαν δύο θεατρικές σκηνές, χειμερινός κινηματογράφος και θερινό σινεμά στην ταράτσα, δημιουργώντας έναν πολυχώρο που φιλοξενούσε διαφορετικές μορφές ψυχαγωγίας.

Τη μεταμόρφωση του σημερινού νέου χώρου ανέλαβαν οι Θεατρικές Επιχειρήσεις Τάγαρη, με στόχο τη δημιουργία μιας σύγχρονης θεατρικής αίθουσας υψηλών προδιαγραφών, που θα διαθέτει πλέον 800 θέσεις και μια σκηνή ιταλικού τύπου 140 τετραγωνικών μέτρων, σχεδιασμένη για να υποδέχεται μεγάλες παραγωγές, πιο προσβάσιμη, με νέες τεχνικές υποδομές, σύγχρονα συστήματα ήχου και φωτισμού και αναβαθμισμένους χώρους για το κοινό και τους καλλιτέχνες.

Η ανακαίνιση πραγματοποιήθηκε με ιδιαίτερη μέριμνα για τη διατήρηση των αυθεντικών χαρακτηριστικών του κτιρίου, καθώς έχει χαρακτηριστεί νεότερο μνημείο από το Υπουργείο Πολιτισμού. Τα ιστορικά καθίσματα της αίθουσας συντηρήθηκαν και ανακατασκευάστηκαν, διατηρώντας τον αρχικό σχεδιασμό τους, ενώ η χαρακτηριστική οροφή με τα έντονα χρωματιστά πχομονωτικά πάνελ παραμένει στη θέση της. Στους πλαϊνούς τοίχους διατηρήθηκαν, επίσης, τα διακοσμητικά πάνελ με τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες που συνόδευαν επί χρόνια την κινηματογραφική εμπειρία. Η παρέμβαση επιχειρεί έτσι να ισορροπήσει ανάμεσα στην ανάγκη για ένα σύγχρονο θέατρο που μπορεί να υποστηρίξει μεγάλες παραγωγές και στη διατήρηση της ιδιαίτερης ταυτότητας ενός κτιρίου που αποτελεί μέρος της πολιτιστικής μνήμης της Αθήνας.

Η πρώτη παραγωγή του Άθενς Μπρόντγουαιη, το *«Έγκλημα στο Νείλο»* έχει και μια ιδιαιτερότητα, καθώς η παράσταση και ο θεατρικός χώρος διαμορφώνονται σχεδόν ταυτόχρονα. Ο **Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης** μιλά για μια διαδικασία που έχει μεν τις δυσκολίες της, αλλά και τη μαγεία τού να βλέπεις έναν χώρο να αποκτά σταδιακά ζωή. Λέει χαρακτηριστικά:

«Η παράσταση γεννιέται μαζί με το θέατρο. Αυτό δημιουργεί μια σειρά από δυσκολίες, λόγω των εργασιών, γιατί δουλεύουμε πάνω σε προσομοίωση του σκηνικού, αλλά από την άλλη έχει μια γοητεία, καθώς μέρα με τη μέρα προχωράμε στην προσπάθειά μας να ζωντανέψουμε το έργο, ενώ την ίδια στιγμή ζωντανεύει μαζί και το θέατρο – κάτι που είναι συγκινητικό.

Δεν είχε τύχει να βρεθώ ποτέ στο Μπρόντγουαιη όσο ήταν σινεμά, αλλά τώρα μπορώ να πω ότι είναι ένας καταπληκτικός χώρος με εξαιρετικά αρχιτεκτονικά και μοντερνιστικά στοιχεία, κατάλληλος για να φιλοξενήσει θεάματα για εκατοντάδες επισκέπτες. Η Αθήνα έχει πολλές αξιόλογες μικρές σκηνές, αλλά της λείπουν τα θέατρα που να μπορούν να φιλοξενήσουν μεγάλες παραγωγές, και οι Θεατρικές Επιχειρήσεις Τάγαρη δίνουν αυτήν ακριβώς τη δυνατότητα με το Μπρόντγουαιη, δημιουργώντας ένα θέατρο κόσμημα.

*»Όσον φορά τη παράσταση, πρόκειται για τη διασκευή του Κεν Λούντβιχ σε ένα εμβληματικό αστυνομικό έργο, πάνω στην οποία χτίζουμε μια σειρά από επίπεδα που θα ενισχύσουν το τελικό αποτέλεσμα, με ζωντανή μουσική από ορχήστρα, που υπογράφει ο **Μίνως Μάτσας**, και σκηνικά του **Πάρι Μέξη**, που θα δίνουν την αίσθηση ενός ποταμόπλοιου. Πρωταγωνιστής, φυσικά, είναι ο Ηρακλής Πουαρό ένας χαρακτήρας διαχρονικός, με χιούμορ, ενσαρκωμένος από τον Ιεροκλή Μιχαηλίδη, που είχε και ανάλογη θητεία στον αστυνόμο Μπέκα. Όλο το καστ είναι εξαιρετικό».*

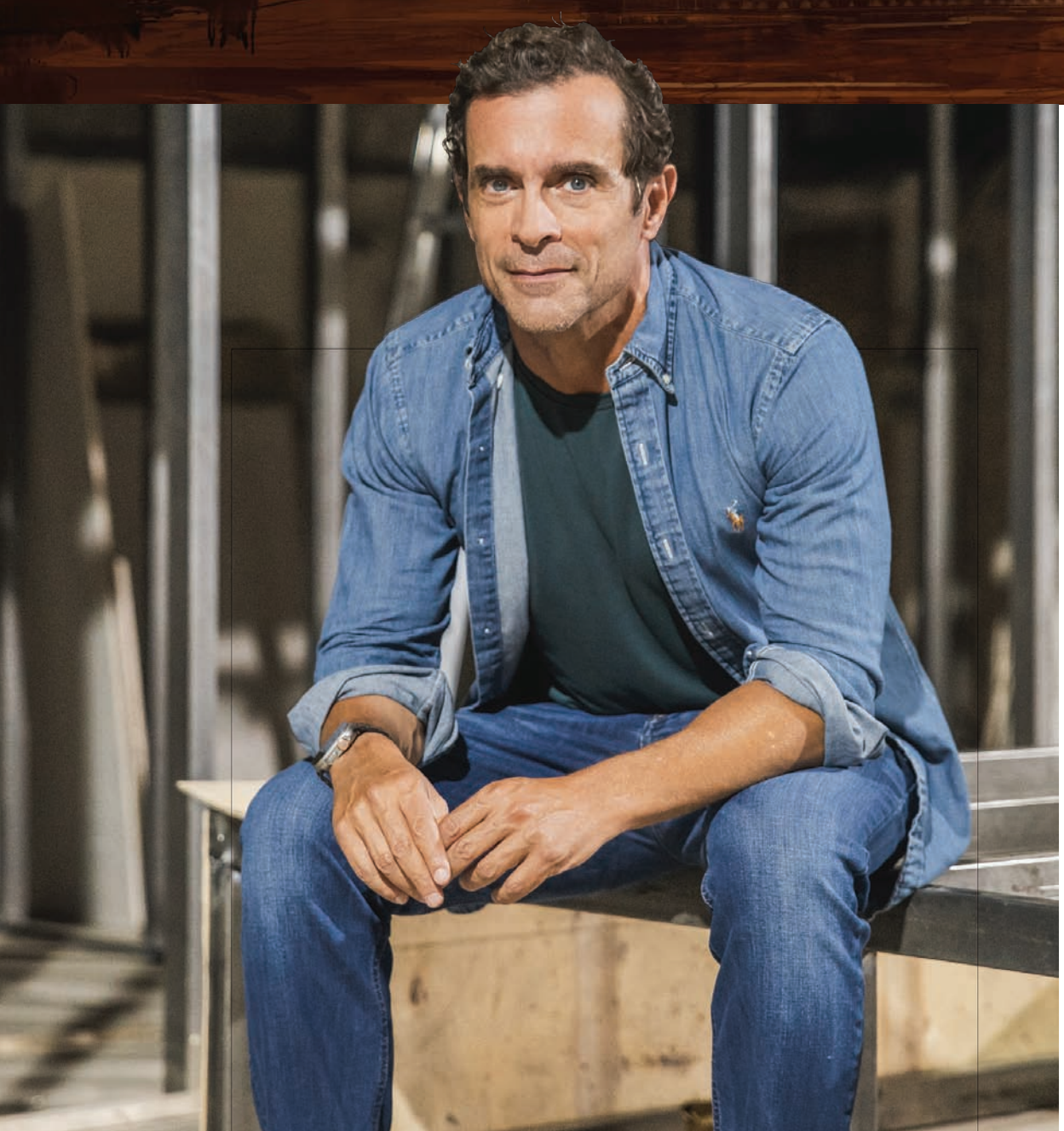

«Έγκλημα στο Νείλο» Η πρώτη παράσταση

Η Αίγυπτος, τα πολυτελή ταξίδια στον Νείλο και η κοσμοπολίτικη ατμόσφαιρα της δεκαετίας του ’40 συνθέτουν το σκηνικό μιας ιστορίας όπου το ειδυλλιακό τοπίο κρύβει σκοτεινές προθέσεις. Μια κρουαζιέρα που ξεκινά ως ονειρεμένο ταξίδι του μέλιτος μετατρέπεται σε εφιάλτη όταν ένας φόνος αναστατώνει τους επιβάτες. Από εκείνη τη στιγμή, όλοι έχουν κάτι να κρύψουν και όλοι μπορούν να βρεθούν στο επίκεντρο της έρευνας.

Ο Πουαρό καλείται να ενώσει τα κομμάτια του παζλ, να διαβάσει πίσω από τις αντιφάσεις και να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα. Στον ρόλο του Ηρακλή Πουαρό ο **Ιεροκλής Μιχαηλίδης**, ενώ ο **Αντώνης Καφετζόπουλος** θα υποδυθεί τον Σέπτιμους Τρόι. Στην παράσταση συμμετέχουν ακόμη οι **Ελισάβετ Μουτάφη**, **Μάξιμος Μουμούρης**, **Αναστασία Παντούση**, **Κατερίνα Μισιχρόνη**, **Ρένος Ρώτας**, **Μενέλαος Χαζαράκης**, **Βαγγέλης Δαούσης**, **Χριστίνα Δενδρινού** και **Ινώ Πικιώνη**. Η παραγωγή φιλοδοξεί να μεταφέρει στη σκηνή όχι μόνο την πλοκή της Κρίστι, αλλά και την ατμόσφαιρα ενός ολόκληρου κόσμου. Α

Μέρα με τη μέρα προχωράμε στην προσπάθειά μας να ζωντανέψουμε το έργο, ενώ την ίδια στιγμή ζωντανεύει μαζί και το θέατρο – κάτι που είναι συγκινητικό

ΤΑΚΗΣ ΖΑΧΑΡΑΤΟΣ

«Είμαι ερωτευμένος με τη δημιουργία»

*Μια εκ βαθέων συζήτηση για την απώλεια, την αγάπη, τη μοναξιά της επιτυχίας και την εσωτερική ειρήνη. Ο Τάκης Ζαχαράτος θυμάται τη στιγμή που σκέφτηκε να εγκαταλείψει τη σκηνή, μιλά για το τίμημα της επιτυχίας, τους ανθρώπους που σημάδεψαν τη ζωή του και τη νέα αρχή που κάνει με το «**Δεσποινίς Μαργαρίτα**».*

Της **ΕΙΡΗΝΗΣ ΠΑΔΟΥΒΑ**

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΕΜΙΕΡΑ ΤΟΥ *«ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ»*, στο θέατρο Πτι Παλαί, συναντιόμαστε με τον Τάκη Ζαχαράτο. Γλυκός, ευγενικός, με μια σπάνια ικανότητα να αγκαλιάζει όλες τις πλευρές της ζωής, τις φωτεινές και τις σκοτεινές. Δεν φοβάται να συγκινηθεί, να ενθουσιαστεί, να απογοητευτεί, να αναμετρηθεί με τις δυσκολίες. Μοιάζει να αντλεί από κάθε εμπειρία κάτι πολύτιμο. Και ίσως αυτή ακριβώς η βαθιά επαφή με όσα αισθάνεται να είναι ένα από τα μυστικά της τέχνης του.
Ύστερα από μια μεγάλη διαδρομή γεμάτη επιτυχίες, απαιτήσεις και αδιάκοπη δουλειά, μοιάζει να έχει φτάσει σε μια καινούργια, απελευθερωτική διαπίστωση. *«Δεν θέλω πια να αγωνίζομαι. Θέλω να παίζω»*, δηλώνει εμφατικά. Για χρόνια, παραδέχεται, η αγωνία ήταν το καύσιμό του. Έγραφε, σκηνοθετούσε, δημιουργούσε, φρόντιζε κάθε λεπτομέρεια, συχνά χωρίς να προλαβαίνει να απολαύσει όσα είχε κατακτήσει. Μέχρι που αποφάσισε να πάψει να αντιμετωπίζει τη δημιουργία σαν μάχη και να ξαναβρεί τη χαρά του παιχνιδιού. Και τότε ήρθε η *«Δεσποινίς Μαργαρίτα»*. Μια πρόταση που αρχικά ετοιμαζόταν να απορρίψει, μέχρι που διάβασε τη μετάφραση του Κώστα Ταχτσή και αναγνώρισε στο έργο δικές του σκέψεις και προβληματισμούς. Στην αυταρχική δασκάλα, που είναι ταυτόχρονα θύμα και θύτης, ανακάλυψε έναν χαρακτήρα με αντιφάσεις που του πρόσφερε την ευκαιρία να εξερευνήσει μια άγνωστη πλευρά του εαυτού του. Μιλά γι' αυτή τη νέα εμπειρία με τον ενθουσιασμό ενός πρωτοεμφανιζόμενου. Χαίρεται που ξαναγίνεται μαθητής, που ανακαλύπτει, που εξελίσσεται. Αυτή τη φιλοσοφία ζωής ετοιμάζεται να μοιραστεί και μέσα από το καινούργιο του βιβλίο, που θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Διόπτρα, μια προσωπική «εργαλειοθήκη» με βιώματα, σκέψεις και μικρά «ζαχαρετένια κόλπα», όπως τα αποκαλεί ο ίδιος, για να αντιμετωπίζουμε ευκολότερα τις προκλήσεις της καθημερινότητας.

—Ήταν εύκολο να βρείτε τον εαυτό σας, όταν καλούσασταν διαρκώς να υποδύεστε διαφορετικούς χαρακτήρες; Δεν είχα την ανάγκη να είμαι κάτι άλλο, μου άρεσε μόνο να υποδύομαι κάτι άλλο. Δεν μπερδεύτηκα ποτέ, γιατί πάντα είχα έναν μετρονόμο που με έβαζε στη θέση μου. Όταν έρχεσαι από την Πάτρα και σε ρίχνουν στον ωκεανό, είσαι σαν τον Οδυσσέα. Έπρεπε να επιβιώσω σε έναν χώρο που δεν ήξερα τι ήταν, χωρίς καμία προϋπηρεσία, χωρίς να έχω περάσει από κάποια σχολή, και ξαφνικά βρέθηκα πρωταγωνιστής.

— Πιστεύετε ότι η φοίτηση σε κάποια δραματική σχολή θα σας βοηθούσε; Μου λένε πολλοί φίλοι μου: «Εσύ, αν πήγαινες σε δραματική σχολή, θα είχες φύγει». Λόγω του χαρακτήρα μου, και το πιστεύω. Είχα πει στη μαμά μου: «Θέλω να πάω σε δραματική». Μου λέει: «Σου ανοίξαμε κομμωτήριο τώρα, μια χαρά. Άμα αξίζεις, θα σε βρούνε». Και έγινε. Όμως εγώ θα ήθελα να έχω περάσει αυτή τη διαδικασία, να έχω μοιραστεί τις αγωνίες μου με τους συμφοιτητές μου. Ήταν πολύ μοναχικό αυτό το μονοπάτι, ήμουν ο οδηγός μου, ο τραγουδιστής μου, ο μπαμπάς μου και η μαμά μου, ο μάνατζέρ μου και ο συγγραφέας.

— Αυτή η σιγουριά στον εαυτό σας πιστεύετε ότι έχει τις ρίζες της στην αποδοχή και την αγάπη που εισπράξατε από την οικογένειά σας; Ναι, είναι πολύ ωραίο αυτό που λες. Μεγαλώνοντας κατάλαβα πόσο σπουδαίους γονείς είχα. Κατ' αρχάς οι γονείς μου δεν είχαν ποτέ θέμα διακρίσεων, γι' αυτό εγώ δεν βάζω ταμπέλες στους άλλους. Ρωτούσαν: είναι καλός άνθρωπος, έχει καλή ψυχή; Με έβαζαν από μικρό να κοιτάζω έσω, όχι έξω. Μια φορά ο μπαμπάς μου μ' έριξε στη θάλασσα, ενώ δεν ήξερα ακόμα να κολυμπάω. Όμως στεκόταν δίπλα μου. Εγώ θύμωσα.
«Γιατί το έκανες αυτό;» τον ρώτησα. «Ήξερα ότι θα κολυμπήσεις, γιατί μου μοιάζεις», ήταν η απάντησή του.

— Πώς αντέδρασαν όταν ανακάλυψαν για πρώτη φορά το ταλέντο σας στις μιμήσεις; Θυμάμαι, έκανα ένα βίντεο για πλάκα στο κομμωτήριο, όπου ντυνόμουν γυναίκα και άντρας κι έκανα τον Καζαντζίδη, τη Μελίνα, την Αλίκη. Όταν το έδειξα στη μαμά μου, μου είπε: «Πρέπει να το δει ο πατέρας σου. Βάλε το βίντεο, πάτα το play κι εξαφανίσου!». Ο πατέρας μου είχε μεν χιούμορ, αλλά ήταν αυστηρός σε κάποια πράγματα. Κρύβομαι λοιπόν πίσω απ' την πόρτα και σκεφτόμουν ποιος ξέρει τώρα τι θα γίνει… καταλαβαίνεις. Και τον ακούω να γελάει και να λέει: «Τι ταλέντο έχει το παιδί μας!».

— Η οικογένειά σας, φαίνεται, ήταν το στήριγμά σας απέναντι στη μοναξιά που συχνά συνοδεύει την επιτυχία. Με αφορμή και όσα έχουν συζητηθεί πρόσφατα για τον Γιώργο Μαζωνάκη, εσείς πώς βιώνετε την επιτυχία; Κατ' αρχάς να πω για τον Γιώργο Μαζωνάκη ότι είναι μεγάλη απώλεια και ότι η μοναξιά είναι το τίμημα που ο καθένας, και ο κάθε καλλιτέχνης, έχει τον δικό του τρόπο να το διαχειριστεί. Για μένα πρέπει να δουλέψεις, να μελετήσεις, να συγκεντρωθείς, αλλά και να πρεμήσεις, να μην αφήνεις την αρνητική ενέργεια να σε τρώει. Είναι σαν να ζεις μια αθλητική ζωή…

— Αθλείστε; Εγώ δεν ζω χωρίς γυμναστική. Είναι τα πάντα για μένα! Μου δίνει τόση ευεξία, ενέργεια και χαρά… Δεν το κάνω για το σώμα, αλλά για τη διάθεσή μου. Είναι το αγχολυτικό μου, η θεραπεία μου. Τώρα, με την παράσταση, ξέρω ότι πρέπει να προσέχω, να περιορίσω τις εξόδους μου. Δεν έχω ακυρώσει ποτέ παράσταση και θα μου στοίχιζε πολύ αν αρρώσταινα και χρειαζόταν να το κάνω. Γι' αυτό θεωρώ τη μοναξιά μέρος αυτής της διαδρομής, όπως όταν έκανα αγώνες: δεν έβγαινα, πρόσεχα τη διατροφή μου, κοιμόμουν και προπονούμουν. Θέλω να πω σ' αυτό το σημείο σε όσους γονείς διαβάζουν τη συνέντευξη ότι θα σώσουν τον εαυτό τους και τα παιδιά τους και τον κόσμο εάν τα βάλουν από μικρά στον αθλητισμό. Γιατί μαθαίνεις να διαχειρίζεσαι από μικρός και τη μοναξιά και την ήττα και την επιτυχία.

— Πότε καταλάβατε για πρώτη φορά ότι η σκηνή ήταν αυτό που πραγματικά θέλατε να κάνετε στη ζωή σας; Από παιδάκι νομίζω ήξερα τι ήθελα να κάνω. Πέντε χρονών είχα πει στη μαμά μου: «Αυτές τις χρυσές κουρτίνες, αν πεθάνεις, θα μου τις δώσεις;». «Χριστός και Παναγία! Τι θα τις κάνεις;» μου λέει. «Μαμά, εγώ θα φοράω φανταχτερά κοστούμια, θα βγαίνω στη σκηνή, θα τραγουδάω, θα γελάμε με τον κόσμο και θα περνάμε τέλεια!». Στη γειτονιά διάλεγαν εμένα να ανεβαίνω στο τραπέζι, να χορεύω, να μου χτυπάνε παλαμάκια και να τα σπάνε. Ερχόταν η μάνα μου να με μαζέψει κι εγώ έκλαιγα! Το ζούσα, το χαιρόμουν. Αυτό το παιδάκι, λοιπόν, γνώριζε. Είχε αποφασίσει. Η ψυχή μου ήξερε τι ήθελε. Και ό,τι έχω κάνει μέχρι σήμερα το έχω κάνει με το ένστικτό μου.
Η κομμωτική, πάλι, είναι άλλη ιστορία. Γύρω στα έντεκα πήγα με την αδερφή μου να κουρευτεί σε μια καταπληκτική κομμώτρια. Καθόμουν εκεί, θυμάμαι, με τη σάκα μου, παρακολουθώντας ευλαβικά τις κινήσεις της. Το κατάλαβε και μου λέει: «Να μη γίνεις ποτέ κομμωτής, θα μας πάρεις τη δουλειά!». Εγώ γελούσα, γιατί ήθελα να γίνω γυμναστής. Κάποια στιγμή, μια φίλη μού λέει ότι θέλει να κουρευτεί και της απαντώ: «Θέλεις να σε κουρέψω εγώ; Ξέρω!». Και την κούρεψα. Έτσι, ο ένας έφερνε τον άλλον. Μετά το σχολείο κούρευα. Ακόμη και στον στρατό, όταν έπαιρνα άδεια, γύριζα και κούρευα τις πελάτισσές μου. Δεν ήθελα να ζητάω χρήματα από τους γονείς μου, να τους επιβαρύνω. Από παιδί ήθελα να είμαι οικονομικά ανεξάρτητος. Μου έχει τύχει να μην έχω καθόλου χρήματα και να μου προσφέρουν μια επιταγή για μια δουλειά. Γύρισα σπίτι και σκέφτηκα: «Τι θα κάνω εγώ εκεί; Δεν μου λέει τίποτα». Την επομένη την επέστρεψα. Είχα μια σακούλα όπου μάζευα τα ψιλά, και για δύο μήνες, μέχρι να βρω ξανά δουλειά, ζούσα μ' αυτά. Έτρωγα έναν μικρό τόνο και μια ντομάτα μεσημέρι βράδυ. Δεν με πείραζε: έλεγα αυτό είναι τώρα· δεν θα πάω να ξεφτιλιστώ. Κι αν δεν τα καταφέρω, θ' ανοίξω κομμωτήριο. Δεν μπορώ να κάνω κάτι με μισή καρδιά.

— Θα μας διηγηθείτε τη διαδρομή σας; Ξεκινήσατε, λέτε, να γίνετε γυμναστής, γίνατε κομμωτής και καταλήξατε στο θέατρο… Στο σχολείο έκανα για πλάκα μιμήσεις των καθηγητών μας. Μου έλεγαν «κάνεις ίδια τη φωνή» κι εγώ δεν καταλάβαινα ότι είχα αυτό το «εργαλείο» στον λαιμό μου. Κι ο μπαμπάς μου όμως έκανε μιμήσεις και τραγουδούσε. Έτσι ξεκίνησα τις μιμήσεις, στις εκδρομές, αλλά μόνο μέσα στην παρέα. Αν μου έλεγαν να βγω στο μικρόφωνο μπροστά σε όλο το σχολείο, θα κρυβόμουν! Μετά άρχισα να κάνω μιμήσεις στα σπίτια όπου πήγαινα και χτένιζα.
Όταν φίλοι μου, η Ρένια, η Ρουμάνη, με έβγαζαν με τα χίλια ζόρια στο «Χάραμα», εγώ έτρεμα, στέγνωνε ο λαιμός μου, δεν ήθελα καθόλου να κάνω μιμήσεις με μικρόφωνο. Κι άρχισε να διαδίδεται ότι υπάρχει κάποιος που «κάνει φωνές». Ώσπου μια μέρα, το έχω ξαναπεί, έρχεται η Ρούλα Κορομηλά στο κομμωτήριο, με σπασμένο πόδι και πατερίτσες, και μου λέει: «Σας θέλω για μια εκπομπή». Αυτό ήταν.

— Διστάσατε; Ρώτησα τον μπαμπά μου: «Να το κάνω;». Μου λέει: «Καταρχήν, έχεις τη δουλειά σου, έχεις το κομμωτήριό σου. Να το κάνεις για την πλάκα σου. Φυσικά και θα το κάνεις!». Ήμουν τότε 18 ετών. Το κομμωτήριο ήταν μια τεράστια δραματική σχολή. Εγώ τον ρόλο τον κούρευα, τον άκουγα, του μίλαγα… Δεν τον διάβαζα, τον ζούσα, τον βίωνα, τον άγγιζα.

— Πώς βιώσατε εκείνα τα πρώτα χρόνια, όταν αρχίσατε να γνωρίζετε την επιτυχία; Δεν το πήρα ποτέ σαν επιτυχία. Με ενδιέφερε η δημιουργία. Πιστεύω ότι το πιο ουσιαστικό και σημαντικό σε οτιδήποτε κάνεις είναι το κίνητρο, το γιατί το κάνεις. Μου έλεγε ο Ανδρέας Βουτσινάς: «Γιατί θέλεις να γίνεις ηθοποιός;». Αν θέλεις να είσαι σταρ, να κάνεις εξώφυλλα και να ασχολούνται μαζί σου, αυτό είναι μια άλλη κατηγορία. Εγώ, λοιπόν, κατάλαβα ότι μου άρεσε πάρα πολύ η δημιουργία. Να ράβω τα ρούχα, να χτίζω τους ρόλους, να δημιουργώ έναν χαρακτήρα. Μετά, αν είχε επιτυχία, φυσικά και το χαιρόμουν. Αλλά έπρεπε αμέσως να πάω στην επόμενη φιγούρα. Είμαι ερωτευμένος με τη δημιουργία. Στο Παλλάς, που ήταν, νομίζω, μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες μου, έκανα ένα one-man show με 28 soldout παραστάσεις, 1.500 άτομα κάθε βράδυ. Το συνειδητοποίησα τέσσερα χρόνια μετά. Δεν ήθελα να με βασανίσει αυτή η επιτυχία. Δεν ήθελα να χάσω τη χαρά που νιώθω στη δική μου παιδική χαρά, τη σκηνή, και να με οδηγήσει όλο αυτό κάπου αλλού – ν' αρχίσω να φοβάμαι ή να αγχώνομαι.

— Από την άλλη, η επιτυχία συνδέεται και με τον βιοπορισμό, αλλά και με την ανάγκη του καλλιτέχνη για αναγνώριση, για το χειροκρότημα, για ένα «μπράβο». Δεν το είχατε κι εσείς ανάγκη; Φυσικά, και χαίρομαι όταν το θέατρο είναι γεμάτο. Νιώθω τεράστια ευγνωμοσύνη για τον κόσμο που με ακολουθεί τόσα χρόνια. Είναι σαν συγγενείς μου. Σου το λέω και συγκινούμαι, γιατί δεν είναι μια επαγγελματική σχέση αυτή που έχω με το κοινό. Δεν αισθάνομαι ότι είναι μια οικονομική συναλλαγή. Είναι σαν να θέλουμε και οι δύο πλευρές να γίνει αυτό ένα λειτούργημα. Ειδικά φέτος, που κάνω κάτι διαφορετικό, είναι συγκινητικό ότι οι παραστάσεις είναι σχεδόν γεμάτες πριν καν με δουν. Είναι σαν να έχω ξανά τους γονείς μου, που δεν είναι πια εδώ. Νιώθω αυτή την αγάπη και τη στήριξη. Είναι σαν να μου λένε: «Σε εμπιστευόμαστε, γιατί δεν μας έχεις προδώσει». Ίσως και η τελειομανία μου και η αγωνία για το τι θα προσφέρω δεν με αφήνουν να εστιάσω στην επιτυχία. Ίσως είναι και μια άμυνα. Πολλές φορές, όταν βγαίνω στον δρόμο, ξεχνάω ποιος είμαι, σου τ' ορκίζομαι! Μου ζητούν μια φωτογραφία και ξαφνιάζομαι. Δεν θέλω να χάσω τον Παναγιώτη που πάει στο μανάβικο να ψωνίσει.

— Σας είναι εύκολο να διατηρείτε αυτή την ισορροπία; Πολύ. Είναι θέμα τού πώς επιλέγεις να πορευτείς στη ζωή. Ο Θεός μού έδωσε ένα δώρο κι εγώ οφείλω να το μοιράζομαι. Όπως έλεγε η Μαρινέλλα, στην οποία είναι αφιερωμένη η παράσταση, το ταλέντο είναι ένα δώρο από τον Θεό, δεν σου ανήκει. Πρέπει να το καλλιεργείς, να το ποτίζεις, να το κλαδεύεις και να το προσφέρεις.

— Καταφέρνατε πάντα να απολαμβάνετε αυτό που κάνετε ή υπήρξαν περίοδοι που η αγωνία της επιτυχίας σάς στερούσε τη χαρά της δημιουργίας; Παλαιότερα έκανα παραστάσεις που δεν έπαιρνα ανάσα, δεν το ευχαριστιόμουν. Και το χειρότερο είναι ότι δεν το καταλάβαινα. Τα τελευταία χρόνια άρχισα να καταλαβαίνω πού πιέζομαι και πώς μπορώ να αποσυμπιέζομαι. Όταν το συνειδητοποίησα, άρχισα να κάνω μικρές αλλαγές, έγινα ένας άλλος προπονητής του εαυτού μου. Πιο εξελιγμένος.

— Αυτή η αλλαγή μοιάζει να κρύβει μια βαθύτερη σοφία…
Δεν ξέρω αν είναι σοφία. Ξέρω ότι οι ανάγκες μας αλλάζουν και πρέπει να είμαστε σε επα- ▶

φή με τον εαυτό μας, να τον φροντίζουμε. Όταν έχασα και τους δύο γονείς μου, συνειδητοποίησα ότι ενηλικιώθηκα. Και κατάλαβα ότι το δώρο μιας τέτοιας απώλειας είναι πως πρέπει πια να γίνεις εσύ ο καλός γονιός του εαυτού σου.
Βέβαια, θέλει χρόνο. Στην αρχή λες: «Γιατί να μη ζει η μαμά μου; Πήρα ένα βραβείο και δεν μπορώ να της το πάω». Μετά όμως σκέφτεσαι: «Πόσα δώρα έχεις πάρει απ' αυτούς τους ανθρώπους; Πόση κάβα αγάπης έχεις μέσα σου! Θα ήθελαν να με βλέπουν να κλαίγομαι ή να εξελίσσομαι και να φέρομαι όμορφα στον εαυτό μου;». Και ήταν πολύ απελευθερωτικό αυτό. Συνειδητοποίησα ότι είμαι ελεύθερος να είμαι όπως θέλω. Όσο ζουν οι γονείς σου, είναι κατά κάποιον τρόπο εκείνοι στο τιμόνι και σου λένε πού να στρέψεις το πλοίο. Όταν φύγουν, πρέπει να πάρεις εσύ το τιμόνι στα χέρια σου. Να γίνεις καπετάνιος της ζωής σου.

— Σε μια συνέντευξή σας είπατε ότι το σημαντικότερο στη ζωή δεν είναι η αγάπη, αλλά η εσωτερική ειρήνη. Αισθάνεστε ότι έχετε κατακτήσει αυτή την εσωτερική ειρήνη;
Απολύτως. Και είναι κάτι που δεν το διαπραγματεύομαι. Να έχεις ειρήνη μέσα σου σημαίνει να αποδέχεσαι τους άλλους και τον εαυτό σου. Γιατί, αν δεν αποδεχτείς τους άλλους, που είναι ο καθρέφτης σου, δεν θα μπορέσεις να αποδεχτείς ούτε τον εαυτό σου. Είναι πάρα πολύ σημαντικό να επιτρέπεις στους άλλους, αλλά και στον εαυτό σου, να είναι αυτό που είναι. Χρειάστηκαν χρόνια για να φτάσω σ' αυτό το σημείο. Αλλά είναι ένα δώρο που χρωστούσα στον εαυτό μου.

— Αν έπρεπε να ξεχωρίσετε τρεις ανθρώπους που υπήρξαν φάροι στη ζωή σας, που σας καθοδήγησαν ή σας επηρέασαν, ποιοι θα ήταν; Μπορεί να μην πήγα σε σχολή, αλλά γνώρισα σχολές. Ήμουν πολύ τυχερός που φοίτησα στο πανεπιστήμιο που λέγεται Μαρινέλλα. Και πήρα και το δίπλωμα με πολύ μεγάλη χαρά από την ίδια. Τη Μαρινέλλα τη θεωρούσα μητέρα μου, της σκηνής και της ζωής. Τεράστια δασκάλα, που είχα την τιμή να είναι και φίλη μου. Συνεργαστήκαμε, βγαίναμε και τρώγαμε το φαγάκι μας, ήταν το καθημερινό τηλεφώνημά μου, ο άνθρωπός μου. Δεν είχαμε μια σχέση τυπική. Ταιριάζαμε πάρα πολύ στο χιούμορ, στη συγκίνηση, στο τι μας αρέσει, τι δεν μας αρέσει. Ήταν καρμικό. Σκέψου ότι τεσσάρων χρονών άκουγα τη φωνή της στο ραδιόφωνο κι έλεγα: «Αν δεν έρθει αυτή η κυρία που τραγουδάει, εγώ δεν τρώω!». Έκανα απεργία πείνας και μου έγραφαν ψεύτικα γράμματα για να φάω. Όλο αυτό το σενάριο είναι σαν επιστημονικής φαντασίας!
Έπειτα, ο Ανδρέας Βουτσινάς. Στο Actor Studio, τεράστιος δάσκαλος στη ζωή μου. Μου έκανε μαθήματα στο σπίτι μου, στην Κυψέλη. Μεγάλη λατρεία, μεγάλη προσφορά.
Ο Μιχάλης Κακογιάννης. Πήγα ως κομμωτής να παίξω έναν ρόλο και ήμουν δίπλα στην Ειρήνη Παπά και σε μια πλειάδα σπουδαίων ηθοποιών. Φαντάσου το λίγο: Να πηγαίνω στο γύρισμα και το πρωί να είμαι στο κομμωτήριο.

— Πώς νιώθατε όταν συνέβαιναν όλα αυτά;
Πολύ άνετα. Ήμουν έτοιμος μάλλον. Μπορεί να κούρευα την κυρία Βάσω, τη μοδίστρα μου, να έκλεινα το κομμωτήριο, να διάβαζα τον ρόλο μου και να έφευγα με το ΚΤΕΛ των έξι για να είμαι στις εννιά στην Αθήνα. Με περίμεναν, έκανα τη σκηνή μου και μου φαινόταν πολύ φυσικό όλο αυτό. Εννοείται πως είχα τεράστιο δέος και σεβασμό γι' αυτούς τους ανθρώπους.
Και ήταν τόσοι άλλοι! Η Λάιζα Μινέλι, το είδωλό μου, που είχα την τύχη να τη γνωρίσω. Ο μέντοράς μου, ο Σταμάτης Κραουνάκης, η Σοφία Σπυράτου, ο Δημήτρης Παπάζογλου, ο Γιάννης Ξανθούλης, ο σπουδαίος μαέστρος Νίκος Δανίκας, ο Γιώργος Θεοφάνους, ο Μίμης Πλέσσας, ο πιο γενναιόδωρος άνθρωπος που έχω γνωρίσει, μαγικός!
Καθένας απ' αυτούς μου έφερε ένα δώρο. Και ντρέπομαι, γιατί σίγουρα θα έχω ξεχάσει κι άλλους. Είναι ευλογία να συναντάς στη ζωή σου ανθρώπους που σου προσφέρουν τόσο πολύτιμα δώρα για να συνεχίσεις τη διαδρομή σου.

Πολλές φορές, όταν βγαίνω στον δρόμο, ξεχνάω ποιος είμαι, σου τ' ορκίζομαι! Μου ζητούν μια φωτογραφία και ξαφνιάζομαι. Δεν θέλω να χάσω τον Παναγιώτη που πάει στο μανάβικο να ψωνίσει.

— Υπήρξαν στιγμές όλα αυτά τα χρόνια που, παρά την επιτυχία, σκεφτήκατε να τα αφήσετε όλα πίσω σας; Φυσικά! Ξέρεις τι είναι να έχεις επιτυχία, να γεμίζεις το μαγαζί και να μη σε πληρώνουν; Οι επιχειρηματίες, όταν χτυπούσα την πόρτα τους, δεν μου άνοιγαν. Κάποια στιγμή αποφάσισα να σηκωθώ να φύγω. Ήμουν γύρω στα 27-30 και μπήκα σ' ένα ταξί κλαίγοντας. Έλεγα: «Δεν ξαναπαίζω. Δεν γίνεται να δουλεύω απλήρωτος».
Και ξαφνικά μου λέει ο ταξιτζής: «Θέλω να σας πω ένα μεγάλο ευχαριστώ. Δεν ξέρετε τι έχετε κάνει για μένα και την οικογένειά μου». «Τι εννοείτε;» τον ρωτάω. «Από τότε που ήρθατε εδώ, έχει δουλειά η πιάτσα μας. Χάρη σ' αυτό σπουδάζω τα δύο παιδιά μου στην Αγγλία. Να σας έχει ο Θεός καλά!». Εγώ πώς μπορούσα μετά να φύγω; Εκείνη τη στιγμή ένιωσα τέτοια υποχρέωση απέναντι σ' αυτόν τον άνθρωπο και στον κόσμο που ερχόταν να με δει. Δεν μπορούσα να τα παρατήσω. Συνειδητοποίησα πως, όταν δουλεύει ένας καλλιτέχνης, δουλεύουν μαζί του τα ταξί, τα κομμωτήρια, οι φούρνοι, τα ανθοπωλεία, οι κάβες. Δεν είχα ιδέα πόσοι άνθρωποι ζουν γύρω από όλο αυτό.

— Έχετε καταλήξει γιατί τελικά διαλέξατε αυτή την τέχνη; Γιατί με ανανεώνει, με ενθουσιάζει, με συγκινεί, με μορφώνει, με εξελίσσει, με ξαναβαφτίζει. Αυτό νιώθω. Με ευλογεί!

— Ποια λόγια των γονιών σας κουβαλάτε πάντα μέσα σας και σας δίνουν δύναμη στις δύσκολες στιγμές; Θα σου πω δύο πράγματα. Τους γονείς μου τους θαυμάζω και για μένα είναι πάντα ζωντανοί. Θυμάμαι, έλεγαν στον μπαμπά μου: «Ο γιος σας είναι καταπληκτικός!». Κι εκείνος μου έλεγε: «Ξέρεις τι με χαροποιεί περισσότερο; Το ταλέντο, εντάξει. Αλλά το ότι μου λένε πως είσαι καλός άνθρωπος. Αυτή είναι η χαρά μου». Κι αυτό αποκτά άλλη σημασία όσο περνούν τα χρόνια. Ακόμη και σήμερα, όταν αντιμετωπίζω μια δυσκολία και φοβάμαι, λέω στον εαυτό μου: «Τι φοβάσαι, ρε; Είσαι ο γιος του Ντίνου και της Χαρίκλειας!».

— Υπάρχουν πράγματα που δεν έχετε υλοποιήσει ακόμα και τα σκέφτεστε σαν όνειρα; Ναι. Το βιβλίο που ετοιμάζω, με τα δικά μου τρικ και κόλπα, είναι ένα όνειρο που γίνεται πραγματικότητα. Θέλω να γράψω κι άλλα πράγματα, ακόμη και μυθιστορήματα, να κάνω κάποιες παραστάσεις στο θέατρο. Έχω πολλά στο μυαλό μου. Θέλω να κάνω και ταινία!

— Τι θέλετε να πείτε με αυτό το βιβλίο; Γράφω για όσα με βοήθησαν στη διαδρομή μου. Είναι σαν ένα δώρο από μένα, αφιερωμένο σε όσους αυτοσαμποτάρονται, δεν έχουν αυτοπεποίθηση ή αυτοτιμωρούνται. Κι εγώ, ως τελειομανής, πέρασα απ' αυτό το στάδιο. Υπήρχε πολύ αυτομαστίγωμα. Ήθελα, λοιπόν, να γράψω για εκείνον τον παλιό εαυτό μου και να προσφέρω στους άλλους κάποια δικά μου «κλειδάκια», μήπως ταιριάξουν στις πόρτες άλλων ανθρώπων και ίσως τους βοηθήσουν. **Α**

INFO

«Δεσποινίς Μαργαρίτα» ***Παραστάσεις*** *Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 18:00,* ***Θέατρο Πτι Παλαί Πρωταγωνιστεί*** *Τάκης Ζαχαράτος,* ***κείμενο*** *Ρομπέρτο Ατάιντε,* ***μετάφραση*** *Κώστας Ταχτσής,* ***σκηνοθεσία*** *Βασίλης Μυριανθόπουλος,* ***βοηθός σκηνοθέτη*** *Έλενα Γεροδήμου,* ***μουσική*** *Δημήτρης Παπαδημητρίου,* ***στίχοι τραγουδιού*** *Γιάννης Ξανθούλης,* ***σκηνικά*** *Γιάννης Μουρίκης*

Γιώτα Αργυροπούλου

Στην εποχή της AI, ποιος μας ακούει πραγματικά;

Η σκηνοθέτρια και συγγραφέας μιλάει για τη διαδρομή της από τη δημοσιογραφία στο θέατρο και για το νέο της έργο «ΒΑΒΕΛ» στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

Της **ΝΙΚΗΣ-ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΣΚΙΝΑ**

Κάποτε παίρναμε τηλέφωνο για να μας ακούσει ένας άνθρωπος. Σήμερα, ίσως αρκεί μια μηχανή, όχι μόνο για να μας ακούσει, αλλά και για να εντοπίσει και να αναλύσει τα συναισθήματά μας, τη μοναξιά, τον θυμό, την ανάγκη μας για συντροφιά και να αποφασίσει τι πρέπει να μας πει. Αυτό το όχι και τόσο μακρινό μέλλον βρίσκεται στο επίκεντρο της παράστασης *«ΒΑΒΕΛ»*, σε κείμενο και σκηνοθεσία της **Γιώτας Αργυροπούλου**, που παρουσιάζεται στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά από τις 19 Νοεμβρίου.
Σε ένα τηλεφωνικό κέντρο όπου η ανθρώπινη φροντίδα έχει μετατραπεί σε υπηρεσία, τρεις άνθρωποι προσπαθούν να λειτουργήσουν μέσα σ' ένα σύστημα που έχει μάθει να προβλέπει τις ανάγκες τους πριν καν τις εκφράσουν. Η *«ΒΑΒΕΛ»* δεν μιλά απλώς για την τεχνητή νοημοσύνη. Μιλά για κάτι πιο ανησυχητικό: για την πιθανότητα να έχουμε αρχίσει να συνηθίζουμε έναν κόσμο όπου ακόμη και η ανάγκη μας να συνδεθούμε μπορεί να γίνει προϊόν.
Μετά το *«ALEX(A)»*, η Αργυροπούλου επιστρέφει με ένα έργο που δεν αντιμετωπίζει την AI ως μακρινή επιστημονική φαντασία, αλλά ως καθρέφτη του κόσμου που ήδη φτιάχνουμε. Μιλήσαμε μαζί της για όλα αυτά.

— Ξεκίνησες να κάνεις θέατρο στα 18 σου, στην Αγγλία, αλλά δοκίμασες κι άλλες διαδρομές. Τι ήταν αυτό που σ' έκανε να επιστρέφεις πάντα στο θέατρο;
Για κάποιον λόγο, ακόμη μυστήριο για μένα, το θέατρο δεν το άφηνα ποτέ. Μου άρεσε πάντα να δοκιμάζω πράγματα, ίσως κάπως συγγενικά μεταξύ τους, που μου έδιναν χαρά και επαφή με πολύ ενδιαφέροντες ανθρώπους. Εργαζόμουν σε γκαλερί, έχω διδάξει Θέατρο και Ιστορία της Τέχνης, έγραφα συστηματικά για την τέχνη και για θέματα πόλης σε εφημερίδες και περιοδικά. Αλλά το θέατρο ήταν πάντα εκεί. Νομίζω ότι είναι μια γλώσσα και ένας τρόπος ζωής που έμαθα από μικρή.

— Η ομάδα Blindspot ασχολείται με τη σχέση ανθρώπου, κοινωνίας και τεχνολογίας. Ποια είναι η βασική αναζήτησή σας ως δημιουργών;
Η τεχνολογία βρισκόταν πάντα στο επίκεντρο των αναζητήσεων της ομάδας μας. Αρχικά αυτό συνέβη και μέσα από την ιδιότητα του Μιχάλη Κωνσταντάτου ως κινηματογραφιστή. Στη συνέχεια, κάποιες προσωπικές αναζητήσεις και καλλιτεχνικές υποτροφίες με οδήγησαν να εξερευνήσω πιο βαθιά τη σχέση που αρχίσαμε τότε να αναπτύσσουμε με τις τεχνολογικές συσκευές μας και, στην πορεία, με πολλά διαφορετικά μέσα και εφαρμογές. Κάπου στο 2019 άρχισα να εστιάζω περισσότερο στην επιρροή της τεχνολογίας στις προσωπικές μας σχέσεις και στην κοινωνία μας. Κι έτσι ξεκίνησε η καλλιτεχνική μου έρευνα για τους μηχανισμούς της και τις νέες συνήθειες που δημιουργεί.

— Σήμερα υπογράφεις, εκτός από τη σκηνοθεσία, και το κείμενο της «ΒΑΒΕΛ». Τι σου έδωσε η δημοσιογραφία που το κουβαλάς ακόμη ως σκηνοθέτρια;
Όταν έγραφα σε εφημερίδες και περιοδικά, με ενδιέφεραν ιδιαίτερα οι συνεντεύξεις. Είχα την ευκαιρία να γνωρίσω σπουδαίους ανθρώπους από κοντά κι αυτό με έφερνε στην ιδανική θέση να μπορώ να κάνω πολλές ερωτήσεις, να ικανοποιώ την περιέργειά μου και να μπαίνω στο μυαλό πολύ διαφορετικών ανθρώπων.

Αυτή η περιέργεια για την ανθρώπινη φύση είναι κάτι που βρίσκω πολύ κοινό με το θέατρο που με ενδιαφέρει. Βέβαια, η σταθερή ενασχόληση με τον γραπτό λόγο σού δίνει πολλά επίσης. Ακόμη και η απλή επαφή με τη γλώσσα μού έδινε ένα πεδίο συνεχούς ενασχόλησης και προβληματισμού για το πώς γράφω –σε καθημερινή βάση και όχι πάντα σε κατάσταση ησυχίας–, κάτι που φάνηκε αρκετά χρήσιμο στη συνέχεια.

— Στην «IRЯINA» σε απασχόλησε η μνήμη των γυναικών και η στιγμή που ένας άνθρωπος αντιστέκεται στον ρόλο που του έχει επιβληθεί. Στη «ΒΑΒΕΛ» η πρωίδα βρίσκεται ξανά απέναντι σε ένα σύστημα που της υπαγορεύει πώς πρέπει να συμπεριφέρεται. Σε ενδιαφέρει αυτή η στιγμή της αντίστασης ως βασικό στοιχείο των πρωίδων σου;

Ναι, το θέμα της αντίστασης με ενδιαφέρει πολύ. Και στα δύο φύλα και σε όλες τις ηλικίες. Είναι ένας από τους σημαντικότερους λόγους ώστε να επιχειρήσω να γράψω ένα έργο. Πώς θα μπορούσαν τα πράγματα να γίνουν αλλιώς, καλύτερα, διαφορετικά; Αυτό είναι το μόνιμο ερώτημα για μένα πίσω από τα έργα: η παρατήρηση της ανθρώπινης συμπεριφοράς, πώς λειτουργεί και πώς θα μπορούσε ν' αλλάξει.

Τον συστημικό τρόπο με τον οποίο μας επιβάλλονται πράγματα καθημερινά τον νιώθω και τον βλέπω παντού και είναι κάτι που με καταπιέζει. Για μένα, ο χώρος της τέχνης και οι ίδιοι οι καλλιτέχνες μπορούν να φέρουν έναν λόγο διαφορετικό. Να υπερασπίζονται τη δυνατότητα ενός διαφορετικού, πιο ουσιαστικού τρόπου σκέψης. Με ενδιαφέρει η μεγαλύτερη ποικιλία και πολυπλοκότητα των γυναικείων χαρακτήρων στο σύγχρονο θέατρο. Αυτό είναι κάτι που επίσης με ωθεί να τους παρατηρώ και να τους σκέφτομαι. Αλλά με ενδιαφέρουν οι χαρακτήρες πέρα από το φύλο τους. Στο πρώτο έργο που είχα γράψει, το «HOTEL», ο πρωταγωνιστής ήταν άντρας. Νιώθω ότι όλοι περιοριζόμαστε από στερεότυπα και κανόνες που αξίζει να παρατηρήσουμε.

— Στο «ALEX(A)» η AI ήταν συνομιλήτριά σου επί σκηνής, τώρα, στη «ΒΑΒΕΛ», γίνεται μέρος του ίδιου του θεατρικού μηχανισμού, με τη συμβολή της ομάδας δημιουργικής τεχνολογίας Uncharted Limbo Collective. Πώς αλλάζει αυτό τον τρόπο που σκηνοθετείς;

Στο «ALEX(A)» ο μηχανισμός ήταν μικρός, απλός και υπαρκτός. Έπαιρνε τη θέση του συνομιλητή και συζητούσαμε για μια πληθώρα θεμάτων. Ήταν μια εξερεύνηση αυτού που ερχόταν. Τότε το AI δεν είχε μπει για τα καλά στη ζωή μας, ούτε υπήρχε το ChatGPT. Οπότε αυτό το μικρό chatbot, αυτή η ομιλούσα μηχανή, ήταν κάτι περίεργο, ανοίκειο, που μιμούνταν τον τρόπο που μιλάμε και σκεφτόμαστε. Βέβαια, τότε αυτά τα «οικιακά» AI στο εξωτερικό ήταν ήδη πολύ διαδεδομένα, κάτι που ίσως να έδειχνε ήδη μια τάση.

Στη «ΒΑΒΕΛ» ο κεντρικός μηχανισμός είναι κάτι που σχεδιάζουμε από την αρχή μαζί με την ομάδα Uncharted Limbo Collective (Ελεάννα Πολυχρονάκη, Γιώργος Αδαμόπουλος). Είναι κάτι καινούργιο, κάτι που δεν υπάρχει, το οποίο έχουμε φανταστεί με ιδιότητες που υπάρχουν ήδη στα AI και με χρήσεις που γίνονται ήδη από τους ανθρώπους, αλλά το έργο το πηγαίνει ένα βήμα παραπέρα.Αυτό με ενδιαφέρει πολύ και σκηνοθετικά: δεν έχουμε ένα έτοιμο τεχνολογικό αντικείμενο που απλώς εντάσσεται στην παράσταση. Δημιουργούμε μαζί έναν μηχανισμό κι έναν ολόκληρο κόσμο που καλείται να λειτουργήσει θεατρικά.

Αυτή είναι η δύναμη του θεάτρου. Η ανθρώπινη παρουσία, το εδώ και τώρα, η ίδια η συνθήκη ότι αποτελεί έναν τόπο συνεύρεσης και δημιουργίας.

— Στο έργο, ένα τηλεφωνικό κέντρο διαχειρίζεται ανθρώπινες κρίσεις και ανάγκες. Αν μια μηχανή μπορεί πλέον να μας προσφέρει συντροφιά, παρηγοριά και εξατομικευμένη φροντίδα, τι είναι αυτό που εξακολουθεί να μπορεί να μας δώσει μόνο ένας άλλος άνθρωπος; Και μήπως το πιο ανησυχητικό είναι ότι αρχίζουμε να εμπιστευόμαστε στη μηχανή κάτι τόσο προσωπικό όσο το συναίσθημά μας;

Νομίζω ότι αυτό που μπορεί να μας δώσει ένας άλλος άνθρωπος είναι αναντικατάστατο. Η σωματική παρουσία και ο ήχος της φωνής ενός ανθρώπου έχουν μια ποιότητα και μια δύναμη που δεν μπορούν να αναπαραχθούν. Το AI μπορεί σίγουρα να απαντήσει σε απορίες και διλήμματα, αλλά το ότι έχει απαντήσεις, ακόμη και έξυπνες, δεν σημαίνει ότι είναι σε θέση να δημιουργήσει σχέση. Είναι φτιαγμένο για να συμφωνεί και να δημιουργεί προσκόλληση. Νιώθω ότι λειτουργεί σαν ένα καθρέφτισμα αυτού που είμαστε και αυτού που έχουμε ανάγκη. Αλλά, τελικά, επιτείνει τη μοναξιά και μας επιστρέφει στον εαυτό μας.

— Στη «ΒΑΒΕΛ» το συναίσθημα μετατρέπεται σε προϊόν. Πιστεύεις ότι οδηγούμαστε σε μια συνθήκη όπου η πιο πολύτιμη πρώτη ύλη της νέας οικονομίας δεν είναι η πληροφορία, αλλά το ίδιο μας το συναίσθημα;

Ναι, το πιστεύω. Ειδικά στη δυτική κοινωνία, όπου τα προβλήματά μας δεν είναι πρωτίστως ζητήματα επιβίωσης, το συναίσθημα είναι κάτι που ήδη εμπορευόμαστε μέσα από προϊόντα και υπηρεσίες.

Αν, επίσης, τα κυρίαρχα συναισθήματα, λόγω του τρόπου ζωής μας, είναι η μελαγχολία και το άγχος, τότε εκεί υπάρχει μια αγορά που δεν μένει ανεκμετάλλευτη.

Η ζωή έχει ήδη παραδείγματα. Μια υπαρκτή εταιρεία τεχνολογίας πρόσφερε ψηφιακούς συντρόφους. Όταν έκανε επανεκκίνηση και χάθηκαν τα συγκεκριμένα άβαταρ, οι άνθρωποι που ήταν πελάτες αυτής της εφαρμογής –και ήταν χιλιάδες– βίωσαν την απώλεια αυτή σαν ένα βαθύ πένθος και μια τόσο μεγάλη απογοήτευση, ώστε δημιούργησαν ακόμη και ιστοσελίδες αλληλοϋποστήριξης για να το αντέξουν. Άρα αυτό το φαινόμενο βρίσκεται ήδη εδώ. Το μελετούν και το εξελίσσουν. Και νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό να παρατηρήσουμε τι σημαίνει αυτό για τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε πλέον τη σχέση, τη φροντίδα και την απώλεια.

— Η «ΒΑΒΕΛ» ρωτά «ποιος μας ακούει πραγματικά;». Μπορεί το θέατρο να γίνει ένας χώρος όπου ξαναμαθαίνουμε να ακούμε;

Αυτή είναι η δύναμη του θεάτρου. Η ανθρώπινη παρουσία, το εδώ και τώρα, η ίδια η συνθήκη ότι αποτελεί έναν τόπο συνεύρεσης και δημιουργίας. Κάθε παράσταση δημιουργείται από την αρχή κάθε βράδυ, από τον θίασο και τους θεατές που βρίσκονται εκεί, μαζί, για μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο, όπου ο χρόνος κυλάει διαφορετικά και όλα είναι εκεί για ν' ακουστούν.

Στη ζωή πολλές φορές μιλάμε χωρίς πραγματικά να επικοινωνούμε και έχουμε ανάγκη από μια εκτόνωση που δεν είναι ακριβώς επικοινωνία. Αν μάθουμε να είμαστε παρόντες και να ακούμε, ένα μεγάλο κομμάτι της επικοινωνίας επανέρχεται και ενεργοποιείται. Ίσως, αν προσφέρουμε περισσότερη προσοχή και ουσιαστική παρουσία στις σχέσεις μας, να μπορέσουμε να ξαναβρούμε την αμοιβαιότητα.

Τελικά, ίσως αυτό να είναι και το πιο απλό και ουσιαστικό πράγμα που μπορούμε να κάνουμε: να είμαστε πραγματικά εκεί όταν ο άλλος μάς μιλάει. A

Για τον Φώτη Σεργουλόπουλο «Το Παρτάλι» είναι ένα προσωπικό τάμα

Φέτος, θα τον δούμε σε έναν δύσκολο και συγκινητικό μονόλογο στο θέατρο Μαβίλη

Της **ΕΛΕΝΗΣ ΨΥΧΟΥΛΗ** - Φωτό: **ΤΑΣΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ**

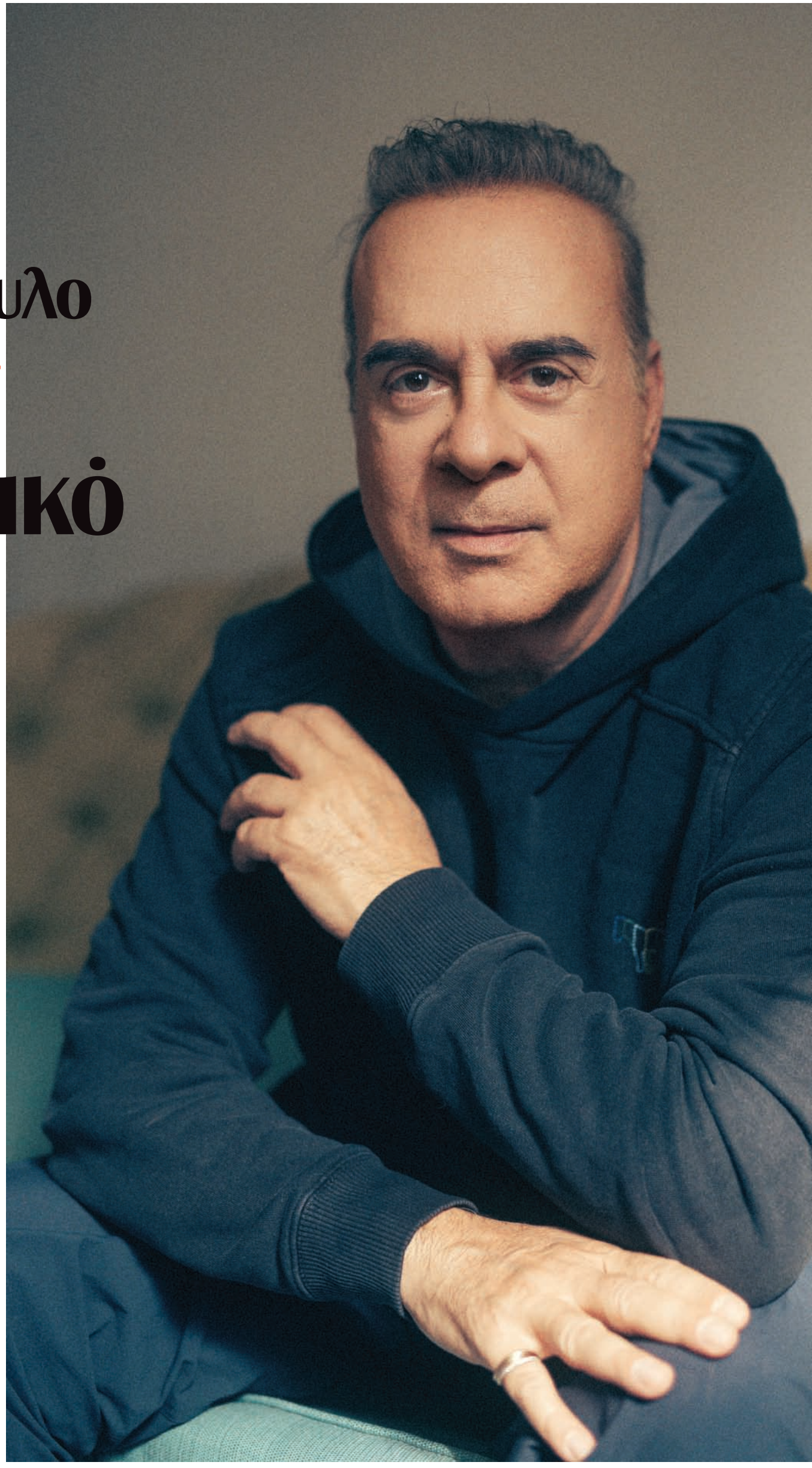

Τον ξέρω από τόσο παλιά, που δεν θυμάμαι πώς γνωριστήκαμε. Προφανώς μέσα σε κείνη την παλιά Αθήνα που όλοι γνωριζόμασταν, ακόμη και χωρίς να γνωριζόμαστε. Μπορεί να μην τον συναντώ συχνά, αλλά τον βλέπω καθημερινά, περσόνα διαρκείας, στενά συνδεδεμένη με την τηλεόραση. Αν πρέπει να τον κλείσεις μέσα σε δυο λέξεις και στους χαρακτηρισμούς των τρίτων, ο Φώτης είναι το «καλό παιδί». Μια μπανάλ απλοποίηση, για να χωρέσεις έναν πολυμήχανο δημιουργό, αγωνιστή, φίλο, τζέντλεμαν μιας άλλης εποχής, ενίοτε ρομαντικό ήρωα, τολμηρό, καλλιτέχνη, ευαίσθητο και ανθεκτικό, εσχάτως και πατέρα. Αυτό που τον ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους μικρούς ήρωες της ζωής είναι αυτή η αυτοσαρκαστική γελαστή ζαβολιά μιας δεύτερης ανάγνωσης που κρύβεται στο μάτι του, ακόμη και στα πιο δύσκολα. Κυρίως σ' αυτά.

Φέτος, θα τον δούμε στο θέατρο, σε έναν δύσκολο και συγκινητικό μονόλογο, *«Το Παρτάλι»* του **Θεόδωρου Γρηγοριάδη**, σε σκηνοθεσία του **Φωκά Ευαγγελινού**. Στα γραφεία της *ATHENS VOICE*, ήρθε γλυκά κουρασμένος, από τη δουλειά, τις πρόβες, τη φροντίδα του παιδιού. Μια αχτίνα φώτιζε σαν άλως από αγιογραφία το πρόσωπό του, όσο μιλούσαμε για το έργο. Ο Φώτης το λέει κουίρ. Στην ουσία είναι μια πανανθρώπινη ιστορία για τη διαφορετικότητα, στην αιχμή όπου συναντιούνται όλοι όσοι θέλουν να ζήσουν τη δική τους ζωή, όπως την εννοούν. Η ιστορία μιας αποδοχής που, τελικά, δεν χαρίστηκε δωρεάν και ποτέ σε κανέναν θνητό.

—Έχεις σπουδάσει ηθοποιός αλλά δεν το ξέρει κι όλος ο κόσμος.
Μεγάλωσα σε ένα σπίτι με καλλιτέχνες και ηθοποιούς. Ο αδελφός του μπαμπά μου ήταν ζωγράφος με σπουδές στη Γαλλία, η Κατερίνα Γιουλάκη ήταν αδελφή της μαμάς μου, ο Γρηγόρης Γρηγορίου, ο Χατζηδάκις και ο Μουζάκης ήταν συμμαθητές του μπαμπά μου, οπότε ήταν ανοιχτός στην καλλιτεχνία, δεν με πίεσε ποτέ να σπουδάσω κάτι άλλο. Στο σχολείο είχα έναν εμπνευσμένο φιλόλογο και από τη Γ' Γυμνασίου δημιουργήσαμε μαζί μια θεατρική ομάδα. Ανεβάσαμε, ας πούμε, «Οιδίποδα» και μας έγραψε τη μουσική ο Σταμάτης Κραουνάκης, φοιτητής ακόμη στην Πάντειο. Αυτή η ομάδα ήταν ένα καλό φυτώριο. Τελειώνοντας το λύκειο, έδωσα στη Δραματική του Βεάκη. Μετά πήγα στρατό και στη συνέχεια στο Παρίσι, όπου έκανα τη Σχολή του Jacques Lecoq, έπειτα γύρισα στην Ελλάδα και φυσικά δεν έβρισκα πουθενά δουλειά. Στα τέλη του '80, δεν ήταν πολύ εύκολα τα πράγματα. Η τηλεόραση ήταν πάρα πολύ λίγη ακόμη. Τα είδη θεάτρου ήταν σαφώς διαχωρισμένα, δεν ανέβαιναν πολλές παραγωγές και παιδεύτηκα λίγο συμμετέχοντας σε μικρούς θιάσους. Δεν μου άρεσε αυτό που έκανα, αλλά, με μεγάλο κόπο και πολλή δουλειά, μπήκε στη ζωή μου το ραδιόφωνο και αργότερα η τηλεόραση.

— Πόσο κομμάτι της θεατρικότητάς σου κάλυψε η τηλεόραση;
Μεγάλο. Ήξερα πού απευθύνομαι. Ήξερα ότι όταν μιλάμε οι δυο μας υπάρχει ένας τέταρτος τοίχος, η συνείδηση του κοινού που μας βλέπει. Το είχα διδαχτεί ως περφόρμερ. Δεν έμεινα σε inside jokes, δεν κρύφτηκα πίσω από έναν ρόλο για να κάνω τη δουλειά μου, ίσως γι' αυτό έκανα και επιτυχία. Χρησιμοποίησα τον ίδιο μου τον εαυτό, τη δική μου αλήθεια, κι αυτό με βοήθησε και στο ραδιόφωνο. Είμαι πολύ ευτυχισμένος για όλα όσα έχω κάνει.

—Έχεις κάνει και αξέχαστες μιμήσεις σε τηλεοπτικά σόου.
Πάντα μου άρεσε να κάνω περσόνες, να χρησιμοποιώ τη διάθεσή μου για αυτοσχεδιασμό. Τώρα, την εποχή της πολιτικής ορθότητας, δεν έχω πια την όρεξη να κάνω το ίδιο πράγμα.

— Το Shamone ήταν η προσωπική σου σκηνή;
Το Shamone ήταν ένας χώρος προσωπικής έκφρασης, που μπορούσε όποιος ήθελε να τον χρησιμοποιήσει ελεύθερα, νιώθοντας ασφαλής. Ανεβάσαμε πολλές παραστάσεις. Όταν παίζω, επιστρέφω στο παρελθόν μου. Επειδή δεν έχω δουλέψει πολύ ως ηθοποιός, όταν παίζω, μικραίνω, επιστρέφω σε κάτι γνώριμο, στην παλιά, νεανική μου διάθεση, στον παλιό μου εαυτό.

— Δεν σε θυμάμαι ποτέ όμως σε δραματικό ρόλο. Για την ακρίβεια θεωρώ πως ανάμεσα σε σένα και ό,τι ερμηνεύεις, ακόμη και στην προσωπική σου ζωή, υπάρχει μια αυτοσαρκαστική, αστεία δεύτερη ματιά.
Το «Παρτάλι» είναι ένας δραματικός ρόλος. Είμαι σίγουρος, όμως, πως στην αίθουσα θα ακούγονται πνιχτά γέλια, ένα μικρό κλείσιμο του ματιού, χωρίς καθόλου να θέλω να προκαλέσω το κωμικό.

— Πώς ήρθε αυτή η παράσταση;
Με τον Θόδωρα Γρηγοριάδη και τον Φωκά Ευαγγελινό ήμασταν μια παρέα. Μαζί μας ήταν και ένας φίλος που έφυγε από τη ζωή και αυτό μας στοίχισε πολύ. Τα πρώτα βιβλία του Γρηγοριάδη τα έχω διαβάσει από το χειρόγραφο ακόμα. Όταν, όμως, πρωτοδιάβασα το «Παρτάλι» αναγνώρισα σ' αυτό το πρώτο κουίρ μυθιστόρημα. Πάντοτε, σε κάθε κοινωνία, όσο μικρή και να 'ναι, υπάρχει ένα άτομο που διαφέρει από τα άλλα, γιατί έτσι γεννήθηκε. Πάνε τώρα επτά χρόνια που μου μπήκε η ιδέα να το ανεβάσω στο θέατρο. Μέσα από αυτή την παράσταση ήθελα να ενωθεί ξανά η ίδια παρέα. Ήταν μια υπόσχεση που έδωσα σε μένα. Δεν θέλω να κάνω καριέρα στο θέατρο ή να συνεχίσω να δουλεύω σ' αυτό. Θέλω μόνο να ανεβάσω τον συγκεκριμένο μονόλογο, και θα το κάνω.

— Γιατί αυτό το έργο;
Την εποχή που γίνεται τόσος λόγος για την ταυτότητα φύλου, την αμφισβήτηση ή την απαξίωση που δέχονται άτομα σαν κι αυτό το παιδί, το οποίο από γεννησιμιού του ντύνεται κοριτσίστικα γιατί έτσι το αισθάνεται, νιώθω ότι πλέον είναι ανάγκη μου –όχι χρέος!– να διηγηθώ την ιστορία του. Μια εμποδισμένη ζωή, που έδωσε τον δικό της αγώνα, είναι πάντα μια ιστορία που μπορεί να αγγίξει τον θεατή μέσα από αληθινά συναισθήματα.

—Έχουμε περισσότερη κουίρ τέχνη στις μέρες μας;
Και παλιότερα υπήρχε κουίρ θέατρο και κινηματογράφος. Αλλά οι γκέι ρόλοι ήταν ή πολύ δραματικοί ή πολύ καλιαρντοί. Ό,τι και να ήταν όμως, το «Τούτσι», το «Κλουβί με τις Τρελές», ο Παράβας, ο οποίος έκανε τον Φίφη, ή το «Cruising», που δεν μιλούσε και πολύ κολακευτικά για την γκέι κοινότητα της Ν. Υόρκης, όταν τα βλέπαμε, νιώθαμε ότι υπάρχουμε, αναγνωρίζαμε τον εαυτό μας, έστω και σαν καρικατούρες. Ήταν σημαντικό να «υπάρχεις», έστω κι έτσι. Στη συνέχεια, με τον Φασμπίντερ ή με το AIDS, η κουίρ τέχνη ντύθηκε με μια μεγάλη σκοτεινιά. Τώρα πια υπάρχει επιτέλους ελευθερία. Το «Παρτάλι», όταν γράφτηκε, το 2001, ήταν πρωτοποριακό. Ήταν το πρώτο κουίρ βιβλίο.

— Πόσο αφορά ένα στρέιτ κοινό «Το Παρτάλι»;
Το συναίσθημα είναι το ίδιο για όλους τους ανθρώπους. Όλοι πονάμε και όλοι χαιρόμαστε. Ποτέ δεν κατάλαβα τον διαχωρισμό ανάμεσα σε κάτι γυναικείο, αντρικό ή γκέι. Καθετί έξω από εμάς είναι η ευκαιρία να δούμε μια άλλη πλευρά που δεν γνωρίζουμε.
Στη ζωή μου κάνω πάντα αυτό που θέλω κι αυτό που μου αρέσει. Έρχομαι να καταθέσω την ιστορία ενός ανθρώπου που αγαπώ και αυτό με συγκινεί και μου δίνει ενέργεια.

— Η πατρότητα τι ρόλο παίζει στις αποφάσεις σου;
Όταν κάνεις παιδί, γίνεσαι λίγο βαμπίρ, ρουφάς τη φρέσκια ενέργεια που σου χαρίζει. Ξαναγονατίζεις και παίζεις, ξαναρχίζεις από την αρχή, πατάς ένα κουμπί και μηδενίζεις.

— Ποιες είναι οι βασικές αρχές που θα ήθελες να μεταφέρεις στον γιο σου;
Να είναι δίκαιος και ελεύθερος. Γιατί και η ελευθερία προέρχεται από τη δικαιοσύνη.

— Τι δεν έκανες αλλά θα ήθελες να κάνεις;
Κάτι που δεν έχω κάνει και θα ήθελα είναι σινεμά .

— Περνάμε μια εποχή δύσκολη, που όλα αλλάζουν. Αυτές οι εποχές, όμως, δίνουν πολλή τροφή στο γέλιο, στη σάτιρα. Λείπει, βέβαια, ο αστείος σχολιασμός από τα σενάρια της τηλεόρασης, του σινεμά ή του θεάτρου. Θα ήθελες να γράψεις ένα τέτοιο σχόλιο για την εποχή;
Όχι, δεν θέλω και δεν ξέρω να το κάνω. Σενάρια γράφει ο Καπουτζίδης. Όσο για το κωμικό που λες, για μένα το εκπροσωπεί επάξια ο Φοίβος Δεληβοριάς, τον οποίο βρίσκω πολύ αστείο, μ' αυτό το διφορούμενο στιλ, που θυμίζει Μπάστερ Κίτον.

— Τι ονειρεύεσαι για το μέλλον σου;
Βλέπω γύρω μου πολλούς ανθρώπους που έχουν πήξει στις πόλεις και θέλουν να φύγουν στην εξοχή. Εμένα δεν με απασχολεί. Θέλω μόνο να έχω περισσότερο χρόνο για μένα και για τους ανθρώπους που αγαπώ – τον δικό μου χρόνο, που μου λείπει, γιατί αυτή την περίοδο είμαι πολύ φροντιστικός. Δουλεύω πολύ και μεγαλώνω ένα παιδί.

— Μια ωραία στιγμή με το παιδί σου;
Το αυτοκίνητο ανάμεσα στις διάφορες δραστηριότητες, που λειτουργεί σαν εξομολογητήριο. Δεν κοιτάς τον άλλον στα μάτια και αυτό βοηθά στο να υπάρχει μια βαθύτερη επικοινωνία, που δεν χρειάζεται καν ερωτήσεις για να ξεδιπλωθεί.

— Το πιο δύσκολο πράγμα στο μεγάλωμα ενός παιδιού;
Να είναι ασφαλές. Ως γονιός παντρεύεσαι για πάντα τον φόβο και την αγωνία. Τώρα καταλαβαίνω τη μάνα μας που ξενυχτούσε μέχρι να γυρίσουμε το βράδυ.

— Τι σου έχει δώσει τη μεγαλύτερη χαρά;
Τα ταξίδια μου, τα προσωπικά αλλά κι αυτά με το παιδί μου, που είναι διαφορετικά, γιατί σχολιάζουν με τη δική του ματιά τις εμπειρίες. Και οι έρωτες, που είναι λάμψη και αγωνία μαζί. Επίσης, με συγκινεί πολύ η ζωή όπως μου τα 'φερε. Οι όμορφες και αρμονικές συνεργασίες μου, επειδή η δουλειά είναι μεγάλο κομμάτι της ζωής μας.

— Θα γύρναγες πίσω σε κάποιο παλιό κεφάλαιο της ζωής σου;
Όχι, με αφορά μόνο το Τώρα. Και βλέπω γύρω μου τους ανθρώπους να το προσπερνούν, περιμένοντας «να έρθει η Παρασκευή», «να περάσει κι αυτός ο μήνας». Ίσως υπάρχει μια εξήγηση σ' αυτό. Κρίνοντας από τις δικές μου παρέες, θυμάμαι ότι, όταν βρισκόμασταν παλιά, μιλάγαμε μόνο για γκόμενους, σεξ και διάφορες μπούρδες. Τώρα πια υπάρχουν προβλήματα και δυσκολίες. Και κανείς δεν θέλει να συνδεθεί μ' αυτό το δυσοίωνο παρόν. Όμως η Ζωή είναι το Τώρα.

— Τι έχει αλλάξει πάνω σου τελευταία;
Συγκινούμαι εύκολα. Κι αυτό δεν είναι νοσταλγία. Είναι σαν να ξεφυλλίζεις κάτι παλιό που σε γυρνά γλυκά πίσω. Η δικαίωση του χρόνου. Η διαπίστωση πως αυτή η ιστορία γράφτηκε τελικά με ωραία λόγια.

— Το μεγαλύτερο μάθημα που σου έδωσε η ζωή;
Να ακούω! A

Έρχομαι να καταθέσω την ιστορία ενός ανθρώπου που αγαπώ κι αυτό με συγκινεί και μου δίνει ενέργεια

Παραστάσεις
Τετάρτη και Πέμπτη στις 20:30

Θέατρο Μαβίλη
Δορυλαίου 10-12
Αμπελόκηποι
2106451169

Μάνος Καρατζογιάννης

«Ισορροπώ ανάμεσα στην ευθραυστότητα και τον δυναμισμό»

*Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του **θεάτρου Σταθμός** σε μια συζήτηση για τα 10 χρόνια του θεάτρου, τον φετινό προγραμματισμό, τη σχέση με τη γειτονιά*

Της ΝΙΚΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΣΚΙΝΑ

Το Θέατρο Σταθμός, μια ατομική προσπάθεια που συνεχίζεται με κόπο και αφοσίωση, προσφέροντας στο κοινό παραστάσεις που συζητιούνται, επαναλαμβάνονται, βραβεύονται και προσελκύουν όλο και περισσότερους θεατές, συμπληρώνει φέτος μία δεκαετία. Με αυτή την αφορμή, ζητήσαμε από τον καλλιτεχνικό διευθυντή του να μας κάνει έναν απολογισμό, να μας μιλήσει για το φετινό πρόγραμμα, για τις δυνατές στιγμές αλλά και τις δυσκολίες που αντιμετώπισε και για τη σχέση του με τη γειτονιά, το Μεταξουργείο.

— Αν έπρεπε να δώσεις έναν τίτλο σε ένα θεατρικό έργο που θα περιέγραφε τη δεκαετή πορεία του Θεάτρου Σταθμός μέχρι τώρα, ποιος θα ήταν αυτός;
Ένα θέατρο… σταθμός! (*γέλια*)

— «Μεσάνυχτα κατέβαινα προς το Μεταξουργείο, το Βέμπο ήτανε κλειστό, σβηστό το Περοκέ… Σου το 'χα πει, με πείσματα θ' αδειάσουν τα ταμεία, γι' αυτό πρέπει τα νούμερα ν' αλλάξουν απ' αρχής». Πες μου, γιατί χρησιμοποίησες αυτούς τους στίχους του Μάνου Ελευθερίου στην παρουσίαση του φετινού επετειακού προγράμματος;
Αγαπώ πολύ τον Μάνο Ελευθερίου. Τον στιχουργό, τον πεζογράφο, τον συλλέκτη. Ήταν από τους πιο πιστούς μας θεατές. Και είχα τη χαρά να με τιμήσει με τη φιλία του. Επιπλέον, το τραγούδι αυτό μιλά για την ιστορική θεατρική συνοικία του Μεταξουργείου, στην οποία βρίσκεται και το θέατρο Σταθμός. Αλλά είναι και τα νούμερα… Τα ταμεία που, όπως φαίνεται, ζορίζονται στις μέρες μας, λόγω της ακρίβειας που μαστίζει τόσο την Ευρώπη όσο και τη χώρα μας.

— Δέκα χρόνια πριν, ξεκίνησες κυρίως ως ηθοποιός και νέος σκηνοθέτης, βρέθηκες όμως να κουβαλάς και την ευθύνη ενός ολόκληρου οργανισμού. Αν μπορούσες να γυρίσεις τον χρόνο πίσω στην πρώτη μέρα του 2016, τι θα έλεγες στον Μάνο τότε;
Να μη φοβάται. Ή έστω να φοβάται λιγότερο. Θα τον προετοίμαζα ίσως για μια σειρά απωλειών που ακολούθησε. Και θα του έκανα και κάνα αστείο. Απ' αυτά που κάνω στους άλλους, και συνήθως πιάνουν, για να χαλαρώσει λιγάκι.

— Τι ξεχωρίζεις στον επετειακό προγραμματισμό;
Ξεχωρίζουν αναμφίβολα ο 4ος χρόνος των παραστάσεων «Οι γριές που μαζεύουν την τσουκνίδα» του Κωνσταντίνου Ντέλλα και «Το γάλα» του Βασίλη Κατσικονούρη. Από νεοελληνικά έργα το «Αρμπάιτ» των Γιώργου Παλούμπη και Αντώνη Τσιοτσιόπουλου και το «Βίντεο κλαμπ Φαντασία» των Νικόλα Λαμπάκη και Μιχάλη Μαλανδράκη. Και βέβαια το «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» του Νίκου Καζαντζάκη – υποψήφιο για βραβείο δραματουργίας από την Ελληνική Ένωση Κριτικών Θεάτρου και Παραστατικών Τεχνών. Καθώς και τις παραστάσεις του Γιαν Φαμπρ και το έργο του Ουαζντί Μουαουάντ «Πακαμάμπο», που θα σκηνοθετήσει ο Τάκης Τζαμαργιάς με μια δυνατή δημιουργική ομάδα και με εξαιρετική διανομή. Τέλος, στον Μικρό Σταθμό σκηνοθετούν, μεταξύ άλλων, ο Κώστας Φιλίππογλου και ο Γιάννης Παναγόπουλος.

— Μίλησέ μου για το Φεστιβάλ Γιαν Φαμπρ, που έρχεται στο θέατρο Σταθμός στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής περιοδείας του.
Ο διεθνούς φήμης καλλιτέχνης και δημιουργός Γιαν Φαμπρ παρουσιάζει μια σειρά από τέσσερις αιχμηρούς, ποιητικούς και ανατρεπτικούς θεατρικούς μονολόγους, από τις 6 έως τις 21 Νοεμβρίου. Πρόκειται για έναν κύκλο παραστάσεων που επικεντρώνονται στη σκέψη, την ελευθερία του λόγου, την πνευματική αναζήτηση και την καλλιτεχνική αμφισβήτηση. Μέσα από τη ματιά σπουδαίων ερμηνευτριών, τα έργα αυτά εξερευνούν τα όρια της ανθρώπινης ευαλωτότητας, της ελευθερίας της έκφρασης και της καλλιτεχνικής ταυτότητας. Οι παραστάσεις θα παρουσιαστούν στα ιταλικά και στα ισπανικά με ελληνικούς υπέρτιτλους.

— «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται». Ποια είναι η δική σου προσέγγιση στο εμβληματικό κείμενο του Νίκου Καζαντζάκη, που ανεβαίνει για δεύτερη χρονιά στο θέατρο Σταθμός;
Ζούμε σε μια αδιαμφισβήτητα αντιπνευματική εποχή, όπου το αίσθημα της αλληλεγγύης, πόσο μάλλον της αυταπάρνησης που πρεσβεύει το έργο, έχει καθ' όλα εκλείψει. Αυτοί είναι και οι δύο βασικοί λόγοι που επέλεξα το έργο: το πνεύμα και η θυσία, όπως αποτυπώνονται μέσα από τη γραφή του μεγάλου μας Κρητικού αλλά και παγκόσμιου συγγραφέα.
Το βασικότερο μήνυμα που διατρέχει ολόκληρη την εργογραφία του Καζαντζάκη συμπυκνώνεται χαρακτηριστικά σε μια φράση του από την «Ασκητική»: «Ν' αγαπάς την ευθύνη. Να λες: Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω τη γης. Αν δε σωθεί, εγώ φταίω». Έτσι κι εδώ, ο Μανολιός κι οι «απόστολοι» μάχονται για το δίκαιο, θεωρώντας μάλιστα τους εαυτούς τους συνυπεύθυνους για ό,τι εγκληματικό μπορεί να συμβαίνει γύρω τους. Δεν δειλιάζουν. Δεν μένουν αμέτοχοι.
Κύριο μέλημά μου ήταν να αποδοθεί η τελετουργική διάσταση του βιβλίου στη σκηνή, εξίσου με τον πολιτικό του χαρακτήρα, χωρίς να χαθούν τα λαϊκά χωρατά

«Ο Χριστός ξανασταυρώνεται»

© GIOUNANLI

«Οι γριές που μαζεύουν την τσουκνίδα»

© ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

«Αρμπάιτ»

© GIOUNANLI

© ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΛΑΧΟΔΗΜΟΣ-ΗΛΙΑΣ ΛΑΧΑΝΑΣ

Το ελληνικό έργο είχε πάντα στενή σχέση με την κοινότητα. Η ευημερία του ενός προϋποθέτει την ευημερία του άλλου και η κρίση του ενός επιφέρει τη δοκιμασία του άλλου.

της γραφής του Καζαντζάκη. Εστίασα, επίσης, στη θέση της γυναίκας στο έργο του Καζαντζάκη ή στο ποια θα ήταν αυτή αν ο συγγραφέας έγραφε το «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» σήμερα, το 2026.

— Σκηνοθετείς, διευθύνεις και συχνά παίζεις ο ίδιος. Πώς ισορροπείς ανάμεσα στον δημιουργό που εκτίθεται ευάλωτος και στον διευθυντή που πρέπει να κρατάει τα ηνία;
Είναι μια ευαίσθητη ισορροπία. Αλλά κάπως έτσι ισορροπώ κι εγώ ανάμεσα στην ευθραυστότητα και τον δυναμισμό και στην καθημερινότητά μου στην προσωπική μου ζωή. Οπότε το δίπολο αυτό ενυπάρχει σ' εμένα, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο.

— Ζούμε σε μια εποχή που η προσοχή του κοινού είναι διασπασμένη και οι θεατρικοί χώροι πολλαπλασιάζονται διαρκώς. Τελικά, τι είναι αυτό που κάνει έναν μικρό, ανεξάρτητο χώρο όπως ο Σταθμός να αντέχει και να γίνεται σημείο αναφοράς;
Η συνέπεια. Νομίζω πως όλοι μας απ' αυτό κρινόμαστε. Από το πόσο συνεπείς είμαστε, δηλαδή, στα λόγια και στις πράξεις μας. Πόσο επίμονοι ακόμα και στις πιο μικρές λεπτομέρειες που δημιουργούν πάντα την όποια διαφορά στην υλοποίηση του οράματος του καθενός.

— Ο Σταθμός έχει ταυτιστεί όσο λίγα θέατρα με τη στήριξη του σύγχρονου νεοελληνικού έργου και των νέων δημιουργών. Έπειτα από μια δεκαετία τριβής, πιστεύεις ότι το ελληνικό θεατρικό έργο σήμερα αφουγκράζεται την αγωνία της εποχής μας ή μένει ακόμη προσκολλημένο σε ασφαλέστερες φόρμες;
Το ελληνικό έργο είχε πάντα στενή σχέση με την κοινότητα. Άλλωστε, από την αρχαιότητα το θέατρο και το πολίτευμά μας, η δημοκρατία, ήταν στενά συνδεδεμένα, καθώς εκφράζουν και τα δύο το συλλογικό αίσθημα των πολιτών, άλλοτε συνειδητά κι άλλοτε υποσυνείδητα. Η ευημερία του ενός προϋποθέτει την ευημερία του άλλου και η κρίση του ενός επιφέρει τη δοκιμασία του άλλου.
Θυμηθείτε τον χρυσό αιώνα του Περικλή… Πώς άκμασε τότε η δραματουργία; Συνηθίζουμε να καταλογίζουμε στο θέατρο, επομένως και στο ελληνικό έργο, διάφορα δεινά. Όμως το θέατρό μας στην πραγματικότητα αναπτύσσεται την εποχή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Όπως και η σύγχρονη δημοκρατία μας. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται… Έτσι, καθορίζεται σε επίπεδο θεματικής, φόρμας και παραγωγής από το πολιτικό κοινωνικό πλαίσιο που το περιβάλλει.

— Το θέατρο Σταθμός βρίσκεται στην καρδιά του Μεταξουργείου, μιας ιστορικής αλλά ταυτόχρονα και δύσκολης θεατρικής συνοικίας. Πώς έχει αλληλεπιδράσει με τη γειτονιά και τους ανθρώπους της σε βάθος δεκαετίας; Φώτισε πράγματι ο πολιτισμός αυτούς τους δρόμους;
Έχει δυνατή ενέργεια το Μεταξουργείο. Είναι η πρώτη θεατρική συνοικία της πόλης, με γνωστότερα τότε το Θέατρο του Λαού, το Περοκέ, το Αλκαζάρ. Σκεφτείτε ότι λεγόταν «Μικρό Παρίσι των Αθηνών». Η δύναμη έρχεται από κάτω, από μέσα. Από την ίδια τη γη. Από την πνευματική παράδοση του τόπου, που ενέπνευσε τον Ιάκωβο Καμπανέλλη, τον Γιώργο Ζαμπέτα, τον Αλέκο Φασιανό και στέγασε το κινηματογραφικό όραμα του Φιλοποίμενα Φίνου.
Βρισκόμαστε βέβαια στο υποβαθμισμένο από τα δύο κέντρα που διαθέτει η πόλη. Στη δική μας γειτονιά τα πράγματα είναι πιο ήσυχα, πιο καθαρά και πιο συνοικιακά. Πιστεύω πως η στήριξη του κόσμου στο θέατρο υπήρξε καθοριστική γι' αυτό. Σαν να βάλαμε πλάτη όλοι – γείτονες, ηθοποιοί, κοινό…

— Η συνεργασία με τα θέατρα της γειτονιάς, το Άλμα και το Αργώ, πόσο σημαντική είναι, ιδίως λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της συγκεκριμένης περιοχή της Αθήνας;
Προσωπικά, είμαι σε συχνή επικοινωνία με τους θεατρικούς μας γείτονες. Τους τιμώ και τους σέβομαι. Τώρα, στο Αργώ της Αιμιλίας Υψηλάντη μεταφέρθηκαν οι «Απόντες» του Βασίλη Κατσικονούρη για έναν τρίτο κύκλο παραστάσεων, ενώ στο Άλμα της Κατερίνας Μαραγκού σκηνοθετώ για τη Non Grata το αριστούργημα του Γιώργου Διαλεγμένου «Μάνα, Μητέρα, Μαμά», με τη Σμαράγδα Σμυρναίου, τον Νίκο Ορφανό, τη Νεκταρία Γιαννουδάκη, τον Θανάση Βλαβιανό και την Τώνια Μαράκη.
Τέλος, τον Μάρτιο του 2027 γιορτάζουμε την ποίηση και το θέατρο με δύο ξεχωριστά αφιερώματα στον Χρήστο Βαλαβανίδη και την Άννα Βαγενά, ιδρυτές των θεάτρων Από Μηχανής και Μεταξουργείο αντίστοιχα. Είναι ένα μήνυμα αλληλεγγύης η γιορτή για τα δέκα χρόνια του θεάτρου μαζί με τα γειτονικά μας θέατρα.

— Στην εποχή μας του τεράστιου ανταγωνισμού και των γρήγορων ρυθμών, τι είναι τελικά αυτό που κρατάει έναν μικρό, ανεξάρτητο χώρο ζωντανό και πιστό στο κοινό του;
Οι καθαρές προθέσεις. Η εργατικότητα, η επιμονή, η συνέπεια και, όπως πάντα, η καλή καρδιά! A

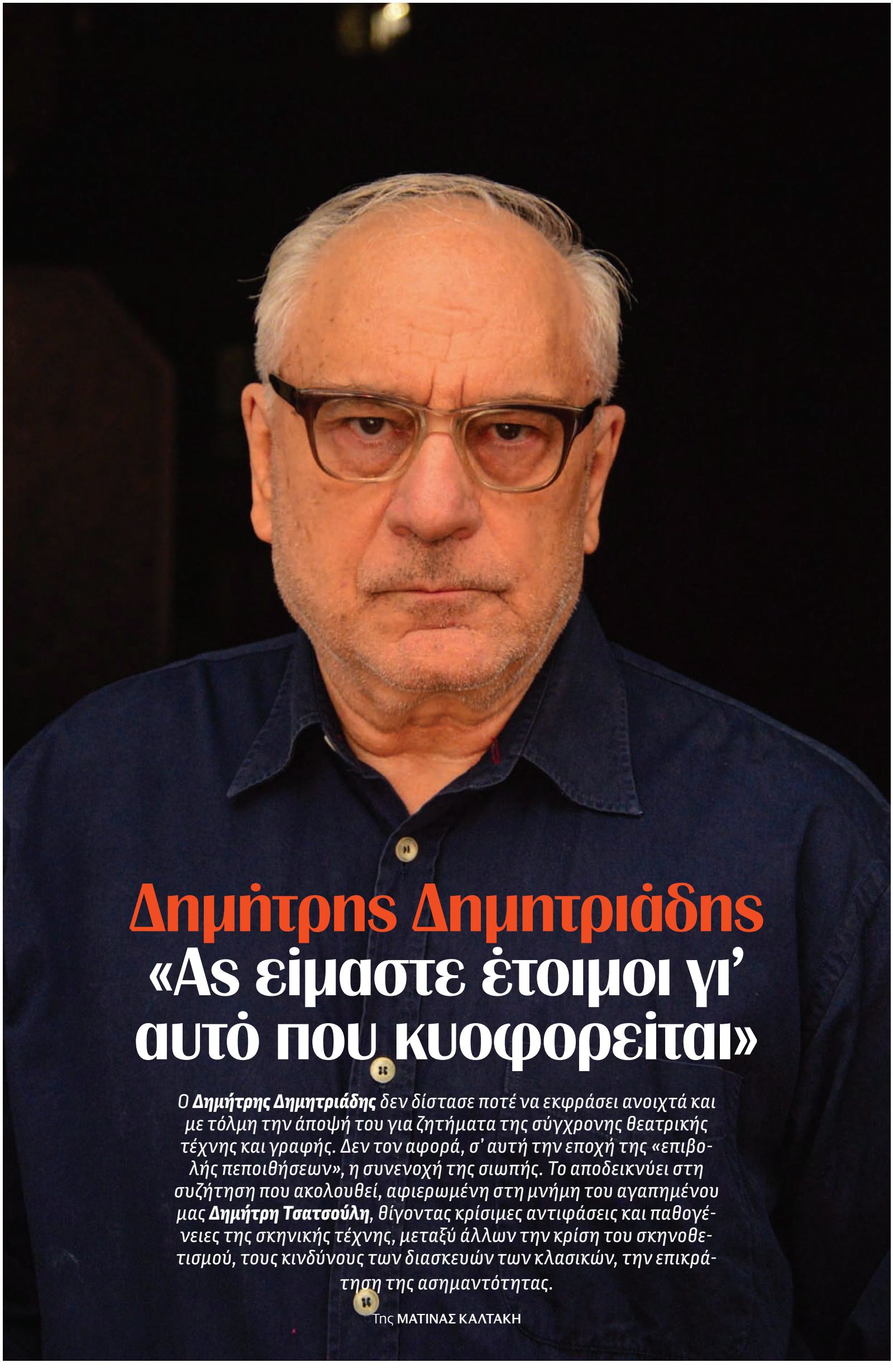

Δημήτρης Δημητριάδης

«Αs είμαστε έτοιμοι γι' αυτό που κυοφορείται»

Ο ***Δημήτρης Δημητριάδης*** *δεν δίστασε ποτέ να εκφράσει ανοιχτά και με τόλμη την άποψή του για ζητήματα της σύγχρονης θεατρικής τέχνης και γραφής. Δεν τον αφορά, σ' αυτή την εποχή της «επιβολής πεποιθήσεων», η συνενοχή της σιωπής. Το αποδεικνύει στη συζήτηση που ακολουθεί, αφιερωμένη στη μνήμη του αγαπημένου μας* ***Δημήτρη Τσατσούλη****, θίγοντας κρίσιμες αντιφάσεις και παθογένειες της σκηνικής τέχνης, μεταξύ άλλων την κρίση του σκηνοθετισμού, τους κινδύνους των διασκευών των κλασικών, την επικράτηση της ασημαντότητας.*

Της ΜΑΤΙΝΑΣ ΚΑΛΤΑΚΗ

«Γεννήθηκα ως θεατρικός συγγραφέας, δηλαδή ανακάλυψα τον εαυτό μου διαβάζοντας θέατρο, ακούγοντας θέατρο στο ραδιόφωνο και παρακολουθώντας τις παραστάσεις του Κουν, όταν έρχονταν στη Θεσσαλονίκη. Η ενασχόλησή μου με το θέατρο έγινε βασικός μηχανισμός της αυτογνωσίας μου. Έμαθα θέατρο και κατάλαβα ότι για αυτό είμαι μέσα από αυτές τις σχέσεις που δημιουργήθηκαν στα εφηβικά μου χρόνια. Θέλω να πω ότι, όταν έφυγα πια με υποτροφία στις Βρυξέλλες για να σπουδάσω θέατρο και κινηματογράφο, ήμουν έτοιμος. Ήξερα τι ήθελα.

»Νομίζω ότι άρχισα να γράφω όταν πια ένιωσα μέσα μου εμπιστοσύνη ότι μπορεί ο λόγος να ξαναβρεί την ελλείπουσα σημασία του. Γιατί μετά το θέατρο του Μπέκετ, που έφτασε σχεδόν να αδειάσει τη σκηνή από τον λόγο, η γραφή για τη σκηνή πέρασε κρίση διαρκείας.
Ο Μπέκετ ήταν τόσο μεγαλοφυής και αληθινός δραματουργός, ώστε ακόμη και η κατάργηση του λόγου στα έργα του να αποτελεί ένα δραματουργικό γεγονός. Αυτό δεν αλλάζει την επίδρασή του — η σκηνική τέχνη είχε οδηγηθεί σε ένα οριακό σημείο, το οποίο εγώ, μέσα στη νεανική μου αφέλεια, θέλησα να υπερβώ: σκεφτόμουν ότι είναι καιρός πια να "ξαναγεμίσει" η σκηνή.

»Γι' αυτό αργότερα ένιωσα τόσο οικεία με το θέατρο του Μπερνάρ-Μαρί Κολτέζ, συγγραφέα του έργου *"Στη μοναξιά των κάμπων με βαμβάκι"* (1985), όπου ο λόγος είναι πρωταγωνιστής, αλλά και του *"Ρομπέρτο Τσούκκο"* (1988), με το οποίο επανέφερε στη σκηνή μια "συμβατική", ας την πω έτσι, δραματουργία.

— Είχες την τύχη, επιπροσθέτως, να γνωρίσεις, στα χρόνια των σπουδών σου (1963-1968), τη δουλειά σημαντικών Ευρωπαίων σκηνοθετών, προσωπικοτήτων που άλλαξαν τα δεδομένα του μεταπολεμικού θεάτρου.

Ναι, είναι αλήθεια, συνέπεσε να σπουδάζω την εποχή που στη Γαλλία έκαναν θέατρο σκηνοθέτες για τους οποίους η σκηνοθεσία ήταν ποιητικό γεγονός. Στα χέρια τους τα έργα έβρισκαν την καλύτερη πιθανή εκδοχή τους, συνέβαινε όντως μια δημιουργία. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, συνέχισα να γράφω, χωρίς να έχω κάποια ένδειξη ενδιαφέροντος για τα έργα μου από τον εδώ θεατρικό χώρο. Ωστόσο, ήταν χρόνια παραγωγικά για μένα, η γραφή με βοήθησε να πραγματευτώ θέματα που προέκυπταν και με ενδιέφεραν. Συγχρόνως/αντιστρόφως, τα ζητήματα που με απασχολούσαν με ώθησαν να προχωρήσω τη γραφή μου, να δοκιμαστώ ποικιλοτρόπως στη δραματουργία.

— Προτού γυρίσεις στην Ελλάδα είχες, πάντως, την ικανοποίηση να δεις στη σκηνή το πρώτο θεατρικό σου έργο, «Η τιμή της ανταρσίας στη μαύρη αγορά», σε σκηνοθεσία του επίσης νέου, αλλά σταθερά ανερχόμενου, σκηνοθέτη Πατρίς Σερώ, τον Οκτώβριο του 1968 στο Theatre d' Aubervilliers, στα προάστια του Παρισιού. Μ' άλλα λόγια, έγραψες το έργο το 1966, επηρεασμένος από τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη, και δύο χρόνια αργότερα, λίγο καιρό μετά τον Μάη του '68, σ' ένα Παρίσι που βράζει, παρουσιάζεται η «Τιμή της ανταρσίας στη μαύρη αγορά». Η καλλιτεχνική πράξη σε τέλειο συγχρονισμό με την ιστορική πραγματικότητα.

Ναι, είναι ένα γεγονός που δείχνει ποια μπορεί να είναι η πραγματική σχέση του θεάτρου με τον καιρό του, επιβεβαιώνοντας το καίριο και βαθιά πολιτικό της σκηνικής τέχνης. Δεν είναι συχνές τέτοιες ευτυχείς συμπτώσεις. Εγώ το 1968 ήμουν στις Βρυξέλλες κι έζησα τον Μάη – όχι ακριβώς στο κέντρο των εξελίξεων, αλλά πολύ κοντά και μέσα στα πανεπιστήμια, όπου επίσης επικρατούσε κλίμα εξέγερσης. Κοινώνησα το πνεύμα της εξέγερσης στο Παρίσι λίγο αργότερα, όταν πήγα στη Γαλλία για να παρακολουθήσω τις πρόβες του Σερό για την παράσταση του έργου μου «Η τιμή της ανταρσίας στη μαύρη αγορά».

Άκουσα να λέει ο Κώστας Γαβράς ότι αυτό που συμβαίνει τώρα στη Γαλλία, που οι νέοι έχουν βγει στους δρόμους με αφορμή την άσχημη κατάσταση στα σχολεία, είναι κάτι άλλο, πιο σημαντικό από τον Μάη του '68. Γιατί τώρα τα αιτήματα δεν αφορούν αλλαγές επί των νόμων, αλλά το αν μπορούμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε. Πράγματι, ζούμε σε μια συνθήκη έκτακτων κινδύνων, όπου όλες οι αξίες είναι υπό ερώτηση. «Τι αξίζει πια;» και «Πώς να υπάρξουμε;» – αυτά είναι νομίζω τα βασικά ερωτήματα όλων μας. Υπάρχει κι αυτός ο διάχυτος φόβος της ανάγκης, που συσσωρευόμενος οδηγεί στις μέρες μας σε εκρήξεις βίας και επιθετικότητας, ειδικά ανάμεσα στους νέους.

— Αυτή ακριβώς η πραγματικότητα που περιγράφεις θα μπορούσε να είναι η μεγάλη ευκαιρία του θεάτρου: να πάρει το αίμα του πίσω ως η πιο ζωντανή, πολιτική, επιδραστική μορφή τέχνης.

Ακριβώς, η πραγματικότητα δίνει απίστευτο υλικό στο θέατρο. Διότι, δυστυχώς, τα κεντρικά, τα πιο δύσκολα και οδυνηρά ζητήματα και ερωτήματα απαιτούν περισσότερο από ποτέ απαντήσεις και λύσεις. Αλλά η σημερινή σκηνική τέχνη μπορεί να αντεπεξέλθει στις προσδοκίες και τις απαιτήσεις της τρέχουσας ιστορικής συνθήκης;

— Εδώ παρεισφρέει η δύσκολη σχέση συγγραφέα και σκηνοθέτη στο σύγχρονο θέατρο (και όχι μόνο στο ελληνικό), που σ' έχει απασχολήσει έντονα. Γιατί δίνεις τόσο μεγάλη σημασία, σε βαθμό εμμονικό;

Οι εξελίξεις στη σκηνική τέχνη προκαλούν έντονο προβληματισμό. Ας περιοριστούμε στην Ευρώπη, όπου εδώ και πολλές δεκαετίες τη θεατρική ζωή χαρακτηρίζει ο σκηνοθετισμός. Το βασικό ερώτημα για μένα είναι ποια είναι τα όρια της σκηνοθεσίας και σε τι βαθμό ένας σκηνοθέτης δικαιούται να τα ξεπερνάει και να γίνεται δραματουργός: μ' άλλα λόγια, να αντικαθιστά τον συγγραφέα, να μειώνει σκηνές και πρόσωπα ενός έργου, να προσθέτει δικά του, εμβόλιμα μέρη, να αλλάζει φράσεις, να αντιτίθεται στο πρωτότυπο κείμενο.

Η δική μου απάντηση είναι ότι δεν έχει αυτό το δικαίωμα, υπερβαίνει τον ρόλο του, παρεμβαίνει και αλλάζει κάτι που δεν του ανήκει. Και, αντ' αυτών, προτείνω στους σκηνοθέτες να αγαπήσουν το έργο που επιλέγουν και να το σκάψουν. Ναι, ο σκηνοθέτης πρέπει να γίνει αρχαιολόγος των κειμένων, να σκάψει τα σημαντικά έργα, κι εκεί θα βρει αυτό που ζητάει, αν θελήσει να το βρει. Ο δικός του ο λόγος δεν μας ενδιαφέρει, τουλάχιστον όταν διεκδικεί θέση στο έργο του συγγραφέα.

— Ναι, αλλά δικαίως θα σου αντιτείνει κάποιος ότι ο μεταμοντερνισμός και η κυρίαρχη λογική/πρακτική του «everything goes» στον χώρο των τεχνών ακύρωσαν βασικές αξίες και συμβάσεις της σκηνικής τέχνης. Εσύ έχω την εντύπωση ότι προκαλείς να δούμε τι θα μείνει από τη γενικευμένη σύγχυση που έχει προκαλέσει το λεγόμενο «μεταδραματικό θέατρο». Στο οποίο, ως γνωστόν, η πρώτη σχέση που ξηλώθηκε ήταν ακριβώς αυτή του σκηνοθέτη με τον συγγραφέα και το έργο του.

Εδώ έχουμε μια εξέλιξη η οποία, κατά τη γνώμη μου, έχει εντελώς αρνητικό χαρακτήρα και θεωρητικά βασίζεται στο βιβλίο του Γερμανού θεατρολόγου Χανς-Τις Λέμαν «Μεταδραματικό θέατρο» (σ.σ.: εκδ. Πατάκης, 2025). Με το βιβλίο του Λέμαν συνέβη η θεωρητική υποστήριξη της κατάργησης του έργου ως αυτό που είναι, που τι σημαίνει; Την κατάργηση του συγγραφέα και την απόλυτη επικράτηση του σκηνοθέτη. Δηλαδή περάσαμε σε μια φάση η οποία απειλεί την ίδια την υπόσταση του θεάτρου. Τι εννοώ; Χωρίς τον λόγο δεν υπάρχει θέατρο. Ο λόγος προηγείται και έπεται ο σκηνοθέτης. Αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει σήμερα σε έναν μεγάλο αριθμό παραστάσεων είναι να προηγείται ο σκηνοθέτης, οι σκηνικές του ιδέες, και ο λόγος να έπεται ή να μην υπάρχει καθόλου.

Και πρέπει να σου πω, Ματίνα, ότι με προβληματίζει η απάθεια του κοινού όταν τίθενται τα ζητήματα. Το καλοκαίρι, για παράδειγμα, στο Φεστιβάλ Αθηνών, μετά την παράσταση του έργου μου «Ο Ευαγγελισμός της Κασσάνδρας» (σ.σ.: σκηνοθεσία/ερμηνεία Τζέμα Χάνσον Καρμπόνε), διάβασα ένα κείμενο που είχε τίτλο «Το τέλος του θεάτρου». Το κοινό άκουσε μεν, αλλά όλοι έφυγαν σαν να μην είχε ειπωθεί τίποτα. Καμία αντίδραση. Δεν πέρασε τίποτα.

Απογοητευμένος είμαι και από την υποδοχή διάφορων κειμένων που έχω γράψει κατά καιρούς για τη μετάφραση του αρχαίου δράματος και τη σκηνοθεσία, τα οποία έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά και έχω συγκεντρώσει στο βιβλιαράκι με τίτλο «Η μετάφραση ως καταστροφή / Το τέλος της σκηνοθεσίας» (σ.σ.: εκδ. Σαιξπηρικόν, 2022). Επαναλαμβάνω: από τη στιγμή που επικρατεί ο σκηνοθέτης εις βάρος ή εν απουσία του συγγραφέα, για μένα το θέατρο πεθαίνει.

— Φέρνεις τη συζήτηση αναγκαστικά σε ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα, αυτό των διασκευών, των νέων έργων που δημιουργούνται πάνω στην κλασική δραματουργία, τα οποία συχνά είναι παρωδίες. Πρέπει να μας απασχολήσει το πού η χρήση ενός κλασικού τίτλου γίνεται κατάχρηση. Και πόσο εύκολη είναι η απαξίωση των κλασικών σ' ένα κοινό που δεν έχει διαβάσει επαρκώς.

Ο λόγος προηγείται του παντός όσον αφορά αυτό που ονομάζουμε σκηνικό γεγονός. Αλλά ποιος λόγος; Γιατί αυτό που συμβαίνει πολύ συχνά πια είναι να βλέπεις σπουδαία κλασικά έργα επί σκηνής και να μην τα αναγνωρίζεις. Βιώνουμε πλέον την επιβολή σκηνοθετικών εκδοχών που βιάζουν και κακοποιούν σημαντικά έργα που έχουν γράψει άλλοι, σε άλλες εποχές, με το επιχείρημα ότι «τα φέρνουν στην εποχή μας», τα κάνουν «δικά μας».

Αλλά, αν θέλουμε να είμαστε σοβαροί, η διασκευή είναι δουλειά του δραματουργού, του συγγραφέα, και όχι του σκηνοθέτη. Για να καταλάβετε τη διαφορά: έχω γράψει μια «Τρικυμία» που έχει αφετηρία το έργο του Σαίξπηρ αλλά εξελίσσεται 20 χρόνια μετά, στο Μιλάνο, όταν ο Πρόσπερο περνάει την εξουσία στους δύο γιους της Μιράντας και του Φερδινάνδου. Από κει και πέρα απομακρύνομαι από τον Σαίξπηρ και γράφω το δικό μου έργο.

Για μένα η επιλογή της «διασκευής» είναι δειλία. Το θέατρο για να ζήσει, όχι μόνο για να επιβιώσει, χρειάζεται τροφοδότηση με σημερινά έργα – και μόνο όσοι έχουν την ιδιότητα του λογοτέχνη (μη φοβόμαστε τις λέξεις, το θέατρο είναι τέχνη του λόγου) μπορούν να κατορθώσουν κάτι, να προχωρήσουν κάτι.

Αυτό που συμβαίνει σήμερα στο θέατρο με τις σκηνοθετικές διασκευές και τα «βασισμένα πάνω» είναι κάτι σαν εξαπάτηση. Βιώνουμε μια εξαπάτηση ενόσω το θέατρο παραμένει στάσιμο και οι θεατές εξανίστανται ή δηλώνουν ότι θα το σκεφτούν καλά πριν ξαναπάνε στο θέατρο.

— Χαρακτήρισες την κατά βούλησιν διασκευή των κλασικών από τους σκηνοθέτες δειλία. Μερικές φορές οι διασκευές μαρτυρούν άγνοια, απαιδευσία και ελαφρότητα...

Μη με προκαλείς. Σκέψου μερικά παραδείγματα, τον Αλέξη Σολωμό, τον Αλέξη Μινωτή. Για να μην αναφερθώ στον Λευτέρη Βογιατζή, που συνέχεια τον αναφέρουν οι σημερινοί καλλιτέχνες και συνεχώς αγνοούν το παράδειγμά του, τον χρόνο και τον κόπο που διέθετε, την εμβάθυνση στον λόγο και στην πράξη, σε κάθε έργο με το οποίο καταπιανόταν. Γι' αυτό και κρατούσαν μήνες ολόκληρους οι πρόβες – πρόβες επί προβών πρώτα πάνω στο κείμενο και στη συνέχεια πάνω στη σκηνική ερμηνεία του.

Παιδιά, διαβάστε, μορφωθείτε, αναρωτηθείτε, αφήστε τα κηρύγματα περί πατριαρχίας και λοιπών δεινών. Δεν είναι δυνατόν, π.χ., να μετατρέπεται η «Άλκηστις» του Ευριπίδη σε φεμινιστικό μανιφέστο. Δεν γίνεται! Πρόκειται για βλακώδη προσέγγιση, θα το πω ευθέως.

— Και πρέπει να σκεφτούμε και κάτι ακόμα: υπάρχει ένα νέο κοινό πια που, σε μια γενικότερη συνθήκη αρνητική προς την ανάγνωση, είναι πολύ πιθανό να μη γνωρίζει το πρωτότυπο έργο. Όταν πηγαίνει στο θέατρο, λοιπόν, και βλέπει, αντί του πρωτοτύπου, πειραγμένες εκδοχές του, είναι πολύ πιθανό να μην καταλαβαίνει τι βλέπει ή να αδυνατεί να αξιολογήσει γιατί ένα έργο που παρουσιάζεται ως κλασικό και σημαντικό είναι όντως τέτοιο.

Ναι, όταν του παρουσιάζονται έργα/παραστάσεις που έχουν ενδιαφέρον μόνο για τον δημιουργό τους, τον σκηνοθέτη και τους συνεργάτες του. Και ρωτώ: γιατί ο σκηνοθέτης επιλέγει ένα έργο; Προφανώς γιατί βρίσκει σ' αυτό κάτι που τον ενδιαφέ- ▶

Τα χειρότερα μαθαίνουμε, τα χειρότερα γίνονται γνωστά, γιατί αυτά επικρατούν και έχουν δύναμη. Αλλά μέσα στη γενική μαυρίλα υπάρχουν φωτεινές προσωπικότητες που θα προχωρήσουν τα πράγματα.

«Ο κυκλισμός του τετραγώνου», του Δημήτρη Δημητριάδη

«Φαέθων», του Δημήτρη Δημητριάδη

ρει. Τι συμβαίνει και μετά αρχίζει μια διαδικασία η οποία αφήνει το έργο ακρωτηριασμένο; Έχει να πει κάτι σημαντικότερο απ' όσα λέει το έργο; Και οι ξένες προσθήκες; Λυπάμαι, έχουμε να κάνουμε όχι μόνο με την άνοδο της ασημαντότητας, όπως είπε ο Καστοριάδης, αλλά με την επικράτησή της. Δεν πρέπει οι σκηνοθέτες να αναρωτηθούν τι σημαίνουν αυτές οι επιλογές τους; Αναρωτήθηκε ποτέ ο Στρέλερ αν πρέπει να προσθέσει κάτι επιπλέον (επίκαιρο, προσωπικό ή ό,τι άλλο) στο έργο του Γκολντόνι ή του Τσέχωφ; Γιατί ο Αλέξης Σολωμός δεν ένιωθε να καταπιέζεται η δημιουργικότητά του όταν ανέβαζε το έργο του Ευγένιου Ο'Νιλ ως έχει, αλλά, αντιθέτως, παρουσιάζοντάς το ήταν σαν να παρουσίαζε στο κοινό κάτι δικό του; Τι είναι αυτό που κάνει πολλούς σκηνοθέτες σήμερα να θέλουν να πουν κάτι περισσότερο και κάτι ξένο προς το έργο που ανεβάζουν;

Αλλά να σου πω κάτι; Στον θεατρικό χώρο σήμερα κυκλοφορούν και επιβάλλονται άνθρωποι που δεν ξέρουν πού πάν' τα τέσσερα. Οι γνώσεις, τα διαβάσματα, το εύρος της εν γένει καλλιέργειάς τους, είναι από ελάχιστο έως μηδαμινό. Υπάρχουν εξαιρέσεις αλλά είναι πολύ λίγες.

Το επισημαίνω γιατί ο σκηνοθέτης, όπως και ο συγγραφέας, (πρέπει να) είναι πριν απ' όλα αναγνώστης. Ο Πατρίς Σερώ ήταν αναγνώστης και φίλος του Φουκώ. Ο Στάιν είναι φανατικός της κλασικής γραμματείας και των βιβλίων. Στη Shaubühne συμβουλεύονταν τον σημαντικό φιλόσοφο Γιάκομπ Τάουμπες, έναν από τους πιο επιδραστικούς, αινιγματικούς και αντισυμβατικούς στοχαστές του 20ού αιώνα.

Το «υψηλό» απουσιάζει τραγικά από τη θεατρική μας πραγματικότητα. Το έχουμε συζητήσει ξανά, αλλά το αναφέρω κι εδώ: ενώ όλοι διακηρύσσουν ότι οι αρχαίες τραγωδίες είναι διαχρονικές, τις «επικαιροποιούν» στις παραστάσεις που παρουσιάζουν το καλοκαίρι στα φεστιβάλ. Αφού θεωρείς το έργο διαχρονικά επίκαιρο, γιατί το επικαιροποιείς;

— Παρατηρείται δε και η εξής αντίφαση: δεν είναι λίγοι οι καλλιτέχνες που, ενώ θεωρούν δεδομένο δικαίωμά τους την ελευθερία έκφρασης, την ίδια στιγμή δεν έχουν πρόβλημα να καταπατήσουν την έκφραση των συγγραφέων ή να επιτεθούν στον κριτικό που θα γράψει αρνητικά για την παράστασή τους. Πώς γίνεται η ελευθερία της έκφρασης να γίνεται δεκτή επιλεκτικά ή να υποστηρίζει εμπράκτως την κατάργηση της ελευθερίας του λόγου; Του κριτικού λόγου εν προκειμένω;

Η θεατρική κριτική (θα ενοχλήσω, το ξέρω) πρέπει να γίνει καταγγελτική – ναι, να δικάζει. Τυχαία ονομάζεται υποκριτής ο ηθοποιός; Οι πάντες στο θέατρο βρισκόμαστε υπό κρίσιν. Δεν ήταν ανόητοι οι αρχαίοι Αθηναίοι που είχαν κριτική επιτροπή για να ξεχωρίζει το ένα δέκατο από 500 έργα που κατατίθεντο και άλλη επιτροπή που έκρινε τα πρώτα, όσα άξιζαν βραβείο. Χωρίς διάκριση, τίποτα από την τότε δραματική ποίηση δεν θα επιβίωνε στους αιώνες.

Στη σημερινή ψηφιακή εποχή, βέβαια, άλλα είναι τα ζητήματα που προκύπτουν: έχουν επαρκές αναγνωστικό παρελθόν, διαβάζουν οι κριτικοί; Ή αυτό που αξίζει σε μεγάλο μέρος αυτών είναι ο αποκλεισμός από την κριτική δραστηριότητα;

Ναι, η κριτική πρέπει να απονέμει δικαιοσύνη, και εδώ η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή. Αντιθέτως, οφείλει να βλέπει και να γράφει γι' αυτά που δεν βλέπουν οι άλλοι – ή κάνουν ότι δεν βλέπουν. Αν δεν μπορούν ν' ανταποκριθούν στην ευθύνη που τους αναλογεί, και στην ουσία υπηρετούν την κυρίαρχη θεατρική ευτέλεια, μιλάμε για το τέλος της διάκρισης, για το τέλος του θεάτρου. Αυτό θέλουμε; Και οι κριτικοί να μη φοβούνται. Τι φοβάστε, παιδιά; Εδώ χάνεται ο κόσμος. Για τη ζωή μας πρόκειται. Πόσο ακόμα θ' αντέξουμε; *(γελάμε)*

— Πάντως, γράφονται και νέα έργα αξιόλογα – κυρίως στην κατεύθυνση της αποτύπωσης με σκληρό, ωμό ρεαλισμό της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Κι έχουν, μάλιστα, και μεγάλη ανταπόκριση από το κοινό. Η επαναφορά ιδεών και τεχνοτροπιών από το παρελθόν είναι οικεία στον χώρο των τεχνών και του θεάτρου. Μήπως η εποχή μας ζητάει την επαναφορά ενός ρεαλισμού τύπου Ζολά, την παρατήρηση της πραγματικότητας με «επιστημονική» ακρίβεια, όπως έλεγε ο Γάλλος συγγραφέας;

Για μένα το νέο ρεαλιστικό ελληνικό έργο αποτελεί οπισθοδρόμηση, κάτι ανάλογο με τις κοινωνικές ταινίες και τα λαϊκά δράματα που γυρίζονταν στον ελληνικό κινηματογράφο τις δεκαετίας του '50 και του '60.

Η ιστορία του θεάτρου είναι μια ιστορία με εναλλαγές. Πόσα είδη θεάτρου έχουν προκύψει από τότε που έγινε η πρώτη θεατρική παράσταση; Κάθε εποχή έχει τη δική της δραματουργική έκφραση. Σήμερα τι σημαίνει «γράφω θέατρο»; Διότι αυτό που συμβαίνει σε επίπεδο γραφής, αυτό που βλέπουμε στις σκηνές, είναι μια προέκταση, για να μην πω ένα προϊόν, της τηλεόρασης. Και όχι μόνο οι διάλογοι (το επιβεβαιώνουν και μέλη των κριτικών επιτροπών για κρατικά βραβεία θεάτρου).

Ανησυχώ για το επίπεδο παιδείας στους νέους συγγραφείς. Διαβάζουν; Έχουν σχέση με τη δραματουργία των αιώνων; Μπορούν να συσχετιστούν; Διότι το θέατρο, η δραματουργία ανά τους αιώνες έχει εσωτερική συνέχεια. Αν την αγνοείς, αγνοείς τη θέση σου, δεν μπορείς να αξιολογήσεις ούτε τους άλλους ούτε τη δική σου δουλειά όσο ψυχρά και «αντικειμενικά» απαιτείται για να προχωρήσεις.

— Εσύ, Δημήτρη, σε τι φάση βρίσκεσαι σήμερα; Διαπιστώνω αυξημένο ενδιαφέρον για τα έργα σου τα τελευταία χρόνια (σ.σ.: αυτή την περίοδο παρουσιάζεται το «Η αλήθεια είναι» στο ΠΛΥΦΑ, σε σκηνοθεσία Γρηγόρη Καραντινάκη).

Τις συμβάσεις, τα γενικώς αποδεκτά όρια αναφορικά με τη γραφή, εγώ τα διέρρηξα με την ανάγνωση, με τη μελέτη και, αν θες, μέσω ενός είδους αντιζηλίας, θετικού φθόνου που ένιωθα για τους καλύτερους συγγραφείς που έχουν υπάρξει. Δεν πρέπει να συνδεθεί το θέατρο με τη σκέψη, με τη φιλοσοφία; Η πρώτη ύλη του φιλοσοφικού έργου του Χάιντεγκερ ήταν το αρχαίο δράμα. Έχει γράψει κείμενα επί κειμένων για το χορικό της Αντιγόνης «Πολλά τα δεινά ...».

«Insenso», του Δημήτρη Δημητριάδη

© ΑΡΗΣ ΚΑΜΑΡΩΤΟΣ

Και πριν απ' αυτόν δείτε τη σχέση του Χαίλντερλιν με την αρχαία ελληνική γραμματεία.

— Διάβαζα πρόσφατα το «Ο κριτικός ως δημιουργός» του Όσκαρ Ουάιλντ, ένα κείμενο που αποτελεί ύμνο για τους αρχαίους Έλληνες, τους οποίους και αποκαλεί «έθνος τεχνοκριτών», των πρώτων στην ιστορία του ανθρώπου.

Λοιπόν, εγώ προτρέπω τους νέους καλλιτέχνες του θεάτρου (και το κοινό) να διαβάζουν. Να διαβάζουν αρχαίο δράμα, να διαβάζουν φιλοσοφία, όλων των αιώνων, να μάθουν τι σημαίνει οντολογία και φαινομενολογία, έτσι προκύπτει η σκέψη και ο στοχασμός που είναι αναγκαίος για να δώσει περιεχόμενο και μέγεθος στο σκηνικό κείμενο. Υπάρχει μια γενική απαιδευσία, μία ανετοιμότητα πνευματική. Και, πες μου, αν είσαι δέκα ώρες στα πλατό, μετά πώς θα είσαι παρών στην πρόβα και στην παράσταση; Βιοπορισμός; Το δέχομαι. Ανάγκη κάτι να πεις επί σκηνής, το δέχομαι. Αλλά όλα αυτά υπό όρους. Υπό αυτές τις συνθήκες, χάνεται η πνευματικότητα της δουλειάς του ηθοποιού – η οποία μοιάζει να απουσιάζει σε βαθμό σχεδόν ολοκληρωτικό τα τελευταία χρόνια από το ελληνικό θέατρο.

Κατά τ' άλλα, μόλις του χρόνου θα ανεβεί πρώτη φορά έργο δικό μου στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Ο Αστέριος Πελτέκης, ο νυν καλλιτεχνικός διευθυντής του, θεωρεί την παρουσίαση κάποιων έργων μου, ίσως εν είδει αφιερώματος, σημαντική υπόθεση για την ολοκλήρωση της θητείας του. Θέλει να κάνει αυτό που δεν έκαναν οι άλλοι, και ξέρουμε ποιοι προηγήθηκαν.

Αν θεωρήσουμε αυτό το προσωπικό παράδειγμα χαρακτηριστικό, και συνεχίσουμε τη σκέψη μας, μπορούμε να πούμε ότι δεν υπάρχει, σε επίπεδο κρατικών θεάτρων καταρχάς, μια πολιτική για το ελληνικό έργο που να σημαίνει κάτι ανάλογο μ' αυτό που έκανε ο Κάρολος Κουν στο Θέατρο Τέχνης τις δεκαετίες του '50, του '60 και του '70.

Όσο για το Εθνικό Θέατρο και τον ρόλο του, τι να πω; Τα στοιχειώδη; Ότι πρέπει οι διευθυντές του να ξαναδιαβάσουν το καταστατικό του θεάτρου; Ότι δεν μπορεί οι επιλογές τους να μην είναι σύμφωνες μ' αυτά που ορίζει το καταστατικό της πρώτης τη τάξει σκηνής στη χώρα μας; Κι ας δουν τι συμβαίνει σε άλλες χώρες. Γιατί ανανεώνεται συνεχώς το αγγλικό θέατρο; Γιατί το Εθνικό τους, το National, κάνει συνεχώς παραγγελίες νέων έργων. Γιατί βρίσκεται σε ακμή το ισπανικό θέατρο; Γιατί στις κρατικές σκηνές της Ισπανίας ένα πολύ υψηλό ποσοστό των παραγωγών αφορά νέα και παλαιότερα ισπανικά έργα.

Ρόλος του Εθνικού είναι η ανάδειξη κειμένων, έργων. Ανάδειξη έργων σημαίνει, όμως, και ανάθεση συγγραφής έργων. Έχουν παιχτεί περίπου είκοσι έργα μου και έχω γράψει εβδομήντα.

— Να μην κλείσουμε απαισιόδοξα όμως αυτή τη συζήτηση...

Θέλω να είμαι αισιόδοξος, και έχω λόγους να είμαι, για το μέλλον του ελληνικού θεάτρου, παρά τα ανησυχητικά στα οποία ήδη αναφέρθηκα. Γιατί γνωρίζω νέους που γράφουν, μεταφράζουν, διασκευάζουν, που είναι αφοσιωμένοι και έχουν να δώσουν. Ένας απ' αυτούς, γεννημένος θεατρικός συγγραφέας, έχει κάνει μια διασκευή των «Εκλεκτικών συγγενειών» του Γκαίτε, που άρεσε στον Τάρλοου και μπορεί να την παρουσιάσει στο Πορεία.

Θέλω να πω, δεν ξέρουμε τι ακριβώς συμβαίνει, τι υπάρχει πέρα από τον μικρόκοσμο στον οποίο κινούμαστε. Ξέρουμε μόνο αυτά που βλέπουμε ή που μας δείχνουν. Τα χειρότερα μαθαίνουμε, τα χειρότερα γίνονται γνωστά, γιατί αυτά επικρατούν και έχουν δύναμη. Αλλά μέσα στη γενική μαυρίλα υπάρχουν φωτεινές προσωπικότητες που θα προχωρήσουν τα πράγματα.

Ας είμαστε έτοιμοι γι' αυτό που κυοφορείται, γι' αυτό που έρχεται, που θα φανεί και που αξίζει την προσοχή και τη φροντίδα μας. **Α**

192 ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΠΙΟ ΜΙΚΡΕΣ, ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΑΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΞΙΖΟΥΝ ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΣΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΣΑΣ. ΕΝΑΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ Ο,ΤΙ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΦΕΤΟΣ.

Επιμέλεια **ΝΙΚΗ-ΜΑΡΙΑ ΚΟΣΚΙΝΑ**

01

Ο «Φάουστ» του Ρομέο Καστελούτσι στη Στέγη

Δύο χρόνια μετά τη ***«Βερενίκη»***, ο Ρομέο Καστελούτσι επιστρέφει στη Στέγη, στις 3 Μαρτίου 2027, με τον δικό του ***«Φάουστ»***. Όχι για να ξαναπεί την ιστορία του ανθρώπου που πούλησε την ψυχή του στον διάβολο για γνώση, δύναμη και μια δεύτερη νιότη, αλλά για να αναμετρηθεί με την ατέρμονη επιθυμία του ανθρώπου να ξεπερνά τα όριά του.

Στον κόσμο του Καστελούτσι, ο Φάουστ δεν είναι απλώς ένας ήρωας του Γκαίτε. Για τον σπουδαίο Ιταλό δημιουργό, που έχει κάνει την εικόνα γλώσσα, ο μύθος ξεφεύγει από τον λογοτεχνικό ήρωα, γίνεται σώμα, σκιά, όραμα, δημιουργώντας έναν Φάουστ φτιαγμένο όχι από όσα λέγονται, αλλά από όσα μένουν ανείπωτα. Σε αυτή τη νέα διεθνή συμπαραγωγή, ένας τριμελής θίασος και ένας Χορός δέκα τοπικών ερμηνευτών συνθέτουν έναν σκηνικό κόσμο που δεν επιχειρεί να εξηγήσει τον Φάουστ, αλλά μας καλεί να βυθιστούμε στο αίνιγμά του.

Στέγη Ιδρύματος Ωνάση 3-7 Μαρτίου
Προπώληση 21 Δεκεμβρίου στις 17:00

© ALEX MAJOLI

Λεωφόρος Συγγρού 107-109, Αθήνα, *2130178000*

Η τέχνη που αμφισβητεί τα όρια μέσα από 10 εκδηλώσεις

Διεθνείς υπογραφές, τολμηρές διασκευές και σύγχρονη χορευτική έρευνα

Οιδίποδας

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΠΛΑΝΙΔΗΣ

Έπος

© ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

2Β - Απαγωγή και Παρατήρηση

© ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

Με το σύνθημα *«The only product of art is feelings»* του Μπράιαν Ινο, η Στέγη χτίζει ένα πρόγραμμα γεμάτο εκπλήξεις και ένταση, όπως ταιριάζει στα 16 της χρόνια, στην εφηβεία της, με απόλυτη δυναμική στο παρόν αλλά και αγωνία για το μέλλον.

ΘΕΑΤΡΟ

Η θεατρική σεζόν ξεκίνησε δυναμικά με το «Oracle» του Τβαρκόφσκι, ενώ το highlight της χρονιάς θα είναι το «Φάουστ» του Ρομέο Καστελούτσι. Στον χορό, αναμένουμε το αναπρεπτικό σύνολο (LA)HORDE αλλά και το Onassis Dance Days 2027.

«Οιδίποδας» *του Ρόμπερτ Άικ*

Μια σύγχρονη εκδοχή του κλασικού μύθου που μετατρέπει το αρχαίο δράμα σε ένα πολιτικό θρίλερ υψηλής έντασης, από τον βραβευμένο Βρετανό σκηνοθέτη. Παραμονές εκλογών και ο Οιδίποδας –ο υποψήφιος που υπόσχεται ειλικρίνεια και διαφάνεια–, αναμένοντας τα αποτελέσματα, έρχεται σιγά σιγά αντιμέτωπος με την προσωπική του ιστορία που αγνοούσε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ο χρόνος μετρά αντίστροφα στη σκηνή, καθώς η αναζήτηση της αλήθειας μετατρέπεται σε μια αναπόδραστη αποκάλυψη που κλονίζει τα θεμέλια της εξουσίας και της ανθρώπινης μοίρας. Παίζουν οι **Νίκος Κουρής**, **Μαρία Κεχαγιόγλου**, **Ράνια Οικονομίδου** κι ένα σπουδαίος θίασος.

Κεντρική Σκηνή 12 Νοεμβρίου - 13 Δεκεμβρίου

«Φάουστ» *του Ρομέο Καστελούτσι*

Ο πρωτοπόρος Ιταλός δημιουργός επιστρέφει στη Στέγη με μια παράσταση που αναμένεται να αποτελέσει ένα από τα μείζονα καλλιτεχνικά γεγονότα της χρονιάς. Προσεγγίζει τον διαχρονικό μύθο του Φάουστ προσφέροντας μια βαθιά εικαστική και φιλοσοφική εμπειρία. Μακριά από παραδοσιακές αφηγηματικές συμβάσεις, η σκηνοθεσία του εστιάζει στην υπαρξιακή αγωνία, τη συμφωνία με το σκοτάδι και τα όρια της ανθρώπινης επιθυμίας, δημιουργώντας εικόνες υποβλητικής έντασης. Η πρωτότυπη μουσική της παράστασης είναι του **Σκοτ Γκίμπονς**.

Κεντρική Σκηνή 3-7 Μαρτίου

«2Β – Απαγωγή και Παρατήρηση»

Μια ιδιαίτερη παράσταση χωρίς λόγια φέρνει ο **Γιάννης Νιάρρος** με την **ομάδα ΝΥΞ**. Με τρεις μουσικούς επί σκηνής, βίντεο που ακολουθούν σε πραγματικό χρόνο τον ήχο και ένα σκηνικό που μεταμορφώνεται διαρκώς, η παράσταση πλάθει μια ιδιαίτερη συνθήκη, όπου η επιστημονική φαντασία συναντά την ντανταϊστική περφόρμανς και την ποιητική αλληγορία. Το έργο εξερευνά τα όρια της ελευθερίας, της επιτήρησης και των ανθρώπινων εμμονών, στήνοντας ένα ιδιότυπο σκηνικό εργαστήριο όπου οι χαρακτήρες βρίσκονται εγκλωβισμένοι ανάμεσα στην παρατήρηση και την ίδια τους την ύπαρξη.

Μικρή Σκηνή, 11 Μαρτίου - 30 Μαΐου

«Έπος» *του Νίκου Καραθάνου*

Η θεατρική σεζόν στη Στέγη κλείνει με… επικό τρόπο. Ο **Νίκος Καραθάνος** ετοιμάζει μια παράσταση που συνδυάζει την *«Ιλιάδα»* με το ποδόσφαιρο… Η **Μαρία Καβογιάννη** και η **Αμαλία Μουτούση** μπαίνουν στο γήπεδο ως προπονήτριες, παίκτριες και χωριάτισσες, πλαισιωμένες από μια ομάδα εξαιρετικών «ποδοσφαιριστών», ανάμεσά τους ο Γιάννης Κότσιφας και ο Γιώργος Ζυγούρης. Το κείμενο επιμελείται ο **Γιάννης Αστερής**, ενώ τη μουσική υπογραφεί ο **Άγγελος Τριανταφύλλου**. Στο γήπεδο γίνονται τάκλιν, θυσιάζονται κατσίκια πριν από τα πέναλτι, ακούγονται γιουχαΐσματα και όλοι ιδρώνουν τη φανέλα μέχρι τελικής εξάντλησης.

Κεντρική Σκηνή 10 Απριλίου - 30 Μαΐου

Age of Content

© GAËL/LE ASTIER PERRET

Landless

© LAC LUGANO ARTE E CULTURA, LUCA DEL PIA

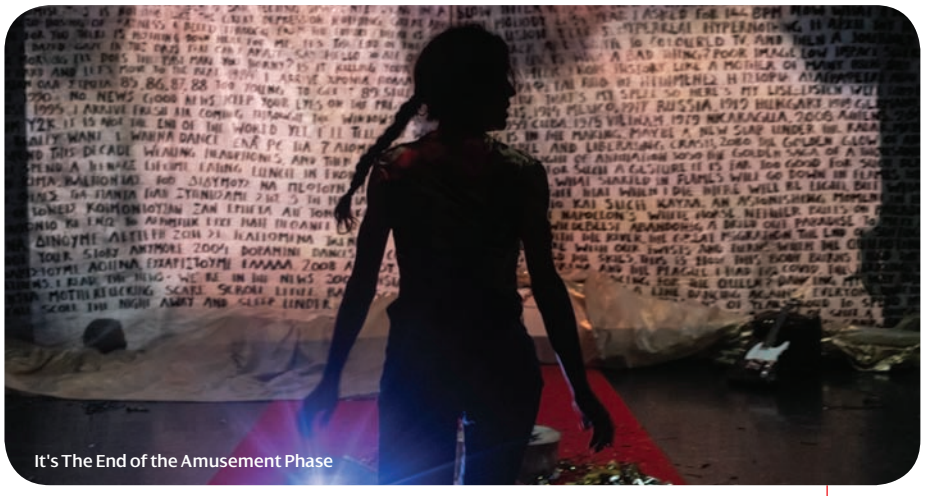
It's The End of the Amusement Phase

© ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΧΟΡΟΣ

Το πρόγραμμα χορού της Στέγης εστιάζει στις σύγχρονες τάσεις της διεθνούς χορογραφίας, ενώ παράλληλα αναδεικνύει τη δυναμική της εγχώριας σκηνής μέσα από το καθιερωμένο πλέον φεστιβάλ Onassis Dance Days.

«Age of Content» - Εθνικό Μπαλέτο της Μασσαλίας & (LA)HORDE

Το διεθνούς φήμης συλλογικό σχήμα (LA)HORDE, συνεργάτες της Madonna και της Rosalia, μαζί με τους χορευτές του Εθνικού Μπαλέτου της Μασσαλίας, παρουσιάζει το εκρηκτικό *«Age of Content»*. Η παράσταση εξερευνά τον τρόπο με τον οποίο τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τα βιντεοπαιχνίδια και η πληθώρα του ψηφιακού περιεχομένου διαμορφώνουν τη σωματική μας πραγματικότητα. Με υψηλή ενέργεια, πολυμελή θίασο και μια αισθητική που γεφυρώνει το σύγχρονο μπαλέτο με την pop κουλτούρα, το *«Age of Content»* θέτει καίρια ερωτήματα για την ταυτότητα και τα όρια μεταξύ πραγματικού και εικονικού κόσμου.

Κεντρική Σκηνή 23 & 24 Ιανουαρίου

Onassis Dance Days (ODD) 2027

Το Onassis Dance Days επιστρέφει για ακόμη μια χρονιά ως η μεγάλη συνάντηση του σύγχρονου χορού, φιλοξενώντας νέες παραγωγές, διεθνείς μετακλήσεις και παράλληλες δράσεις στους χώρους της Στέγης.

Στο πρόγραμμα ξεχωρίζει το *«Landless»*, η πρώτη συνεργασία του **Χρήστου Παπαδόπουλου** με τον **Γιώργο Κοτσιφάκη**. Οι δύο δημιουργοί προσεγγίζουν το σώμα ως έναν ανεξερεύνητο τόπο, με διαδρομές, εμπόδια και κρυφά σημεία που αποκαλύπτονται μέσα από την κίνηση και τη σχέση με τον άλλον. Η χορογραφία, συμπαραγωγή της Στέγης, έκανε πρεμιέρα στο Λουγκάνο και στη συνέχεια ταξίδεψε σε σημαντικές ευρωπαϊκές σκηνές, αποσπώντας θετικές κριτικές για τον τρόπο με τον οποίο μετατρέπει ακόμη και την πιο ανεπαίσθητη κίνηση σε ποιητική χειρονομία.

Στο φετινό φεστιβάλ παρουσιάζονται επίσης δύο έργα που προέκυψαν από την ερευνητική διαδικασία των περσινών Onassis AiR Fellows. Στο *«Echo Chamber»*, η **Χριστιάνα Κοσιάρη** συνδυάζει την προσωπική εξομολόγηση με την ψηφιακή δυστοπία, δημιουργώντας μια παράσταση που κινείται ανάμεσα στο ημερολόγιο και το υπαρξιακό stand-up dramedy. Ο **Κωνσταντίνος Παπανικολάου**, από την πλευρά του, στο *«The Rashomon Effect»* διερευνά τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε και ερμηνεύουμε ένα έργο. Το ίδιο χορογραφικό σόλο παρουσιάζεται δύο φορές, με διαφορετική αφήγηση και παρατηρητές κάθε φορά.

Το πενθήμερο πρόγραμμα συμπληρώνουν δύο ακόμη παραγωγές. Το *«Glorious Epic»* της **Σοφίας Μαυραγάνη**, ένα δυναμικό ντουέτο που πρωτοπαρουσιάστηκε το 2024 και συνεχίζει την πορεία του εκτός Ελλάδας, καθώς και το *«IT'S THE END OF THE AMUSEMENT PHASE»* της **Χαράς Κότσαλη**. Ο χορευτικός μαραθώνιος, που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο ODD του 2025, επιστρέφει στην Αθήνα για λίγες παραστάσεις, λίγο πριν από την εμφάνισή του στο Sadler's Wells του Λονδίνου, ως υποψήφιος για το BloomPrize, στο πλαίσιο του The Rose International Dance Prize 2027.

Σε διάφορους χώρους της Στέγης 3-7 Φεβρουαρίου

02-11

ΘΕΑΤΡΟ ΔΙΠΥΛΟΝ

Ομόνοια - μια μυθοπλασία

Ένα ατμοσφαιρικό αστικό θρίλερ, ανάμεσα στη μαύρη κωμωδία, την πολιτική σάτιρα και το ντοκιμαντέρ

Ένα βράδυ, ένας νέος άντρας ανακαλύπτει ένα πτώμα αγνώστων λοιπών στοιχείων στην περιοχή της Ομόνοιας. Το επόμενο πρωί, όταν διαπιστώνει ότι δεν υπάρχει καμία αναφορά στο περιστατικό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ή στις εφημερίδες, ξεκινά μια προσωπική αναζήτηση της αλήθειας, με απρόβλεπτες συνέπειες.

Οι **Ανέστης Αζάς**, **Πρόδρομος Τσινικόρης** και **Μιχάλης Πητίδης** δημιουργούν την παράσταση *«Ομόνοια – μια μυθοπλασία»*, ένα ατμοσφαιρικό αστικό θρίλερ σε σκηνοθεσία των δύο πρώτων, που παρουσιάζεται από το Εθνικό Θέατρο στο Θέατρο Δίπυλον.

Μέσα στο πολύβουο σκηνικό της πλατείας, ανάμεσα σε περαστικούς, εργαζόμενους, τουρίστες και επίδοξους influencers, ένας γνώριμος τόπος μετατρέπεται σε σκηνή εγκλήματος και σε αλληγορία για την πόλη και τη χώρα. Θεωρίες συνωμοσίας, ψευδείς ειδήσεις, τηλεοπτικά στούντιο και ζωντανές διαδικτυακές μεταδόσεις περιπλέκουν τα γεγονότα και διαμορφώνουν διαφορετικές εκδοχές της πραγματικότητας. Αντλώντας έμπνευση από πραγματικά περιστατικά και συνεντεύξεις, οι δημιουργοί συνδυάζουν τη μαύρη κωμωδία, την πολιτική σάτιρα και το ντοκιμαντέρ, συνθέτοντας μια φανταστική αλλά οικεία εικόνα της πιο εμβληματικής πλατείας της Αθήνας. Το έργο διερευνά πώς κατασκευάζονται οι εκδοχές των γεγονότων και πώς η παραπληροφόρηση μπορεί να περιπλέξει την αναζήτηση της αλήθειας.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΤΡΕΪΛΕΡ | © THE BOY/ΝΙΚΟΣ ΠΑΣΤΡΑΣ

Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00, Πέμπτη Παρασκευή & Σάββατο στις 20:30

Θέατρο Δίπυλον
Σαμουήλ Καλογήρου 2Αθήνα
2103230803

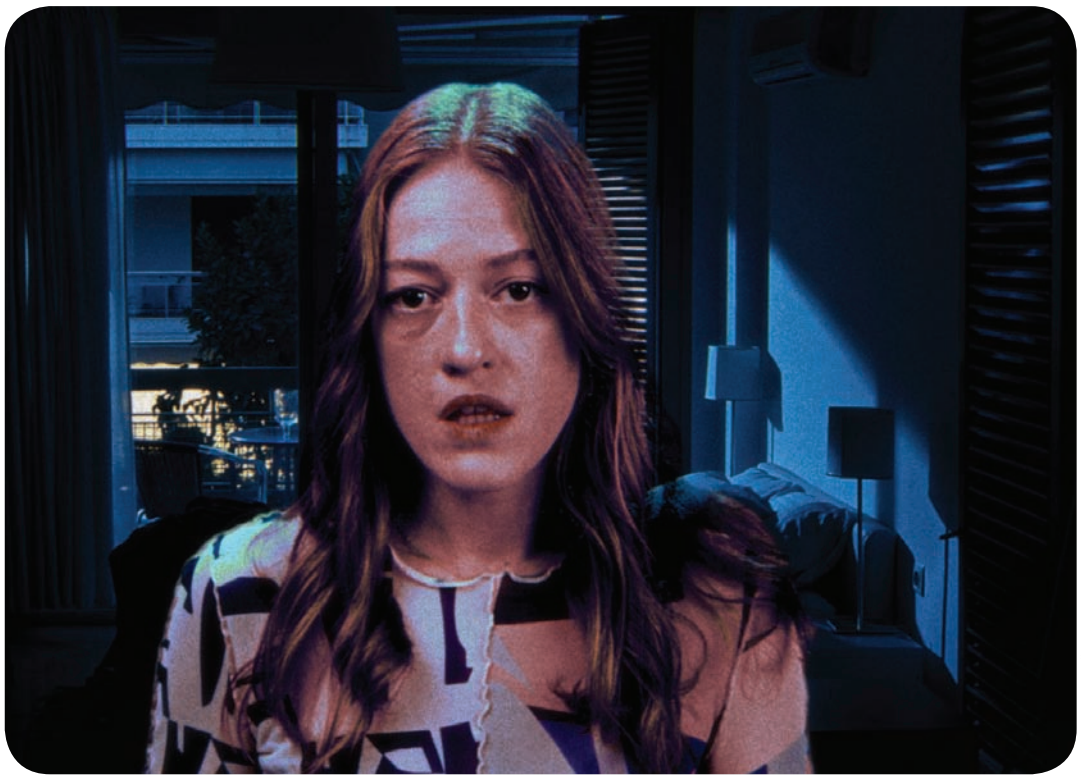

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΤΡΕΪΛΕΡ | © THE BOY/ΝΙΚΟΣ ΠΑΣΤΡΑΣ

Πρεμιέρα
10 Φεβρουαρίου
Παραστάσεις Τετάρτη, Πέμπτη Παρασκευή & Σάββατο στις 20:30 & Κυριακή στις 19:00

Θέατρο Δίπυλον
Σαμουήλ Καλογήρου 2, Αθήνα
2103230803

ΘΕΑΤΡΟ ΔΙΠΥΛΟΝ

Οιδίπους τύραννος

Η σκοτεινή διαδρομή προς την αυτογνωσία

Ο **Χάρης Φραγκούλης**, μαζί με ορισμένους από τους στενούς συνεργάτες της **ομάδας Kursk**, αναμετριέται με τον μύθο του Οιδίποδα, σε μια σκηνική ανάγνωση που προσεγγίζει τη σοφόκλεια τραγωδία ως μια βαθιά υπαρξιακή και σκοτεινά ποιητική διαδρομή αυτογνωσίας. Στη μετάφραση του Νίκου Α. Παναγιωτόπουλου, ο μύθος ζωντανεύει όχι ως αφήγηση της μοίρας, αλλά ως μια αγωνιώδης πορεία στην ανθρώπινη συνείδηση.

Στην πόλη έχει πέσει λοιμός. Ένας γέρος ανάβει ένα κερί, γονατίζει και προσπαθεί να προσευχηθεί, αλλά δεν θυμάται πώς. Πότε αρρωσταίνει μια πόλη; Και τι είναι αυτή η αρρώστια; Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, ο Οιδίποδας, ο χαρισματικός και φωτεινός νέος που έλυσε το αίνιγμα της Σφίγγας, πιστεύει πως γνωρίζει το αίνιγμα της δικής του νύχτας. Για να λύσει, όμως, το μεγαλύτερο αίνιγμα, πρέπει να περάσει μέσα από αυτήν και να αναμετρηθεί με το ερώτημα: ποιος είναι;

Κοιτάζοντας τον Οιδίποδα σε αυτή τη διαδρομή, ερχόμαστε αντιμέτωποι με τη δική μας νύχτα, αναζητώντας μια μικρή ελπίδα φωτός.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΤΡΕΪΛΕΡ | © THE BOY/ΝΙΚΟΣ ΠΑΣΤΡΑΣ

Πρεμιέρα
16 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη, Πέμπτη
Παρασκευή & Σάββατο στις 20:30
Κυριακή στις 19:00

Εθνικό Θέατρο, Κτίριο Τσίλερ, Νέα Σκηνή Νίκος Κούρκουλος
Αγίου Κωνσταντίνου 22-24, Αθήνα
2105288170, 2105288171

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Δράκουλας

Όταν το διαφορετικό απειλεί τις βεβαιότητες

Το μυθιστόρημα του Μπραμ Στόκερ ανεβαίνει σε σκηνοθεσία του **Κωνσταντίνου Ντέλλα**, με δραματουργική επεξεργασία του ίδιου και του **Δημοσθένη Παπαμάρκου**. Η παράσταση βασίζεται στην ιστορική μετάφραση του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, η οποία δημοσιεύτηκε το 1903 στην εφημερίδα *Το Νέον Άστυ*, με τίτλο *«Ο πύργος του Δράκουλα»*. Η παπαδιαμαντική γλώσσα συναντά τη γοτθική ατμόσφαιρα του πρωτοτύπου σε μια σκηνική σύνθεση που συνδυάζει σώματα και φωνές, ηχογραφημένο και ζωντανό λόγο, ανατολικές φόρμες και δυτικά γοτθικά στοιχεία, δημιουργώντας μια εμπειρία ανάμεσα στην οπτική και την ακουστική αίσθηση. Ο Κωνσταντίνος Ντέλλας, μαζί με μια ομάδα καλλιτεχνών, συνθέτει την ιστορία του Κόμη Δράκουλα μέσα από ημερολόγια, επιστολές, τηλεγραφήματα και δημοσιεύματα εφημερίδων.

Ο Δράκουλας, προσωποποίηση του απόλυτου κακού, ενσαρκώνει τον φόβο απέναντι στον Ξένο και σε ό,τι δεν χωρά στα καθιερωμένα κοινωνικά πλαίσια. Η εισβολή του στη Μεγάλη Βρετανία, τη μεγαλύτερη αποικιακή δύναμη της εποχής, αποκαλύπτει τις αντιφάσεις και την ευθραυστότητα ενός αυστηρά δομημένου συστήματος, θέτοντας υπό αμφισβήτηση τις κυρίαρχες αντιλήψεις γύρω από τη φυλή, το φύλο, την κοινωνική τάξη και τη σεξουαλικότητα. Στο τέλος της ιστορίας, το ξένο στοιχείο εκδιώκεται, ο Δράκουλας εξοντώνεται και οι διώκτες του επιστρέφουν στις προηγούμενες ζωές τους. Τι αποκαθίσταται, όμως, πραγματικά; Η επιστροφή στην κανονικότητα σηματοδοτεί την αποκατάσταση της τάξης ή την επαναφορά ενός κόσμου που εξακολουθεί να στηρίζεται στις ανισότητες; Το ερώτημα παραμένει ανοιχτό, φωτίζοντας τις βαθύτερες αγωνίες μιας κοινωνίας που επιχειρεί να ορίσει τα όρια του αποδεκτού και να αποκλείσει ό,τι τα απειλεί.

14-15

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Δεσποινὶς διευθυντὴς

Μια γυναίκα διευθύντρια σε έναν κόσμο φτιαγμένο από άνδρες

Ένα έργο με χαρακτηριστική διπλή ζωή, που γνώρισε επιτυχία τόσο στο θέατρο όσο και στον κινηματογράφο, επιστρέφει μέσα από μια σύγχρονη δραματουργική προσέγγιση. Η κωμωδία των **Ασημάκη Γιαλαμά** και **Γιάννη Πρετεντέρη**, σε σκηνοθεσία της **Αικατερίνης Παπαγεωργίου**, φωτίζει εκ νέου τα ζητήματα ταυτότητας, εξουσίας και κοινωνικών ρόλων, αναδεικνύοντας πόσο επίκαιρη παραμένει.

Στο επίκεντρο βρίσκεται μια γυναίκα που αναλαμβάνει διευθυντική θέση και κινείται ανάμεσα στην επαγγελματική της ταυτότητα, τις κοινωνικές προσδοκίες και την προσωπική της ζωή. Το προσωπείο και η πραγματική της ταυτότητα, οι συμβάσεις της εποχής και οι ισορροπίες που ανατρέπονται μέσα από τον έρωτα συνθέτουν μια κωμωδία που εξετάζει τη σχέση του προσωπικού με το κοινωνικό.

Με σεβασμό στον ρυθμό και το χιούμορ του πρωτοτύπου, η παράσταση θέτει ένα καίριο ερώτημα: ποια είναι η θέση της γυναίκας στον εργασιακό χώρο, όταν οι κανόνες του παιχνιδιού έχουν γραφτεί από άλλους; Μια κλασική κωμωδία που δεν ανήκει στο παρελθόν, αλλά μας κοιτάζει κατάματα στο παρόν.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΤΡΕΪΛΕΡ | © THE BOY/ΝΙΚΟΣ ΠΑΣΤΡΑΣ

Πρεμιέρα
17 Μαρτίου
Παραστάσεις Τετάρτη, Πέμπτη &
Παρασκευή στις 20:30
Κυριακή στις 19:00

Εθνικό Θέατρο, Κτίριο Τσίλερ, Νέα Σκηνή Νίκος Κούρκουλος
Αγίου Κωνσταντίνου 22-24
Αθήνα, *2105288170, 2105288171*

Οι 23 παραστάσεις που δίνουν ραντεβού στη Θεσσαλονίκη

Από το κλασικό στο σύγχρονο, με το βλέμμα σε όλες τις γενιές

ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

2315200200, ntng.gr

Αστέριος Πελτέκης

Το **Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος** υποδέχεται τη νέα θεατρική σεζόν με το κεντρικό σύνθημα ***«ΟΛΑ ΘΕΑΤΡΟ»***, συμπυκνώνοντας μια ολοκληρωμένη φιλοσοφία και πολιτιστική στρατηγική που θέτει στο επίκεντρο τον άνθρωπο, την κοινωνία και την καλλιτεχνική ανανέωση. Υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση του **Αστέριου Πελτέκη**, ο οργανισμός διαμορφώνει ένα πλουραλιστικό ρεπερτόριο που γεφυρώνει το κλασικό με το σύγχρονο, το εγχώριο με το διεθνές, και τη σκηνική πράξη με τον ζωντανό ιστό της πόλης. Με έμφαση στην προσβασιμότητα, τη συμπερίληψη και την ουσιαστική συνομιλία με τις νεότερες γενιές, το ΚΘΒΕ αναπτύσσει τις δράσεις του σε όλες τις ιστορικές του σκηνές, προσφέροντας στο κοινό μια γκάμα ποικίλων αισθητικών προτάσεων.

«Βυσσινόκηπος»

«Αυτή η νύχτα μένει»

16-38

Βασιλικό Θέατρο

Η σεζόν έχει ήδη ξεκινήσει με την επανάληψη του εμβληματικού *«Βυσσινόκηπου»* του Άντον Τσέχωφ, σε μετάφραση Δαυίδ Μαλτέζε και σκηνοθεσία **Αθανασίας Καραγιαννοπούλου**, ένα ποιητικό σχόλιο για το τέλος μιας εποχής. Ακολουθεί η μουσικοθεατρική παράσταση *«Αυτή η νύχτα μένει»*, για δεύτερη χρονιά, βασισμένη στο βιβλίο του Θάνου Αλεξανδρή, σε θεατρική απόδοση και σκηνοθεσία **Αστέριου Πελτέκη** και πρωτότυπη μουσική του **Σταμάτη Κραουνάκη**, μια ωδή στους ανθρώπους που έζησαν στα όρια *(πρεμιέρα 12 Δεκεμβρίου)*. Το χειμερινό πρόγραμμα εμπλουτίζεται με δύο μεγάλες νέες παραγωγές: *«Ο Μετρ και η Μαργαρίτα»* του Μιχαήλ Μπουλγκάκοφ, σε διασκευή Ντέγιαν Ντουκόφσκι και σκηνοθεσία **Σλόμπονταν Ουνκόφσκι**, ένα αριστούργημα της παγκόσμιας λογοτεχνίας, που ισορροπεί ανάμεσα στη σάτιρα και τη μεταφυσική *(πρεμιέρα: Φεβρουάριος 2027)*, καθώς και τον *«Ιούλιο Καίσαρα»* του Ουίλιαμ Σαίξπηρ, σε μετάφραση Κ. Καρθαίου και σκηνοθεσία **Γιάννη Κακλέα**, μια διεισδυτική ματιά στους μηχανισμούς της εξουσίας, της πολιτικής δολοφονίας και της χειραγώγησης του πλήθους *(πρεμιέρα: Απρίλιος 2027)*.

Θέατρο Εταιρειας Μακεδονικών Σπουδών

Εδώ η αυλαία σηκώνεται με τη δραματική μεταφορά του μυθιστορήματος *«Ήλιος με ξιφολόγχες»* του Γιώργου Σκαμπαρδώνη, σε σκηνοθεσία **Ελένης Ευθυμίου**, που ανασυνθέτει το πολιτιστικό μωσαϊκό της Θεσσαλονίκης *(πρεμιέρα 6 Νοεμβρίου)*. Τη σκυτάλη παίρνει η νέα παραγωγή *«Μικρά Αγγλία»* της Ιωάννας Καρυστιάνη, σε διασκευή Αντώνη Γαλέου, σκηνοθεσία **Τάσου Πυργιέρη** και μουσική **Γιώργου Ανδρέου**, μεταφέροντας στη σκηνή την ερωτική τραγωδία και την ατμόσφαιρα της Άνδρου του 1929 *(πρεμιέρα 19 Δεκεμβρίου)*. Παράλληλα, στη Θεσσαλονίκη ταξιδεύει το έργο της **Βίλιας Χατζοπούλου** *«Η μάνα μου με πέταξε στη θάλασσα»*, σε σκηνοθεσία της ίδιας και του **Θέμη Πάνου**, το οποίο θα παρουσιαστεί αρχικά στη Μονή Λαζαριστών *(25 Νοεμβρίου και για λίγες παραστάσεις)* κι έπειτα στο Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών *(πρεμιέρα Φεβρουάριος 2027)*. Πρόκειται για έναν εσωτερικό μονόλογο μιας δασκάλας που διορίζεται για πρώτη φορά το 1950 σ' ένα μονοθέσιο σχολείο των Κυκλάδων. Το ρεπερτόριο της σκηνής ολοκληρώνεται με τη *«Φόνισσα»* του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, σε θεατρική απόδοση και σκηνοθεσία **Αστέριου Πελτέκη**, με τη **Ρούλα Πατεράκη** στον ρόλο της Φραγκογιαννούς *(πρεμιέρα: Μάρτιος 2027)*, καθώς και τη νέα διεθνή παραγωγή *«Αναζητώντας τον Θεμιστοκλή»*, σε μετάφραση Αλέξη Τζίμα και σκηνοθεσία του **Πασκάλ Ραμπέρ,** μια παραβολή για την προδοσία και την εξορία *(πρεμιέρα: Μάιος 2027)*.

Φουαγιέ του Θεάτρου Εταιρειας Μακεδονικών Σπουδών

Η σεζόν εδώ έχει ξεκινήσει με την επανάληψη του *«Φακέλου Μέριλιν Μονρόε: Κωδικός Erase»* της Ροδής Στεφανίδου, σε σκηνοθεσία **Ένκε Φεζολλάρι**, μια συμπαραγωγή με την Πολιτεία Πολιτισμού. Το έργο αποκαλύπτει τις ευάλωτες πλευρές του χολιγουντιανού θρύλου. Ενώ έχει κάνει πρεμιέρα και η νέα παραγωγή *«Black Birthday»* του Κώστα Σταύρου, σε σκηνοθεσία **Νίκου Νικολάου**, μια γρήγορη και αιχμηρή μαύρη κωμωδία γύρω από τις ανθρώπινες ματαιώσεις και τις εμμονές. Στη συνέχεια παρουσιάζεται το παράλογο αριστούργημα *«Αμεντέ (ή πώς να το ξεφορτωθούμε)»* του Ευγένιου Ιονέσκο, σε σκηνοθεσία της **Έλενας Πέγκα** *(πρεμιέρα 4 Δεκεμβρίου)*. Ενώ την άνοιξη, η **Ρούλα Πατεράκη** σκηνοθετεί, ερμηνεύει και συνθέτει τη δραματουργία της παράστασης *«Ο ουρανός κατακόκκινος - Στο γαλαξία της Αναγνωστάκη»*, μια συμπαραγωγή με τα Αθηναϊκά Θέατρα, που επιχειρεί μια βαθιά κατάδυση στον συναισθηματικό κόσμο της Λούλας Αναγνωστάκη, με τη συνοδεία του μουσικού **Βάιου Πράπα** *(πρεμιέρα: Απρίλιος 2027)*.

«Ζορμπάς»

«Φάκελος Μέριλιν Μονρόε: Κωδικός Erase»

«Ήλιος με ξιφολόγχες»

«Το μισό του μηδέν»

Μονή Λαζαριστών Σκηνή Σωκράτης Καραντινός

Εδώ το κοινό έχει την ευκαιρία να παρακολουθήσει για δεύτερη χρονιά τον *«Ζορμπά»* του Νίκου Καζαντζάκη σε θεατρική διασκευή και σκηνοθεσία **Λευτέρη Γιοβανίδη**, μια σκηνική αναμέτρηση ανάμεσα στην πρακτική σοφία και τη θεωρητική σκέψη. Στην αρχή του νέου έτους κάνει πρεμιέρα *«Ο κύκλος με την κιμωλία»* του Μπέρτολτ Μπρεχτ, σε μετάφραση Γιώργου Δεπάστα και σκηνοθεσία **Κυριακής Σπανού**, ένα έργο που μελετά τις ταξικές αντιθέσεις και την ανάγκη αναδόμησης του κόσμου *(πρεμιέρα: 1 Ιανουαρίου 2027)* . Το πρόγραμμα της σκηνής συμπληρώνεται από τη *«Ραψωδία Ω» από την «Ιλιάδα»* του Ομήρου, μετάφραση Δ. Ν. Μαρωνίτη και σκηνοθεσία **Δαμιανού Κωνσταντινίδη**, εστιάζοντας στην κορυφαία συνάντηση Πρίαμου και Αχιλλέα *(πρεμιέρα: Μάρτιος 2027)*, καθώς και από το τελευταίο, υπερρεαλιστικό και ανολοκλήρωτο έργο του Λουίτζι Πιραντέλο *«Οι γίγαντες του βουνού»*, σε μετάφραση, σκηνοθεσία και μουσική επιμέλεια **Ευδόκιμου Τσολακίδη** *(πρεμιέρα: Μάιος 2027)*.

Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών

Η σεζόν άνοιξε με το νέο έργο του Μηνά Βιντιάδη *«Το μισό του μηδέν»*, σε σκηνοθεσία **Γιώργου Κιουρτσίδη**, μια παράσταση για τα όρια ανάμεσα στη φαντασία και την πραγματικότητα. Ακολουθεί το *«Αράφ»* του Γιάννη Τσίρου, σε σκηνοθεσία **Βίλιας Χατζοπούλου**, μια αλληγορία για τη μετανάστευση και τη διαχείριση των προσφυγικών ροών στο Αιγαίο *(πρεμιέρα: Ιανουάριος 2027)*. Στη συνέχεια παρουσιάζεται *«Ο πατέρας»* του Αύγουστου Στρίντμπεργκ, σε μετάφραση Νίκου Γκάτσου και σκηνοθεσία **Πέρη Μιχαηλίδη**, αναδεικνύοντας τις ψυχολογικές συγκρούσεις των δύο φύλων *(πρεμιέρα: Μάρτιος 2027)*, ενώ η σεζόν ολοκληρώνεται με το έργο του Χριστόφορου Χριστοφή *«Το τέλος του μοναχικού διαβάτη»*, σε σκηνοθεσία **Αντώνη Αντωνάκου**, μια στοχαστική διαδρομή πάνω στη συλλογική μνήμη, την ταυτότητα και τις ιστορικές μεταλλάξεις της Ευρώπης *(πρεμιέρα: Απρίλιος 2027)*.

Η Παιδική και Εφηβική Σκηνή

Στην Παιδική Σκηνή στο Βασιλικό Θέατρο παρουσιάζεται η νέα παραγωγή *«Τζιτζιμιτζιχοτζιριά»* της **Στέλλας Μιχαηλίδου**, σε δική της σκηνοθεσία, μια τρυφερή ιστορία που εντάσσεται στο παράλληλο πρόγραμμα των Δημητρίων και προβάλλει την ειρηνική συνύπαρξη, την αλληλεγγύη και τη δύναμη του παιχνιδιού. Τέλος, στην Εφηβική και Νεανική Σκηνή στη Σκηνή Σωκράτης Καραντινός της Μονής Λαζαριστών παρουσιάζεται η παραγωγή *«Αντιγόνη Rex»* της Λίντσεϊ Πράις, σε μετάφραση Δανάης Σταματοπούλου και σκηνοθεσία-δραματουργική επεξεργασία **Λευτέρη Πλασκοβίτη**, προσφέροντας στους μαθητές δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης μια αφορμή για γόνιμο προβληματισμό πάνω στα όρια της ατομικής συνείδησης, τους νόμους της πολιτείας και την προσωπική ελευθερία *(πρεμιέρα 19 Νοεμβρίου)*.

«Τζιτζιμιτζιχοτζιριά»

Αθανασία Καραγιαννοπούλου

Γιάννης Κακλέας

Τάσος Πυργιέρης

Βίλια Χατζοπούλου

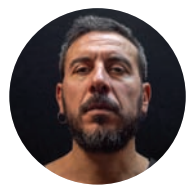

Ένκε Φεζολλάρι

Νίκος Νικολάου

Στέλλα Μιχαηλίδου

Σλόμπονταν Ουνκόφσκι

Ελένη Ευθυμίου

Πασκάλ Ραμπέρ

Θέμης Πάνου

Έλενα Πέγκα

Ρούλα Πατεράκη

Δαμιανός Κωνσταντινίδης

Ευδόκιμος Τσολακίδης

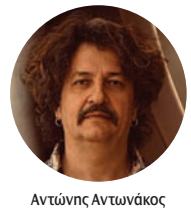

Αντώνης Αντωνάκος

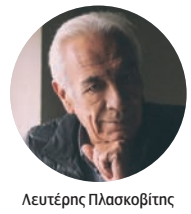

Λευτέρης Πλασκοβίτης

Λευτέρης Γιοβανίδης

Κυριακή Σπανού

Γιώργος Κιουρτσίδης

Πέρης Μιχαηλίδης

Στέλλα Μιχαηλίδου

ΘΕΑ
ΤΡΟ

12 παραστάσεις που αξίζει να βάλεις στην ατζέντα σου

Έργα μεγάλων συγγραφέων, δυνατές ερμηνείες, αστυνομικά αινίγματα, οικογενειακές ιστορίες και κωμωδίες που ανατρέπουν τα δεδομένα

Θέατρο Άθενς Μπρόντγουαιη Αγίου Μελετίου 61 (Στοά Λάλη), Κυψέλη, *2110125784* • **Θέατρο Αλάμπρα** Στουρνάρη 53, Αθήνα, *2105220120* • **Θέατρο Αλκυονίς** Ιουλιανού 42, Αθήνα, *2108828100* • **Θέατρο Βεάκη** Στουρνάρη 32, Αθήνα, *2105223522* • **Θέατρο Βέμπο** Καρόλου 18, Μεταξουργείο, Αθήνα, *2105229519*

Οι θεατρικές επιχειρήσεις Τάγαρη παρουσιάζουν

Έγκλημα στο Νείλο

© ΓΚΕΑΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Πρεμιέρα
5 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις
Παρασκευή στις 21.00
Σάββατο 18.00 & 21.00 και
Κυριακή στις 17.00 & 20.00
Θέατρο Άθενς Μπρόντγουαιη

Έγκλημα στο Νείλο

Με την αύρα των ταξιδιών της Άγκαθα Κρίστι και το μυστήριο της Ανατολής, το θρυλικό αστυνομικό αριστούργημα παίρνει σάρκα και οστά σε μια μεγάλη υπερπαραγωγή. Ο **Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης** σκηνοθετεί τη νέα θεατρική διασκευή του Κεν Λούντβιχ, σε μετάφραση του **Αντώνη Γαλέου**, εγκαινιάζοντας τον ιστορικό χώρο του πρώην κινηματογράφου Μπρόντγουαιη, που μεταμορφώνεται στο σύγχρονο Θέατρο Άθενς Μπρόντγουαιη. Η ιστορία μάς μεταφέρει σε μια πολυτελή κρουαζιέρα κάτω από τον αιγυπτιακό ήλιο, όπου το ειδυλλιακό ταξίδι του μέλιτος μιας πλούσιας κληρονόμου διακόπτεται από έναν φόνο. Ο εμβληματικός ντετέκτιβ Ηρακλής Πουαρό καλείται να ξετυλίξει το κουβάρι των ψεμάτων και της ζήλιας ανάμεσα σε επιβάτες που όλοι, ανεξαιρέτως, είναι ύποπτοι. Με γρήγορο ρυθμό, χιούμορ και ατμόσφαιρα θρίλερ, η παράσταση πλαισιώνεται από τη ζωντανή ορχήστρα και την πρωτότυπη μουσική του **Μίνου Μάτσα**, τα εντυπωσιακά σκηνικά του **Πάρι Μέξη** και τα περίτεχνα κοστούμια εποχής της **Ηλένιας Δουλαδίρη**. Φωτισμοί **Περικλής Μαθιέλλης** και κινησιολογία **Ανναμ Μάγκου**. Παίζουν οι **Ιεροκλής Μιχαηλίδης**, **Αντώνης Καφετζόπουλος**, **Ελισάβετ Μουτάφη**, **Μάξιμος Μουμούρης**, **Αναστασία Παντούση**, **Κατερίνα Μισιχρόνη**, **Ρένος Ρώτας**, **Μενέλαος Χαζαράκης**, **Βαγγέλης Δαούσης**, **Χριστίνα Δενδρινού** και **Ινώ Πικιώνη**.

Άλεξ/ Αλέξανδρος – Μια μικρή ιστορία για τη βία

Μια σκηνική άσκηση μνήμης που επιχειρεί να φωτίσει τις αθέατες πλευρές της νεανικής βίας και της συλλογικής ευθύνης. Η **Λητώ Τριανταφυλλίδου** και ο Πάνος Βλάχος συνθέτουν ένα έργο εμπνευσμένο από την αινιγματική εξαφάνιση ενός αγοριού σε μια μικρή επαρχιακή πόλη. Χρόνια μετά, ένας ενήλικας επιστρέφει στον τόπο του συμβάντος, επιχειρώντας να ανασυνθέσει τα γεγονότα μέσα από ανακρίσεις, παιχνίδια και θραύσματα μνήμης. Ο Πάνος Βλάχος μεταμορφώνεται διαδοχικά στις ενήλικες φιγούρες της τοπικής κοινωνίας, ενώ δίπλα του πέντε ανήλικοι ερμηνευτές εναλλάσσονται στους ρόλους των θυμάτων, των θυτών και των μαρτύρων. Το έργο ξεπερνά τα όρια ενός μεμονωμένου περιστατικού σχολικού εκφοβισμού, εξετάζοντας πώς οι κοινωνικές δομές εκπαιδεύουν τα αγόρια στη βία και την επιβολή. Παίζουν οι **Πάνος Βλάχος** και οι ανήλικοι ερμηνευτές (διπλή διανομή) **Χριστόφορος Καρδαχάκης**, **Μάρκος Ηλίας Λογοθέτης**, **Μάριος Λούντζης**, **Δημήτρης Μακρόπουλος**, **Αντώνης Μαργαρίτης**, **Στέφανος Πελεκάνος**, **Γιάννης Πολιάς**, **Ιάσονας Ρούσσος**, **Νίκος Σκλάβος** και **Αριστείδης Χαμηλάκης.**

Αλέξανδρος – Μια μικρή ιστορία για τη βία

© ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΠΥΡΟΥ

Πρεμιέρα
7 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Τετάρτη στις19:00
Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

© ΓΚΕΑΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00
Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Θέατρο Αλκυονίς

Ο έμπορος της Βενετίας

Στη Βενετία του πλούτου και των κοινωνικών αντιθέσεων, ο **Γιάννης Μπέζος** σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί σε μια από τις πιο ενδιαφέρουσες μαύρες κωμωδίες του Σαίξπηρ. Στην απόδοση του **Άκη Δήμου**, το κείμενο συνομιλεί με το σήμερα, παρακολουθώντας μια αδιανόητη συμφωνία ανάμεσα στον έμπορο Αντόνιο και τον τοκογλύφο Σάιλοκ. Όταν το δάνειο για χάρη της φιλίας αδυνατεί να αποπληρωθεί, ο σκληρός όρος για μια λίβρα σάρκας φέρνει τους ήρωες αντιμέτωπους με τα όρια του νόμου, της ηθικής και της εκδίκησης. Η παράσταση αναδεικνύει το διαχρονικό ερώτημα: μπορεί να υπάρξει δικαιοσύνη χωρίς ανθρωπιά; Τον ατμοσφαιρικό κόσμο της παράστασης ντύνει μουσικά ο **Κωστής Μαραβέγιας**. Παίζουν οι **Γιάννης Μπέζος**, **Φαίη Ξυλά**, **Τάσος Γιαννόπουλος**, **Γιάννης Στόλλας**, **Αλμπέρτο Φάις**, **Λήδα Καπνά**, **Σταύρος Μαρκάλας**, **Ιωάννης Απέργης**, **Παναγιώτης Γουρζουλίδης**, **Ηρακλής Κρομμύδας**, **Θράσος Σταθόπουλος** και **Στελίνα Καρασαββίδου.** Σκηνικά **Γιώργος Γαβαλάς**, κοστούμια **Κατερίνα Παπανικολάου**, κίνηση **Σεσίλ Μικρούτσικου** και φωτισμοί **Νίκος Βλασόπουλος**.

• **Θέατρο Ζίνα** Λεωφ. Αλεξάνδρας 74, Αθήνα, *2106424414* • **Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης** Πειραιώς 206, Ταύρος, *2103418550*
• **Θέατρο Πόλη - Δάνης Κατρανίδης** Φωκαίας 4 & Αριστοτέλους 87, Πλ. Βικτωρίας, *2111828200* • **Θέατρο Προσκήνιο** Καπνοκοπτηρίου 8, Αθήνα, *2108256838*

Άμλετ

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Πρεμιέρα
19 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις
Τετάρτη στις 19:00
Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Βεάκη

Άμλετ

Σε μια εποχή που ο κόσμος μοιάζει να χάνει τον προσανατολισμό του, ο *«Άμλετ»* του Ουίλιαμ Σαίξπηρ, σε μετάφραση του **Γιώργου Χειμωνά**, επιστρέφει στη σκηνή με μια ιδιαίτερη και τολμηρή ματιά. Ο **Δημήτρης Καραντζάς** συναντά τη **Στεφανία Γουλιώτη**, η οποία αναλαμβάνει τον εμβληματικό ομώνυμο ρόλο, δίνοντας μια φρέσκια, γυναικεία ερμηνευτική φωνή στον νεαρό στοχαστή. Η παράσταση τοποθετείται στη «σαπισμένη Δανία», μια αλληγορία για τη δική μας ρευστή πραγματικότητα, όπου ο Άμλετ καλείται να εκδικηθεί τον θάνατο του πατέρα του. Στην πορεία αυτή έρχεται αντιμέτωπος με ένα πανίσχυρο σύστημα εξουσίας που επιχειρεί να καταβροχθίσει την ατομικότητα και τη σκέψη. Η σκηνοθεσία προτείνει τον στοχασμό ως την τελευταία ίσως παρηγοριά της ανθρωπότητας, μετατρέποντας τη σαιξπηρική τραγωδία σε ένα εσωτερικό ταξίδι αναζήτησης της αλήθειας και της υπαρξιακής ταυτότητας. Το ατμοσφαιρικό σύμπαν συμπληρώνουν η κίνηση του **Τάσου Καραχάλιου**, τα σκηνικά της **Μαρίας Πανουργιά**, τα κοστούμια της **Ιωάννας Τσάμη** και η μουσική του **Δημήτρη Καμαρωτού**. Μαζί με τη **Στεφανία Γουλιώτη** παίζουν οι **Φιντέλ Ταλαμπούκας**, **Θεοδώρα Τζήμου**, **Νατάσα Εξηνταβελώνη**, **Συμεών Τσακίρης**, **Θανάσης Ραφτόπουλος**, **Νίκος Μήλιας**, **Νίκος Κουσούλης**, **Γρηγόρης Μπαλλάς**, **Μιχάλης Αναγνώστου**, **Πασχάλης Τερζής** και **Μιχάλης Ψαλίδας**. Φωτισμοί **Ελίζα Αλεξανδροπούλου.**

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 19:00
Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:15
Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Προσκήνιο

Ρομπέρτο Τσούκκο

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Ρομπέρτο Τσούκκο

Ένας σύγχρονος αστικός μύθος για τα όρια της προσωπικής ελευθερίας και τα αδιέξοδα της κοινωνίας. Ο **Δημήτρης Καραντζάς** ανεβάζει το τελευταίο έργο του Μπερνάρ-Μαρί Κολτές, σε μετάφραση **Δημήτρη Δημητριάδη**, παρουσιάζοντας μια σκοτεινή αλληγορία. Ο κεντρικός ήρωας, εμπνευσμένος από την πραγματική ιστορία ενός Ιταλού σίριαλ κίλερ, σκοτώνει τους γονείς του και δραπετεύει. Περιπλανιέται σε μια πόλη-φυλακή, όπου κανείς δεν έχει ονοματεπώνυμο παρά μόνο εκείνος. Ενώ οι γύρω του έχουν ιδιότητες (π.χ. κόρη, αδερφή κ.ά.), εκείνος κινείται στην πόλη σαν ένα φάντασμα που προκαλεί φόβο αλλά και μια παράδοξη έλξη στους γύρω του. Κι έτσι, ενώ η καταδίωξη συνεχίζεται, ο ήρωας αποκτά μυθικές διαστάσεις, με κορύφωση τη σύλληψή του και την ανάληψή του στον ήλιο. Η σκηνοθεσία αναδεικνύει την ποιητικότητα του κειμένου και το υπαρξιακό αδιέξοδο μιας αποσυντεθειμένης εποχής. Παίζουν οι **Δημήτρης Καπουράνης**, **Μανώλης Μαυρομματάκης**, **Άννα Καλαϊτζίδου**, **Δήμητρα Βλαγκοπούλου**, **Μιχάλης Τιτόπουλος**, **Ιωάννα Δεμερτζίδου**, **Μπάμπης Αλεφάντης** και **Βασίλης Ζαφειρόπουλος**. Σκηνικά **Μαρία Πανουργιά,** κοστούμια **Ιωάννα Τσάμη** και κίνηση **Τάσος Καραχάλιος**. Μουσική **Γιώργος Ραμαντάνης** και φωτισμοί **Δημήτρης Κασιμάτης.**

Cleansed

Cleansed

Επιστρέφει για δεύτερη σεζόν το καθηλωτικό έργο της Σάρα Κέιν σε μετάφραση του **Αντώνη Γαλέου**. Ο **Δημήτρης Καραντζάς** σκηνοθετεί μια βαθιά σωματική παράσταση, που λειτουργεί ως μανιφέστο υπέρ της ανθρώπινης υπόστασης. Γραμμένο το 1998, το κείμενο τοποθετείται σε ένα πανεπιστημιακό ίδρυμα υπό τη σκληρή εξουσία του Τίνκερ, όπου έξι ήρωες προσπαθούν να διεκδικήσουν την αγάπη και την ελεύθερη βούλησή τους. Μέσα από 20 σύντομες σκηνές, οι χαρακτήρες υποβάλλονται σε οριακές δοκιμασίες, σε μια κοινωνία που επιχειρεί να «καθαρίσει» ό,τι ξεφεύγει από τους κανόνες της. Σε μια εποχή που ο πόλεμος, ο φασισμός και ο συντηρητισμός επανέρχονται με ανησυχητική ένταση, το έργο, που εξακολουθεί να σοκάρει, μοιάζει πιο επίκαιρο από ποτέ. Η παράσταση περιέχει σκηνές βίας και σεξουαλικής αναπαράστασης και είναι αυστηρώς ακατάλληλη για ανηλίκους. Παίζουν οι **Χρήστος Λούλης**, **Μαίρη Μηνά**, **Δημήτρης Καπουράνης**, **Νατάσα Εξηνταβελώνη**, **Γιώργος Ζυγούρης**, **Νικολάκης Ζεγκίνογλου** και **Θανάσης Ραφτόπουλος**. Σκηνικά **Εύα Μανιδάκη** και κοστούμια **Ιωάννα Τσάμη.** Κίνηση **Τάσος Καραχάλιος**, μουσική **Γιώργος Ραμαντάνης** και φωτισμοί **Ελίζα Αλεξανδροπούλου.**

Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη
στις 20:30
Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

ΘΕΑΤΡΟ

Breaking God

Όταν τα νούμερα δημοτικότητας πέφτουν και το engagement χρειάζεται επειγόντως ενίσχυση, ο Θεός αποφασίζει ότι ήρθε η ώρα για ένα ολικό rebranding. Σατιρίζοντας τη μανία των social media, ο **Λάκης Λαζόπουλος** υπογράφει μια σύγχρονη κωμωδία, στην οποία πρωταγωνιστεί ο Φάνης Μουρατίδης, που αναλαμβάνει και τη σκηνοθεσία. Στην προσπάθεια του Θεού να ξεκινήσει μια παγκόσμια περιοδεία αναζητώντας celebrities αντί για προφήτες, ένα ατύχημα τον φέρνει στην Ελλάδα. Εκεί, ανάμεσα στις ψευδείς ειδήσεις και τις αυταπάτες της εποχής, δεν έρχεται για να δώσει έτοιμες απαντήσεις, αλλά για να θέσει καίριες ερωτήσεις. Μια παράσταση γεμάτη αυτοσαρκασμό, που γελάει με όσα μας χωρίζουν και υπενθυμίζει τη χαρά της ουσιαστικής ανθρώπινης επαφής. Γιατί, αν είναι να γίνει η Δευτέρα Παρουσία, καλό είναι να έχουμε κλείσει θέση… Παίζουν οι **Φάνης Μουρατίδης**, **Μάριος Πετκίδης** και **Κωνσταντίνος Μπεφάνης**. Μουσική επιμέλεια **Ηλίας Παπαχαραλάμπους** και φωτισμοί **Περικλής Μαθιέλλης**.

Breaking God

Παραστάσεις
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 18.00 & 20.30
Θέατρο Αλάμπρα

Το μυστήριο της Ίρμα Βεπ

Ο λόρδος Έντγκαρ, παθιασμένος με την αιγυπτιολογία, μετά τον θάνατο της πρώτης του γυναίκας, Ίρμας Βεπ, εγκαθίσταται ξανά στην απομονωμένη έπαυλή του μαζί με τη δεύτερη σύζυγό του, Ίνιντ. Εκείνη προσπαθεί να προσαρμοστεί, όμως σύντομα αρχίζει να αισθάνεται πως η νεκρή προκάτοχός της εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί. Η απολαυστική κωμωδία του Τσαρλς Λάντλαμ ανεβαίνει σε νέα μετάφραση και σκηνοθεσία του **Γιάννη Καλαβριανού**, φέρνοντας για πρώτη φορά στην Ελλάδα δύο γυναίκες στους πρωταγωνιστικούς ρόλους. Στοιχειωμένοι πύργοι και καλά κρυμμένα βικτοριανά μυστικά συνθέτουν μια ιστορία που κινείται ανάμεσα στο μυστήριο και την κωμωδία. Δύο ηθοποιοί, η **Μαρία Κίτσου** και η **Έλενα Χαραλαμπούδη**, αναλαμβάνουν να ενσαρκώσουν οκτώ διαφορετικούς χαρακτήρες, αλλάζοντας ρόλους και κοστούμια. Βαμπίρ, ευγενείς, μούμιες, υπηρέτριες και λυκάνθρωποι περνούν από τη σκηνή, καθώς η δράση διαδέχεται την έκπληξη. Σκηνικά **Εύα Μανιδάκη**, κοστούμια **Βάνα Γιαννούλα** και μουσική **Άγγελος Τριανταφύλλου**.

Πρεμιέρα
18 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις
Τετάρτη & Κυριακή στις 19:30
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Θέατρο Ζίνα

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Το μυστήριο της Ίρμα Βεπ

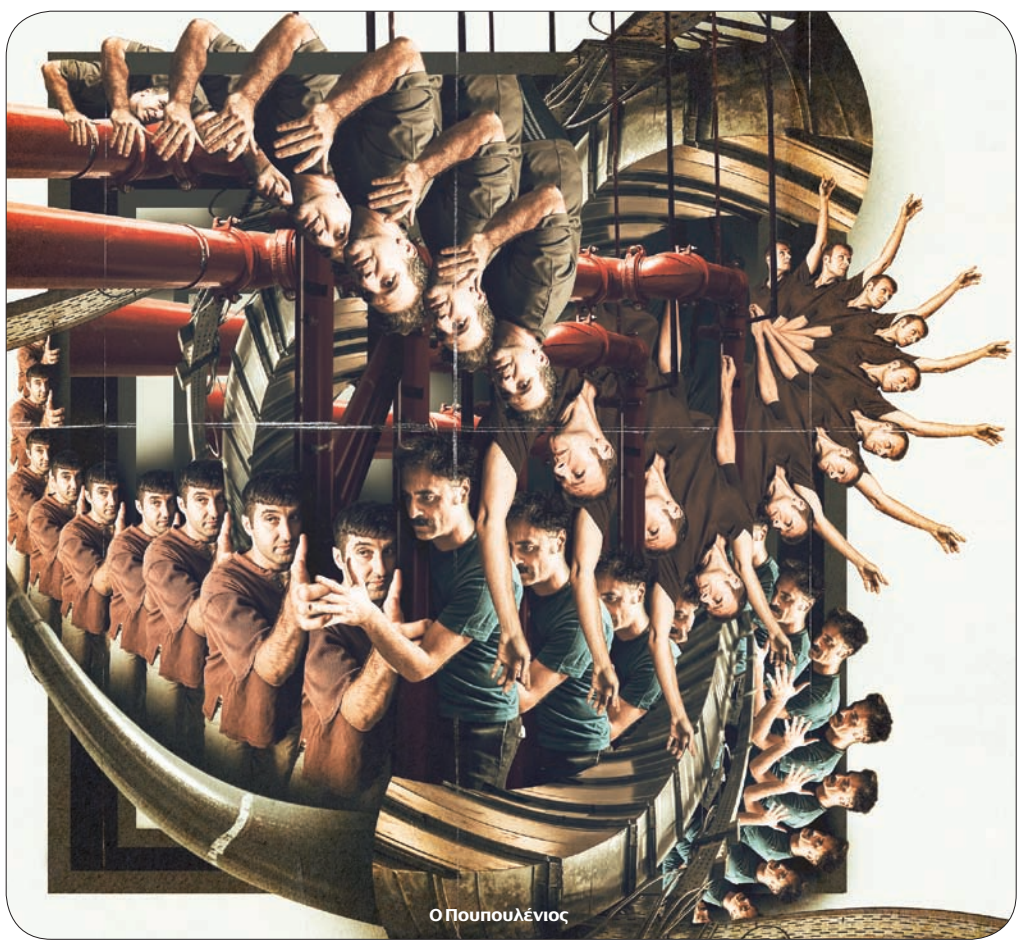

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Ο Πουπουλένιος

Ο Πουπουλένιος

Σχεδόν είκοσι χρόνια μετά την πρώτη του παρουσίαση στην Ελλάδα, το σκοτεινό διαμάντι του Μάρτιν ΜακΝτόνα επιστρέφει πιο επίκαιρο από ποτέ. Η **Σοφία Πάσχου** σκηνοθετεί την παράσταση στον ατμοσφαιρικό, ειδικά διαμορφωμένο υπόγειο χώρο του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, καθοδηγώντας τέσσερις ερμηνευτές σε μια διαδρομή γεμάτη δύσκολα ερωτήματα. Ο ***«Πουπουλένιος»*** μιλά για την παιδική ηλικία, την κακοποίηση και τους μηχανισμούς της εξουσίας. Οι ιστορίες του γίνονται ένας τρόπος διαχείρισης της οδυνηρής πραγματικότητας. Η σημασία του έργου βρίσκεται στην ικανότητά του να μας φέρνει αντιμέτωπους με όσα συχνά επιλέγουμε να αγνοούμε, αλλά και να αναδεικνύει την αφήγηση ως μέσο κατανόησης και επιβίωσης. Ακόμη και στις πιο σκοτεινές συνθήκες, η ανάγκη να ειπωθεί μια ιστορία παραμένει ζωντανή, προσφέροντάς μας τη δυνατότητα να επεξεργαστούμε όσα μας έχουν σημαδέψει. Παίζουν οι **Αινείας Τσαμάτης**, **Γιώργος Ζυγούρης**, **Κωνσταντίνος Μαυρόπουλος** και **Χρήστος Κοντογεώργης**.

Πρεμιέρα
27 Νοεμβρίου 2026
Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ

45-50

Ένα από τα σημαντικότερα έργα του σύγχρονου θεάτρου ανεβαίνει για δεύτερη σεζόν, σε σκηνοθεσία **Σωτήρη Τσαφούλια**. Μια φαινομενικά συνηθισμένη βραδιά παίρνει απρόβλεπτη τροπή όταν ένα νεαρό ζευγάρι επισκέπτεται ένα παντρεμένο ζευγάρι μεγαλύτερης ηλικίας. Καθώς η νύχτα προχωρά, οι συζητήσεις μετατρέπονται σε μια σκληρή αναμέτρηση και οι ήρωες έρχονται αντιμέτωποι με όσα κρύβουν. Παιχνίδια εξουσίας, προσωπικές αντιφάσεις και ανεκπλήρωτες προσδοκίες συνθέτουν ένα σκηνικό διαρκούς έντασης. Ο Σωτήρης Τσαφούλιας προσεγγίζει το έργο του Έντουαρντ Άλμπι, σε μετάφραση **Τζένης Μαστοράκη,** ως μια ψυχολογική μονομαχία στην οποία οι χαρακτήρες κατασκευάζουν και ανατρέπουν τις δικές τους αλήθειες, προσπαθώντας να προστατευτούν από μια πραγματικότητα που δυσκολεύονται να αποδεχτούν. Ο **Βλαδίμηρος Κυριακίδης** και η **Έφη Μουρίκη** πρωταγωνιστούν, με τον **Σπύρο Σταμούλη** και την **Ελεάνα Στραβοδήμου** να συμπληρώνουν την τετραμελή διανομή. Σκηνικά **Μαίρη Τσαγκάρη**, κοστούμια **Ντένη Βαχλιώτη**. Μουσική **Ted Regklis** και φωτισμοί **Σωτήρης Τσαφούλιας**, **Έλενα Πετροπούλου**.

Παραστάσεις
Τετάρτη & Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 19:30
Θέατρο Ζίνα

Οικογένεια Άνταμς

Η πιο αλλόκοτη οικογένεια του παγκόσμιου θεάτρου επιστρέφει για δεύτερη σεζόν. Το πολυβραβευμένο μιούζικαλ των Μάρσαλ Μπρίκμαν και Ρικ Έλις, με τη μουσική του **Άντριου Λίπα**, παρουσιάζεται σε σκηνοθεσία και απόδοση της **Θέμιδας Μαρσέλλου**. Η ιστορία, που ξεκίνησε ως κόμικς και κατέκτησε την τηλεόραση και τον κινηματογράφο, ζωντανεύει με έναν ανανεωμένο θίασο. Στον σκοτεινά γοητευτικό κόσμο των Άνταμς, οι οικογενειακές σχέσεις, οι έρωτες και οι ανατροπές αποκτούν τη δική τους, εντελώς ασυνήθιστη διάσταση. Η ιστορία της Γουένσντεϊ, που ερωτεύεται ένα αγόρι από μια απολύτως συμβατική οικογένεια, φέρνει τις δύο πλευρές αντιμέτωπες, με απρόβλεπτες και ξεκαρδιστικές συνέπειες. Τραγούδια, χορευτικά και κωμικές καταστάσεις συνθέτουν μια θεατρική εμπειρία που ανατρέπει όσα θεωρούμε φυσιολογικά για την οικογένεια. Παίζουν οι **Νίκος Μουτσινάς**, **Μαρία Σολωμού**, **Παρθένα Χοροζίδου**, **Σταύρος Νικολαΐδης**, **Βαγγέλης Κακουριώτης** κ.ά. Στον ρόλο της Γουένσντεϊ η **Αλεξάνδρα Σιέτη**. Μουσική δ/νση **Νικόλας Γουάστωρ**, φωνητική διδασκαλία **Βασίλης Αλεβίζος**, χορογραφία **Άννα Αθανασιάδη**, σκηνικά **Μαίρη Τσαγκάρη**, κοστούμια **Παναγιώτα Κοκκορού** και φωτισμοί **Περικλής Μαθιέλλης.**

Παραστάσεις
Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 17:15 & 21.00, Κυριακή στις 17:00 & 20:00
Θέατρο Βέμπο

Οικογένεια Άνταμς

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Οικογένεια Τσεκμέ

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Οικογένεια Τσεκμέ

Η πιο ανατρεπτική θεατρική οικογένεια επιστρέφει για δεύτερη χρονιά. Ο Σάκης, η Ρόζα και ο Στέλιος, ξαδέρφια του διαβόητου Τάκη Τσεκμέ, μαζί με τη Νάνσυ, την Κική και τον Παρασκευά, υποδέχονται έναν Ισπανό τουρίστα, ο οποίος έτσι γνωρίζει τι σημαίνει ελληνική φιλοξενία. Η επίσκεψή του, ωστόσο, εξελίσσεται σε μια περιπέτεια με απρόβλεπτες συνέπειες. Μια σπάνια ποικιλία χόρτου, ένα στριπτιζάδικο στην Κινέττα, η τραπ μουσική, ένας παπαγάλος που λέει τα δικά του κι ένα ξεκαρδιστικό έγκλημα συνθέτουν ένα σκηνικό απόλυτου χάους. Με άλλα λόγια, η ελληνική οικογένεια στα χειρότερά της, με τα μυστικά της να τροφοδοτούν διαρκώς το γέλιο. Ο **Τόλης Παπαδημητρίου** υπογράφει το κείμενο και τη σκηνοθεσία, ενώ πρωταγωνιστεί μαζί με ακόμη έξι ηθοποιούς. Παίζουν οι **Τόλης Παπαδημητρίου**, **Πηνελόπη Πλάκα**, **Ηλιάνα Γαϊτάνη**, **Αντώνης Καλομοιράκης**, **Άννη Θεοχάρη**, **Χρήστος Πούλος-Ρένεσης** και **Αντώνης Στάμος** (στον ρόλο του Πίπα Καλιέντε). Σκηνικά **Λία Ασβεστά**, φωτισμοί **Περικλής Μαθιέλλης** και κοστούμια **Ελένη Σκιρτοπούλου**.

Πρεμιέρα
19 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Πόλη - Δάνης Κατρανίδης

ΘΕΑ ΤΡΟ

Από το Σύνταγμα και την Πλάκα, μέχρι την Αλεξάνδρας, 21 παραστάσεις που περιμένουν

Κλασικά έργα, πολιτικά θρίλερ, γαλλικές κωμωδίες και σύγχρονες ιστορίες σε δέκα θεατρικές σκηνές της Αθήνας.

Ακριβοί μας γονείς

Η γαλλική κωμωδία των Αρμέλ και Εμανουέλ Πατρόν, έρχεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, σε σκηνοθεσία του **Προμηθέα Αλειφερόπουλου** και απόδοση του **Θοδωρή Πετρόπουλου**. Ένα αγαπημένο ζευγάρι συνταξιούχων καθηγητών (**Χρήστος Χατζηπαναγιώτης**, **Ελένη Κούρκουλα**) καλεί επειγόντως τα τρία παιδιά του (**Κώστας Βασαρδάνης**, **Άλκης Μπακογιάννης**, **Άννα Λουιζίδη**) στο εξοχικό τους σπίτι, προκαλώντας τους πανικό. Ενώ εκείνα καταφτάνουν έτοιμα να ακούσουν κακά νέα, οι γονείς τούς ανακοινώνουν ότι θέλουν να πραγματοποιήσουν το μεγάλο τους όνειρο. Το έργο εξετάζει, με χιούμορ και αιχμηρότητα, τα όρια της οικογενειακής στήριξης, τις θυσίες και τον τρόπο που καταρρέουν οι αξίες.

Παραστάσεις Τετάρτη στις 20:00
Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 18:00
Θέατρο Εμπορικόν
Σαρρή 11, Ψυρρή, *2111000365*

Οι δίκαιοι

Βασισμένο σε πραγματικά ιστορικά γεγονότα από τη Ρωσία του 1905, το πολιτικό έργο του Αλμπέρ Καμί, που σκηνοθετεί ο **Γιάννης Κακλέας**, παρακολουθεί μια ομάδα σοσιαλιστών επαναστατών που οργανώνουν δολοφονική επίθεση εναντίον ενός δούκα. Ο Καμί εξετάζει τη σύγκρουση ανάμεσα στην αντίσταση απέναντι σε ένα καταπιεστικό καθεστώς και στην αξία της ανθρώπινης ζωής σ' αυτό το έργο για το τίμημα του αγώνα για την ελευθερία. Η δικαιοσύνη, η αξιοπρέπεια, ο έρωτας και η θυσία συνθέτουν ένα υπαρξιακό δράμα που παραμένει επίκαιρο. Παίζουν οι **Κωνσταντίνος Μπιμπής**, **Βερόνικα Δαβάκη**, **Δημήτρης Γεωργαλάς**, **Τζούλη Σούμα**, **Γιάννης Σαμψαλάκης**, **Χρήστος Τσάβος** και **Νίκος Δερτιλής**.

Παραστάσεις Τετάρτη 20:00
Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Αποθήκη
Σαρρή 40, Ψυρρή *2111000365*

Ρόσμερσχολμ

Ο **Γιάννης Χουβαρδάς** σκηνοθετεί το εμβληματικό έργο του Ερρίκου Ίψεν, σε δική του μετάφραση και διασκευή, ένα ψυχολογικό θρίλερ με φόντο τη σύγκρουση ανάμεσα στις κοινωνικές συμβάσεις και την επιθυμία για αλλαγή. Ο Γιοχάνες Ρόσμερ, τελευταίος απόγονος μιας συντηρητικής οικογένειας, προσπαθεί να συμφιλιωθεί με τον θάνατο της συζύγου του και να προωθήσει τις προοδευτικές του ιδέες. Η άφιξη της Ρεμπέκα Βεστ, μιας γυναίκας με επαναστατικό πνεύμα, ανατρέπει τις ισορροπίες. Γύρω τους, ο συντηρητικός καθηγητής Κρολ, ο εκδότης Μόρτενσγκορ και ο αμφιλεγόμενος Μπρέντελ περιπλέκουν την ιστορία, σε ένα παιχνίδι χειραγώγησης και αποκαλύψεων. Πρωταγωνιστούν οι **Γιώργος Γλάστρας**, **Σίμος Κακάλας**, **Ηρώ Μπέζου**, **Άντζελα Μπρούσκου**, **Αργύρης Ξάφης**, **Γιάννης Χαρίσης**.

Πρεμιέρα 12 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη στις 19:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30, Σάββατο στις 17:30 & 21:00, Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν
Φρυνίχου 14, Πλάκα, *2103222464*

Ακριβοί μας γονείς

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ

Παγόβουνο

Οι δίκαιοι

Ο πίνακας

Ο πίνακας

Ένα κοινωνικό σχόλιο για τη δύναμη των social media, στην εποχή των deep fakes, των trends και των κατασκευασμένων ειδώλων. Το ανατρεπτικό κείμενο του Ερνέστο Καμπαγιέρο, που σκηνοθετεί ο **Μιχάλης Πανάδης**, μας ταξιδεύει στο μέλλον, σε μια Ισπανία που έχει χρεοκοπήσει. Η μόνη λύση για να γλιτώσει είναι η πώληση του εμβληματικού πίνακα του Ντιέγκο Βελάθκεθ «Las Meninas». Το κράτος προσλαμβάνει μια ταλαντούχα καλόγρια για να φιλοτεχνήσει ένα πιστό αντίγραφο. Η μοναχή μετατρέπεται σε viral influencer και κάνει παρεμβάσεις στον πίνακα. Παίζουν οι **Άγγελος Ανδριόπουλος**, **Ιωάννα Παππά** και **Γιούλη Τσαγκαράκη**.

Παραστάσεις Τετάρτη στις 20:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00, Κυριακή στις 20:00
Θέατρο Ψυρρή Σαχτούρη 4, Αθήνα, *2111000365*

Ρόσμερσχολμ

Παγόβουνο

Τέσσερις Έλληνες, ένα νεόνυμφο ζευγάρι και δύο μικροαπατεώνες συναντιούνται στον Τιτανικό, με κοινό στόχο μια νέα, πλούσια ζωή στη Νέα Υόρκη. Η ισπανική κωμωδία της Γιολάντα Γκαρθία Σεράνο *«Παγόβουνο»* εκτυλίσσεται το βράδυ πριν από τη σύγκρουση του πλοίου, με κρυμμένα κοσμήματα, ψέματα, παρεξηγήσεις και απρόοπτα που ανατρέπουν τα σχέδια των ηρώων. Ο **Νικορέστης Χανιωτάκης** σκηνοθετεί την πρώτη ελληνική παρουσίαση του έργου, σε παγκόσμια πρεμιέρα, με τους **Γιάννη Ζουγανέλη**, **Γιάννη Τσιμιτσέλη**, **Κατερίνα Γερονικολού** και **Θανάση Πατριαρχέα**. Για την ιστορία, στον θρυλικό Τιτανικό επέβαιναν όντως τέσσερις Έλληνες, οι οποίοι δεν έχασαν τη ζωή τους.

Παραστάσεις Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00 Σάββατο στις 18:00 & 21:00, Κυριακή στις 18:00
Embassy Theater
Πατριάρχου Ιωακείμ 5, Αθήνα, *2111000365*

Νίκος Ξυλούρης: Ο Αρχάγγελος της Κρήτης

Η μουσικοθεατρική παράσταση, σε κείμενο της **Ζαχαρένια Πετράκη** και σκηνοθεσία του **Νικορέστη Χανιωτάκη**, που επιστρέφει για δεύτερη χρονιά, ζωντανεύει την πορεία του θρυλικού Κρητικού καλλιτέχνη, από τα παιδικά του χρόνια στα Ανώγεια μέχρι την καταξίωσή του στις αθηναϊκές μπουάτ. Μέσα από ζωντανή μουσική, σπάνιο αρχειακό υλικό και μαρτυρίες, το έργο αποκαλύπτει το εσωτερικό σύμπαν και το ηθικό αποτύπωμα του «Αηδονιού της Κρήτης», τιμώντας έναν καλλιτέχνη-σύμβολο, που τραγούδησε για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Στον ρόλο του Νίκου Ξυλούρη ο **Αιμιλιανός Σταματάκης**. Αφηγείται η **Τάνια Τρύπη**. Τραγουδούν οι **Γιάννης Μαθές**, **Χρήστος Γεωργαλής** και **Ιωάννα Λέκκα**. Μουσικοί: **Μάνος Πυροβολάκης** και **Βαγγέλης Μαμαλάκης**. Παίζουν οι **Χρήστος Γεωργαλής**, **Ξανθή Γεωργίου**, **Νίκος Γκέλια**, **Γιάννης Καλαντζόπουλος**, **Ιωάννα Λέκκα**, **Γιάννης Μαθές**, **Λίζυ Ξανθοπούλου**, **Σπύρος Σουρβίνος**, **Αναστασία Τσιλιμπίου**, **Μάνος Τσούτης** και **Γιώργος Φλωράτος**.

Παραστάσεις (έως 5/12)
Τετάρτη στις 19:00, Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 17:30 & 21:00, Κυριακή στις 18:00
Θέατρο ΗΒΗ
Σαρρή 27, Αθήνα, *2111000365*

Νίκος Ξυλούρης: Ο Αρχάγγελος της Κρήτης

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ

Σκέφτομαι δυνατά

Δυο ζευγάρια συζητούν με άνεση και ευγένια μεταξύ τους. Όταν όμως σβήσουν τα φώτα, οι θεατές έχουν τη δυνατότητα να ακούν τις σκέψεις τους. Αυτό είναι το θέμα της κωμωδίας *«Σκέφτομαι δυνατά»* του Φλοριάν Ζελέρ, που σκηνοθετεί ο **Θοδωρής Αθερίδης**. Η παράσταση αποκαλύπτει στους θεατές τις εσωτερικές, ανομολόγητες σκέψεις των ηρώων, οι οποίες έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τα λόγια τους. Μέσα από αυτή την ιδιαίτερη συνθήκη, το έργο φωτίζει τον βαθύτερο βυθό των ανθρώπινων σχέσεων και θέτει καίρια υπαρξιακά ερωτήματα για την ταυτότητα, τις επιλογές και την αλήθεια που κρύβεται πίσω από κάθε προσωπείο. Παίζουν οι **Θοδωρής Αθερίδης**, **Εβελίνα Παπούλια**, **Τόνυ Δημητρίου** και **Θάλεια Παπακώστα**.

Πρεμιέρα 8 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 18:00
Μικρό Παλλάς
Αμερικής 2 Στοά Σπύρου

Λύκοι

Σε ένα απομονωμένο σπίτι στην επαρχία, που θυμίζει περισσότερο στάνη, πέντε άντρες κινούνται ανάμεσα στη φιλία και την έχθρα, στους ρόλους του θύτη και του θύματος. Μια αγέλη με αρχηγό, ένας αστυνομικός που αναζητά τη δική του στιγμή δόξας και μια κοπέλα που ζητά δικαίωση συνθέτουν μια ιστορία με παράνομες διαδρομές, συγκρούσεις και χιούμορ. Ποιος είναι τελικά ο λύκος και ποιος το πρόβατο σε έναν κόσμο όπου οι ισορροπίες αλλάζουν διαρκώς; Οι απαντήσεις στην παράσταση *«Λύκοι»* του **Ντίνου Σπυρόπουλου**, σε σκηνοθεσία **Νικορέστη Χανιωτάκη**, η οποία εξετάζει τις ανθρώπινες συμπεριφορές και τα όρια της προστασίας σε ένα άγριο και απρόβλεπτο περιβάλλον. Παίζουν οι **Κώστας Αποστολάκης**, **Απόστολος Γκλέτσος**, **Σωτήρης Μανίκας**, **Γιάννης Νταλιάνης** και **Γιώργος Χρανιώτης**, ενώ ακούγεται η φωνή του **Αλέξανδρου Τσουβέλα**.

Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη στις 20:00, Σάββατο στις 18:00, Κυριακή στις 21:00
Θέατρο Μικρό Παλλάς
Αμερικής 2 Στοά Σπύρου Μήλιου Σύνταγμα, *2111000365*

Το φράγμα

Σε ένα απομονωμένο χωριό της Ιρλανδίας, τέσσερις παλιοί φίλοι συναντιούνται σε ένα μικρό μπαρ μια νύχτα με καταιγίδα. Η άφιξη της Βάλερι αλλάζει την πορεία της βραδιάς, καθώς οι άντρες αρχίζουν να αφηγούνται παράξενες ιστορίες με νεράιδες, πνεύματα και ανεξήγητα περιστατικά. Σταδιακά, όμως, οι αφηγήσεις γίνονται πιο προσωπικές, μέχρι που η ίδια η Βάλερι μοιράζεται μια εμπειρία που θα τους συγκλονίσει. Ο **Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης** σκηνοθετεί το έργο του Ιρλανδού συγγραφέα **Κόνορ Μακφέρσον**, το οποίο παρουσιάζεται για πρώτη φορά σε αθηναϊκή σκηνή, με πρωταγωνιστές τους **Δημήτρη Λάλο**, **Μαριλίτα Λαμπροπούλου**, **Μιχάλη Οικονόμου**, **Νικόλα Παπαδομιχελάκη** και **Μιχάλη Αρτεμισιάδη**. Μια ιστορία για τη μοναξιά, τη φιλία και τη δύναμη της αφήγησης.

Πρεμιέρα 18 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη στις 19:00, Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή στις 21:00
Θέατρο ΗΒΗ
Σαρρή 27, Αθήνα, *2111000365*

Λύκοι

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ
Σκέφτομαι δυνατά

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ
Μπαμπάδες με ρούμι

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ
Μια βδομάδα... το πολύ!

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ
Άγριος σπόρος

Άγριος σπόρος

Μια ερημική παραλία, μια παράνομη καντίνα και μια εξαφάνιση ενός Γερμανού παραθεριστή. Αυτά είναι τα στοιχεία που συνθέτουν το σκηνικό της βραβευμένης παράστασης *«Άγριος σπόρος»* του **Γιάννη Τσίρου**, που επιστρέφει για δεύτερη χρονιά σε σκηνοθεσία της **Σοφίας Καραγιάννη**. Ο κεντρικός ήρωας μετατρέπεται σε αποδιοπομπαίο τράγο μιας κοινωνίας που αναζητά εύκολα θύματα. Η παράσταση δεν ψάχνει τον ένοχο, αλλά εξετάζει πώς η δικαιοσύνη υποχωρεί μπροστά στους μηχανισμούς εξουσίας και τη σιωπή όσων παρακολουθούν. Παίζουν οι **Ηλίας Βαλάσης**, **Δημήτρης Μαμιός** και **Ανθή Σαββάκη**.

Παραστάσεις Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 17:00
Μικρό Χορν Αμερικής 10, Αθήνα *2111000365*

Να ζει κανείς ή να μη ζει;
© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ

Να ζει κανείς ή να μη ζει;

Στην κατεχόμενη Πολωνία του 1941, ένας θίασος προσπαθεί να επιβιώσει εν μέσω του πολέμου. Μια διάσημη ηθοποιός απατά τον σύζυγό της με έναν νεότερο αντιστασιακό, ενώ στα παρασκήνια στήνεται μια ερωτική φάρσα. Η κατάσταση περιπλέκεται επικίνδυνα όταν στην υπόθεση εμπλέκονται Γερμανοί αξιωματικοί, διπλοί κατάσκοποι και μέλη της αντίστασης. Μέσα από συνεχείς ανατροπές και μουσικά νούμερα, η παράσταση του Νικ Γουίτμπι, σε απόδοση και σκηνοθεσία του **Θανάση Παπαθανασίου** και του **Μιχάλη Ρέππα**, αναδεικνύει τη δύναμη του θεάτρου και του γέλιου απέναντι στις σκοτεινές στιγμές της Ιστορίας. Πρωταγωνιστούν οι **Δήμητρα Ματσούκα**, **Μιχάλης Ρέππας**, **Παντελής Καναράκης**, **Αλίνα Κοτσοβούλου**, **Θάνος Μπίρκος**, **Κωνσταντίνος Γιάννης**, **Γιώργος Δεπάστας** και **Άννα Κουρή**. Παίζουν επίσης οι **Μάριος Άγκος**, **Ντίνος Δάφνης**, **Γιώργος Μπναδάκης** και **Γιώργος Σέρτσας**.

Παραστάσεις Τετάρτη & Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00, Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Λαμπέτη
Λεωφ. Αλεξάνδρας 106, Αθήνα, *2111000365*

Μπαμπάδες με ρούμι

Η θρυλική κωμωδία, σε κείμενο και σκηνοθεσία του **Θανάση Παπαθανασίου** και του **Μιχάλη Ρέππα** συνεχίζεται για πέμπτη χρονιά. Μετά τον θάνατο του πατέρα, μια κληρονομιά τεσσάρων εκατομμυρίων ευρώ από το τζόκερ βάζει σε εφαρμογή ένα γλυκό σχέδιο αλληλοεξόντωσης ανάμεσα σε συγγενείς και γείτονες. Η Ρόη, η Βέσκα, ο Παναγιώτης, η Τζένη, ο Χρήστος και η κυρία Βάσω αποτελούν... κινούμενα εγκλήματα, που δεν υποψιαζόμαστε τι μπορεί να κρύβουν στην κουζίνα τους. Το έργο σατιρίζει με μοναδικό τρόπο την απληστία, τη μικροπρέπεια και τις διαχρονικές παθογένειες της ελληνικής κοινωνίας. Παίζουν οι **Βίκυ Σταυροπούλου**, **Θανάσης Ευθυμιάδης**, **Λευτέρης Ελευθερίου**, **Βίβιαν Κοντομάρη**, **Χριστίνα Τσάφου** και **Κωνσταντίνα Μιχαήλ**.

Παραστάσεις Τετάρτη στις 20:00
Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00, Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Αλίκη
Αμερικής 4, Αθήνα, *2111000365*

Μια βδομάδα... το πολύ!

Η ξεκαρδιστική γαλλική κωμωδία του Κλεμάν Μισέλ, σε σκηνοθεσία του **Γιώργου Οικονόμου**, παρουσιάζει το σατανικό σχέδιο που καταστρώνει ο Πολ προσπαθώντας να χωρίσει τη σύντροφό του, Σοφί. Πείθει τον κολλητό του, τον Μαρτέν, να μετακομίσει στο σπίτι τους για μια εβδομάδα... το πολύ, με την ελπίδα ότι η Σοφί θα αγανακτήσει από τη συγκατοίκηση και θα τον εγκαταλείψει. Η τριπλή συμβίωση εξελίσσεται σε ένα απολαυστικό γαϊτανάκι παρεξηγήσεων, ψεμάτων και κωμικών ανατροπών. Το έργο σατιρίζει με μοναδικό τρόπο τα όρια της φιλίας, του έρωτα και της συγκατοίκησης κάτω από την ίδια στέγη. Παίζουν οι **Αλέκος Συσσοβίτης**, **Ιωάννης Παπαζήσης** και **Λυδία Τζανουδάκη**.

Πρεμιέρα 26 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη & Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Πειραιώς 131
Πειραιώς 131, Πειραιώς 131, Γκάζι
2111000365

51-63

Θεόφιλος sold

Ένα γρήγορο και χιουμοριστικό πέρασμα από τη ζωή του μεγάλου Έλληνα λαϊκού ζωγράφου Θεόφιλου Χατζημιχαήλ. Η παράσταση, σε κείμενο του **Σαμσών Ρακά** και σκηνοθεσία της **Όλιας Λαζαρίδου**, αποτελεί μια αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο, εμπνευσμένη από τη συναρπαστική και διδακτική πορεία του, συνδυάζοντας στοιχεία λαϊκού θεάματος, άρωμα τσίρκου και ζωντανές μουσικές. Ο Θεόφιλος, αν και αντιμετώπισε τη χλεύη και τα πειράγματα του κόσμου λόγω της διαφορετικότητάς του, δεν δείλιασε ποτέ. Αντίθετα, αντιμετώπισε την ειρωνεία ζωγραφίζοντας ακατάπαυστα. Ερμηνεύουν οι **Χάρης Χαραλάμπους Καζέπης** και **Αριάδνη Κωνσταντακοπούλου**.

Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη στις 20:30
Μίνι Πειραιώς 131
2111000365

Deadlift - Άρση θανάτου

Ένα υπερσύγχρονο γυμναστήριο ανοίγει απέναντι από ένα παλιό συνοικιακό. Μια γυναίκα πεθαίνει επειδή βρέθηκε στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Αυτά είναι τα δύο κομβικά συμβάντα γύρω από τα οποία περιστρέφεται η παράσταση, σε κείμενο, σκηνοθεσία και μουσική επιμέλεια της **Βαλέριας Δημητριάδου**. Η σύγκρουση συμφερόντων του ιδιοκτήτη του παλιού γυμναστηρίου και του φιλόδοξου δημάρχου ανατρέπουν τις ισορροπίες, ενώ η παράσταση κινείται ανάμεσα στο κωμικό και το τραγικό. Παίζουν οι **Μυρτώ Αλικάκη**, **Βαγγέλης Αμπατζής**, **Κωνσταντίνος Κάππας**, **Γιώργος Κορομπίλης**, **Αλέξανδρος Μαυρόπουλος**, **Γιώργος Πυρπασόπουλος**, **Μαριάμ Ρουχάτζε** και **Αρετή Τίλη**.

Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη στις 20:00, Σάββατο στις 18:00, Κυριακή στις 21:00
Θέατρο: Θέατρο Εμπορικόν
Σαρρή 11, Ψυρρή, *2111000365*

Γκλόρια

Σε ένα «γυαλιστερό» αλλά φθαρμένο εργασιακό περιβάλλον ενός νεοϋορκέζικου περιοδικού, νεαροί δημοσιογράφοι και βοηθοί ανταγωνίζονται αλύπητα. Η φιλοδοξία και η δίψα για εξουσία κυριαρχούν στην καθημερινότητά τους, ώσπου ένα αναπάντεχο γεγονός ανατρέπει τις ισορροπίες. Η καυστική αυτή σάτιρα του Μπράντεν Τζέικομπς Τζένκινς, σε σκηνοθεσία της **Έμιλυς Λουίζου**, σχολιάζει τις πιεστικές συνθήκες εργασίας και την αλλοίωση των ηθικών αρχών στον σύγχρονο επαγγελματικό στίβο. Παίζουν οι **Αποστόλης Τότσικας**, **Βασιλική Τρουφάκου**, **Μάξιμος Μουμούρης**, **Μαρία Διακοπαναγιώτου**, **Στέργιος Μικρούτσικος** και **Δανάη Βασιλοπούλου**.

Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη στις 20:00
Θέατρο Δημήτρης Χορν
Αμερικής 10, Αθήνα, *2111000365*

© ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Deadlift- Άρση θανάτου

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ
Η συγκάτοικος

© ΕΦΗ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ
Θεόφιλος sold

Γκλόρια

© ΕΦΗ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ
Ενοικιάζεται

Ενοικιάζεται

Ο έρωτας και ο χωρισμός στα χρόνια της στεγαστικής κρίσης... Η Μαρία και ο Παναγιώτης, τρελά ερωτευμένοι, ανανεώνουν το συμβόλαιο στο σπίτι όπου συγκατοικούν. Κι όμως λίγο αργότερα αποφασίζουν να πάρουν διαφορετικούς δρόμους, έπειτα από τρεισήμισι χρόνια κοινής πορείας. Τι συμβαίνει όμως όταν αρχίζουν να ψάχνουν στις αγγελίες τα «ενοικιάζεται»; Οι απαντήσεις στο νέο έργο της **Νεφέλης Μαϊστράλη**, που σκηνοθετεί ο **Θανάσης Ζερίτης**. Παίζουν οι **Παναγιώτης Εξαρχέας** και **Μαρία Χάνου**.

Παραστάσεις Σάββατο στις 18:00, Κυριακή, Δευτέρα & Τρίτη στις 20:00
Θέατρο Μικρό Χορν Αμερικής 10, Αθήνα, *2111000365*

© ΕΦΗ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ
Κατίνα, πάρε μια ανάσα

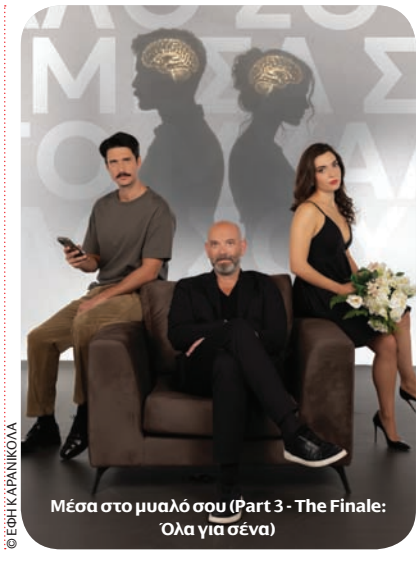
© ΕΦΗ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ
Μέσα στο μυαλό σου (Part 3 - The Finale: Όλα για σένα)

Η συγκάτοικος

Πώς είναι εντέλει να ακούς την καρδιά σου, πέρα από τα κοινωνικά στερεότυπα; Αυτό είναι το μήνυμα της παράστασης της Τζεν Σίλβερμαν, που παρουσιάζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, σε σκηνοθεσία της **Βίκυς Βολιώτη**. Μια απρόβλεπτη συγκατοίκηση δύο εντελώς διαφορετικών γυναικών στην Άιοβα καταλήγει σε μια πρωτότυπη ισορρόπια. Η συντηρητική Σάρον (**Μαρίνα Ασλάνογλου**) και η ατίθαση Ρόμπιν (**Γωγώ Μπρέμπου**), έπειτα από μια πορεία ζωής γεμάτη υποχρεώσεις, αναγκάζονται να μοιραστούν την ίδια στέγη. Ωστόσο, παρά τις αρχικές δυσκολίες, καταφέρνουν να συναντήσουν η μια την άλλη και να κάνουν εντέλει αυτά που πραγματικά γουστάρουν.

Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη στις 20:00
Θέατρο Πειραιώς 131
Πειραιώς 131, Γκάζι, *2111000365*

Κατίνα, πάρε μια ανάσα

Η νέα μαύρη κωμωδία, σε κείμενο και σκηνοθεσία της **Κατερίνας Παπασιδέρη** καταγράφει την ιστορία της Κατίνας, μιας γυναίκας που βρίσκεται αντιμέτωπη με οικονομικές δυσκολίες, μοναξιά και αδιέξοδα. Έχοντας μάθει να φροντίζει διαρκώς τους γύρω της, η πίεση της καθημερινότητας την οδηγεί σε μια σειρά από παράλογες σκέψεις και αποφάσεις. Μέσα από το χιούμορ, την πίκρα και την τρυφερότητα, το έργο υπενθυμίζει ότι ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές, αρκεί μια ανάσα για να ξαναβρεί κανείς τον δρόμο του. Παίζουν οι **Κατερίνα Παπασιδέρη**, **Γωγώ Βογάσαρη** και **Διονύσης Λάνης**.

Παραστάσεις Τετάρτη στις 21:00
Θέατρο Μικρό Χορν
Αμερικής 10, Αθήνα, *2111000365*

Μέσα στο μυαλό σου (Part 3 - The Finale: Όλα για σένα)

Η διαδραστική εμπειρία ψυχολογίας, σε κείμενο και επιστημονική επιμέλεια του **Δρ. Γιώργου Λάγιου** και σε σκηνοθεσία του **Πάνου Κούγια**, φτάνει στο τελευταίο κεφάλαιο της ιστορίας της Ολίβια. Η ηρωίδα βρίσκεται εγκλωβισμένη σε μια σχέση που την οδηγεί στην αμφισβήτηση των επιθυμιών της αξιάς της. Μέσα από ενεργή συμμετοχή του κοινού και τη καθοδήγηση του ειδικού, η παράσταση θέτει κρίσιμα ερωτήματα για τους λόγους που παραμένουμε σε τοξικές σχέσεις, τα όρια που βάζουμε και τον φόβο της απώλειας του εαυτού μας. Παίζουν οι **Χρύσα Ρώμα** και **Μάνος Τσούτης**.

Πρεμιέρα 9 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Δευτέρα στις 20:00
Θέατρο Αλίκη
Αμερικής 4, Αθήνα *2111000365*

Αλλά αυτοί είστε

Η νέα stand-up παράσταση, που ερμηνεύει και σκηνοθετεί η **Σοφία Μουτίδου**, σε κείμενα που υπογράφει η ίδια μαζί με τους **Κώστα Τουλάκη** και **Ισμήνη Βιλλιώτη**, καταγράφει με καυστικό χιούμορ τους χαρακτηριστικούς τύπους των Ελλήνων. Μέσα από καθημερινές καταστάσεις στο σπίτι, τη δουλειά, τις σχέσεις και το διαδίκτυο, το έργο σατιρίζει τις μικρές και μεγάλες παραξενιές που συνθέτουν την ελληνική πραγματικότητα. Πρόκειται για μια ευφάνταστη περιήγηση στις συμπεριφορές που μας εκνευρίζουν στους άλλους, αλλά συχνά αναγνωρίζουμε με αυτοσαρκασμό και στον ίδιο μας τον εαυτό.

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 21:00
Μικρό Παλλάς
Αμερικής 2 Στοά Σπύρου Μήλιου
Αθήνα, *2111000365*

Πειραιώς 254, Ταύρος, *2122548000* • **Θέατρο Τέχνης- Καρόλου Κουν- Υπόγειο** Πεσμαζόγλου 5 Αθήνα, *2103222760*

3 θεατρικές συναντήσεις γεμάτες πάθος, ένταση, μυστήριο και άρση των στερεοτύπων

Από τον Τολστόι και τον Ουγκό μέχρι το ψυχολογικό θρίλερ του Χένρι Τζέιμς

© ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

ΑΝΝΑ ΚΑΡΕΝΙΝΑ

Η θεατρική μεταφορά της *«Άννας Καρένινα»* από τον **Πέτρο Ζούλια**, με τη Λένα Παπαληγούρα στον ομώνυμο ρόλο, επιχειρεί μια τολμηρή, σύγχρονη ανάγνωση στο αριστούργημα του Λέοντος Τολστόι. Ο σκηνοθέτης απογυμνώνει το κλασικό κείμενο από τις περιττές αγιογραφίες και τα μελοδραματικά βαρίδια, εστιάζοντας στην ωμή αλήθεια των χαρακτήρων και στο αμείλικτο δίλημμα ανάμεσα στην κοινωνική σύμβαση και την προσωπική ελευθερία. Η σκηνοθετική προσέγγιση του Ζούλια δεν περιορίζεται σε μια απλή αναπαράσταση της αριστοκρατικής Ρωσίας του 19ου αιώνα, αλλά φωτίζει με ψυχολογική οξύτητα τις εσωτερικές ρωγμές, τις ενοχές και το τίμημα του πάθους. Μέσα από μια λιτή αλλά υψηλής αισθητικής σκηνική γραφή, στήνει μια φιλόδοξη υπερπαραγωγή που αναδεικνύει τη διαχρονικότητα των διλημμάτων της ηρωίδας.

Η παράσταση συνδυάζει τη δύναμη του λόγου του Τολστόι με τη μουσική υπογραφή του **Στέφανου Κορκολή**, δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα που παρασύρει τον θεατή στον πυρήνα μιας θυελλώδους ανθρώπινης πορείας προς την αυτογνωσία και την καταστροφή. Ο Τολστόι θέτει ένα καίριο ερώτημα: καλύτερα να μετανιώνεις για κάτι που έκανες παρά να μην το κάνεις καθόλου; Πρωταγωνιστούν οι **Λένα Παπαληγούρα**, **Γιάννης Τσορτέκης**, **Γιωργής Τσαμπουράκης**, **Γιώργος Ξούλος**, **Ιβάν Σβιτάιλο**, **Ελένη Καρακάση**, **Νεφέλη Κουρή**, **Μελίνα Λεφαντζή** και **Χρήστος Γιάνναρης**. Στον ρόλο της Βρόνσκαγια η **Ηρώ Μουκίου**. Παίζουν επίσης οι **Μανώλης Γεραπετρίτης**, **Κωνσταντίνα Δαυλίτη**, **Γιάννης Ζαράγκαλης**, **Νικόλ Ιακωβάκη**, **Δημήτρης Καστελλάνος**, **Ορνέλα Λούτη**, **Αργυρώ Μητρογιάννη**, **Κοραλία Τσόγκα**, **Γιώργος Τσουρουνάκης** και **Μάρκος Ξύδης**. Στον ρόλο των παιδιών οι **Άρης Βαλλιάνος**, **Αντώνης Βιτάλης** και **Χρίστος Πλάτανος**.

Πρεμιέρα
6 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Τετάρτη, Πέμπτη & Κυριακή στις 19:00
Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00

«Θέατρον» του Κέντρου Πολιτισμού «Ελληνικός Κόσμος»

ΤΟ ΣΤΡΙΨΙΜΟ ΤΗΣ ΒΙΔΑΣ

Για πρώτη φορά φέτος, το ΙΜΕ ξεκινά παραγωγές μεγάλων διαστάσεων σε χώρους στο κέντρο της πόλης, σε μια κίνηση εξωστρέφειας. Η αρχή γίνεται με το κλασικό ψυχολογικό θρίλερ του Χένρι Τζέιμς, που μεταφέρεται στο Θέατρο Τέχνης μέσα από τη ματιά του **Γιάννη Καλαβριανού**, ο οποίος υπογράφει τη μετάφραση, τη διασκευή και τη σκηνοθεσία. Η ιστορία μιας νεαρής γκουβερνάντας σε ένα απομονωμένο αρχοντικό μετατρέπεται σε ένα επικίνδυνο παιχνίδι ανάμεσα στην αλήθεια και την παραίσθηση, το ρεαλιστικό και το υπερφυσικό. Είναι τα φαντάσματα που απειλούν τα παιδιά πραγματικά ή μήπως γεννιούνται από την καταπιεσμένη ψυχοσύνθεση της ίδιας;

Στην παράσταση αυτή, όλος ο μυστηριώδης κόσμος του έργου ζωντανεύει μέσα από τις ερμηνείες δύο εξαιρετικών ηθοποιών. Ο **Γιώργος Γλάστρας** και η **Ελένη Ουζουνίδου** αναλαμβάνουν να ενσαρκώσουν όλους τους χαρακτήρες της ιστορίας, χτίζοντας μια ατμόσφαιρα πυκνής έντασης και συνεχούς αμφισβήτησης της πραγματικότητας. Μια παράσταση που αποφεύγει τα φτηνά εφέ τρόμου, εστιάζοντας στον αληθινό φόβο –αυτόν που κρύβεται στις σκοτεινές γωνίες του ανθρώπινου μυαλού–, και οδηγεί τον θεατή να αναρωτηθεί: τελικά ο κόσμος περιορίζεται μόνο σε όσα μπορούμε να αντιληφθούμε με τη λογική;

Πρεμιέρα
29 Ιανουαρίου

Θέατρο Τέχνης- Καρόλου Κουν- Υπόγειο

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Το εμβληματικό κείμενο του Βίκτορος Ουγκό, σε θεατρική διασκευή και σκηνοθεσία της **Κωνσταντίνας Νικολαΐδη**, επιστρέφει για δεύτερη χρονιά, χτίζοντας πάνω σε μια βαθιά ανθρωπιστική και οπτικά καθηλωτική σκηνοθετική προσέγγιση. Η σκηνοθέτρια επιλέγει να μην αντιμετωπίσει το έργο ως ένα απλό παραμύθι εποχής, αλλά ως μια ζωντανή αλληγορία για τον φόβο του ξένου, την κρατική και κοινωνική περιθωριοποίηση και την αμείλικτη καταδίκη του διαφορετικού. Μέσα από μια δυναμική εικαστική και κινησιολογική γλώσσα, η παράσταση αναδεικνύει την εσωτερική ομορφιά που κρύβεται πίσω από τα παραμορφωμένα προσωπεία, αντιπαραβάλλοντας τη φαινομενική ηθική των αρχόντων με την αγνή ψυχή των «αποκηρυγμένων» της κοινωνίας. Η σκηνοθετική ματιά συνδυάζει τον επικό χαρακτήρα του γαλλικού ρομαντισμού με τη σύγχρονη θεατρική αμεσότητα, δημιουργώντας έναν κόσμο όπου η σιωπή, η μουσική και η κίνηση ισοδυναμούν με τον λόγο. Στους κεντρικούς ρόλους συναντάμε τους **Τάσο Χαλκιά**, **Βασιλική Ανδρίτσου**, **Ιβάν Σβιτάιλο**, **Μιχάλη Μαρκάτη**, **Νίκη Παλληκαράκη**, **Ορέστη Τρίκα**, **Χρυσάνθη Παπαλεβέντη** και **Κωνσταντίνο Μουταφτσή**. Μαζί τους ένας πολυμελής θίασος που απαρτίζεται από τους **Ραφαέλ Αριστοτέλους**, **Ελίνα Γιαννάκη**, **Παναγιώτη Δελαβίνια**, **Νικόλα Καλιδώνη**, **Μαρία Μέντζα**, **Δημήτρη Μπαμπανιώτη**, **Λυδία Μπουρτσάλα**, **Σοφία Παναγοπούλου**, **Τζούλι Τσόλκα**, **Κωνσταντίνο Τσουμπάρη**, **Γιώργο Τσουρουνάκη** και **Γιάννη Φιλίππου**. Την πρωτότυπη μουσική της παράστασης έχει επιμεληθεί ο **Γιάννης Οικονόμου**.

Παραστάσεις
Σάββατο στις 14:30 & κάθε Κυριακή στις 11:30

«Θέατρον» του Κέντρου Πολιτισμού «Ελληνικός Κόσμος»

ΘΕΑΤΡΟ

Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος

«Το Θέατρο του Νέου Κόσμου ήθελα πάντα να είναι ένα βήμα για νέους δημιουργούς»

Με αφορμή την επέτειο των 30 ετών λειτουργίας του θεάτρου, ο ιδρυτής του θυμάται στιγμές του παρελθόντος, μοιράζεται τις σκέψεις του για τον προγραμματισμό και μας μυεί στις εορταστικές δράσεις της χρονιάς

Της **ΝΙΚΗΣ-ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΣΚΙΝΑ**

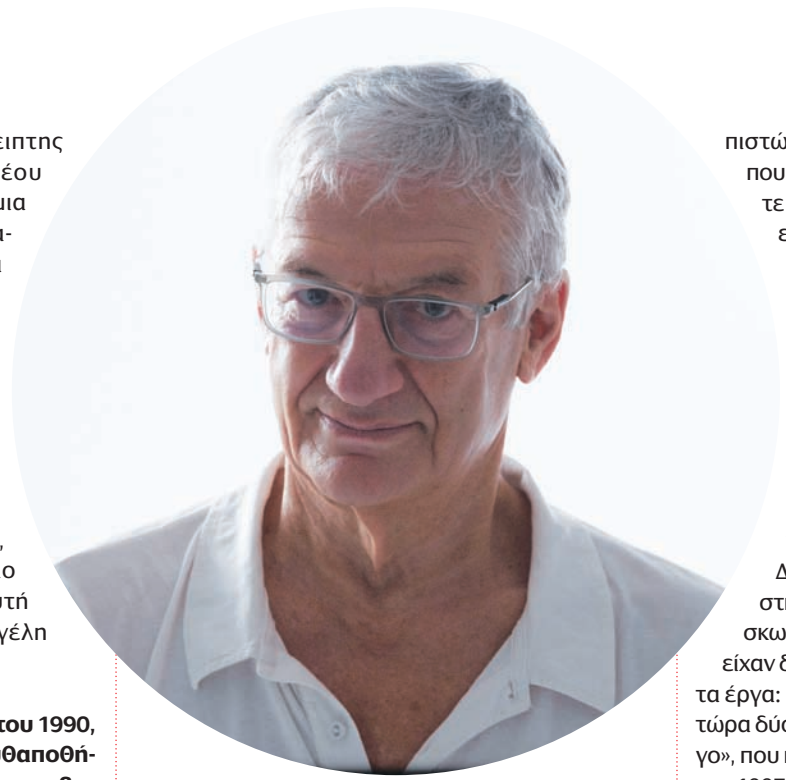

Γιορτάζοντας 30 χρόνια αδιάλειπτης παρουσίας, το Θέατρο του Νέου Κόσμου έχει προγραμματίσει μια σειρά παραγωγών και συνεργασιών που θα συζητηθούν. Έργα που έχουν συνδεθεί με τη διαδρομή του συναντούν νέες παραγωγές, σύγχρονη ελληνική και ξένη δραματουργία, κωμωδίες, δράματα, μονολόγους και παραστάσεις που στρέφονται σε κοινωνικά, πολιτικά και ιστορικά ζητήματα. Οι παραγωγές της σεζόν θα παρουσιαστούν στις τρεις σκηνές του Θεάτρου του Νέου Κόσμου, αλλά και στα θέατρα Χώρα, Κνωσός, Τέχνης Καρόλου Κουν - Υπόγειο και Πόρτα. Με αφορμή την επετειακή αυτή χρονιά, μιλήσαμε με τον ιδρυτή του, Βαγγέλη Θεοδωρόπουλο.

— Πώς αποφασίσατε τότε, τη δεκαετία του 1990, να μετατρέψετε σε θέατρο μια παλιά ζυθαποθήκη; Γιατί δεν στραφήκατε σε έναν πιο «συμβατικό» χώρο; Τι δυσκολίες συναντήσατε; Ποια τα υπέρ και τα κατά στη μετατροπή ενός βιομηχανικού χώρου σε θέατρο; Μέσα στη δεκαετία του '80 είχα ήδη δοκιμάσει τις δυνάμεις μου στη σκηνοθεσία, ανεβάζοντας παραστάσεις σε ΔΗΠΕΘΕ, στο ΚΘΒΕ και στο Εθνικό Θέατρο, και στη συνέχεια τόλμησα να ανεβάσω σε δική μου παραγωγή τη «Φιλονικία» του Μαριβώ στον Τεχνοχώρο Υπό Σκιάν. Όλα αυτά είχαν πάει πολύ καλά και, με τον νεανικό ενθουσιασμό μου (και φυσικά με άγνοια κινδύνου), άρχισα να σκέφτομαι την προοπτική να φτιάξω έναν δικό μου θεατρικό χώρο, όπου θα είχα την ελευθερία στην επιλογή των έργων, των ηθοποιών και των υπόλοιπων συνεργατών μέσα σ' ένα κλίμα σχέσεων που θα μου ταίριαζε. Οι βιομηχανικοί χώροι και τα παλιά κτίρια με ενδιέφεραν έτσι κι αλλιώς όσο θυμάμαι τον εαυτό μου. Ψιλοκοίταζα, λοιπόν, δεξιά κι αριστερά, μεταξύ αστείου και σοβαρού, με βοήθησε και η τύχη, και βρήκα αυτόν τον χώρο, που μου έκλεψε την καρδιά. Πού βρέθηκαν τα χρήματα, πώς ανέβασα τον «Κοινό λόγο» της Έλλης Παπαδημητρίου με φυσικό σκηνικό την αυλή της ζυθαποθήκης με το πηγάδι της, πώς χτίστηκε στη συνέχεια το θέατρο, είναι ένα γοητευτικό παραμύθι που το στήριξαν οικονομικά πολλοί φίλοι και φίλες, αλλά και το τότε ΥΠΕΧΩΔΕ με υπουργό τον Κώστα Λαλιώτη, που υποστήριζε τέτοιες καλλιτεχνικές πρωτοβουλίες. Η νεότητα κρύβει δυνάμεις απεριόριστες. Πάντως δεν θα έψαχνα ποτέ για έναν συμβατικό θεατρικό χώρο. Δεν ταίριαζε στα γούστα μου. Και μέχρι σήμερα το καμαρώνω αυτό το θέατρο. Ακόμα κι όταν δουλεύω αλλού, το Θέατρο του Νέου Κόσμου είναι το σπίτι μου. Στο πλευρό μου από τότε μέχρι σήμερα, ήρεμη δύναμη και βράχος ακλόνητος η Κοραλία Σωτηριάδου.

Τα 30 χρόνια είναι ένα ταξίδι ζωής. Εξελίσσεσαι διαρκώς. Εκείνο που παραμένει σταθερό είναι ο κοινωνικο-πολιτικός χαρακτήρας του ρεπερτορίου μας.

— Ποιος είναι ο απολογισμός σας 30 χρόνια μετά, που το θέατρο έχει εδραιωθεί με έναν συγκεκριμένο χαρακτήρα στο θεατρόφιλο κοινό και που ανοίγεστε και σε όλη την Αθήνα μέσω των άλλων σκηνών σας και των συνεργασιών σας; Προτιμώ να μην κάνω εγώ τον απολογισμό. Τα 30 χρόνια είναι ένα ταξίδι ζωής, είναι συναντήσεις με κείμενα, με ανθρώπους… Εξελίσσεσαι και δοκιμάζεσαι διαρκώς. Εκείνο που παραμένει σταθερό είναι ο κοινωνικο-πολιτικός χαρακτήρας του ρεπερτορίου μας, μακριά όμως από κάθε διδακτισμό. Έτσι κι αλλιώς, το θέατρο θέτει ερωτήματα, δεν δίνει απαντήσεις. Κάτι ακόμα που θεωρώ κεντρικής σημασίας είναι ότι εξαρχής αυτό το θέατρο με τις τρεις σκηνές του δεν στήθηκε μόνο για τη δική μου, προσωπική έκφραση. Ήθελα πάντα να είναι και ένα βήμα για νέους θεατρικούς δημιουργούς. Και μόνο η παρουσία αυτών των νέων ανθρώπων στον Νέο Κόσμο, οι προτάσεις τους, οι συζητήσεις, φέρνουν φρέσκο αέρα.

— Μεγάλη στιγμή του ΘτΝΚ είναι η ολική ανακαίνιση του Κνωσός και το άνοιγμα στην Κυψέλη. Σας έχει δώσει περισσότερη δυναμική αυτό το άνοιγμα 3 χρόνια μετά; Φυσικά! Έγινε πολύ καλή δουλειά στο Κνωσός, από κάθε άποψη, αισθητική και λειτουργική. Όλο αυτό πιστώνεται στον γιο μας, τον Μίλτο Σωτηριάδη, που έχει και τη διεύθυνση. Εγώ δεν κούνησα ούτε το δαχτυλάκι μου. Πήγαινα στο θέατρο ως επισκέπτης και ως θεατής.

— Κάποιες φετινές εορταστικές παραγωγές ανασύρουν δικές σας σκηνοθεσίες, που τις δουλεύουν άλλοι σκηνοθέτες. Συνεργαστήκατε μαζί τους ενώ δούλευαν τις παραστάσεις; Η ιδέα ήταν του Μίλτου. Να ανεβούν μερικά εμβληματικά έργα της 30ετίας από σκηνοθέτες της νεότερης (λίγο πολύ) γενιάς. Δεν θα είχε κανένα νόημα να τα ξανασκηνοθετήσω εγώ. Δεν συνεργάστηκα με κανέναν/καμία τους στη διάρκεια των προβών, κάτι που επίσης βρίσκω λογικό. Το στοίχημα αφορά τη μνήμη όσων είχαν δει εκείνες τις παραστάσεις, κι επίσης τα ίδια τα έργα: πόσο αντέχουν στον χρόνο. Έχω δει μέχρι τώρα δύο από αυτές τις παραστάσεις, τον «Κοινό λόγο», που παντρεύει τη βιντεοσκοπημένη παράσταση του 1997 με τα σύγχρονα μέσα, και τις «Σεξουαλικές νευρώσεις των γονιών μας», και βρίσκω πως άξιζε τον κόπο αυτή η αναδρομή.

— Οι αποφάσεις για τον προγραμματισμό λήφθηκαν αποκλειστικά από τον Μίλτο ή κατόπιν συζητήσεων; Η διεύθυνση του θεάτρου είναι πλέον στα χέρια του Μίλτου, άρα και ο καλλιτεχνικός προγραμματισμός. Αυτό, φυσικά, δεν αποκλείει τις συζητήσεις. Οικογένεια είμαστε. Και μου αρέσει αυτή η εξέλιξη.

— Τι άλλες εορταστικές ενέργειες μάς ετοιμάζετε στο πλαίσιο των 30 ετών του ΘτΝΚ; Ο εορτασμός των 30 χρόνων δεν περιορίζεται στη σκηνή, αλλά περιλαμβάνει και κοινωνικές δράσεις. Επανέρχεται, μεταξύ άλλων, το «Θέατρο για παιδιά που νοσηλεύονται σε νοσοκομεία και ιδρύματα», μια δράση που διήρκεσε 18 χρόνια και σταμάτησε αναγκαστικά λόγω της πανδημίας.

— Υπάρχουν κάποιες στιγμές από αυτά τα 30 χρόνια που αναπολείτε συχνά; Και που είναι ενδεχομένως «ιερές» για σας; Μέσα σ' αυτό το θέατρο έζησα πολλές συγκινήσεις και θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό. Αν έπρεπε να διαλέξω μία μόνο παράσταση, θα ήταν η πρώτη μου, ο «Κοινός λόγος».

— Ο κόσμος περιμένει με αγωνία το «Tierra», τη νέα σας σκηνοθετική δουλειά με τον Σέρχιο Μπλάνκο. Αναμένεται να είναι το νέο «Μια άλλη Θήβα»; Αυτό κανείς δεν το ξέρει, οι προβλέψεις στο θέατρο κρύβουν εκπλήξεις, δυσάρεστες και ευχάριστες. Μια τέτοια έκπληξη ήταν και το «Μια άλλη Θήβα», που ξεκίνησε με χαμηλές πτήσεις κι έφτασε να παίζεται 4 χρόνια σε κατάμεστα θέατρα σ' όλη την Ελλάδα.

Πάθη, μυστικά και ανατροπές μέσα από 14 παραστάσεις

Η επετειακή χρονιά για τα 30 χρόνια ιστορίας φέρνει στη σκηνή νέες πολυαναμενόμενες παραγωγές αλλά και επιστροφές σε παλιότερα ανεβάσματα υπό νέο σκηνοθετικό πρίσμα

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Θέατρο του Νέου Κόσμου Αντισθένους 7 & Θαρύπου, Νέος Κόσμος, *2109212900*
Θέατρο Κνωσός Κνωσού 11, Πλατεία Αμερικής, *2108677070* • **Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν - Υπόγειο** Πεσμαζόγλου 5, Αθήνα, *2103228706*
Θέατρο Χώρα Αμοργού 18-20, Κυψέλη, *2108673945* • **Θέατρο Πόρτα** Μεσογείων 59, Αθήνα, *2107711333*

PEOPLE, PLACES & THINGS

© ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Η Έμμα, μια γυναίκα που οδηγείται σε κέντρο απεξάρτησης, καλείται να κάνει το πρώτο δύσκολο βήμα, να παραδεχτεί πως έχει πρόβλημα. Ωστόσο, η ίδια υποστηρίζει πως η ρίζα του κακού δεν βρίσκεται μέσα της, αλλά γύρω της, σε έναν κόσμο που της φαίνεται ξένος και ασφυκτικός. Καθώς η χρήση ουσιών και η μέθη αποτελούσαν για εκείνη τον μοναδικό τρόπο επιβίωσης στον σύγχρονο, σκληρό κόσμο, το κρίσιμο ερώτημα που αναδύεται είναι πώς μπορεί κανείς να αντέξει τη νηφαλιότητα. Το έργο του Ντάνκαν ΜακΜίλαν *«People, places and things»* πρωτοπαρουσιάστηκε το 2015 στο Εθνικό Θέατρο της Αγγλίας, σημειώνοντας τεράστια διεθνή επιτυχία. Ο σκηνοθέτης **Γιώργος Κουτλής** στήνει ένα διασκεδαστικό roller coaster στην ανθρώπινη φύση, ακροβατώντας ανάμεσα στην πραγματικότητα, τις παραισθήσεις και το θέατρο. Στον πρωταγωνιστικό ρόλο της Έμμα επιλέγει τη βραβευμένη **Μαίρη Μηνά**, ενώ μαζί της επί σκηνής, στον ρόλο της Γιατρού/Θεραπεύτριας/Μητέρας βρίσκεται η **Μαρία Πρωτόπαππα**. Τον δυναμικό θίασο συμπληρώνουν οι ηθοποιοί **Γαβριέλα Αντωνοπούλου**, **Μιχάλης Αφολαγιάν**, **Ιάσονας Βροχίδης**, **Θανάσης Δόβρης**, **Ελένη Κουτσιούμπα**, **Άλκηστις Πολυχρόνη** και **Γκαλ Ρομπίσα**.
Με αφορμή την πάλη της με την εξάρτηση, η παράσταση αυτή βλέπει με χιούμορ και βαθιά ανθρωπιά την απεγνωσμένη προσπάθεια του σύγχρονου ανθρώπου να επιβιώσει, εξερευνώντας παράλληλα το διαγενεακό τραύμα, την ανάγκη για συμπόνια και την επιτακτική ανάγκη για ουσιαστική σύνδεση.

Πρεμιέρα 20 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 20:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:30 & 21:15
Θέατρο Κνωσός

© ΕΛΙΝΑ ΓΙΟΥΝΑΛΗ

ΟΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΝΕΥΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΟΝΙΩΝ ΜΑΣ

Παραστάσεις
Τετάρτη & Σάββατο στις 18:15
Παρασκευή στις 21:00, Κυριακή στις 21:15
Θέατρο του Νέου Κόσμου (Κεντρική Σκηνή)

75-77

Η Ντόρα, μια νεαρή κοπέλα που μεγάλωσε υπό αυστηρή προστασία και φαρμακευτική αγωγή, αποφασίζει να διεκδικήσει την αυτονομία της και να γνωρίσει τον κόσμο με τους δικούς της όρους, διεκδικώντας το δικαίωμα στη σεξουαλικότητά της. Η συμπεριφορά της, ωστόσο, αναστατώνει την οικογένειά της και φέρνει στην επιφάνεια τις αντιφάσεις μιας κοινωνίας που δυσκολεύεται να αποδεχτεί τη διαφορετικότητα. Με αιχμηρότητα και σκοτεινό χιούμορ, ο Ελβετός δραματουργός Λούκας Μπέρφους θέτει ερωτήματα για την ελευθερία, την αυτοδιάθεση και τα όρια της προστασίας. Το έργο παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Θέατρο του Νέου Κόσμου τον Νοέμβριο του 2005, σε σκηνοθεσία Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου και μετάφραση της Κοραλίας Σωτηριάδη. Τριάντα χρόνια μετά την ίδρυση του θεάτρου, ο **Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης** επιστρέφει με μια νέα σκηνική ανάγνωση, φωτίζοντας τις ευάλωτες πλευρές και τις οδυνηρές αντιφάσεις των προσώπων. Στους κεντρικούς ρόλους συναντάμε τη **Χριστίνα Χειλά-Φαμέλη** και την **Αλεξάνδρα Αϊδίνη**, μαζί με τους **Μιχάλη Πανάδη**, **Κώστα Ανταλόπουλο**, **Αλέξανδρο Ζουριδάκη**, **Γιάννα Σταυράκη** και **Γιώργο Στάμο**.

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ Η ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ

Τι μένει όταν τα συρτάρια της μνήμης ανοίγουν κάτω από το φως της σκηνής και μισός αιώνας θεατρικής πορείας συμπυκνώνεται σε μια ανάσα; Ο **Σταμάτης Φασουλής**, μια από τις πιο εμβληματικές παρουσίες του ελληνικού θεάτρου, επιστρέφει στο σανίδι με έναν βαθιά προσωπικό μονόλογο, που γράφει, σκηνοθετεί και ερμηνεύει ο ίδιος. Μέσα από το χαρακτηριστικό του ύφος, όπου η συγκίνηση ισορροπεί με τον αυτοσαρκασμό και η πομπώδης ποίηση συναντά το λαϊκό αίσθημα, ξεδιπλώνει μια διαδρομή αφιερωμένη ολοκληρωτικά στην τέχνη.
Από τα παιδικά χρόνια στη Σαλαμίνα και την πρώτη επαφή με το θέατρο της Βέμπο, στα χρόνια της μαθητείας στο Υπόγειο του Κουν, αλλά και στις συνεργασίες και τις φιλίες με μυθικές μορφές όπως ο Χορν, η Λαμπέτη, η Μελίνα, ο Χατζιδάκις και η Μαρινέλλα, η παράσταση ζωντανεύει την ιστορία μιας ολόκληρης εποχής. Συνοδοιπόρος στο ταξίδι αυτό είναι ο **Σταμάτης Κραουνάκης** με τις μουσικές του, ενώ επί σκηνής τρεις μουσικοί δίνουν τον παλμό σε μια αληθινή πράξη θεατρικής κάθαρσης.

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 20:00
Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00
Κυριακή στις 18:00
Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν - Υπόγειο

78-88

ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΤΟΥ ΙΝΙΣΜΟΡ

Ο Πάντρικ, μέλος ακραίας ιρλανδικής οργάνωσης, ασκεί βία στο όνομα της ανεξαρτησίας, αλλά δείχνει αδυναμία στον γάτο του. Όταν το ζώο βρίσκεται νεκρό, η οικογένειά του φοβάται τις αντιδράσεις του. Ο **Δημήτρης** και ο **Ορέστης Σταυρόπουλος** σκηνοθετούν τη μαύρη κωμωδία του Μάρτιν ΜακΝτόνα. Παίζουν οι **Λάμπρος Γραμματικός**, **Μαριαλένα Ηλία**, **Άλκης Μπακογιάννης**, **Σπύρος Μπόσγας**, **Βασίλης** και **Πάνος Παπαδόπουλος**, **Θοδωρής Σκυφτούλης**.

Πρεμιέρα 1 Μαρτίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Θέατρο Χώρα

TIERRA

Ο **Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος** σκηνοθετεί ένα ακόμη έργο του Σέρχιο Μπλάνκο, το *«Tierra»*, που εστιάζει στη μορφή της μητέρας του συγγραφέα, μιας σπουδαίας ποιήτριας και καθηγήτριας λογοτεχνίας από το Μοντεβιδέο. Η παράσταση φωτίζει το πένθος ως μια διαδικασία που χτίζεται μέσα από τις αναμνήσεις και τους διαλόγους, για όσα εντέλει απομένουν μετά το τέλος. Παίζουν οι **Σύρμω Κεκέ**, **Οδυσσέας Μακρής**, **Άρης Μπαλής** και **Μαρία Τσιμά**.

Παραστάσεις Τετάρτη 21:15
Πέμπτη & Σάββατο 21:00, Κυριακή 18:15
Θέατρο του Νέου Κόσμου

Tierra
© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

ΟΡΦΑΝΑ

Η Έλεν και ο Ντάνι απολαμβάνουν ένα ήσυχο δείπνο, μέχρι την αιφνίδια εισβολή του Λίαμ, αδελφού της Έλεν, που εμφανίζεται γεμάτος αίματα. Η νύχτα μετατρέπεται σε οικογενειακό θρίλερ, φέρνοντας και τους τρεις αντιμέτωπους με τη βία, τον φόβο και τις άβολες αλήθειες τους. Ο Ντένις Κέλι, με αιχμηρό χιούμορ, διερευνά την ενοχή και τη συνενοχή. Την παράσταση σκηνοθετεί ο **Θανάσης Ζερίτης**. Παίζουν οι **Γιάννης Λεάκος**, **Νεφέλη Μαϊστράλη** και **Χρήστος Τσάβος**.

Πρεμιέρα 9 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Θέατρο Πόρτα

Ορφανά
© ΕΛΙΝΑ ΓΙΟΥΝΑΝΗ

Υπολοχαγός του Ινισμορ
© ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

ΦΟΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ένας άντρας αποφασίζει να εφαρμόσει όσα έμαθε στη θεραπεία του, αντιμετωπίζοντάς τα ως ζήτημα ζωής και θανάτου. Η *«Φονοθεραπεία»*, μια θεοσκότεινη κωμωδία, σατιρίζει τις κοινωνικές συμβάσεις και την ισορροπία ανάμεσα στη δουλειά και τη ζωή. Το έργο του Μπερτ Σμιτ, βασισμένο στο μπεστ σέλερ του Κάρστεν Ντούσε, ανεβαίνει φέτος σε σκηνοθεσία **Δημήτρη Αγιοπετρίτη-Μπογδάνου**, με τους **Προμηθέα Αλειφερόπουλο**, **Θάνο Λέκκα**, **Ευγενία Σαμαρά**, **Δάφνη Δαυίδ** και **Αποστόλη Ψυχράμη**.

Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00, Τετάρτη στις 20:00 – **Θέατρο Πόρτα**

Φονοθεραπεία
© ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Δωσίλογοι

ΔΩΣΙΛΟΓΟΙ

Οι *«Δωσίλογοι»*, βασισμένοι στο ιστορικό βιβλίο του **Μενέλαου Χαραλαμπίδη**, μεταφέρονται για πρώτη φορά στη σκηνή. Η ομάδα **Elephas Tiliensis**, με τους **Δημήτρη Αγαρτζίδη** και **Δέσποινα Αναστάσογλου** στη σκηνοθεσία, αξιοποιεί αρχειακό υλικό και μαρτυρίες για να φωτίσει τη συνεργασία με τις δυνάμεις Κατοχής, τη δίκη των δωσίλογων και την ατιμωρησία. Παίζουν οι **Δημήτρης Αγαρτζίδης**, **Δέσποινα Αναστάσογλου**, **Μαρκέλλα Γιαννάτου**, **Τόλης Μπριασούλης**, **Βίκυ Κατσίκα**, **Εμμανουήλ Κοντός** και **Άρης Λάσκος**.

Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00, Τεταρτη στις 20:00
Θέατρο Χώρα

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΚΡΑΤΗ

Το δημοσιογραφικό δράμα των **Γιώργου Παλούμπη** και **Αντώνη Τσιοτσιόπουλου**, σε σκηνοθεσία του πρώτου, επιστρέφει για τρίτη χρονιά. Με αφετηρία την υπόθεση του γιατρού Βασίλη Τσιρώνη, στην Ελλάδα της Μεταπολίτευσης, μια νεαρή δημοσιογράφος αναζητά την αλήθεια για τον θάνατό του, φωτίζοντας τη σχέση ΜΜΕ και εξουσίας. Παίζουν οι **Θάνος Αλεξίου**, **Στέλιος Δημόπουλος**, **Βασιλική Διαλυνά**, **Άλκηστις Ζιρώ**, **Ελεάνα Καυκαλά**, **Μάκης Παπαδημητράτος**, **Στάθης Σταμουλακάτος** και **Αντώνης Τσιοτσιόπουλος**.

Παραστάσεις Πέμπτη & Παρακευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:30 & 21:15, Κυριακή στις 18:15
Θέατρο Χώρα

Ανεξάρτητα κράτη
© ΕΛΙΝΑ ΓΙΟΥΝΑΝΗ

Στον Κάτω Χώρο και στο Δώμα

Φέτος στο ΘτΝΚ θα δούμε ακόμη 5 παραστάσεις

Στον Κάτω Χώρο έχουν ξεκινήσει *«Τα άνθη του κακού»*, σε κείμενο και σκηνοθεσία του **Σέρχιο Μπλάνκο**, ένας μονόλογος που έρχεται για 2η σεζόν, με τη **Δέσποινα Σαραφείδου**. Λίγο αργότερα, κάνουν πρεμιέρα οι *«Χιονονιφάδες»* της Νίνα Μπέρι, σε σκηνοθεσία της **Νάνσυς Μπούκλη**, με τη **Τζωρτζίνα Λιώση** και τον **Άγγελο-Προκόπιο Νεράντζη** *(11 Νοεμβρίου)*, ενώ για δεύτερη χρονιά επιστρέφει και το *«Πόσα τσιγάρα έχω καπνίσει από τότε που έφυγες»*, σε κείμενο και ερμηνεία της **Μαργαρίτας Παπαγιάννη** και σκηνοθεσία του **Θανάση Ζερίτη** *(21 Νοεμβρίου)*.

Στο Δώμα έχουν προγραμματιστεί δύο παραστάσεις για φέτος. Η πρώτη είναι *«Το όνομά μου είναι Rachel Corrie»*, σε σκηνοθεσία της **Ελένης Ευθυμίου**, σε κείμενο των **Άλαν Ρίκμαν** και **Κάθριν Βίνερ**, βασισμένο στα ημερολόγια της Αμερικανίδας ακτιβίστριας *(πρεμιέρα 16 Νοεμβρίου)*, με τη **Γιώτα Κουιτζόγλου**. Το δεύτερο είναι *«Το μέρος που δεν θυμάσαι»*, σε κείμενο και σκηνοθεσία του **Βασίλη Μαυρογεωργίου**. Επί σκηνής θα δούμε τους **Αριάδνη Καβαλιέρου** και **Δημήτρη Γαλανάκη** *(πρεμιέρα 5 Μαρτίου)*.

5 παραστάσεις για όσα μας κρατούν μαζί σε έναν κόσμο που αλλάζει

Από τον Μπέκετ στον Σαίξπηρ και από τον Τσέχωφ στον Σεσκ Γκάι και την Άλκη Ζέη

89–93

Ευτυχισμένες μέρες

Ο **Δημήτρης Τάρλοου** σκηνοθετεί για πρώτη φορά Σάμιουελ Μπέκετ, παρουσιάζοντας ένα από τα πλέον εμβληματικά έργα του θεάτρου του παραλόγου. Η παράσταση, που ξεκίνησε το ταξίδι της το περασμένο καλοκαίρι στο Φεστιβάλ της Άνδρου, εστιάζει στην ακατάβλητη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης μέσω της Γουίνι –την οποία υποδύεται η **Αγλαΐα Παππά**–, μιας γυναίκας «θαμμένης στο έδαφος», που όμως αρνείται να χάσει την ελπίδα της. Παράλληλα, η συγκεκριμένη παράσταση αποτελεί έναν ιδιαίτερο φόρο τιμής στη σπουδαία ηθοποιό Χριστίνα Τσίγκου, συνδεδεμένη ιστορικά με τον ρόλο. Ο λιτός σκηνικός χώρος, σε συνδυασμό με τα ατμοσφαιρικά ηχοτοπία του **Φώτη Σιώτα**, μετατρέπει την ακινησία και τη ματαιότητα σε μια βαθιά υπαρξιακή, ολιστική εμπειρία. Στον ρόλο του Γουίλι ο **Δημήτρης Μπίτος**.

Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 20:00
Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00

© ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Ευτυχισμένες μέρες

Ο βυσσινόκηπος

Το κύκνειο άσμα του Άντον Τσέχωφ παρακολουθεί την παρακμή μιας αριστοκρατικής οικογένειας που αδυνατεί να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα και να σώσει το κτήμα της από τον πλειστηριασμό. Παγιδευμένοι ανάμεσα στις αναμνήσεις και την αδράνεια, οι χαρακτήρες γίνονται μάρτυρες ενός κόσμου που καταρρέει. Η σκηνοθεσία του **Δημήτρη Τάρλοου** εστιάζει στη θραυσματικότητα του χρόνου, τη μνήμη και την αβεβαιότητα της ανθρώπινης ύπαρξης απέναντι στις αναπόφευκτες κοινωνικές και ιστορικές αλλαγές. Στον κεντρικό ρόλο της Λιούμποφ Αντρέγιεβνα η **Αλεξία Καλτσίκη**. Μαζί της οι **Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης**, **Γιώργος Κισσανδράκης**, **Διονύσης Πιφέας**, **Αδελαΐδα Κατσίδε**, **Σμαράδα Κάκκινου**, **Γιώργος Μπινιάρης**, **Δημήτρης Μπίτος**, **Μαριάννα Δημητρίου**, **Σπύρος Μπόσγας**, **Ναταλία Εκσιέλ** και **Στέφανος Καλτζίδης**.

Πρεμιέρα 20 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη, Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:00
Σάββατο στις 21:00 & Κυριακή στις 17:00

Ο βυσσινόκηπος

Οι γείτονες από πάνω

Η επιτυχημένη σπαρταριστή κωμωδία του Σεσκ Γκάι ανεβαίνει σε σκηνοθεσία **Νικολέτας Φιλόσογλου**, σε συμπαραγωγή με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Ένα φαινομενικά αθώο δείπνο ανάμεσα σε δύο ζευγάρια γειτόνων στην ίδια πολυκατοικία μετατρέπεται σε μια εκρηκτική, αποκαλυπτική αναμέτρηση. Οι απελευθερωμένοι «από πάνω» γείτονες λειτουργούν ως μεγεθυντικός φακός για τη βαλτωμένη σχέση των «από κάτω», φέρνοντας στην επιφάνεια απωθημένες φαντασιώσεις, αλήθειες και ανομολόγητες εντάσεις. Ένα οξύθυμο, τρυφερό έργο, που εξερευνά την τέχνη της εγγύτητας, τα όρια της συνύπαρξης και τους συμβιβασμούς στις σύγχρονες σχέσεις. Παίζουν οι **Θανάσης Δήμου**, **Σμαράγδα Κάκκινου**, **Λαέρτης Μαλκότσης** και **Μάρω Παπαδοπούλου**.

Πρεμιέρα 9 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη στις 17:00, Σάββατο στις 18:00
Κυριακή στις 21:00

© ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Οι γείτονες από πάνω

© ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Άμλετ (machine)

Η **Σοφία Αντωνίου** αναμετριέται με το σαιξπηρικό κείμενο και τη σύγχρονη ματιά του Χάινερ Μίλερ, δημιουργώντας μια παράσταση έρευνας γύρω από την επανάληψη, τη μνήμη και την κατάρρευση, που επιστρέφει για δεύτερη σεζόν. Ο Άμλετ έρχεται ως φάντασμα του παρόντος, σκηνοθετώντας την ίδια του τη ζωή μέσα σε έναν μηχανικό, αποδιοργανωμένο κόσμο. Μια νέα ομάδα ηθοποιών αφηγείται την ιστορία ενός ανθρώπου που παλεύει να διατηρήσει την υπόστασή του ανάμεσα στα ερείπια της συλλογικής και προσωπικής ιστορίας. Η παράσταση αποτελεί μια δυναμική διαπραγμάτευση του παρελθόντος με το παρόν. Παίζουν οι **Μιχάλης Αφολαγιάν**, **Δημήτρης Καπουράνης**, **Γιάννης Κόραβος**, **Λωξάνδρα Λούκας**, **Aurora Marion**, **Κωνσταντίνος Μαυρόπουλος** και **Γιώργης Παρταλίδης**.

Πρεμιέρα 8 Φεβρουαρίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 20:00

Η μωβ ομπρέλα

Το εμβληματικό έργο της Άλκης Ζέη μεταφέρεται στη σκηνή από τη σκηνοθέτρια **Δήμητρα Λαρεντζάκη** σε μια ανανεωμένη, ποιητική παραγωγή για μικρούς και μεγάλους. Η ιστορία διαδραματίζεται ένα καλοκαίρι στο Μαρούσι, λίγο πριν το ξέσπασμα του Πολέμου του '40, αποτυπώνοντας τα γεγονότα μέσα από το αθώο βλέμμα των παιδιών. Η άφιξη ενός γαλλόφωνου φίλου πυροδοτεί τη φαντασία τους, αποδεικνύοντας ότι ο κόσμος των παιδιών μπορεί να υπερβεί τα εμπόδια και τη σκληρότητα της εποχής.

Παίζουν οι **Χριστίνα Βράκα**, **Τριαντάφυλλος Δελής**, **Νικόλας Δρίγκας**, **Γιάννης Εσκιντζόγλου**, **Ειρήνη Ιωάννου-Παπανεοφύτου**, **Αλέξανδρος Κωχ**, **Γιώργος Μακρής**, **Αγάπη Μουστρή** και **Βαγγέλης Χαλκιαδάκης**.

Παραστάσεις
Κυριακή στις 11:00
(για το κοινό)
Καθημερινές στις 10:30
(για σχολεία)

ΘΕΑΤΡΟ ΑΝΕΣΙΣ, ΝΕΟΣ ΑΚΑΔΗΜΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

Άνεσις Λεωφόρος Κηφισίας 14, Αμπελόκηποι, *2100080900* • **Νέος Ακάδημος** Ιπποκράτους 17& Ακαδημίας, *2100080900* • **Θέατρο Χορν** Αμερικής 10, *2103612500*

10 παραστάσεις για τον εγκλεισμό, την κακοποίηση, την

Ο Έβρος απέναντι

Το διαχρονικά αιχμηρό και κοινωνικά τολμηρό έργο των **Θανάση Παπαθανασίου** και **Μιχάλη Ρέππα** παρουσιάζεται σε σκηνοθεσία και μουσική επιμέλεια του **Γιωργή Τσουρή**. Η πλοκή παρακολουθεί τέσσερις άνεργους Έλληνες, νεόπτωχους που παλεύουν στις παρυφές της ευμάρειας, των οποίων η καθημερινότητα ανατρέπεται βίαια όταν στο περιβάλλον τους εισβάλει ένας Κούρδος πρόσφυγας, φέρνοντας στην επιφάνεια το υπόγειο ρεύμα του ρατσισμού, την αποξένωση και τα όρια της ανθρωπιάς. Η σκηνοθεσία αντιμετωπίζει τους αντιήρωες χωρίς ηθικολογίες, μέσα από ένα ανελέητο «ζάπινγκ» ανάμεσα στο γέλιο και τη θλίψη. Στον εκρηκτικό θίασο πρωταγωνιστούν οι **Άννα Κουτσαφτίκη**, **Κώστας Κορωναίος**, **Βαγγέλης Αλεξανδρής**, **Μαρία Παρασύρη** και **Θανάσης Ισιδώρου**.

Παραστάσεις
Τετάρτη & Παρασκευή στις 21:00
Πέμπτη στις 20:00
το Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 17:30
Θέατρο Άνεσις

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Παραστάσεις
Δευτέρα στις 21:15 και Τρίτη στις 20:00

Νέος Ακάδημος

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 20:00
Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 18:00

Νέος Ακάδημος

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Παραστάσεις
Παρασκευή & Κυριακή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00

Θέατρο Άνεσις

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Παραστάσεις
Κυριακή & Δευτέρα στις 21:00 & Τρίτη στις 20:00

Θέατρο Άνεσις

© ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΑΛΤΣΟΝΟΥΔΗΣ

Μόμπι Ντικ

Μια σύγχρονη θεατρική μεταφορά του εμβληματικού έργου του Χέρμαν Μέλβιλ παρουσιάζει φέτος η **ομάδα GAFF**, σε σκηνοθεσία και διασκευή της **Σοφίας Καραγιάννη**. Η παράσταση μετατρέπει τη σκηνή σε ένα σκοτεινό και ποιητικό ταξίδι πάνω στην ανθρώπινη εμμονή, τη ματαιοδοξία και την αυτοκαταστροφή. Κεντρική φιγούρα αποτελεί ο μυθικός καπετάνιος Αχαάβ, που υποδύεται ο **Ιωσήφ Ιωσηφίδης**, ο οποίος είναι παραδομένος στην ανάγκη να εκδικηθεί τη λευκή φάλαινα, που σημάδεψε ανεπανόρθωτα τη ζωή του. Καθώς το πλοίο βυθίζεται σε ένα αδιάκοπο κυνήγι, το ταξίδι μεταμορφώνεται σταδιακά σε μια εφιαλτική κατάβαση στα όρια της ανθρώπινης παράνοιας. Πέρα από την περιπέτεια, το έργο λειτουργεί ως μια βαθιά πολιτική και υπαρξιακή αλληγορία για την εξουσία, τη βία και τη σχέση ανάμεσα στον ηγέτη και το σύνολο. Μαζί με τον Ιωσηφίδη πρωταγωνιστούν οι **Διονύσης Λάνης**, **Δημήτρης Μαμιός**, **Γιάννης Μάνθος**, **Χρήστος Παπαδόπουλος** και **Κωνσταντίνος Πασσάς**.

McNeal

Το αριστούργημα του Αγιάντ Ακτάρ, που έρχεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, σε σκηνοθεσία **Χρήστου Σούγαρη**, αποτελεί ένα ψυχολογικό θρίλερ, που εξετάζει τα ηθικά διλήμματα της εποχής μας γύρω από την τεχνητή νοημοσύνη. Κεντρικός ήρωας είναι ο Jacob McNeal –τον οποίο ενσαρκώνει ο **Πυγμαλίωνας Δαδακαρίδης**–, ένας διάσημος και βαθιά αυτοκαταστροφικός συγγραφέας στο απόγειο της καριέρας του, ο οποίος διεκδικεί το Νόμπελ Λογοτεχνίας. Καθώς όμως η προσωπική του ζωή, η σχέση με τον γιο του και ο ψυχικός του κόσμος καταρρέουν, ο δημιουργός έρχεται αντιμέτωπος με μια τρομακτική νέα πραγματικότητα. Χρησιμοποιώντας καινοτόμα ψηφιακά εφέ και deepfake τεχνολογία, η παράσταση βυθίζει το κοινό στις ψευδαισθήσεις του συγγραφέα. Τον κεντρικό ήρωα πλαισιώνουν οι **Γιώτα Φέστα**, **Τζωρτζίνα Παλαιοθόδωρου**, **Μαρίζα Τσάρη**, **Δημήτρης Σέρφας**, **Αλίκη Ανδρειωμένου** και **Μαρίτα Γαγάνη**, ενώ μέσω βίντεο εμφανίζεται και η **Στεφανία Γουλιώτη**.

Η τελευταία έξοδος – Ρίτα Χέιγουορθ

Ο Άντι καταδικάζεται άδικα σε ισόβια κάθειρξη και μεταφέρεται στις φυλακές του Σόουσανκ, ένα αυστηρό σωφρονιστικό ίδρυμα υψίστης ασφαλείας. Αυτός είναι το κεντρικό πρόσωπο στο *«Η τελευταία έξοδος – Ρίτα Χέιγουορθ»*, τη μεταφορά του ομώνυμου αριστουργήματος του Στίβεν Κινγκ, στη θεατρική διασκευή των Όουεν Ο'Νιλ και Ντέιβ Τζονς που επιστρέφει για δεύτερη χρονιά σε σκηνοθεσία και διασκευή του **Δημήτρη** και του **Ορέστη Σταυρόπουλου**. Ο Άντι (**Νίκος Ψαρράς**) χτίζει μέσα στη φυλακή μια δυνατή φιλία με τον Ρεντ (**Δημήτρη Πανικολάου**) διατηρώντας ακέραια την αξιοπρέπεια και την ελπίδα του, παρόλα τα εμπόδια που του βάζουν συνεχώς είτε οι συγκρατούμενοί του είτε ο διευθυντής του σωφρονιστικού καταστήματος (**Μάνος Βακούσης**). Τους υπόλοιπους ρόλους ενσαρκώνουν οι **Γιάννης Μποσταντζόγλου**, **Γιώργος Ρούφας**, **Κρις Ραντάνοφ**, **Βασίλης Μπεσίρης**, **Αντώνης Χρήστου**, **Θοδωρής Θεοδωρακόπουλος**, **Γιάννης Κόραβος**, **Γιώργος Φασουλάς**.

Ριταμαργαριταριταμαργαρίτα ριταμαργαρί...

Δύο Μαργαρίτες που αγαπιούνται τόσο πολύ αλλά συγκρούονται συνεχώς, σε ένα έργο που φωτίζει τη θυελλώδη και βαθιά συγκινητική σχέση δύο σημαντικών Ελληνίδων συγγραφέων, της Μαργαρίτας Λυμπεράκη και της κόρης της, Μαργαρίτας Καραπάνου. Η παράσταση, σε κείμενο και σκηνοθεσία της **Μαρίας Μαγκανάρη**, είναι βασισμένη στο μυθιστόρημα *«Η Κασσάνδρα και ο Λύκος»* και στην αλληλογραφία *«Δε μ' αγαπάς. Μ' αγαπάς»*. Το έργο παρακολουθεί έναν διάλογο ανάμεσα σε μια μητέρα που επιλέγει τη δημιουργία ακόμη και όταν την απομακρύνει από το παιδί της, και σε μια κόρη που αφιερώνει το έργο της στην προσπάθεια να καλύψει αυτό το κενό. Η παράσταση χαρτογραφεί τις ψυχικές διαδρομές δύο γυναικών που δεν έπαψαν ποτέ να αναζητούν η μία την άλλη. Με πρωταγωνιστές τη **Λυδία Φωτοπούλου**, την **Ευδοκία Ρουμελιώτη** και τον **Νικόλα Ντούρο**, το έργο αποτελεί έναν ύμνο στην κλεμμένη παιδική ηλικία και στη δύναμη της γυναικείας δημιουργίας.

περιπέτεια, τη σύγκρουση και τη διαφορετικότητα

6 επαναλήψεις και 4 νέες παραγωγές για τη νέα σεζόν

Τζόνι Μπλε

Μια φαινομενικά αθώα ανδρική βραδιά με ουίσκι, λαϊκά άσματα και φιλικές συζητήσεις, μετατρέπεται σε θρίλερ για γερά νεύρα, εξερευνώντας τα όρια της πατρότητας, της πατριαρχίας και της αυτοδικίας. Οι τέσσερις φίλοι συναντιούνται σ' ένα υπόγειο στη Νέα Ιωνία. Μέσα από απρόσμενες αφίξεις, χαλασμένες τεχνολογίες και μνήμες από το παρελθόν, οι ήρωες καλούνται να πάρουν οριακές αποφάσεις και να επωμιστούν τις ευθύνες τους. Το κείμενο –που γράφει και σκηνοθετεί ο **Γιωργής Τσουρής**– εξερευνά τα όρια μέχρι τα οποία μπορεί να φτάσει ένας γονιός για το παιδί του, θίγοντας ανοιχτά ζητήματα μισογυνισμού, φιλίας, προδοσίας και των λάθος χειρισμών που διαμορφώνουν τις οικογενειακές σχέσεις. Με χιούμορ, ένταση και επικίνδυνα οικείες καταστάσεις, η παράσταση αναδεικνύει πως συχνά ο ένοχος έχει το πρόσωπο που αποφεύγουμε να κοιτάξουμε στον καθρέφτη. Τους απαιτητικούς ρόλους ερμηνεύουν οι **Ιωσήφ Ιωσηφίδης**, **Μάνος Καζαμίας**, **Βάλια Παπακωνσταντίνου**, **Στρατής Χατζησταματίου** και **Γιωργής Τσουρής**.

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 19:00 & 21:30, Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή στις 18:00, Κυριακή στις 16:00 & 18:15

Θέατρο Άνεσις

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

Bacon

Το πολυβραβευμένο έργο της Σόφι Σουίθινμπανκ, σε σκηνοθεσία της **Εμιλυς Λουίζου**, επιστρέφει για δεύτερη χρονιά και αποτελεί μια ωμή, ηλεκτρισμένη και διεισδυτική ματιά στα τραύματα που αφήνουν πίσω τους οι σχέσεις εξουσίας, η εφηβική βία και η τοξική αρρενωπότητα. Η πλοκή εστιάζει στη θυελλώδη σχέση δύο εφήβων αγοριών από εντελώς διαφορετικά κοινωνικά περιβάλλοντα, οι οποίοι συναντιούνται σ' έναν κόσμο καταπίεσης, φόβου και ανομολόγητης επιθυμίας. Αυτή η αρχική επαφή εξελίσσεται γρήγορα σε μια περίπλοκη εξάρτηση και σύγκρουση που σημαδεύει ανεξίτηλα την ψυχοσύνθεσή τους. Χρόνια αργότερα, οι δυο άντρες έρχονται ξανά αντιμέτωποι σε μια συνάντηση όπου το παρελθόν επιστρέφει βίαια, απαιτώντας δικαίωση για λέξεις που δεν ειπώθηκαν και πράξεις που δεν συγχωρέθηκαν. Τους δύο πρωταγωνιστικούς ρόλους ερμηνεύουν ο **Γιώργος Μπένος** και ο **Αλέξανδρος Πιεχόβιακ**.

Παραστάσεις
Παραστάσεις Δευτέρα στις 20:00 & Τρίτη στις 21:00

Θέατρο Άνεσις

© ΜΑΡΙΖΑ ΚΑΨΑΜΠΕΛΗ

Η πόρνη από πάνω

Η παράσταση-ύμνος στη γυναικεία αξιοπρέπεια επιστρέφει για δέκατη πέμπτη συνεχόμενη χρονιά. Ο **Σταμάτης Πατρώνης** σκηνοθετεί τον μονόλογο του Αντώνη Αθερινού, ενώ η ερμηνεία της **Κατερίνας Διδασκάλου**, η οποία ζωντανεύει επί σκηνής πολλαπλούς χαρακτήρες, ταξιδεύει τους θεατές από το γέλιο στη συγκίνηση. Κεντρική φιγούρα της παράστασης είναι η Ερατώ, μια γυναίκα που ζει στο περιθώριο, με υπομονή, στωικότητα και έλλειψη αυτοεκτίμησης, υπομένοντας μια ζωή καταπίεσης. Η καθημερινότητά της ανατρέπεται ριζικά όταν στο επάνω διαμέρισμα μετακομίζει μια γυναίκα ελευθέρων ηθών. Μέσα από τις αναμνήσεις και την αναπόληση της ζωής της, η ηρωίδα μιλάει για τον έρωτα, την απόρριψη, την προδοσία και τη βαναυσότητα εις βάρος των γυναικών. Οι αναστεναγμοί που ακούει καθημερινά από το πάνω διαμέρισμα αρχίζουν να κεντρίζουν τον εσωτερικό της κόσμο και γίνονται το πρελούδιο για τη γέννηση του νέου της Εγώ.

Παραστάσεις
Δευτέρα στις 18:45 & Κυριακή στις 21:00
Θέατρο Νέος Ακάδημος

Μάρτυρας κατηγορίας

Ο Λέοναρντ Βόουλ είναι ένας άντρας που κατηγορείται για τη στυγερή δολοφονία μιας πλούσιας χήρας, με όλες τις αποδείξεις και τις ενδείξεις να συνηγορούν συντριπτικά εναντίον του. Ο δαιμόνιος ποινικολόγος Σερ Ουίλφριντ Ρόμπαρτς αναλαμβάνει την απαιτητική υπεράσπισή του, παρ' όλο που ούτε ο ίδιος δεν είναι απολύτως βέβαιος για την αθωότητα του πελάτη του. Αυτή είναι η υπόθεση που πραγματεύεται το αριστούργημα της Άγκαθα Κρίστι *«Μάρτυρας κατηγορίας»*, που επιστρέφει για τέταρτη χρονιά στο Θέατρο Χορν, σε σκηνοθεσία και δραματουργική επεξεργασία του **Νικορέστη Χανιωτάκη**. Το κλειδί της λύσης του γρίφου και η μοναδική ελπίδα υπεράσπισης βρίσκεται στα χέρια της αινιγματικής συζύγου του, η οποία κρατά την άκρη του νήματος. Στην παράσταση πρωταγωνιστούν οι **Γιάννης Βούρος**, **Δημήτρης Πιατάς**, **Ευγενία Δημητροπούλου**, **Μέμος Μπεγνής**, **Μελίνα Βαμβακά**, **Γιάννης Δρακόπουλος**, **Δημήτρης Καραμπέτσης**, **Βαρβάρα Μακράκη** και **Νίκη Παλληκαράκη**.

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 19:00
Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 18:00

Θέατρο Δημήτρης Χορν

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

STILL! ένα άγαλμα που γύρισε τον κόσμο

Μια παράσταση για την ειρήνη και τη φιλία, σε δραματουργία του **Σταύρου Σταύρου** και σκηνοθεσία-χορογραφία των **Κώστα Σιλβέστρου** και **Παναγιώτη Τοφή**. Πρωταγωνίστρια ένα κορίτσι που, προσπαθώντας να δραπετεύσει από τη φρίκη του πολέμου, ταξιδεύει προς το άγνωστο και βρίσκει καταφύγιο κάτω από το άγαλμα ενός

στρατιώτη, που αποκτά ζωή. Η παράσταση μεταφέρει μηνύματα για την υπέρβαση του φόβου. Παίζουν οι **Μιχάλης Καζάκας**, **Αντρέας Κουτσόφτας**, **Παναγιώτης Τοφή** και **Χριστίνα Παπαδοπούλου**, ενώ στο πιάνο συνοδεύουν ζωντανά οι **Θοδωρής Οικονόμου** και **Σπύρος Σουλαδάκης**.

Παραστάσεις
Κυριακή στις 11:30 οργανωμένες παραστάσεις για σχολεία τις καθημερινές
Θέατρο Άνεσις

ΘΕΑΤΡΟ

6 θεατρικές παραστάσεις που δεν θέλουμε να χάσουμε

Σπουδαίες παραγωγές που επαναπροσδιορίζουν την εξουσία, την ηθική, την ταυτότητα, τα ανθρώπινα όρια και τη δύναμη της φαντασίας

Μακμπέθ

Η σκοτεινότερη τραγωδία του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ έρχεται στη σκηνή μέσα από μια εντυπωσιακή και πολυπρόσωπη παραγωγή. Η **Κατερίνα Ευαγγελάτου** σκηνοθετεί το εμβληματικό αυτό αριστούργημα, αναδεικνύοντας τον εφιαλτικό μηχανισμό της αμετρόκλητης φιλοδοξίας. Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους, ο Γιώργος Γάλλος και η Καρυοφυλλιά Καραμπέτη ενσαρκώνουν το διαβόητο ζεύγος, πλαισιωμένοι από έναν πολυπληθή θίασο καταξιωμένων αλλά και νεότερων ηθοποιών. Το έργο καταδύεται στα άδυτα της ανθρώπινης ψυχής, εκεί όπου η ηθική κατάρρευση και το υπερφυσικό στοιχείο συνθέτουν ένα αδυσώπητο σύμπαν. Η σκηνοθεσία εστιάζει στην εσωτερική πάλη των ηρώων και στις κοινωνικοπολιτικές αναταράξεις που γεννά η κατάχρηση της ισχύος. Παίζουν οι **Γιώργος Γάλλος**, **Καρυοφυλλιά Καραμπέτη**, **Μιχάλης Μιχαλακίδης**, **Λευτέρης Πολυχρόνης**, **Έλενα Τοπαλίδου**, **Αλεξάνδρα Λέρτα**, **Χριστίνα Μαξούρη**, **Ερρίκος Μηλιάρης**, **Χρήστος Διαμαντούδης**, **Σταύρος Καλλιγάς**, **Γιώργης Παρταλίδης**, **Βασίλης Μίχας** και **Γιώργος Μπραουδάκης**. Συμμετέχουν τα παιδιά: **Μάρκος Απέργης**, **Γιαννούλα Αποστολοπούλου**, **Αλέξανδρος Γκοργκορώσης**, **Οδυσσέας Λαμπρακόπουλος**, **Αλκυόνη Μαραγκού** και **Φωτεινή Φίνκο**.

Πρεμιέρα
13 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Τέταρτη στις 19:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Κυριακή στις 19:30
Θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου - Μαριάννα Τόλη

Μακμπέθ

© ΕΦΗ ΓΟΥΣΗ

Πρεμιέρα
30 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου - Μαριάννα Τόλη

Σαπφώ

Η **Κόρα Καρβούνη** ενσαρκώνει τη Σαπφώ στον τελευταίο, ανέκδοτο θεατρικό μονόλογο του Αλέξη Σταμάτη, που ανεβαίνει την τρέχουσα σεζόν, σε σκηνοθεσία της **Νικαίτης Κοντούρη**. Με αφετηρία τη ζωή και την ποιητική κληρονομιά της αρχαίας λυρικής ποιήτριας, ο συγγραφέας αναζητά τη γυναίκα πίσω από το ιστορικό πρόσωπο και το σύμβολο. Τη Σαπφώ που επιθυμεί, ερωτεύεται, πονά και διεκδικεί την ελευθερία της έκφρασης, μακριά από τη σιωπή που της επέβαλε η Ιστορία. Μέσα από έναν λόγο ποιητικό και βαθιά ανθρώπινο, η παράσταση επιχειρεί να φέρει κοντά μας μια δημιουργό που έζησε με πάθος και αφοσίωση στην τέχνη της. Το έργο, που αποτελεί το κύκνειο άσμα του Αλέξη Σταμάτη, φωτίζει την ευάλωτη και ανήσυχη πλευρά μιας γυναίκας που ο χρόνος μετέτρεψε σε αιώνια μορφή.

© ΠΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο φονιάς

Ένα έγκλημα, μια οικογένεια και μια αλήθεια που δεν έπαψε ποτέ να ζητά δικαίωση. Ο *«Φονιάς»*, το σύγχρονο έργο του **Μήτσου Ευθυμιάδη**, ανεβαίνει φέτος στο ΠΛΥΦΑ, σε σκηνοθεσία **Δημήτρη Μπίτου**. Ύστερα από χρόνια στη φυλακή, ο Σάββας επιστρέφει στο σπίτι της αδελφής του, όπου η συνάντηση με πρόσωπα που συνδέονται με το παρελθόν του ξυπνά μνήμες και ανοίγει παλιές πληγές. Σταδιακά, μυστικά και ενοχές έρχονται στην επιφάνεια, ενώ οι ήρωες αναγκάζονται να αναμετρηθούν με τις πράξεις τους αλλά και με όσα επέλεξαν να αποσιωπήσουν. Με τέσσερις δυνατούς θεατρικούς χαρακτήρες, ο Ευθυμιάδης συνθέτει ένα ψυχολογικό δράμα για τη βία, την οικογένεια και την ευθύνη. Ο Δημήτρης Μπίτος μεταφέρει τη δράση στο σήμερα, αναδεικνύοντας τις κοινωνικές συνθήκες που γεννούν τη βία και τη σιωπή. Γιατί το έγκλημα δεν τελειώνει πάντα με την πράξη· κάποιες φορές συνεχίζεται μέσα στις ζωές εκείνων που μένουν πίσω. Παίζουν οι **Τάσος Σωτηράκης**, **Πανάγος Ιωακείμ**, **Βασίλης Κανελλόπουλος** και **Νικολέττα Κοτσαηλίδου**.

© ΕΛΙΝΑ ΓΙΟΥΝΑΝΗ

Πρεμιέρα
13 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Τετάρτη στις 20:00, Σάββατο στις 18:30 & 21:00
Κυριακή στις 19:00
ΠΛΥΦΑ

Θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου - Μαριάννα Τόλη Προφήτου Δανιήλ 3 &, Πλαταιών, Αθήνα, *2110132002* • **ΠΛΥΦΑ Κτήριο 7Α** Κορυτσάς 39, Αθήνα, *2103473642*
Θέατρο Βέμπο Καρόλου 18, Μεταξουργείο, *2105221767* • **Θέατρο Οδού Κυκλάδων - Λευτέρης Βογιατζής** Κυκλάδων 11 & Κεφαλληνίας Κυψέλη , *2108217877*
Θέατρο Ολύμπια Ακαδημίας 59, Αθήνα, *2103642540* • **Αμφι-Θέατρο Σπύρου Α. Ευαγγελάτου** Αγγελικής Χατζημιχάλη 15 & Ανδριανού, Πλάκα, *2110154559*
BroadwayShow Productions Βουλής 38, Αθήνα, *2103314088-89*

© ΑΝΤΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Πρεμιέρα
31 Οκτωβρίου
Παραστάσεις
Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30, Σάββατο στις 17:30 & 21:00
Κυριακή στις 18:00
Θέατρο Οδού Κυκλάδων - Λευτέρης Βογιατζής

Γίγαντας

Ο **Γιώργος Σκεύας** επιστρέφει παρουσιάζοντας για δεύτερη σεζόν τον *«Γίγαντα»* του Μαρκ Ρόζενμπλατ. Στον πρωταγωνιστικό ρόλο, ο Άρης Λεμπεσόπουλος ενσαρκώνει τον διάσημο συγγραφέα Ρόαλντ Νταλ. Καλοκαίρι του 1983: ενώ ο Νταλ ετοιμάζει την έκδοση του βιβλίου του *«Οι μάγισσες»*, ξεσπά θύελλα αντιδράσεων για ένα κείμενό του στον βρετανικό Τύπο, όπου καταδικάζει την εισβολή του Ισραήλ στον Λίβανο, εκφράζοντας αντισημιτικές θέσεις. Ο εκδότης, η μνηστή του και η Αμερικανίδα αντιπρόσωπος του εκδοτικού οίκου τον πιέζουν να ζητήσει δημόσια συγγνώμη. Ο Νταλ αρνείται, θέτοντας σε κίνδυνο την καριέρα και τη φήμη του. Βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα, το έργο εξερευνά τη σύγκρουση ανάμεσα στην καλλιτεχνική ιδιοφυΐα, την πολιτική ευθύνη και την ηθική. Η σκηνοθεσία μπολιάζει τον νατουραλισμό με στοιχεία από το φανταστικό σύμπαν των βιβλίων του Νταλ, μετατρέποντας τη σκηνή σε ένα σκοτεινό, επικίνδυνο παραμύθι. Παράλληλα, το κείμενο λειτουργεί ως ανατριχιαστικός καθρέφτης της σύγχρονης επικαιρότητας και των γεωπολιτικών εντάσεων. Παίζουν οι **Άρης Λεμπεσόπουλος**, **Χάρης Χαραλάμπους-Καζέπης**, **Αμαλία Αρσένη**, **Ελένη Ρουσσινού** και **Γιώτα Καραχάλιου**.

104-110

Tiger

Η **Σοφία Βγενοπούλου** σκηνοθετεί το βαθιά ανθρώπινο και συγκινητικό έργο της **Τζούλιας Διαμαντοπούλου**, που ακολουθεί την πορεία ενός νέου ανθρώπου στην προσπάθειά του να ξεφύγει από την εικόνα που έχουν διαμορφώσει οι άλλοι αλλά και ο ίδιος για τον εαυτό του. Μέσα από αναμνήσεις, συγκρούσεις και τη δύναμη της ραπ μουσικής, ο Tiger αναζητά τη θέση του στον κόσμο. Παγιδευμένος σε έναν φαύλο κύκλο θυμού και αυτοκαταστροφής, παλεύει με όσα τον έχουν σημαδέψει. Με αφετηρία την έρευνα γύρω από τη νεανική παραβατικότητα, η παράσταση υπερβαίνει τα στερεότυπα και φωτίζει την ανάγκη για αποδοχή, την αξία της ανθρώπινης σύνδεσης και τη δύναμη της τέχνης να γίνει μέσο αλλαγής. Παίζουν οι **ΝικόλαςΓραμματικόπουλος**, **Δημήτρης Καυκάς**, **Γιώτα Κουϊτζόγλου**, **Γιώργος Κριθάρας**, **Οδυσσέας Πετράκης** και **Καλλιόπη Σίμου**.

Πρεμιέρα
22 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Σάββατο στις 20:00, Κυριακή στις 16:00 & 19:00
Αμφι-Θέατρο Σπύρου Α. Ευαγγελάτου

BROADWAY SHOW PRODUCTIONS

Πρεμιέρα
12 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις
Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00
Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30
Σάββατο στις 17:45 & 21:00
Θέατρο Βέμπο

Το κλουβί με τις τρελές

Το πολυβραβευμένο μιούζικαλ, βασισμένο στο έργο του Ζαν Πουαρέ, με μουσική και στίχους του Τζέρι Χέρμαν και κείμενο του Χάρβεϊ Φάιερσταϊν, επιστρέφει στην Ελλάδα σε μια υπερπαραγωγή που σκηνοθετεί και διασκευάζει ο **Γιώργος Βάλαρης**. Ο Ζορζ και ο Αλμπέν, ένα ζευγάρι που έχει δημιουργήσει τη δική του οικογένεια, καλούνται να αντιμετωπίσουν τις προκαταλήψεις και τις απαιτήσεις ενός κόσμου που δυσκολεύεται να αποδεχτεί τη διαφορετικότητα. Πίσω από τα εντυπωσιακά κοστούμια, τα μουσικοχορευτικά νούμερα και το χιούμορ, ξεδιπλώνεται μια ανθρώπινη ιστορία για την αγάπη, την ελευθερία και την οικογένεια. Με σύγχρονη ματιά, ο Βάλαρης αναδεικνύει τη διαχρονική κοινωνική διάσταση του έργου. Τους δύο πρωταγωνιστές πλαισιώνει ένας πολυπληθής θίασος με ζωντανή ορχήστρα. Πρωταγωνιστούν οι **Γιάννης Στάνκογλου**, **Κρατερός Κατσούλης**, **Τάσος Κωστής**, **Μαρία Φιλίππου**, **Χρήστος Σπανός**, **Μαριέλλα Σαββίδου**, **Ιφιγένεια Τζόλα**, **Στράτος Τζώρτζης**. Cagelles είναι οι **Χάρης Δήμος**, **Θέμης Θεοχάρογλου**, **Κωνσταντίνος Κατσούδας**, **Γιώργος Μαρτίνος**, **Λεωνίδας Σιούπουλης**, **Νίκος Χρύσης**.

Ο πλανήτης των χριστουγεννιάτικων δέντρων

Ο Μάρκο ετοιμάζεται να γιορτάσει τα δέκατα γενέθλιά του, αλλά η απουσία του πατέρα του και ένα δώρο που θεωρεί παιδικό τον κάνουν να δυσανασχετεί. Ένα κουνιστό αλογάκι, όμως, γίνεται η αφορμή για ένα απρόσμενο ταξίδι στον Πλανήτη των χριστουγεννιάτικων δέντρων, όπου κάθε μέρα είναι γιορτή. Με τη βοήθεια ενός αγοριού και ενός αλλόκοτου ρομπότ, ο Μάρκο ανακαλύπτει έναν κόσμο γεμάτο παράξενα έθιμα και ανατροπές. Το έργο του Τζάνι Ροντάρι θέτει ερωτήματα για την υπερκατανάλωση και την αξία της γιορτής, την αλληλεγγύη και την οικογένεια. Τη σκηνοθεσία υπογράφει η **Χλόη Μάντζαρη**, τη θεατρική διασκευή και τους στίχους ο **Γεράσιμος Ευαγγελάτος**, τη μουσική συνθέτει ο **Μίνως Μάτσας** και τη χορογραφία αναλαμβάνει η **Σοφία Σπυράτου**. Παίζουν οι **Μαρία Κατριβέση**, **Ηλίας Μανιατόπουλος**, **Μιχάλης Κριεμπάρδης**, **Αλέξανδρος Κεϊβανάης**, **Κωστής Τσιαμάγκας**, **Φοίβος Ριμένας**, **Θανάσης Ισιδώρου**, **Λάμπρος Κωνσταντέας**, **Γιάννης Σμέρος**, **Ναταλία Μπαρούς** και **Πένυ Ελευθεριάδου**.

Πρεμιέρα
29 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Κυριακή 11:30 & 15:00
Θέατρο Ολύμπια

ΘΕΑΤΡΟ

ΤΕΧΝΗΧΩΡΟΣ

12 παραστάσεις που υπόσχονται να ταράξουν τα νερά

Από κλασικά αριστουργήματα και σύγχρονες διασκευές μέχρι αιχμηρή κωμωδία και τολμηρά νεοελληνικά έργα

© ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Η Kouzina

Ο **Γιώργος Κουτλής** επιστρέφει με μια εκρηκτική σκηνοθετική ματιά, μεταφέροντας επί σκηνής το διαχρονικό έργο του Άρνολντ Γουέσκερ. Ο Μιχάλης Σαράντης ηγείται ενός δυναμικού θιάσου, σ' ένα έργο όπου η κουζίνα ενός εστιατορίου μετατρέπεται σε μια μικρογραφία της σύγχρονης κοινωνίας. Πίσω από την ένταση της προετοιμασίας, τις παραγγελίες και τις φωνές των μαγείρων, αναδύονται οι ανθρώπινες σχέσεις, οι ματαιώσεις, η ταξική πάλη και τα αδιέξοδα των εργαζομένων. Παίζουν (αλφαβητικά): **Σαμουήλ Ακινόλα**, **Πολύδωρος Βογιατζής**, **Δανάη Καλούτσα**, **Αγνή Καρβουντζή**, **Ειρήνη Μακρή**, **Γιώργος Μπουκαούρης**, **Gary Salomon**, **Χρήστος Σαπουντζής/ Τάκης Σακελλαρίου**, **Μιχάλης Σαράντης**, **Ντένια Στασινοπούλου**, **Αναστασία Στυλιανίδη**, **Πήτερ Τζέικς/ Γιάννης Τζεδάκης**, **Δημήτρης Φιλιππίδης** και **Γιλμάζ Χουσμέν**.

Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 20:00
Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Θέατρο Κιβωτός

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΝΑΛΗ

Η Καρυάτιδα!

Το θεατρικό κείμενο του **Γιώργου Καπουτζίδη**, σε σκηνοθεσία της **Κατερίνας Μαυρογεώργη**, επιστρέφει για τρίτη χρονιά, φέρνοντας στη σκηνή μια αιχμηρή σάτιρα για την πολιτική και τη ροπή προς τη μεγαλοστομία. Τι συμβαίνει όταν η έκτη Καρυάτιδα επιστρέφει στην Ελλάδα; Κάμερες, δηλώσεις, πανηγυρισμοί και πολιτικοί λόγοι συνθέτουν μια εθνική γιορτή που γρήγορα ξεφεύγει από κάθε έλεγχο. Ανάμεσα στην εθνική υπερηφάνεια και τα επικοινωνιακά παιχνίδια, η παράσταση θέτει ερωτήματα για την ταυτότητα και το βάρος των συμβόλων που κουβαλάμε. Παίζουν οι **Ασημίνα Αναστασοπούλου**, **Στέλιος Ιακωβίδης**, **Στέλιος Ξανθουδάκης**, **Αγορίτσα Οικονόμου**, **Δρόσος Σκώτης**, **Σταμάτης Φακορέλης** και **Μαρία Φιλίνη**.

Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 20:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Θέατρο Κάππα

Η δίκη

Ο **Άρης Μπινιάρης** αναμετράται με το αριστούργημα του Φραντς Κάφκα, καθοδηγώντας τον Οδυσσέα Παπασπηλιόπουλο στον ρόλο του Γιόζεφ Κ. Η παράσταση, που επιστρέφει για δεύτερη σεζόν, στήνει έναν παράλογο κόσμο όπου ο ήρωας βρίσκεται εγκλωβισμένος στους αόρατους μηχανισμούς μιας απρόσωπης εξουσίας. Με τη χαρακτηριστική σωματικότητα που διακρίνει τη σκηνοθετική γραφή του Μπινιάρη, η παραγωγή μετατρέπει την απειλητική γραφειοκρατία του Κάφκα σε μια σύγχρονη εμπειρία. Παίζουν οι **Εβίτα Αγαΐτση**, **Αλέξης Βιδαλάκης**, **Αγγελική Δεληθανάση**, **Βασίλης Καζής**, **Κωνσταντίνος Μαγκλάρας**, **Κλέαρχος Παπαγεωργίου**, **Οδυσσέας Παπασπηλιόπουλος**, **Στέφανος Πίττας**, **Σωτήρης Τσακομίδης**, **Νικόλας Χατζηβασιλειάδης** και **Κώστας Phoenix**.

Παραστάσεις Τετάρτη στις 20:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00, Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Ark

© ΘΩΜΑΣ ΠΑΛΥΒΟΣ

Dogville

Μια νέα θεατρική εκδοχή του *«Dogville»*, της εμβληματικής ταινίας του Λαρς φον Τρίερ, παρουσιάζει ο **Άρης Μπινιάρης**. Με τη χαρακτηριστική σκηνική του γλώσσα, μετατρέπει τον κλειστό κόσμο της ιστορίας σε ένα πεδίο έντασης, όπου ο φόβος και η υποκρισία διαμορφώνουν τις σχέσεις μιας κοινότητας. Η άφιξη μιας καταδιωκόμενης γυναίκας σε μια απομονωμένη κωμόπολη δοκιμάζει την ηθική των κατοίκων της, μετατρέποντας τη φαινομενική φιλοξενία σε εκμετάλλευση. Οι λέξεις, οι κινήσεις και οι σιωπές αποκαλύπτουν σταδιακά τους μηχανισμούς εξουσίας. Παίζουν οι **Γιάννης Αναστασάκης, Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη**, **Μαντώ Γιαννίκου**, **Μυρτώ Γκόνη**, **Αλεξάνδρα Καζάζου**, **Ιερώνυμος Καλετσάνος**, **Πηνελόπη Μαρκοπούλου**, **Μάριος Παναγιώτου**, **Φώτης Στρατηγός**, **Γιώργος Συμεωνίδης Βασίλης Τρυφουλτσάνης** και **Πηνελόπη Τσιλίκα**.

Πρεμιέρα 25 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30, Σάββατο στις 17:30 & 21:00
Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

© ΘΩΜΑΣ ΠΑΛΥΒΟΣ

Σεσουάρ για δολοφόνους

Η διαδραστική κωμωδία-φαινόμενο επιστρέφει ανανεωμένη, για 18η χρονιά, σε σκηνοθεσία **Νικορέστη Χανιωτάκη** και **Δημήτρη Μακαλιά**. Στη σκηνή η **Νίκη Λάμη**, ο **Στράτος Λύκος**, ο **Δημήτρης Μακαλιάς**, ο **Ζήσης Ρούμπος**, ο **Χάρης Χιώτης** και η **Αντιγόνη Ψυχράμη** υπόσχονται ασταμάτητο γέλιο σε ένα κομμωτήριο όπου διαπράττεται ένας περίεργος φόνος. Ποιος σκότωσε την ιδιοκτήτρια του κτιρίου όπου στεγάζεται το κομμωτήριο Studio Antony; Το κοινό αναλαμβάνει ενεργό ρόλο ανακριτή, παρατηρεί τα στοιχεία, υποβάλλει ερωτήσεις στους υπόπτους και αποφασίζει κάθε βράδυ για την εξέλιξη και το φινάλε του έργου. Η διαδραστική κωμωδία μυστηρίου των Μπρους Τζόρνταν και Μέριλιν Έιμπραμς είναι γεμάτη αυτοσχεδιασμό, ανατροπές και φρεσκάδα, που μετατρέπει τους θεατές σε συνδιαμορφωτές της μυστήριας αυτής υπόθεσης, καθορίζοντας κάθε βράδυ διαφορετικό φινάλε.

Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Θέατρο Γκλόρια

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΝΑΛΗ

Μπόμπυ ή αβολες κουβέντες με ζώα

Ο **Βασίλης Μαγουλιώτης** σκηνοθετεί το έργο του Ρομπ Χέιζ, το οποίο παρουσιάζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, ένα πρωτότυπο και ιδιαίτερο θεατρικό εγχείρημα που εξερευνά τα όρια της επικοινωνίας, της ανθρώπινης φύσης και των πρωτόγονων ενστίκτων. Επί σκηνής ο **Γιάννης Νιάρρος** ενσαρκώνει έναν άνδρα που μιλά με αφοπλιστική ειλικρίνεια για τις σχέσεις, την ευαλωτότητα και την αμηχανία μετά το σεξ. Ο κεντρικός ήρωας, ο Μπόμπυ, εμπλέκεται σε μια σειρά από αλλόκοτες και αποκαλυπτικές αλληλεπιδράσεις με το ζωικό βασίλειο. Ο μονόλογος ισορροπεί ανάμεσα στο χιούμορ και την απόγνωση, φέρνοντας στην επιφάνεια τις αντιφάσεις της σύγχρονης ηθικής και τα τραύματα που κουβαλάμε. Ο Μπόμπυ αναζητά την αποδοχή, ακροβατώντας ανάμεσα στο τρυφερό και το σκοτεινό πρόσωπο της ανθρώπινης φύσης.

Πρεμιέρα 3 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Θέατρο Κιβωτός

© ΓΚΕΑΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

Θαυμαστός καινούριος κόσμος

Πόσο εύκολα θα ανταλλάσσαμε την ελευθερία μας με μια ζωή χωρίς πόνο; Στον *«Θαυμαστό καινούριο κόσμο»* του Άλντους Χάξλεϊ, η τεχνολογία, η κατανάλωση και η υπόσχεση της διαρκούς ευτυχίας γίνονται εργαλεία ελέγχου, σε μια κοινωνία όπου δεν υπάρχει χώρος για την αμφιβολία και τα βαθιά συναισθήματα. Η **Αικατερίνη Παπαγεωργίου** μεταφέρει στη σκηνή το δυστοπικό σύμπαν του συγγραφέα, σχεδόν έναν αιώνα μετά τη συγγραφή του, φωτίζοντας τις ανησυχητικές ομοιότητές του με τη σύγχρονη πραγματικότητα. Με τους **Ισιδώρα Δωροπούλου**, **Αναστασία Ραφαέλα Κονίδη**, **Μάριο Κρητικόπουλο**, **Τάσο Λέκκα**, **Καλλιρρόη Μυριαγκού** και **Βασίλη Μηλιώνη**, το έργο θέτει ερωτήματα για την ελευθερία, την εξουσία και το τίμημα της επιβεβλημένης ευτυχίας. Η παράσταση εξετάζει τα όρια της τεχνολογικής προόδου, τον απόλυτο έλεγχο των συναισθημάτων και το τίμημα της ελευθερίας σε μια κοινωνία κατασκευασμένης τελειότητας.

Πρεμιέρα 31 Οκτωβρίου
Παραστάσεις Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 20:00
Θέατρο Δίπυλον

Τζέην Τζέην

Η αγαπημένη κινηματογραφική κλασική κωμωδία των **Κώστα Πρετεντέρη** και **Ασημάκη Γιαλαμά** μεταφέρεται στη θεατρική σκηνή, για δεύτερη σεζόν, με τη σκηνοθετική ματιά του **Νίκου Καραθάνου**. Στον κεντρικό ρόλο η **Γαλήνη Χατζηπασχάλη**, ενώ τον Νίκο Μαντά υποδύεται ο **Χρήστος Λούλης**. Μαζί τους ο **Νίκος Καραθάνος** και ο **Άγγελος Παπαδημητρίου** (Σκουταρέικο), η **Χάρις Αλεξίου** και ο **Κώστας Μπερικόπουλος** (Κασανδρέικο). Στον ρόλο της Υβόνης Καρίπη η **Ζέτα Μακρυπούλια** και της μητέρας της η **Ιωάννα Μαυρέα**. Τα άλλα πρόσωπα υποδύονται ο **Γιάννης Κότσιφας**, ο **Αλέξανδρος Σκουρλέτης**, η **Ιωάννα Μπιτούνη** και ο **Μιχάλης Ψαλίδας**. Η νοσταλγική ατμόσφαιρα, το πολιτικό παρασκήνιο της εποχής και οι αλησμόνητοι έρωτες αναβιώνουν μέσα από μια φρέσκια σκηνοθετική ματιά, που μας ταξιδεύει στο παλιό ελληνικό σινεμά.

Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00, Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30, Σάββατο στις 17:30 & 21:00
Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΛΑΝΤΖΗ

Βουκεφάλας

Ένας νεκρός σύζυγος, μια γυναίκα που αρνείται να αποκαλύψει την αλήθεια και ένας συγγραφέας που αναζητά την ιστορία της ζωής της. Στον *«Βουκεφάλα»*, τη νέα κωμωδία σε κείμενο του **Αλέξανδρου Ρήγα** και του **Παναγιώτη Κακαβά** και σκηνοθεσία του πρώτου, η Ντόρα Φραγκιαδάκη, προφυλακισμένη για τη δολοφονία του συζύγου της, αφηγείται τη ζωή της, που είναι γεμάτη παράνομα πάθη, χαμένους έρωτες, υπερβολές και απρόβλεπτες διαδρομές. Μέσα από τις αφηγήσεις της ξεδιπλώνεται ένα σουρεαλιστικό πορτρέτο της Ελλάδας των τελευταίων δεκαετιών, ενώ το μυστικό του περίφημου αλόγου του Μεγάλου Αλεξάνδρου παραμένει άλυτο. Επί σκηνής ο **Μίνως Θεοχάρης**, ο **Στράτος Λύκος** και ο **Ζαχαρίας Γουέλα** σε μια παράσταση όπου το γέλιο συναντά το μυστήριο και κάθε απάντηση γεννά νέα ερωτήματα.

Πρεμιέρα 2 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 20:30
Θεάτρο Γκλόρια

Χώρισε με ΑΕ και Σία

Στην πρώτη της σκηνοθετική δουλειά, η **Κόρα Καρβούνη** καταπιάνεται με τη γαλλική κωμωδία του Τριστάν Πτιζιράρ –που δεν έχει ξαναπαρουσιαστεί στην Ελλάδα–, σε μετάφραση του **Αντώνη Γαλέου**. Όλα ξεκινούν όταν ο Αγάθωνας (**Στάθης Κόικας**) προσλαμβάνει τον Ερίκ (**Μιχάλη Συριόπουλο**) για να χωρίσει την Γκαέλ (**Βάσω Καβαλλιεράτου**) διά αντιπροσώπου. Ωστόσο, το μετανιώνει και, όταν πηγαίνει σπίτι να προλάβει το κακό, η κατάσταση περιπλέκεται. Ιστορίες απ' τα παλιά αποκαλύπτονται , οι ρόλοι αλλάζουν χέρια και κανείς δεν βρίσκεται πια στη σωστή θέση. Μέσα από κωμικές καταστάσεις, αιχμηρούς διαλόγους, ψέματα, υπεκφυγές και ανατροπές, η παράσταση ξεσκεπάζει τον φόβο της δέσμευσης, την αδυναμία της απευθείας επικοινωνίας και τα παράδοξα των σύγχρονων ερωτικών συναναστροφών. Τη μουσική της παράστασης υπογράφει ο **Φοίβος Δεληβοριάς**.

Παραστάσεις Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 18:00
Θέατρο Θησείον

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΛΑΝΤΖΗ

Παραμόρφωση

Σε κείμενο και σκηνοθεσία του **Γιάννη Αποσκίτη**, η *«Παραμόρφωση»* είναι ένα σύγχρονο θεατρικό έργο που εστιάζει στις στρεβλώσεις των ανθρώπινων σχέσεων και την ψυχολογική πίεση του σύγχρονου τρόπου ζωής. Όλα ξεκινούν με μια παράδοξη καταγγελία: ένας θεατρικός συγγραφέας ισχυρίζεται πως ένα έργο που δεν έγραψε ποτέ παίζεται ήδη στο Θέατρο Σημείο. Όταν η αφήγησή του διακόπτεται από τον θάνατό του, οι ηθοποιοί αναλαμβάνουν να ξετυλίξουν το μυστήριο. Με στοιχεία μαύρης κωμωδίας, θρίλερ και μακάβριας φάρσας, η παράσταση κινείται ανάμεσα στο παράλογο και το υπαρξιακό, εξερευνώντας τις ερωτικές σχέσεις, το πένθος και την αδυναμία του ανθρώπου να αλλάξει. Επί σκηνής η **Χαρά Μάτα Γιαννάτου**, η **Μαριαλένα Ηλία**, ο **Ηλίας Μουλάς**, ο **Πάνος Παπαδόπουλος** και ο **Κωνσταντίνος Πλεμμένος** συμμετέχουν σε μια ιστορία όπου το πραγματικό και το φανταστικό μπλέκονται διαρκώς.

Πρεμιέρα 13 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00 Κυριακή στις 19:00
Θεατρο Σημείο

Αμερικανικός Βούβαλος

Τρεις άντρες, ένα σχέδιο που δεν ολοκληρώνεται ποτέ και σχέσεις που δοκιμάζονται μέχρι διάλυσης. Στο αιχμηρό έργο του Ντέιβιντ Μάμετ, που σκηνοθετεί ο **Γιάννης Μπέζος**, ένα παλιατζίδικο στην Αμερική της δεκαετίας του '70 γίνεται ο χώρος όπου η φιλία μπλέκεται με το συμφέρον και η εμπιστοσύνη παραχωρεί τη θέση της στη χειραγώγηση. Ο **Γιώργος Νινιός**, ο **Αντώνης Κρόμπας** και ο **Σταύρος Τσουμάνης** ενσαρκώνουν τρεις περιθωριακούς χαρακτήρες που προσπαθούν να ξεφύγουν από τη μιζέρια τους, σχεδιάζοντας μια μικροκλοπή. Ο Μάμετ αποδομεί το αμερικανικό όνειρο μέσα από κοφτούς διαλόγους, ένταση και μαύρο χιούμορ. Η παράσταση αναδεικνύει την τραγικότητα των ηρώων που παλεύουν να διατηρήσουν την αξιοπρέπειά τους σε έναν σκληρό, καπιταλιστικό κόσμο, όπου οι ανθρώπινες σχέσεις θυσιάζονται στον βωμό του κέρδους.

Πρεμιέρα 2 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Θεατρο Σημείο

ΘΕΑΤΡΟ

Ακαδημίας 3, Αθήνα, *2103636144*

4 παραστάσεις για την πατριαρχία, τον αποκλεισμό και τη διαφορετικότητα

Μια 17χρονη καμαριέρα, τρεις παγιδευμένοι άνθρωποι, ένα ξεχωριστό παιδί και ένας γιατρός που «τα ξέρει όλα»

© ΔΟΜΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γουτού Γουπατού

Μια ιδιαίτερα προσεγμένη, τρυφερή και επίκαιρη θεατρική παραγωγή, ειδικά σχεδιασμένη για παιδιά και εφήβους, παρουσιάζεται φέτος στο Θέατρο Τζένη Καρέζη, σε θεατρική προσαρμογή, κείμενο και σκηνοθεσία που μοιράζονται η **Τζένη Κόλλια** και ο **Μιχάλης Σιώνας**. Η θεατρική διασκευή του κλασικού διηγήματος *«Γουτού Γουπατού»* του σπουδαίου Έλληνα λογοτέχνη Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη προσεγγίζει με μοναδική ευαισθησία και σύγχρονη ματιά θεμελιώδη κοινωνικά ζητήματα όπως η διαφορετικότητα, η κοινωνική αποδοχή και η ανακάλυψη των κρυμμένων ταλέντων κάθε ανθρώπου.

Η ιστορία μάς μεταφέρει σε μια κλειστή επαρχιακή κοινωνία, όπου παρακολουθούμε τη ζωή του κεντρικού ήρωα, του Μανωλιού, στον οποίο οι συγχωριανοί του έχουν κολλήσει το παρατσούκλι ο «Ταπόης». Ο Μανωλιός είναι ένα παιδί ξεχωριστό, το οποίο αδυνατεί να επικοινωνήσει με τον συμβατικό τρόπο και χρησιμοποιεί μια δική του, εντελώς προσωπική διάλεκτο, επαναλαμβάνοντας συνεχώς τις ακατάληπτες για τους άλλους λέξεις: «Γουτού γουπατού…». Εξαιτίας αυτής της ιδιαιτερότητας, ο Μανωλιός γίνεται καθημερινά το θύμα των σκληρών πειραγμάτων, της χλεύης και του σχολικού ή κοινωνικού εκφοβισμού από τα υπόλοιπα παιδιά του χωριού.

Το μεγάλο μυστικό του Μανωλιού είναι το μοναδικό, σχεδόν μαγικό του χάρισμα: έχει την ικανότητα να παίζει βιολί μ' έναν τρόπο τόσο καθηλωτικό, που καταφέρνει να συνεπαίρνει και να μαγεύει όποιον βρίσκεται κοντά του. Όταν οι περιστάσεις και η ανάγκη τον αναγκάζουν να έρθει αντιμέτωπος με τις βαθιά ριζωμένες προκαταλήψεις, τα στερεότυπα και τη σκληρότητα της μικρής κοινωνίας, το σκηνικό ανατρέπεται. Η θεραπευτική και ενωτική δύναμη της μουσικής του –που έχει επιμεληθεί ο **Θοδωρής Οικονόμου**– σε συνδυασμό με το μεγαλείο της ανθρώπινης καλοσύνης, γίνονται τα εργαλεία για να σπάσουν τα τείχη της απόρριψης. Το έργο στέλνει ένα ηχηρό μήνυμα: η πραγματική αξία ενός ανθρώπου δεν κρίνεται από την εξωτερική του εμφάνιση ή τον τρόπο που μιλάει, αλλά από τον πλούτο της καρδιάς του και τα μοναδικά δώρα που έχει να προσφέρει στον κόσμο. Με απόλυτο σεβασμό στον λόγο του Σκιαθίτη συγγραφέα, η παράσταση είναι δομημένη με βαθιά εκπαιδευτικό χαρακτήρα και έντονη κοινωνική ευαισθησία, εμπνέοντας τα παιδιά να γίνουν οι ίδιοι αρχιτέκτονες μιας νέας, πιο δίκαιης και συμπεριληπτικής αρχής για όλους.

Παίζουν οι **Ορέστης Αργύρης**, **Γιάννης Γιαραμαζίδης**, **Τίτος Μακρυγιάννης**, **Δένια Μιμερίνη**, **Χρήστος Σωνάκης** καί **Ελενα Χρηστίδη**.

Παραστάσεις
Κυριακή στις 12:00

Πολίτες β΄ κατηγορίας

Μετά την εξαιρετικά επιτυχημένη περσινή του πορεία και την αποδοχή του με διθυραμβικές κριτικές, το έργο πήρε και πάλι πνοή από τις 5 Οκτωβρίου, για έναν περιορισμένο κύκλο παραστάσεων. Το δράμα, σε μετάφραση του **Μιχάλη Σιώνα** και σκηνοθεσία της **Τζένης Κόλλια**, εστιάζει σε τρεις καθημερινούς ανθρώπους που συμμετέχουν σε μια ειρηνική διαδήλωση για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Όταν η πορεία κλιμακώνεται αναπάντεχα και μετατρέπεται σε μια βίαιη, αιματηρή σύγκρουση με τις δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού, οι τρεις τους παγιδεύονται κατά λάθος μέσα στο Δημαρχείο της πόλης. Στον περιορισμένο αυτό χώρο, αποκομμένοι από τον έξω κόσμο και υπό την απειλή του κινδύνου, οι ήρωες απογυμνώνονται ψυχικά. Στο διάστημα των λίγων ωρών που μοιράζονται, έρχονται αντιμέτωποι με τους βαθύτερους φόβους τους, προχωρούν σε προσωπικές εξομολογήσεις και αποκαλύπτουν ο ένας στον άλλον τη δική τους αλήθεια.

Το έργο αναδεικνύει το χάσμα ανάμεσα στην πραγματικότητα των πολιτών και την αφήγηση της εξουσίας. Αποτελεί μια ωμή και καυστική κριτική στη βία της εξουσίας και στον τρόπο με τον οποίο αυτή κατασκευάζει «ενόχους» ανάλογα με τις ανάγκες της. Το κείμενο παραμένει επίκαιρο, καθώς αποκαλύπτει τον πολιτικό κυνισμό και μετατρέπει μια συγκεκριμένη ιστορική στιγμή σε έναν διαχρονικό καθρέφτη των σύγχρονων κοινωνιών. Ως προς το ιστορικό υπόβαθρο, το έργο είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τα τραγικά γεγονότα της «Ματωμένης Κυριακής» (Bloody Sunday), που έλαβαν χώρα στο Ντέρι της Βόρειας Ιρλανδίας το 1972, όταν οι βρετανικές δυνάμεις άνοιξαν πυρ εναντίον άοπλων διαδηλωτών. Σχεδόν 50 χρόνια μετά, το έργο λειτουργεί ως μια αιχμηρή υπενθύμιση για το πόσο εύκολα μπορούν να απειληθούν τα δικαιώματα της ελευθερίας και της αυτοδιάθεσης. Η παράσταση φέρει έναν βαθιά συγκινησιακό χαρακτήρα, καθώς είναι αφιερωμένη στη μνήμη του σπουδαίου Κώστα Καζάκου. Ο ηθοποιός και σκηνοθέτης, ο οποίος συνέδεσε άρρηκτα το όνομά του με το συγκεκριμένο θέατρο, υπηρέτησε την τέχνη του με κοινωνική συνείδηση, πιστεύοντας ακράδαντα στην αξιοπρέπεια του ανθρώπου.

Παίζουν οι **Νέστωρ Κοψιδάς**, **Βασιλική Διαλυνά**, **Γιάννης Λατουσάκης**, **Παναγιώτης Παπαϊωάννου**, **Αργύρης Λάμπρου** και **Τίτος Μακρυγιάννης**.

Παραστάσεις
Δευτέρα στις 20:00
& Τρίτη στις 21:00

© ALEX KAT

Ο πειρασμός

Η **Μαριάννα Κάλμπαρη** φέρνει τον *«Πειρασμό»* του Γρηγορίου Ξενόπουλου στο Θέατρο Τζένη Καρέζη, με μια σύγχρονη ματιά και μια ριζοσπαστική ανάγνωση του κλασικού έργου, που επικοινωνεί ευθέως με τους άγριους σημερινούς καιρούς. Η αστική κωμωδία του 1910 μεταφέρεται στην Ελλάδα της δεκαετίας του 1950 και επιχειρεί να επαναπροσδιορίσει τις κοινωνικές και έμφυλες ισορροπίες της εποχής μέσα από το πρίσμα τού σήμερα. Η σκηνοθετική προσέγγιση φωτίζει πτυχές που στο παρελθόν χαρακτηρίζονταν ως «παιχνίδι» ή «αντρική αδυναμία», αναδεικνύοντας ζητήματα συναίνεσης, εξουσίας και εργασιακής εκμετάλλευσης. Κεντρικό ερώτημα της διασκευής παραμένει το πόσο εύκολα μια γυναίκα μπορεί να πει «όχι», όταν η άρνηση θέτει σε κίνδυνο την επιβίωσή της. Η ιστορία εξελίσσεται στην αστική τραπεζαρία της οικογένειας Γεωργιάδη. Η εύρυθμη καθημερινότητα της οικίας ανατρέπεται μέσα σε οκτώ ημέρες από την άφιξη της Καλλιόπης, μιας 17χρονης καμαριέρας. Η διασκευή της **Κάλμπαρη** διατηρεί τον καταιγιστικό ρυθμό της κωμωδίας, τις παρεξηγήσεις και τις συνεχείς ανατροπές του Ξενόπουλου, αλλά παράλληλα «δίνει φωνή στη σιωπή των προσώπων». Μέσα από το γέλιο, η παράσταση θίγει τη γυναικεία αλληλεγγύη που δοκιμάζεται, τα εγκλωβισμένα όνειρα των γυναικών της εποχής και το κοινωνικό κόστος που επωμίζονται διαχρονικά οι πιο ευάλωτες τάξεις. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η επιλογή της διανομής για τον κεντρικό ρόλο. Στις 10 Ιουλίου 1910, ο Γρηγόριος Ξενόπουλος υπέγραψε το έργο χρησιμοποιώντας το ψευδώνυμο G. Fremd («ο ξένος»). Σχεδόν 116 χρόνια μετά, η παράσταση επαναφέρει αυτή την ιστορική λεπτομέρεια, κρατώντας κρυφή την ταυτότητα του ηθοποιού που ενσαρκώνει τον Πειρασμό. Στο επίσημο πρόγραμμα, ο ρόλος πιστώνεται στον ίδιο τον G. Fremd, εντείνοντας το μυστήριο γύρω από το ποιος ή τι συμβολίζει τελικά τον πειρασμό στη σύγχρονη εποχή. Παίζουν οι **Κατερίνα Λυπηρίδου**, **Χρήστος Μαλάκης**, **Άγγελος Μπούρας**, **Άννα-Μαρία Παπαχαραλάμπους**, **Σπύρος Τσεκούρας** και **Δήμητρα Χατούπη**. Στον ρόλο του Πειρασμού: **G. Fremd**.

Πρεμιέρα 31 Οκτωβρίου
Παραστάσεις Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο στις 18.00 & 21:00, Κυριακή στις 18:30

Τι είδε ο Μπάτλερ

Σε μια ψυχιατρική κλινική, ένας γιατρός, που θεωρεί πως έχει πάντα δίκιο, βρίσκεται αντιμέτωπος με μια σειρά από παρεξηγήσεις, αποκαλύψεις και απρόβλεπτες ανατροπές. Όταν μια νεαρή γυναίκα εμφανίζεται στο γραφείο του, η προσπάθειά του να διατηρήσει τον έλεγχο οδηγεί σε ένα γαϊτανάκι παραλογισμού, όπου κανείς δεν είναι ακριβώς αυτό που φαίνεται και κάθε νέα εξήγηση περιπλέκει ακόμη περισσότερο τα πράγματα. Ο Βρετανός θεατρικός συγγραφέας Τζο Όρτον στήνει μια καταιγιστική φάρσα που σατιρίζει την εξουσία, την κοινωνική υποκρισία και την τυφλή εμπιστοσύνη στους θεσμούς. Στον κόσμο του, οι γιατροί αποφασίζουν πριν ακούσουν, οι διαγνώσεις γίνονται εργαλεία επιβολής και η αυθαίρετη κρίση βαφτίζεται επιστημονική γνώση. Μέσα από μεταμφιέσεις, παρεξηγήσεις και διαρκείς ανατροπές, το έργο θέτει ερωτήματα για το ποιος έχει το δικαίωμα να ορίζει τι θεωρείται φυσιολογικό και ποιος χαρακτηρίζεται παράλογος. Το *«Τι είδε ο μπάτλερ»* ανεβαίνει στο θέατρο Τζένη Καρέζη, σε σκηνοθεσία του **Μάκη Παπαδημητρίου**, ο οποίες έχει επιμεληθεί και τη μετάφραση, σε συνεργασία με τον **Γιάννη Περλέγκα**. Με χιούμορ αναρχικό, αιχμηρό και συχνά προκλητικό, ο Όρτον αναποδογυρίζει τις συμβάσεις και αποκαλύπτει το παράλογο που κρύβεται πίσω από την επίφαση της τάξης. Η προσπάθεια των ηρώων να ελέγξουν την κατάσταση οδηγεί σε ακόμη μεγαλύτερο χάος, ενώ η ίδια η έννοια της αλήθειας γίνεται όλο και πιο αμφίβολη. Επί σκηνής θα δούμε μια κωμωδία που, πίσω από τις αλλεπάλληλες ανατροπές της, στρέφει το βλέμμα στους μηχανισμούς που επιβάλλουν τη δική τους εκδοχή της κανονικότητας.

Πρεμιέρα
12 Φεβρουαρίου

Θέατρο Άλμα Ακομινάτου 15, Αθήνα, *2105220100* • **Altera Pars** Μεγ. Αλεξάνδρου 123, Αθήνα, *2103410011*

4 παραστάσεις γεμάτες τρυφερότητα, σαρκασμό, προβληματισμό και απρόσμενες αποκαλύψεις

Μια μητέρα, μια γνωριμία, ένα απροσδόκητο πλησίασμα και 13... ξεκαρδιστικοί επικήδειοι λόγοι

ΜΑΝΑ, ΜΗΤΕΡΑ, ΜΑΜΑ

127

Θέατρο Άλμα

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 19:30
Παρασκευή & Σάββατο στις 20:30 & Κυριακή στις 19:00

Η πρώτη μας λέξη είναι συχνά το «μαμά». Μεγαλώνοντας, η λέξη αυτή γίνεται «μάνα», «μητέρα» και, κάποτε, επιστρέφει στην αρχική της μορφή. Στον κόσμο του **Γιώργου Διαλεγμένου**, όμως, η σχέση με τη μητέρα δεν αποτελεί απλώς μια προσωπική υπόθεση. Γίνεται καθρέφτης μιας κοινωνίας που αλλάζει, μιας καθημερινότητας γεμάτης σιωπές, μικρές σκληρότητες και οικείες αντιφάσεις, όπως αυτές που περιγράφονται στο έργο του *«Μάνα, μητέρα, μαμά»*, που επιστρέφει στην αθηναϊκή σκηνή, δεκαπέντε χρόνια μετά την τελευταία παρουσίασή του στην πόλη.

Πρωταγωνίστρια της παράστασης, που ανεβαίνει στο θέατρο Άλμα, σε σκηνοθεσία του **Μάνου Καρατζογιάννη**, είναι μια ηλικιωμένη μητέρα, την οποία οι γιοι και οι νύφες της πιέζουν να παραχωρήσει το σπίτι της. Η προσπάθειά της να αντισταθεί υποχωρεί σταδιακά, καθώς οι οικογενειακές σχέσεις αποκαλύπτουν τις εύθραυστες ισορροπίες τους και η ανάγκη για επιβίωση υπερισχύει της συναισθηματικής σύνδεσης.Έτσι το σπίτι γίνεται κάτι περισσότερο από ένας χώρος κατοικίας: συνδέεται με τη μνήμη, την αξιοπρέπεια και το δικαίωμα ενός ανθρώπου να κρατήσει ό,τι του απομένει.

Ανάμεσα στη σάτιρα και τη συμπόνια, ο Διαλεγμένος συνθέτει μια κωμωδία που πονά και ένα δράμα που προκαλεί γέλιο. Οι ήρωές του κινούνται «μεταξύ βόθρου και ουρανού», παγιδευμένοι στην οικονομική ανασφάλεια και στον κοινωνικό μαρασμό. Η γλώσσα του συγγραφέα, βαθιά ριζωμένη στη νεοελληνική λαλιά, μεταφέρει στη σκηνή τον ρυθμό και τις εντάσεις μιας πραγματικότητας που αναγνωρίζουμε. Με τη σκηνοθετική ματιά του Μάνου Καρατζογιάννη, το έργο ξεπερνά τα όρια μιας ιστορίας για την τρίτη ηλικία και φωτίζει ένα ευρύτερο αδιέξοδο: τις αντιφάσεις της οικογένειας και τις δυσκολίες του νεοελληνικού βίου.

Ερμηνεύουν (αλφαβητικά): **Θανάσης Βλαβιανός**, **Νεκταρία Γιαννουδάκη**, **Τόνια Μαράκη**, **Νίκος Ορφανός** και **Σμαράγδα Σμυρναίου**.

128

Θέατρο Άλμα

Πρεμιέρα
2 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Δευτέρα και Τρίτη στις 20:00

Τι συμβαίνει όταν συναντάμε για πρώτη φορά έναν άνθρωπο; Τι επιλέγουμε να μοιραστούμε μαζί του και τι κρατάμε για τον εαυτό μας; Η *«Πρώτη συνάντηση»*, σε σκηνοθεσία του **Γιάννη Παναγόπουλου**, προσεγγίζει τη διαδικασία της ψυχοθεραπείας μέσα από τη ζωντανή παρουσία της κλινικής ψυχολόγου και ψυχοθεραπεύτριας **Άννας Κανδαράκη**, η οποία συνομιλεί επί σκηνής με τους ηθοποιούς **Γιάννη Παναγόπουλο** και **Γωγώ Παπαϊωάννου**.

Η παράσταση ξεκινά από την ανάκληση της πρώτης τους γνωριμίας και περνά σε προσωπικές ιστορίες που αφορούν την παιδική ηλικία, την οικογένεια και τις σχέσεις. Αναμνήσεις, φόβοι, ενοχές, απώλειες και στιγμές αμηχανίας συνυπάρχουν με το χιούμορ και τις εξομολογήσεις, καθώς οι τρεις ερμηνευτές μοιράζονται εμπειρίες και σκέψεις που φωτίζουν διαφορετικές πλευρές της ανθρώπινης συμπεριφοράς.

Το υλικό της παράστασης αντλείται από πραγματικές θεραπευτικές συναντήσεις της Άννας Κανδαράκη αλλά και από το βιβλίο της *«Τα χρώματα που εσείς μου μάθατε»*. Μέσα από τη συνάντηση της ψυχοθεραπευτικής εμπειρίας με τη θεατρική αφήγηση, πραγματικά και επινοημένα περιστατικά συνθέτουν μια παράσταση για τις σχέσεις που διαμορφώνουν τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε τον εαυτό μας και τους άλλους. Γιατί μια πρώτη γνωριμία μπορεί να αποδειχθεί πολύ πιο αποκαλυπτική απ' όσο περιμένουμε.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΕ ΓΚΡΗΝ

129

Altera Pars

Παραστάσεις
Πέμπτη στις 19:30
Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00
Κυριακή στις 19:00

Ένας ηλικιωμένος άντρας, ο κύριος Γκρην (**Γιώργος Κωνσταντίνου**), ζει απομονωμένος στο διαμέρισμά του στο Μανχάταν, έχοντας αποσυρθεί από τη ζωή μετά τον θάνατο της συζύγου του. Η καθημερινότητά του διαταράσσεται όταν, ύστερα από ένα περιστατικό, υποχρεώνεται να δέχεται κάθε Πέμπτη την επίσκεψη του Ρος (**Ορέστης Τζιόβας**), ενός νεαρού στελέχους μιας πολυεθνικής εταιρείας.

Το έργο *«Κάθε Πέμπτη κύριε Γκρην»* του **Τζεφ Μπάρον** επιστρέφει για τρίτη χρονιά, αυτή τη φορά σε νέα θεατρική στέγη και με τον Ορέστη Τζιόβα στο πλευρό του Γιώργου Κωνσταντίνου.
Μέσα στον περιορισμένο χώρο του διαμερίσματος, οι δύο ήρωες έρχονται αντιμέτωποι με τις διαφορές τους, τις προκαταλήψεις και τις προσωπικές τους αντιφάσεις. Σταδιακά, ωστόσο, η αναγκαστική συνύπαρξη μετατρέπεται σε μια ουσιαστική σχέση, που τους αναγκάζει να αναθεωρήσουν όσα θεωρούσαν δεδομένα και να αναζητήσουν έναν διαφορετικό τρόπο να σταθούν απέναντι στον εαυτό τους και στους άλλους.
Με χιούμορ, συγκίνηση και διαλόγους που φωτίζουν τις αμηχανίες της ανθρώπινης επικοινωνίας, ο Τζεφ Μπάρον χτίζει μια ιστορία για τη μοναξιά, την αποδοχή και τη δυσκολία να ξεπεράσουμε τις βεβαιότητές μας.
Ο κύριος Γκρην και ο Ρος είναι δύο χαρακτήρες που κουβαλούν τις δικές τους απώλειες και τα δικά τους βάρη, και που, μέσα από τις συγκρούσεις τους, βρίσκουν σταδιακά έναν κοινό τόπο.
Έχοντας παρουσιαστεί σε περισσότερες από 50 χώρες κι έχοντας αποσπάσει πολυάριθμα διεθνή βραβεία, το *«Κάθε Πέμπτη κύριε Γκρην»* παραμένει ένα έργο με διαχρονική κοινωνική ματιά.
Πίσω από την ιστορία των δύο αντρών, θέτει ερωτήματα για τη διαφορετικότητα, την αποδοχή και τα στερεότυπα που επηρεάζουν τις σχέσεις μας, θυμίζοντάς μας πόσο δύσκολο αλλά και αναγκαίο είναι να αφήνουμε χώρο για τον άλλον.
Τη σκηνοθεσία υπογράφει ο **Κώστας Γάκης**, ο οποίος έχει επιμεληθεί και τη μετάφραση, σε συνεργασία με τον ίδιο τον συγγραφέα. Η σκηνοθετική προσέγγιση αναδεικνύει τις λεπτές ισορροπίες ανάμεσα στο χιούμορ και τη συγκίνηση, αφήνοντας τη σχέση των δύο πρωταγωνιστών να ξεδιπλωθεί μέσα από τις καθημερινές τους αντιπαραθέσεις, τις σιωπές και τις εξομολογήσεις τους.

ΤΑ ΡΑΔΙΚΙΑ ΑΝΑΠΟΔΑ

Altera Pars

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 20:00
& Σάββατο στις 21:15

130

Εντεκα χρόνια μετά την πρώτη του εμφάνιση, το έργο του Γιώργου Γαλίτη, *«Τα ραδίκια ανάποδα»*, επιστρέφει στη σκηνή με δεκατρείς επικήδειους, που υπόσχονται να κάνουν ακόμη και τον θάνατο αφορμή για γέλιο. Η μαύρη κωμωδία, σε σκηνοθεσία **Βλαδίμηρου Κυριακίδη**, συνεχίζει την πορεία της και φέτος με έναν νέο κύκλο παραστάσεων στο θέατρο Altera Pars.
Ο **Γιώργος Γαλίτης** γράφει και ερμηνεύει έναν κωμικό μονόλογο διαφορετικό από τους συνηθισμένους, αναλαμβάνοντας δεκατρείς ρόλους και παρουσιάζοντας ισάριθμες ιστορίες ανθρώπων που έχουν πεθάνει, αλλά εξακολουθούν να προκαλούν αναστάτωση και γέλιο. Μέσα από επικήδειους λόγους, αποχαιρετισμούς και περιστατικά που ισορροπούν ανάμεσα στο μακάβριο και το παράλογο, η παράσταση μετατρέπει την τελετουργία του θανάτου σε πεδίο κωμωδίας.
Το αποτέλεσμα είναι ένα one-man show που παίζει με τις συμβάσεις της κηδείας, ανατρέποντας τη σοβαρότητα που συνήθως τη συνοδεύει.
Με όχημα το μαύρο χιούμορ, τις γλωσσικές ανατροπές και τις διαφορετικές περσόνες του Γαλίτη, *«Τα ραδίκια ανάποδα»* αντιμετωπίζουν τον θάνατο χωρίς περιστροφές, αλλά με άφθονη διάθεση για σαρκασμό. Άλλωστε, εδώ οι επικήδειοι δεν είναι για να κλάψει κανείς, αλλά για να γελάσει μέχρι δακρύων.

ΘΕΑΤΡΟ

Χρήστος Τριπόδης: Η «Ιοκάστη» είναι η απόλυτη πραγματικότητα της ελληνικής οικογένειας

*Μια συζήτηση για τον έναν χρόνο λειτουργίας του **Θεάτρου Φιλίπ**, τη νέα του παράσταση «Απόψε τρώμε στης Ιοκάστης», αλλά και το κόστος τού να είσαι επιχειρηματίας*

Της ΒΙΟΛΕΤΑΣ ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ακριβώς έναν χρόνο μετά το άνοιγμα του Θεάτρου Φιλίπ στην Κυψέλη, δώσαμε ραντεβού με τον ιδιοκτήτη του, τον **Χρήστο Τριπόδη**, για να μας κάνει έναν απολογισμό της σεζόν που πέρασε, να μας παρουσιάσει τη νέα παράσταση που σκηνοθετεί από κοινού με τη Φωτεινή Μπαξεβάνη και να μας αναγγείλει το νέο του επιχειρηματικό εγχείρημα.

— Ποιος είναι ο απολογισμός για τον έναν χρόνο λειτουργίας του θεάτρου Φιλίπ; Ο πρώτος στόχος επετεύχθη. Το θέατρο ακούστηκε. Ο κόσμος που πέρασε από εδώ ήταν πολύς και φαίνεται ότι αγάπησε τον χώρο. Πήραμε τα μαθήματά μας από τα λάθη μας. Βρεθήκαμε σε καλές καταστάσεις, αλλά αντιμετωπίσαμε και δυσκολίες. Σήμερα επανερχόμαστε σοφότεροι, βελτιωμένοι και με μόνο μία παραγωγή, σε αντίθεση με την περασμένη σεζόν που είχαμε αναλάβει περισσότερες. Από την περσινή μου εμπειρία συνειδητοποίησα ότι είναι ορθότερο να επικεντρώνεται κανείς σ' ένα μόνο πράγμα κι εκεί να δίνει περισσότερη αγάπη και προσοχή.

—Η φετινή παραγωγή είναι το «Απόψε τρώμε στης Ιοκάστης» του Άκη Δήμου. Ποιες είναι οι σχέσεις σας με τον συγγραφέα; Ο Άκης Δήμου είναι ιδιαίτερα ευρηματικός, με έξυπνο χιούμορ. Το «Απόψε τρώμε στης Ιοκάστης» είναι ένα σουρεαλιστικό, ρεαλιστικά παιγμένο έργο. Ο συγγραφέας επιλέγει πού θα δώσει τα έργα του, άλλωστε αυτό προστατεύει και την αξία τους. Οφείλω να αναφέρω ότι ένας από τους λόγους που ο Άκης Δήμου με εμπιστεύτηκε ήταν η συνεργασία μου με τη Φωτεινή Μπαξεβάνη, με την οποία έχουμε ξανασυνεργαστεί στο παρελθόν. Με τη Φωτεινή έχουμε αναλάβει τη σκηνοθεσία του έργου, έχει γράψει τη μουσική, ενώ εγώ ανέλαβα τη μουσική επιμέλεια των τραγουδιών της παράστασης, και παράλληλα είναι η πρωταγωνίστρια του έργου. Γνωριζόμαστε από «πάντα» και σε όλο αυτό είμαστε μαζί.

—Πόσο εύκολη είναι η συν-σκηνοθεσία με τη Φωτεινή Μπαξεβάνη και ποιος έχει τον τελευταίο λόγο; Με τη Φωτεινή Μπαξεβάνη έχουμε την ίδια αισθητική. Δεν έχουμε μαλώσει καθόλου μέχρι τώρα *(γέλια)* και μοιραζόμαστε τον τελευταίο λόγο. Επίσης εκείνη έχει αναλάβει ένα μεγάλο μέρος της παράστασης, όπως και του ρόλου της ως πρωταγωνίστρια. Εγώ έδωσα μεγαλύτερη βαρύτητα στην κατανόηση του έργου, ώστε να γίνει σωστά η απόδοσή του.

—Πόσο καιρό δουλεύατε την παράσταση αυτή; Ξεκινήσαμε πριν το καλοκαίρι. Είναι ένα δύσκολο έργο, με πολλές εναλλαγές, αλληλένδετες σκηνές και πολλούς χαρακτήρες. Και, αν κι είναι αρχή ακόμη, μπορώ να πω ότι μέχρι στιγμής πηγαίνει καλά. Σ' αυτό θεωρώ ότι παίζει ρόλο και η ομάδα. Δουλεύω με ηθοποιούς-φίλους, που είμαστε και κοντά ηλικιακά. Δεν έχει πάντα σημασία το πόσο καλός ηθοποιός είσαι, αλλά το πόσο καλά τα πας και με τους συναδέλφους σου. Άλλωστε, κάθε παράσταση είναι μια συλλογική δουλειά που απαιτεί καλή επικοινωνία μέσα στην ομάδα.

—Πώς θα χαρακτηρίζατε το έργο; Πόσο επίκαιρο είναι σήμερα, παρόλο που γράφτηκε πριν από 20 χρόνια; Θα έλεγα ότι το έργο αυτό είναι η απόλυτη πραγματικότητα της ελληνικής οικογένειας. Όλοι οι ρόλοι αντικατοπτρίζουν υπαρκτούς ανθρώπους. Αν και το έργο ανέβηκε το 2008 και «ανανεώθηκε» από τον συγγραφέα το 2021, μπορεί να χαρακτηριστεί διαχρονικό. Ο λόγος είναι ότι καταπιάνεται με πολλά ζητήματα που αφορούν την οικογένεια, τη νεοαστική τάξη και τη διαφορά αντίληψης των πραγμάτων ανά γενιά.

—Η φαινομενική «αφέλεια» της Ιοκάστης, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ένας τρόπος να διαχειριστεί κανείς τις δυσκολίες της ζωής; Η Ιοκάστη προσπαθεί να κρατήσει μια ισορροπία ανάμεσα στην τρέλα και την πραγματικότητα. Η ελαφρότητά της μπορεί εύκολα να παρεξηγηθεί, ενώ στην πραγματικότητα είναι ένας πολύ ευαίσθητος άνθρωπος. Όλοι οι ήρωες του έργου είναι γνώριμοι και συμπαθείς. Ωστόσο είναι και οριακά ανήθικοι.

—Ως επιχειρηματίας και σκηνοθέτης, πόσο δύσκολο είναι να δουλεύετε με ανθρώπους που θεωρείτε φίλους σας, όπως αναφέρατε παραπάνω; Χρειάζεται μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους δύο ρόλους ώστε να πετύχει η επιχειρηματική συνεργασία; Η μόνη γραμμή που χρειάζεται είναι η αλήθεια. Στις σχέσεις δεν χρειάζονται διπλωματικές υπεκφυγές, αλλά ειλικρίνεια. Όσο μεγαλώνω εκφράζω όλο και περισσότερο αυτά που θέλω χωρίς να φοβάμαι και χωρίς να με απασχολεί η γνώμη των άλλων. Ίσως αυτό να ακούγεται «εγωιστικό» σε κάποιους. Δεν είναι ότι δεν στεναχωριέμαι για κάποιο θέμα που μπορεί να προκύψει, αλλά, ως επιχειρηματίας, πρέπει να πάρω κάποιες αποφάσεις. Κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας, αλλά πρέπει και να ζήσουμε από αυτό. Κάποτε μου είχαν πει: «Το θέατρο είναι για τους πλούσιους. Πρέπει να έχεις λύσει τα θέματά σου ώστε να έχεις άπλετο χρόνο για να δημιουργήσεις». Δεν υποτιμώ την τέχνη. Θεωρώ ότι οι Έλληνες ηθοποιοί κάνουν το πιο δύσκολο επάγγελμα, αλλά μερικές φορές πρέπει να βρούμε όλοι έναν τρόπο να ζήσουμε.

—Διακρίνω μια ποπ διάσταση στα σκηνικά και τα κοστούμια… Ακριβώς. Τα υπέροχα ρούχα μας ανήκουν στον αγαπημένο Νίκο Χαρλαύτη και τα σκηνικά στον εξαιρετικό Σταύρο Λίτινα. Ο στόχος των σκηνικών είναι να βγάλουμε κάτι στα όρια του ποπ και του κιτς. Θεωρώ ότι είναι μια ποπ παράσταση, αυτός είναι κι ο λόγος που κατά τη διάρκεια του έργου γίνονται αναφορές στα 80s.

—Ποια είναι τα επόμενα σχέδιά σας; Με τη νέα χρονιά, θα ανεβάσω στον Ελληνικό Κόσμο, ως παραγωγός, το έργο του Γιάννη Ξανθούλη «Οικογένεια Μπες-Βγες». Επίσης, ετοιμάζω απέναντι από το θέατρο Φιλίπ ένα μπαρ που θα είναι έκπληξη.

Το επόμενο ραντεβού μας, λοιπόν, μετά το θέατρο θα είναι «απέναντι»…

ΘΕΑΤΡΟ ΦΙΛΙΠ

Δροσοπούλου και Θάσου 11, Κυψέλη, *2108656155*

Όταν ένα οικογενειακό δείπνο μετατρέπεται σε ένα κωμικό πεδίο μάχης

Στο «Απόψε τρώμε στης Ιοκάστης» στο θέατρο Φιλίπ, ένας φόνος γίνεται η αφορμή για να καταρρεύσουν τα οικογενειακά προσωπεία

131

Ένα επίσημο οικογενειακό δείπνο, μια πολυαναμενόμενη επιστροφή και μια εν ψυχρώ δολοφονία συνθέτουν το σουρεαλιστικό σκηνικό στην ανατρεπτική κωμωδία *«Απόψε τρώμε στης Ιοκάστης»* του Άκη Δήμου, που ανεβαίνει στο θέατρο Φιλίπ.

Η Ιοκάστη Παπαδάμου, την οποία υποδύεται η **Φωτεινή Μπαξεβάνη**, προετοιμάζεται πυρετωδώς για την επιστροφή του γιου της από το εξωτερικό. Η επίσημη γιορτή στο σπίτι περιλαμβάνει ένα πολυτελές δείπνο με καλεσμένους από όλη την οικογένεια. Κι ενώ εκείνη μελετά και σχεδιάζει και την παραμικρή λεπτομέρεια της βραδιάς, ένα τυχαίο –και καθόλου ασήμαντο– γεγονός ανατρέπει τα πάντα. Λίγο προτού οι καλεσμένοι πάρουν τις θέσεις τους στο μεγάλο τραπέζι, μια είδηση έρχεται να διαταράξει την ισορροπία μιας φαινομενικά αψεγάδιαστης βραδιάς. Τι συμβαίνει; Η καλύτερη μανικουρίστα της γειτονιάς δολοφονείται εν ψυχρώ. Το γεγονός αυτό φέρνει τα πάνω κάτω και αποτελεί την αφετηρία μιας σειράς αλυσιδωτών αντιδράσεων και απρόσμενων εξελίξεων. Καθώς το πέπλο μυστηρίου απλώνεται πάνω από το σπίτι, όλοι οι ήρωες, οικοδεσπότες και καλεσμένοι, είναι εν δυνάμει ύποπτοι.

Μέσα σε αυτό το κλίμα αναστάτωσης, παλιές οικογενειακές παρεξηγήσεις ξαναέρχονται στην επιφάνεια, απρόσμενοι έρωτες πυροδοτούνται, ενώ καλά κρυμμένα μυστικά και αμαρτίες του παρελθόντος ξεδιπλώνονται μπροστά στα μάτια όλων. Απρόσκλητα φαντάσματα, αλλόκοτες συμπτώσεις αλλά και μια αδιάκοπη σειρά από απίστευτες αποκαλύψεις μετατρέπουν τη βραδιά σε μια καταιγιστική κωμική περιπέτεια, όπου η προσπάθεια να κρατηθούν τα προσχήματα καταλήγει σε απόλυτο χάος. Γεμάτη πηγαίο γέλιο, αμείωτο μυστήριο και συνεχείς εκπλήξεις, η παράσταση κατορθώνει να καυτηριάσει με εξαιρετική ευφυΐα –κάτι που διακρίνει τον Άκη Δήμου– τις εμμονές, τις ψευδαισθήσεις και τις αντιφάσεις της σύγχρονης ζωής, καθρεφτίζοντας τα αδιέξοδα και τα προσωπεία της καθημερινότητάς μας.

Στη σκηνική υλοποίηση της παραγωγής, τη σκηνοθεσία μοιράζονται ο Χρήστος Τριπόδης και η Φωτεινή Μπαξεβάνη. Η ποπ ατμόσφαιρα του έργου χτίζεται μέσα από τα σκηνικά του **Σταύρου Λίτινα** και τα εκφραστικά κοστούμια του **Νίκου Χαρλαύτη** αλλά και τους ατμοσφαιρικούς φωτισμούς της **Στέλλας Κάλτσου**. Τη μουσική έχει γράψει η Φωτεινή Μπαξεβάνη, ενώ ο Χρήστος Τριπόδης ανέλαβε τη μουσική επιμέλεια των τραγουδιών της παράστασης.

Τη Φωτεινή Μπαξεβάνη, που ηγείται του θιάσου ενσαρκώνοντας την κεντρική ηρωίδα, πλαισιώνει μια εξαιρετική ομάδα πρωταγωνιστών αποτελούμενη από τους **Αργύρη Αγγέλου**, **Γιώργο Γιαννόπουλο**, **Γιολάντα Καλογεροπούλου**, **Αγγελική Λάμπρη**, **Χρήστο Τριπόδη** και **Σόλωνα Τσούνη**. Οι ηθοποιοί συνθέτουν επί σκηνής ένα συμπαγές ερμηνευτικό σύνολο, κινούμενοι με άνεση ανάμεσα στο παράλογο κωμικό στοιχείο, τη σωματική ακρίβεια και τις διαδοχικές ανατροπές του κειμένου. Μέσα από τις ερμηνείες τους, οι χαρακτήρες συμπλέκονται σε ένα αδιάκοπο γαϊτανάκι αποκαλύψεων, μετατρέποντας τον χώρο σε έναν ζωντανό οργανισμό, όπου το γέλιο λειτουργεί ως μέσο αποδόμησης των οικογενειακών στερεοτύπων.

Παραστάσεις

Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή στις 21:15, Σάββατο στις 18:30 & 21:15, Κυριακή στις 19:30

ΜΙΚΡΟΣ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ

Ευμολπιδών 13 Γκάζι, Αθήνα, *2103454831*

4 παραστάσεις με διαφορετικές ματιές στην ανθρώπινη εμπειρία

Από τα ταξίδια αυτογνωσίας και τις φιλίες που αψηφούν τα στερεότυπα μέχρι τις προσωπικές τραγωδίες και τις κωμικές παρεξηγήσεις

© ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΑΛΟΟΥ

Ιστορίες να σκεφτείς

Το αγαπημένο βιβλίο του Χόρχε Μπουκάι αποκτά για πρώτη φορά θεατρική υπόσταση στην αθηναϊκή σκηνή, μέσα από τη διασκευή και τη σκηνοθεσία του **Αντώνη Καραγιάννη**. Μια πρωτότυπη παράσταση ξεδιπλώνεται μπροστά στο κοινό, εστιάζοντας στην ουσία των ανθρώπινων σχέσεων, την αναζήτηση της αυτογνωσίας και την εσωτερική εξέλιξη του καθενός μας. Στη σκηνή στήνεται μια ιδιότυπη συνεδρία, όπου οι ρόλοι εναλλάσσονται διαρκώς και τα όρια ανάμεσα στο όνειρο και την πραγματικότητα γίνονται ρευστά. Η θεραπεύτρια βαφτίζει τις συναντήσεις «ταξίδια», καλώντας τους παρευρισκόμενους να γίνουν συνταξιδιώτες σε μια διαδρομή προς την αλήθεια. Ο Αντώνης Καραγιάννης συνθέτει ένα ατμοσφαιρικό σύμπαν που κινείται με φυσικότητα από το κωμικό στο δραματικό κι από το καθημερινό στο ποιητικό, επιστρατεύοντας την κίνηση, την παντομίμα, το τραγούδι και τις μουσικές μνήμες της δεκαετίας του 1970. Την αφηγηματική αυτή εμπειρία ζωντανεύουν οι ηθοποιοί **Κωνσταντίνα Δαούτη**, **Βασιλίνα Κατερίνη**, **Μαρίνα Μάρδα Τρύπη** και **Κατερίνα Σκυλογιάννη**, δημιουργώντας εικόνες που μιλούν πέρα από τις λέξεις. Χωρίς να επιβάλλει έτοιμα συμπεράσματα, η παράσταση προσκαλεί τον θεατή να θέσει τα δικά του ερωτήματα, θυμίζοντάς του πως η αληθινή δύναμη μιας ιστορίας βρίσκεται στην ικανότητά της να συνεχίζει να αναπνέει μέσα μας ακόμη και μετά το τέλος της.

Πρεμιέρα 14 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Σάββατο στις 21:15 & Κυριακή στις 21:00

Πριγκίπισσες

Μια ιστορία αληθινής τρυφερής φιλίας πέρα από κανόνες, συμβατικότητες και κοινωνικά στερεότυπα. Δύο παιδιά μεγαλώνουν μαζί, εξελίσσονται διαφορετικά, αλλά κρατούν για πάντα την υπόσχεση που έδωσαν κάποια στιγμή σε μια παραλία. Ο Θοδωρής και η Τζένη είναι ο ένας για τον άλλον η οικογένεια που επέλεξαν οι ίδιοι, μόνο και μόνο για να μπορούν να αντέχουν την πραγματικότητα. Εκείνη ασφυκτιά μέσα σε μια ζωή που υπακούει στους κανόνες της κοινωνικής «κανονικότητας». Εκείνος, η Dora Kiss, μια λαμπερή drag queen, παλεύει να κρατηθεί όρθιος πίσω από το γκλίτερ, τις ψεύτικες βλεφαρίδες και την εκθαμβωτική του εικόνα. Τι γίνεται όμως όταν εκείνη βγάζει τη μάσκα που φορά για να γίνει αρεστή στους άλλους κι εκείνος αφαιρεί το γκλίτερ και τις ψεύτικες βλεφαρίδες; Μια καθημερινή μάχη και των δυο –με διαφορετικούς όρους– ανάμεσα στα πρέπει και τα θέλω τους. Οι *«Πριγκίπισσες»* σε κείμενο, σκηνοθεσία και μουσική του **Χάρη Λυμπερόπουλου**, είναι μια ωδή στη φιλία που λερώνει τα χέρια της. Όπως λένε μεταξύ τους, «Ο καλός φίλος φέρνει το φτυάρι». Μουσική, συγκίνηση και drag performances συνθέτουν μια παράσταση που αφηγείται την ωμή καθημερινότητα δυο ανθρώπων που έμαθαν ότι «οι ρωγμές είναι καλό πράγμα: από εκεί μπαίνει το φως». Παίζουν οι **Δημήτρης Αϊβαλιώτης** και **Άννα Τζανακάκη**.

Παραστάσεις Σάββατο στις 21:15 & Κυριακή στις 20:30

© ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΚΟΒΑΙΟΣ

Κραγιοναρισμένα χείλη

Κραγιοναρισμένα χείλη

Ένα κόκκινο κραγιόν δεν συμβολίζει πάντα τον καλλωπισμό. Για την Ελπίδα, την πρωταγωνίστρια της παράστασης, είναι το αίμα, η πληγή και μια μάσκα που καλύπτει την τρωτή της πλευρά. Το κείμενο, που υπογράφει η **Γωγώ Φάκου-Θεοδωράκη**, κυκλοφόρησε αρχικά ως βιβλίο από τις εκδόσεις Όστρια και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στη θεατρική σκηνή. Η ηρωίδα, που την υποδύεται η ίδια η συγγραφέας, σημαδεμένη από τη σεξουαλική βία που υπέστη σε τρυφερή ηλικία, παλεύει με τις μνήμες, την παράνοια και την ανάγκη για εκδίκηση. Όταν ένα παράξενο αγόρι την οδηγεί στο να ρίξει τις άμυνές της, η προσδοκία της λύτρωσης διαψεύδεται βίαια, αποδεικνύοντας ότι ο εφιάλτης δεν έχει τελειώσει. Σε σκηνοθεσία **Γιώργη Κοντοπόδη**, το έργο θυμίζει σύγχρονη αρχαία τραγωδία. Μια κόκκινη καρέκλα, ένα ύφασμα που μεταμορφώνεται σε χιτώνα ή ζουρλομανδύα και η αφοπλιστική ερμηνεία της δημιουργού συνθέτουν μια ατμόσφαιρα ψυχικής γύμνιας. Η παράσταση παρουσιάστηκε στο θέατρο για πρώτη φορά το 2019, ενώ μέχρι τώρα έχει αποσπάσει πέντε βραβεία κι έχει αποτελέσει το αντικείμενο έμπνευσης για εικαστικές εκθέσεις. Για πρώτη φορά, στο φετινό ανέβασμα θα ακουστεί, σε σκηνή-έκπληξη, το τραγούδι που επιμελήθηκε ο **Ανδρέας Αποστόλου** και η **ομάδα Εργοτέχνιον,** οι οποίοι μελοποίησαν καθηλωτικές φράσεις του έργου.

Πρεμιέρα 30 Οκτωβρίου
Παραστάσεις Παρασκευή στις 19:15

Πρεμιέρα
8 Δεκεμβρίου
Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη
στις 21:15

Υπόθεση Λουρσίν

Δύο παλιοί συμμαθητές ξυπνούν έπειτα από μια βραδιά έντονου γλεντιού, χωρίς να έχουν την παραμικρή ανάμνηση του τι συνέβη. Όταν στην πρωινή εφημερίδα διαβάζουν για ένα έγκλημα που διαπράχθηκε στην οδό Λούρσιν, αρχίζουν να υποψιάζονται πως μπορεί να έχουν μπλέξει άσχημα. Τα στοιχεία μοιάζουν να τους ενοχοποιούν και, στην προσπάθειά τους να κρύψουν όσα ίσως έκαναν, βυθίζονται σε έναν κυκεώνα παρεξηγήσεων και ολοένα πιο παράλογων καταστάσεων. Στην *«Υπόθεση της οδού Λουρσίν»*, ο Ευγένιος Λαμπίς στήνει μια ξεκαρδιστική φάρσα παρεξηγήσεων, που πίσω από τον καταιγιστικό ρυθμό και τις κωμικές ανατροπές κρύβει μια αιχμηρή ματιά στην ανθρώπινη συμπεριφορά. Η διασκευή της **Γωγώς Φάκου-Θεοδωράκη** δίνει στο έργο μια νέα γυναικεία ματιά, ενώ η σκηνοθεσία και η καλλιτεχνική επιμέλεια είναι του **Αντώνη Καραγιάννη**. Οι δύο κεντρικοί ρόλοι παραμένουν ανδρικοί, ενώ η γραμματέας και η υπηρέτρια μετατρέπονται σε γυναικείους χαρακτήρες, αλλάζοντας τις ισορροπίες και ενισχύοντας το κωμικό παιχνίδι. Με γρήγορο ρυθμό, μαύρο χιούμορ και ανατροπές, η παράσταση παρακολουθεί τους ήρωες να προσπαθούν να ξεφύγουν από μια υπόθεση που οι ίδιοι δεν μπορούν καν να εξηγήσουν. Ο μουσικός επί σκηνής συμμετέχει ενεργά στη δράση και γίνεται ένας ακόμη «ρόλος» που ακολουθεί και εντείνει τον ρυθμό της φάρσας.

Παίζουν οι **Δημήτρης Αλεξίου**, **Μένιος Βλοχαιτόπουλος**, **Γεωργία Αμπουράντου**, **Μαρία Ελευθεριάδου** και **Έφη Σισμανίδου**. Μουσικός **Θοδωρής Χριστοδούλου**.

© ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΛΟΥ

Υπόθεση Λουρσίν

ΘΕΑΤΡΟ ΔΙΑΝΑ

Η επιστροφή του Χουντίνι

Μια συνάντηση γεμάτη μυστικά, ανατροπές και αλήθειες

© ΙΡΙΣ ΚΑΤΣΟΥΛΑ

136

Ύστερα από πολλά χρόνια απουσίας, ο Παύλος επιστρέφει στο πατρικό του σπίτι, όπου ένα δείπνο γίνεται η αφορμή για μια δύσκολη συνάντηση. Η *«Επιστροφή του Χουντίνι»*, το νέο έργο του **Γεράσιμου Ευαγγελάτου**, σε σκηνοθεσία του **Γιώργου Σουλεϊμάν**, φέρνει στη σκηνή μια εκρηκτική ιστορία γεμάτη μυστήριο, ένταση και ανατροπές. Καθώς η βραδιά προχωρά, παλιές πληγές ξανανοίγουν, μυστικά αποκαλύπτονται και οι οικογενειακοί δεσμοί δοκιμάζονται μέχρι τα όριά τους. Όσο ο χρόνος μετρά αντίστροφα, τόσο δυσκολότερο γίνεται να ξεχωρίσει κανείς την αλήθεια από την ψευδαίσθηση. Εμπνευσμένη από την παραβολή του Ασώτου, η παράσταση θέτει στο επίκεντρο την επιστροφή, την απουσία και την ανάγκη να αντιμετωπίσουμε όσα αφήσαμε πίσω. Το ερώτημα που κυριαρχεί είναι αν μπορεί κάποιος να φύγει πραγματικά για πάντα τόσο από τη ζωή μας όσο και από τη μνήμη μας. Μετά το *«Blue Train»*, ο **Γιώργος Σουλεϊμάν** και ο **Γεράσιμος Ευαγγελάτος** συναντιούνται ξανά, πλαισιωμένοι από ένα εκρηκτικό κουαρτέτο ηθοποιών –**Χρήστος Σαπουντζής**, **Δημήτρης Πασσάς**, **Μαριλού Κατσαφάδου** και **Μάνος Τσαγκαράκης**– σε μια παράσταση που κοιτάζει κατάματα τις αντιφάσεις της εποχής μας.

Πρεμιέρα 2 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Θέατρο Διάνα Ιπποκράτους 7, Αθήνα, *2103626596*

Ριζάρη 24, Παγκράτι, *2107223948*

Από την Έλλη Λαμπέτη στον Τάκη Ζαχαράτο Η διαχρονική «Δεσποινίς Μαργαρίτα» επιστρέφει

Ισορροπώντας ανάμεσα στο καυστικό χιούμορ και το βαθύ δράμα

Στις 16 Οκτωβρίου έκανε πρεμιέρα στη σκηνή του Θεάτρου Πτι Παλαί η θεατρική παράσταση *«Δεσποινίς Μαργαρίτα»* του Βραζιλιάνου συγγραφέα Ρομπέρτο Ατάιντε, με τον **Τάκη Ζαχαράτο** στον ομώνυμο ρόλο. Το έργο, που παρουσιάζεται σε μετάφραση του Κώστα Ταχτσή και σκηνοθεσία του **Βασίλη Μυριανθόπουλου**, αποτελεί ένα από τα κεντρικά καλλιτεχνικά γεγονότα της τρέχουσας αθηναϊκής θεατρικής περιόδου.

Η ανταπόκριση του κοινού ήταν άμεση και μαζική, αφού, σύμφωνα με τους διοργανωτές, η υψηλή ζήτηση κατά την περίοδο της προπώλησης οδήγησε στην ταχύτατη εξάντληση των διαθέσιμων θέσεων. Αν και ο αρχικός προγραμματισμός προέβλεπε αυστηρά τη διεξαγωγή 20 παραστάσεων, η ιλιγγιώδης προσέλευση επέβαλε την επέκταση του κύκλου των παραστάσεων με την προσθήκη νέων ημερομηνιών, προκειμένου κανένας θεατρόφιλος να μη μείνει παραπονεμένος. Η συγκεκριμένη παραγωγή, βέβαια, κουβαλά μια σημαντική ιστορική παρακαταθήκη για την εγχώρια θεατρική σκηνή, αφού το κείμενο έχει συνδεθεί άρρηκτα με την ιστορική ερμηνεία της Έλλης Λαμπέτη το 1975. Η παράσταση, που καταγράφηκε ως σταθμός για το ελληνικό θέατρο, παραμένει ανεξίτηλη. Στη νέα προσέγγιση, ο Τάκης Ζαχαράτος επιχειρεί μια σημαντική καλλιτεχνική στροφή στην πορεία του, αναλαμβάνοντας έναν απαιτητικό ρόλο που ισορροπεί ανάμεσα στο καυστικό χιούμορ και το βαθύ δράμα. Επιστρατεύοντας την εκφραστική του δεινότητα για να ενσαρκώσει την αυταρχική αλλά και βαθιά ανθρώπινη προσωπικότητα της δασκάλας, ο Ζαχαράτος δίνει τον καλύτερο εαυτό του.

Το *«Δεσποινίς Μαργαρίτα»* λειτουργεί ως μια διαχρονική αλληγορία για τους μηχανισμούς της εξουσίας, τη χειραγώγηση, την επιβολή και τα όρια της προσωπικής ελευθερίας. Η πλοκή εξελίσσεται μέσα από τη συνεχή αλληλεπίδραση με τους θεατές, οι οποίοι τοποθετούνται στον ρόλο των μαθητών μιας σχολικής τάξης. Υπό την καθοδήγηση του Βασίλη Μυριανθόπουλου, η σχολική αίθουσα μετατρέπεται σε έναν μικρόκοσμο που αντανακλά τις σύγχρονες κοινωνικές και πολιτικές δομές, όπου η εκπαιδευτική διαδικασία μεταβάλλεται σε πεδίο επικράτησης και η ανάγκη για αποδοχή συγκρούεται με την επιθυμία για έλεγχο.

Το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα συμπληρώνεται από τη συνεργασία δύο ακόμα διακεκριμένων δημιουργών: ο συνθέτης **Δημήτρης Παπαδημητρίου** υπογράφει την πρωτότυπη μουσική επένδυση, διαμορφώνοντας την ατμόσφαιρα της παράστασης, ενώ ο συγγραφέας και στιχουργός **Γιάννης Ξανθούλης** συνέθεσε τους στίχους του τραγουδιού, προσδίδοντας στο τελικό αποτέλεσμα ρυθμό, φαντασία και αιχμηρότητα. Τα σκηνικά έχει επιμεληθεί ο **Γιάννης Μουρίκης**, τα κοστούμια ο **Μάριος Καραβασίλης** και τους φωτισμούς η **Μελίνα Μάσχα**.

Παραστάσεις
Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 18:00

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΤΑ

Μεσογείων 59, Αθήνα, *2107711333*

138-140

3 παραστάσεις γεμάτες όνειρα και απρόοπτα

Έρωτες, ανατροπές, σχέσεις εξουσίας αλλά και υπέροχα ταξίδια φαντασίας

(ΓΙΑ ΕΝΑ) ΟΝΕΙΡΟ (ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ)

(ΓΙΑ ΕΝΑ) ΟΝΕΙΡΟ (ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ)

Μια παράσταση μέσα στην παράσταση, ένα μεταθεατρικό παιχνίδι με ρευστά όρια ανάμεσα στη σκηνή και την πλατεία ετοιμάζει ο **Θωμάς Μοσχόπουλος**. Η υπόθεση της νέας παραγωγής του Θεάτρου Πόρτα, με τίτλο *«(Για ένα) όνειρο (καλοκαιρινής νύχτας)»*, αντλεί έμπνευση από τον Σαίξπηρ και μας μεταφέρει στο σήμερα, μέσα σ' ένα αθηναϊκό θέατρο, όπου ένας θίασος κάνει πρόβες για το ανέβασμα της κλασικής του κωμωδίας – με τις πολλές παρενθέσεις του τίτλου να δίνουν ήδη το στίγμα της σκηνοθετικής πρόθεσης. Όπως στο σαιξπηρικό κείμενο τα στοιχεία της φύσης αποτελούν βασικούς πυλώνες της υπόθεσης, αναδεικνύοντας την οικολογική διάσταση που υπογραμμίζει η σύγχρονη θεατρική έρευνα. Έρωτες, χιούμορ, ίντριγκες, μεταμφιέσεις, ανατροπές συνθέτουν μια φανταστική καλοκαιρινή νύχτα που τα έχει όλα. Το παιγνιώδες πνεύμα του Σαίξπηρ ενισχύεται, καθώς οι ηθοποιοί κινούνται στον χώρο χωρίς τις παραδοσιακές συμβάσεις της σκηνής, όπως ακριβώς συμβαίνει σε μια αληθινή πρόβα. Έτσι τα δίπολα φύση/άνθρωπος αλλά και πλατεία/σκηνή μοιάζει να καταρρίπτονται από τη συγκεκριμένη θεατρική συνθήκη, καλώντας τον θεατή να γίνει μέρος αυτού του ονείρου. Το σκηνικό σύμπαν και τα κοστούμια έχει επιμεληθεί ο επί χρόνια συνεργάτης του Μοσχόπουλου, **Βασίλης Παπατσαρούχας**, ενώ την πρωτότυπη μουσική της παράστασης έχει συνθέσει η **Nama Dama**. Ετοιμαστείτε για ένα μαγικό ταξίδι σε ένα όνειρο μιας καλοκαιρινής νύχτας παρέα με τους **Βασίλη Αθανασόπουλο**, **Γιάννη Βαρβαρέσο**, **Πέτρο Δημοτάκη**, **Γιάννη Καράμπαμπα**, **Δημήτρη Κίτσο**, **Βαλεντίνο Κόκκινο**, **Νίκο Κοσώνα**, **Ηλιάνα Μαυρομάτη**, **Μαριάννα Πουρέγκα**, **Τάσο Ροδοβίτη** και **Θεόβη Στύλλου**.

Πρεμιέρα
20 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Πέμπτη, Παρασκευή & Κυριακή στις 20:00
Σάββατο στις 21:15

Ο ΚΟΣ ΖΥΛ

Ο ΚΟΣ ΖΥΛ

Ο **Θωμάς Μοσχόπουλος** επιστρέφει για δεύτερη σεζόν στη δική του, ανατρεπτική σκηνική μεταγραφή της *«Δεσποινίδος Τζούλιας»* του Στρίντμπεργκ, μεταφέροντας τη δράση στην Ευρώπη του Μεσοπολέμου. Όλα συμβαίνουν σε μια νύχτα, στο θερινό ηλιοστάσιο, τη μικρότερη νύχτα του χρόνου... Αυτό από μόνο του δημιουργεί μια απόκοσμη συνθήκη που διατρέχει την παράσταση. Ο Ζυλ (**Νίκος Κοσώνας**), νεαρός αριστοκράτης, και ο Ζαν (**Γιάννης Καράμπαμπας**), ο υπηρέτης του, εγκλωβίζονται σε μια σχέση όπου η έλξη, η επιθυμία και η ανάγκη για κυριαρχία μπλέκονται διαρκώς. Δίπλα τους, η Κριστίν (**Θεόβη Στύλλου**) παρακολουθεί και παρεμβαίνει, λειτουργώντας ως μέρος ενός κόσμου που προσπαθεί να διατηρήσει την ισορροπία του.
Η σκηνική πρόταση του Μοσχόπουλου, σε διασκευή και σκηνοθεσία που υπογράφει ο ίδιος έχοντας ως σύμβουλο δραματουργίας τη **Δηώ Καγγελάρη**, αποτυπώνεται και στο εικαστικό περιβάλλον του **Βασίλη Παπατσαρούχα**, ο οποίος υπογράφει σκηνικά, κοστούμια και video. Η αισθητική της παράστασης κινείται ανάμεσα στο ρεαλιστικό και το υπαινικτικό, δημιουργώντας έναν χώρο όπου η οικειότητα μπορεί ανά πάσα στιγμή να μετατραπεί σε απειλή και η εξουσία να αλλάξει χέρια. Παράλληλα, τα κοστούμια υπογραμμίζουν τις κοινωνικές θέσεις και τις μετατοπίσεις τους. Η κινησιολογική επιμέλεια είναι του **Χρήστου Στρινόπουλου** και οι φωτισμοί του **Νίκου Βλασόπουλου**.

Παραστάσεις
Σάββατο στις 21:00
& Κυριακή στις 20:00

Από τον Νοέμβριο
Δευτέρα & Τρίτη
στις 21:00

© ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΑΦΙΔΑΣ

ΕΛΙΖΑ

ΕΛΙΖΑ

Για δεύτερη σεζόν επιστρέφει η θρυλική *«Ελίζα»* της Ξένιας Καλογεροπούλου, σε διασκευή και σκηνοθεσία του **Θωμά Μοσχόπουλου**. Ένα θεατρικό έργο για όλη την οικογένεια, που μυεί τα παιδιά στις αξίες της αγάπης, της ελπίδας και της αντοχής. Το απλό καθημερινό κορίτσι, που ενώ δεν έχει καμία υπερδύναμη, ενώ κάνει συνεχώς λάθη, καταφέρνει τα ακατόρθωτα χάρη στην επιμονή της, την εφευρετικότητα, τη δημιουργική σκέψη, τη φαντασία και την αποφασιστικότητά της, ξεκινά για ένα ταξίδι από το παρόν στο μέλλον και δεν διστάζει να κατακτήσει ακόμη και το διάστημα. Τη μουσική της παράστασης υπογράφει ο **Κορνήλιος Σελαμσής**. Επί σκηνής οι: **Βασίλης Αθανασόπουλος**, **Γιάννης Βαρβαρέσος**, **Πέτρος Δημοτάκης**, **Βαλεντίνος Κόκκινος**, **Φάνης Κοσμάς**, **Βασιλική Κουλουμπή**, **Χρήστος Παπαδόπουλος**, **Τάσος Ροδοβίτης**.

Παραστάσεις
Σάββατο στις 15:00
& Κυριακή στις 11:30

Πρωινές παραστάσεις
Τις καθημερινές για σχολικές ομάδες

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΙΑ ΔΑΝΔΟΥΛΑΚΗ

Ο Βυσσινόκηπος

Ένας θίασος πρωταγωνιστών συναντά ένα εμβληματικό θεατρικό έργο

141

Πρεμιέρα
30 Οκτωβρίου
Παραστάσεις
Τετάρτη & Κυριακή
στις 19:30, Πέμπτη
στις 20:00, Παρασκευή
στις 21:00, Σάββατο
στις 18:00 & 21:00
Θέατρο Κάτια Δανδουλάκη
Αγ. Μελετίου 61Α
Αθήνα, *2108640414*

Μια γυναίκα, η Λιούμποφ Αντρέγιεβνα, επιστρέφει στο οικογενειακό της σπίτι. Εκεί βρίσκεται ένας βυσσινόκηπος γεμάτος παιδικές αναμνήσεις, ο οποίος κινδυνεύει να χαθεί εξαιτίας οικονομικών δυσχερειών. Παρά τις προτάσεις για αξιοποίησή του, η ίδια και οι άνθρωποι γύρω της αδυνατούν να αποχωριστούν όσα τους συνδέουν με το παρελθόν. Το κτήμα βγαίνει τελικά σε πλειστηριασμό και περνά σε νέα χέρια, σηματοδοτώντας το τέλος μιας εποχής και την αλλαγή των κοινωνικών ισορροπιών. Ο *«Βυσσινόκηπος»*, το τελευταίο θεατρικό έργο του Άντον Τσέχωφ και ένα από τα σημαντικότερα κείμενα της παγκόσμιας δραματουργίας, παρουσιάζεται τη φετινή σεζόν στο Θέατρο Κάτια Δανδουλάκη, σε σκηνοθεσία της **Σοφίας Σπυράτου**, απόδοση του Μάριου Πλωρίτη και μουσική του **Στέφανου Κορκολή**.

Γραμμένο το 1903, έναν χρόνο πριν από τον θάνατο του συγγραφέα, το έργο καταγράφει μια κοινωνία που αλλάζει και ανθρώπους που δυσκολεύονται να ακολουθήσουν τον ρυθμό της. Πέρα από την κοινωνική του διάσταση, το κείμενο μιλά για τον χρόνο που περνά, τις ευκαιρίες που χάνονται και τη δυσκολία να αφήσει κανείς πίσω του έναν κόσμο που δεν υπάρχει πια.

Στον εμβληματικό ρόλο της Λιούμποβ Αντρέγιεβνα η **Κάτια Δανδουλάκη**, που πρωταγωνιστεί μαζί με έναν θίασο σπουδαίων ηθοποιών: **Μελέτη Ηλία**, **Λεωνίδα Κακούρη**, **Τάκη Παπαματθαίου**, **Ιωάννα Ασημακοπούλου**, **Χρήστο Πλαΐνη**, **Ευγενία Ξυγκόρου**, **Νάνσυ Μπούκλη**, **Χάρη Φλέουρα**, **Γιώργο Νούση** και **Γιάννη Λατουσάκη**.
Έκτακτη συμμετοχή: **Κατιάνα Μπαλανίκα**.

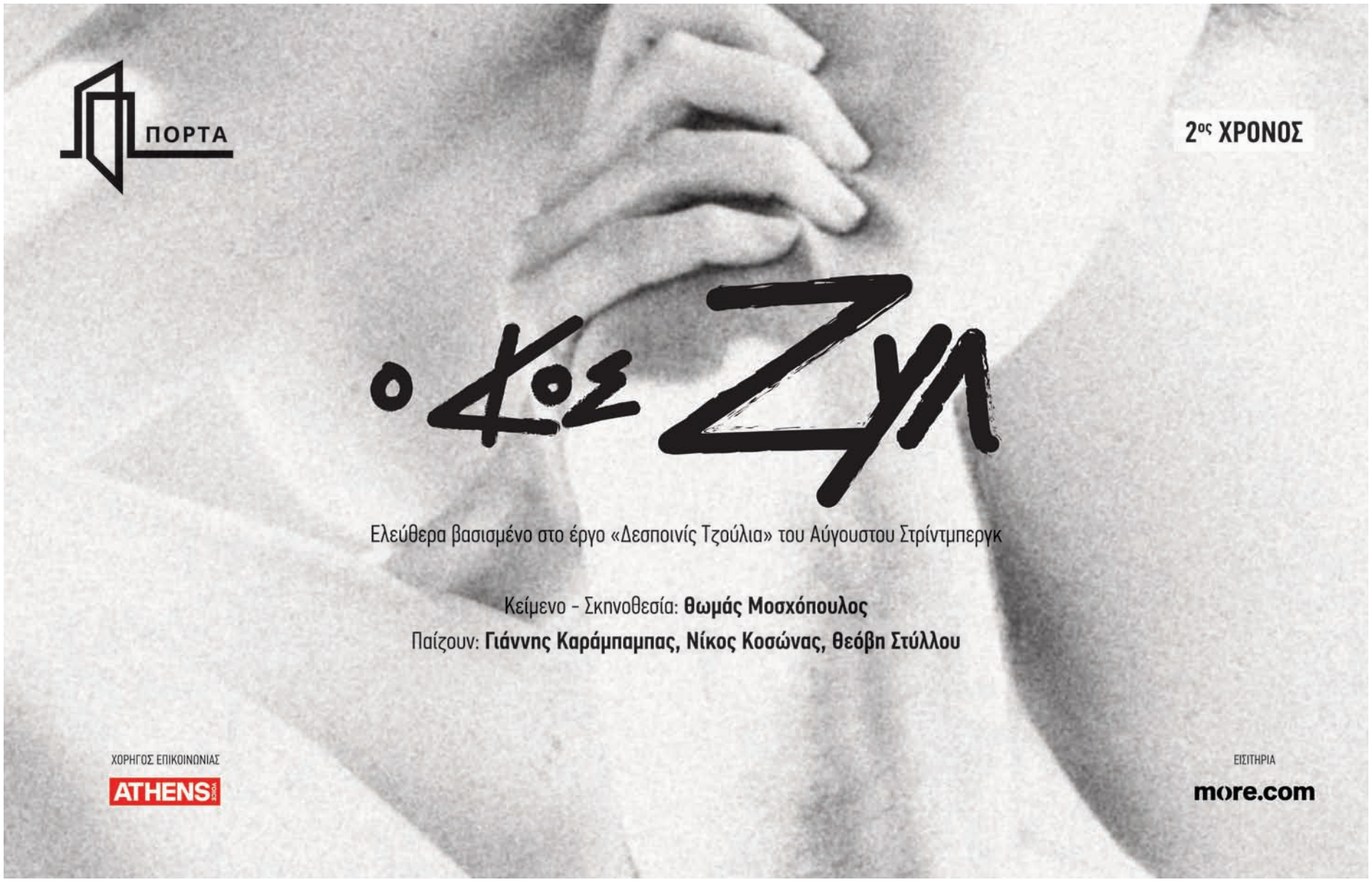

4 δυνατές επιστροφές της νέας σεζόν

Παραστάσεις που θέτουν ερωτήματα γύρω από την ηθική, την ελευθερία, τη χειραγώγηση και την αυτοδιάθεση

© ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΟΣΤΗΣ

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 18:15
Παρασκευή στις 21:00 & Κυριακή στις 18:00

Συναίνεση

Πού τελειώνει ο νόμος και πού αρχίζει η ηθική; Το καθηλωτικό και εξαιρετικά επίκαιρο έργο της Νίνα Ρέιν επιστρέφει για δεύτερη χρονιά, θέτοντας αμείλικτα ερωτήματα για τη δικαιοσύνη, την εξουσία και τα όρια των ανθρώπινων σχέσεων. Με αφορμή μια υπόθεση σεξουαλικής επίθεσης, μια παρέα δικηγόρων έρχεται αντιμέτωπη με τις δικές της αντιφάσεις. Πόσο εύκολα παραβιάζονται τα όρια όταν η αλήθεια γίνεται ζήτημα οπτικής γωνίας; Ο **Τάκης Τζαμαργιάς** σκηνοθετεί μια δυναμική ομάδα ηθοποιών σε μια ευφυή, μαύρη κωμωδία που αποδομεί τη θεσμική δικαιοσύνη και αποκαλύπτει τα κενά του δυτικού μας πολιτισμού. Μια παράσταση-πρόκληση που δεν σου ζητά απλώς να την παρακολουθήσεις, αλλά σε καλεί να αναρωτηθείς: μπορεί πραγματικά να υπάρξει συναίνεση όταν παύουμε να ακούμε τον Άλλο; Επί σκηνής οι **Αλέξανδρος Μαυρόπουλος**, **Κίττυ Παϊταζόγλου**, **Βαλέρια Δημητριάδου**, **Παναγιώτης Γαβρέλας**, **Βαγγέλης Αμπατζής**, **Καλλιόπη Παναγιωτίδου** και **Μανταλένα Καραβάτου**.

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΝΑΛΗ

Παραστάσεις
Τετάρτη & Σάββατο στις 21:15, Πέμπτη & Κυριακή στις 21:00

Σπυριδούλες

Η επιτυχημένη παράσταση της ομάδας **4Frontal** επιστρέφει, για τέταρτη χρονιά, ώστε να δώσει φωνή στις αθέατες γυναίκες της ιστορίας μας. Βασισμένη σε ιστορικά ντοκουμέντα και βιώματα ψυχοκορών και οικιακών βοηθών των δεκαετιών του '50 και '60, οι *«Σπυριδούλες»* συνδέουν το παρελθόν με τη σύγχρονη πραγματικότητα της αόρατης εργασίας και της εκμετάλλευσης. Η **Νεφέλη Μαϊστράλη** συνθέτει ένα συγκινητικό κείμενο που φωτίζει τις σιωπές, τη βία αλλά και τη δύναμη της γυναικείας αλληλεγγύης. Η σκηνοθετική ματιά του **Θανάση Ζερίτη** και του **Χάρη Κρεμμύδα**, σε συνδυασμό με τη ζωντανή μουσική των **Θραξ Πανκς**, δημιουργεί μια εκρηκτική, πολυφωνική εμπειρία. Μια παράσταση-σταθμός, που διεκδικεί ορατότητα, δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια για κάθε γυναίκα που αγωνίζεται για την αυτοδιάθεσή της. Στη σκηνή εμφανίζονται οι **Θανάσης Ζερίτης**, **Αργυρώ Θεοδωράκη**, **Κατερίνα Λάττα**, **Γιάννης Λεάκος**, **Ειρήνη Μπούνταλη**, **Αριστέα Σταφυλαράκη** και **Ελένη Τσιμπρικίδου**.

© ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΦΥΛΑΚΤΟΠΟΥΛΟΥ

Παραστάσεις
Σάββατο στις 17:15

...καλά, εσύ σκοτώθηκες νωρίς

Βασισμένη στο ομώνυμο αφήγημα του Χρόνη Μίσσιου, η παράσταση της ομάδας **GAFF** επιστρέφει για πέμπτη συνεχόμενη χρονιά. Το έργο μεταφέρει στη σκηνή τις μνήμες ενός ανθρώπου που φυλακίστηκε, βασανίστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο, περνώντας 21 χρόνια σε εξορίες και φυλακές. Η σκηνοθεσία της **Σοφίας Καραγιάννη** και οι αφοπλιστικές ερμηνείες των τεσσάρων ηθοποιών, που διακρίνονται από έντονη σωματικότητα, μετατρέπουν την ιστορική μαρτυρία σε έναν ζωντανό, βαθιά ανθρώπινο διάλογο με το σήμερα. Παρά το σκοτάδι των εποχών, ο λόγος του Μίσσιου ξεχειλίζει από ποιητικότητα, αισιοδοξία και μια βαθιά πίστη στη δημιουργική δύναμη του ανθρώπου. Μια συγκλονιστική παράσταση, που μας υπενθυμίζει ότι ο αγώνας για να μείνουμε άνθρωποι παραμένει η πιο κορυφαία πολιτική μάχη. Ερμηνεύουν οι **Ιωσήφ Ιωσηφίδης**, **Κωνσταντίνος Πασσάς**, **Δημήτρης Μαμιός** και **Γιάννης Μάνθος**.

142-145

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΝΑΛΗ

Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00

αθανασία

Μετά τη θερμή υποδοχή της πρώτης σεζόν, η *«αθανασία»* μεταφέρεται στο Σύγχρονο Θέατρο για έναν δεύτερο κύκλο παραστάσεων. Εμπνευσμένη από την πολυσυζητημένη «Αγία» Αθανασία του Αιγάλεω και το σκάνδαλο του «θαυματουργού νερού» Καματερού, η **Νεφέλη Μαϊστράλη** υπογράφει μια διεισδυτική σάτιρα για τον μεσσιανισμό, την ανάγκη του ανθρώπου να πιστέψει και την εκμετάλλευση της ελπίδας. Η Έλλη Τρίγγου ενσαρκώνει την αινιγματική πρωίδα που, με πρόφαση μια δερματική ιδιαιτερότητα, στήνει μια κερδοφόρα παραθρησκευτική οργάνωση και αποκτά τεράστια επιρροή. Η παράσταση φέρνει στο προσκήνιο τη σύγκρουση της πίστης με την αγορά και την εξουσία και αποκαλύπτει πώς το «θαύμα» μετατρέπεται σε προϊόν και η αγιότητα σε εργαλείο χειραγώγησης. Μαζί με την **Έλλη Τρίγγου** παίζουν οι **Θανάσης Βλαβιανός**, **Ελισσαίος Βλάχος**, **Ειρήνη Μπούνταλη**, **Γιώργος Νούσης** και **Τζίνη Παπαδοπούλου**.

Ναυπλίου 12 & Λένορμαν 94, *2105138067, epikolono.gr*

Σκοτεινά ανθρώπινα μονοπάτια και αδιέξοδες σχέσεις επί σκηνής

Μια σεζόν γεμάτη θεατρικές παραστάσεις, φεστιβάλ, αλλά και κινηματογραφικά βράδια στην αυλή

© ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΩΣΤΗΣ

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 19:30, Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 21:15
Κυριακή στις 18:00

Η **Ομάδα Νάμα** επιστρέφει στο θεατρικό σύμπαν του Μάρτιν ΜακΝτόνα με τη *«Μοναξιά της Δύσης»*, μετά τη *«Βασίλισσα της ομορφιάς»*. Σε ένα απομονωμένο χωριό της δυτικής Ιρλανδίας, ο Κόλμαν και ο Βαλέν ζουν στο πατρικό τους μετά τον θάνατο του πατέρα τους. Η καθημερινότητά τους είναι γεμάτη καβγάδες, προσβολές και μικρές εκδικητικές πράξεις. Ο πατέρας Γουέλς, ο αλκοολικός ιερέας του χωριού, επιχειρεί να τους συμφιλιώσει, ενώ η νεαρή Γκερλήν αναζητά τη θέση της στον κλειστό κόσμο τους, με τον δικό της τρόπο. Πίσω από την αδελφική αντιπαλότητα κρύβεται η ανάγκη για αγάπη και επικοινωνία, που οι ήρωες αδυνατούν να εκφράσουν. Παγιδευμένοι σε παλιές πληγές, οι ήρωες αναζητούν την αγάπη και την αποδοχή, αλλά αδυνατούν να ξεφύγουν από έναν κύκλο αλληλοεξόντωσης, όπου γίνονται διαρκώς θύτες και θύματα. Με το σκοτεινό, ειρωνικό χιούμορ του ΜακΝτόνα, η παράσταση κινείται ανάμεσα στην κωμωδία και τη βία, φωτίζοντας τις καταστροφικές πλευρές της ανθρώπινης μοναξιάς. Η **Ελένη Σκότη** υπογράφει τη σκηνοθεσία της παράστασης, σε συνεργασία με τον **Γιώργο Χατζηνικολάου**, ενώ στους ρόλους των δύο αδερφών βλέπουμε τον **Παντελή Δεντάκη** και τον **Σήφη Πολυζωίδη**. Μαζί τους επί σκηνής ο **Νικόλας Δροσόπουλος** και η **Χριστίνα Μαριάνου**.

ΛΙΩΜΕΝΟ ΒΟΥΤΥΡΟ

© ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΩΣΤΗΣ

Πρεμιέρα 30 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Σάββατο στις 18:15, Κυριακή στις 21:15

Μια παγωμένη νύχτα του 1960, μια γυναικοκτονία σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου γίνεται η αφετηρία για μια βουτιά στα σκοτάδια της ανθρώπινης ψυχής. Στο *«Λιωμένο βούτυρο»* ο **Σάκης Σερέφας** δεν χτίζει μια αστυνομική ιστορία που αναζητά τον ένοχο, αλλά δημιουργεί μια συναρπαστική σκηνική έρευνα γύρω από το πώς η μνήμη διαστρεβλώνει τα γεγονότα και πώς η κοινωνία κατασκευάζει έναν γυναικοκτόνο. Η Λούλα τολμά να ονειρευτεί κάτι περισσότερο από μια μίζερη ζωή στο χωριό. Το πάθος της για τη μουσική και η φιλοδοξία της να γίνει λαϊκή τραγουδίστρια γίνονται η κινητήρια δύναμη για να εγκαταλείψει τον σύζυγό της και να έρθει στη Θεσσαλονίκη, κάτι που θα της κοστίσει ακριβά. Ο Τάσος, ένας άντρας της εποχής, βλέπει την επιλογή της να φύγει ως βαθιά προσβολή και πλήγμα στην ανδρική του υπόληψη, την κυνηγά και αφαιρεί τη ζωή της. Εξήντα έξι χρόνια μετά, ένας συγγραφέας επιχειρεί να ανασυνθέσει τα κομμάτια αυτής της τραγωδίας, συναντώντας με τη φαντασία του όλους τους ήρωες της ιστορίας. Στη σκηνοθετική προσέγγιση του **Κώστα Γάκη** στο θέατρο Επί Κολωνώ, η **Αρετή Πασχάλη** και ο **Νικορέστης Χανιωτάκης**, μαζί με τον μουσικό **Δημήτρη Ρέππα**, που βρίσκεται επί σκηνής, ερμηνεύουν όλα τα πρόσωπα της παράστασης, ενώ ανά διαστήματα παίρνουν αποστάσεις, σχολιάζοντας τα γεγονότα.

146-147

Φεστιβάλ και κινηματογραφικές προβολές

Παράλληλα με το θεατρικό του πρόγραμμα, το Επί Κολωνώ συνεχίζει να αποτελεί έναν ζωντανό χώρο πολιτισμού και δημιουργικής έκφρασης, φιλοξενώντας δράσεις που έχουν πλέον καθιερωθεί στην πολιτιστική ζωή της πόλης.

Την άνοιξη, το ενδιαφέρον στρέφεται στην ανεξάρτητη σκηνή με το **4ο ΜΠΙΖΖΖ** *(Μάιος)* που επαναφέρει τις 4 παραστάσεις που ξεχώρισαν στο Off-Off του 2026 (***«Στον κύριο Τζέι»***, ***«ΔΗΚΕΟΣΗΝΙ»***, ***«Medea»***, ***«Ο Εφιάλτης του πθοποιού»***) αλλά και με το **17ο Off-Off Athens Theater Festival** *(Μάιος-Ιούνιος)*, του καθιερωμένου και ιδιαίτερα δημοφιλούς φεστιβάλ ανεξάρτητου θεάτρου, το οποίο λειτουργεί ως πλατφόρμα πειραματισμού και ανάδειξης για νέες ομάδες και δημιουργούς.

Τα καλοκαιρινά βράδια *(Ιούλιος & Σεπτέμβριος)*, το ραντεβού ανανεώνεται στην ατμοσφαιρική του αυλή, η οποία μεταμορφώνεται σε ένα από τα πιο ιδιαίτερα θερινά σινεμά της Αθήνας με προβολές εμβληματικών ταινιών.

ΘΕΑΤΡΟ ΟΔΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Το αμάρτημα της μητρός μου

Η αντιφατική δύναμη της μητρικής αγάπης

Ένα από τα σημαντικότερα έργα της ελληνικής πεζογραφίας, *«Το αμάρτημα της μητρός μου»* του Γεωργίου Βιζυηνού, ανεβαίνει φέτος, σε διασκευή του **Στρατή Πασχάλη** και σκηνοθεσία του **Στάθη Λιβαθινού**. Την εμβληματική κεντρική φιγούρα ενσαρκώνει η **Μπέττυ Αρβανίτη**, σε μια παράσταση που αναμετριέται με τα βαθύτερα στρώματα της ανθρώπινης ψυχής. Μαζί της επί σκηνής θα δούμε τον **Νίκο Καρδώνη**, τον **Πάνο Κλάδη**, την **Πολυξένη Παπακωνσταντίνου**, την **Ερατώ Πίσση** και τον **Άρη Τρουπάκη**. Ο Βιζυηνός μετατρέπει την προσωπική οικογενειακή του ιστορία σε ένα συγκλονιστικό αφήγημα μνήμης, ενοχής και οδύνης. Με ποιητική γλώσσα, ατμοσφαιρική γραφή και ψυχογραφικό βάθος, υπερβαίνει τα όρια της παραδοσιακής ηθογραφίας, φωτίζοντας τις αντιφάσεις των ανθρώπινων συναισθημάτων και τα μυστικά που καθορίζουν τις οικογενειακές σχέσεις. Η σκηνοθετική προσέγγιση του Στάθη Λιβαθινού επιχειρεί να αναδείξει τη συνάντηση δύο διαφορετικών κόσμων: της λαϊκής πίστης, των δοξασιών και των κοινωνικών αντιλήψεων μιας άλλης εποχής από τη μία, και της σύγχρονης ψυχολογικής διερεύνησης από την άλλη. Η εναλλαγή της δημοτικής με την καθαρεύουσα ενισχύει τη δραματική ένταση, δημιουργώντας ένα σκηνικό σύμπαν όπου η μνήμη, η πίστη και η λογική συγκρούονται. Όπως και η *«Φόνισσα»* του Παπαδιαμάντη, έτσι και η μητέρα του Βιζυηνού αποτελεί μια τραγική μορφή, παγιδευμένη ανάμεσα στην τρυφερότητα, την ενοχή και την οδύνη. Είναι θύτης και θύμα την ίδια στιγμή. Η αγάπη της έχει μια δύναμη αντιφατική, ικανή να προστατεύει αλλά και να καταστρέψει, καθώς το μητρικό της ένστικτο είναι ταυτόσημο με τη ζωή και τον θάνατο.

148

Πρεμιέρα 13 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00,
Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30, Σάββατο στις 21:00
Θέατρο Οδού Κεφαλληνίας Κυψέλης 16-18 *2108838727*

ΘΕΑΤΡΟ

© KAROL JAREK

ΘΕΑΤΡΟ ΕΡΓΟΝ

Η Φόνισσα

Μια γυναικεία φιγούρα- σύμβολο,
ένας ρόλος-σταθμός και μια νέα θεατρική σκηνή

Η **Λυδία Κονιόρδου** επιστρέφει σε έναν εμβληματικό ρόλο, τη Φραγκογιαννού, στο αριστούργημα του Παπαδιαμάντη, στην ιστορική διασκευή και σκηνοθεσία του **Σωτήρη Χατζάκη**. Η παράσταση, που ήδη γνωρίζει μεγάλη αποδοχή απο το κοινό με sold out από τις πρώτες εβδομάδες, εγκαινιάζει έναν σύγχρονο και ιδιαίτερα κομψό θεατρικό χώρο στο κέντρο της Αθήνας, με ιδρυτή και καλλιτεχνικό διευθυντή τον σκηνοθέτη και παραγωγό **Γιώργο Βάλαρη**.

Το έργο του Παπαδιαμάντη μελετά την εσωτερική διαδρομή της κεντρικής ηρωίδας μέσα σε ένα ασφυκτικό κοινωνικό περιβάλλον, σημαδεμένο από τη φτώχεια, την κοινωνική καταπίεση και τη βία κατά των γυναικών. Η Φραγκογιαννού δεν παρουσιάζεται απλώς ως μια εγκληματική μορφή, αλλά ως ένα πρόσωπο μέσα από το οποίο αναδεικνύονται οι αντιφάσεις και οι παθογένειες μιας κοινωνίας που εξακολουθούν να μας αφορούν.

Ο Σωτήρης Χατζάκης προσεγγίζει το παπαδιαμαντικό έργο μέσα από τη φόρμα του λαϊκού δρώμενου, συνδέοντας την τελετουργική διάσταση της παράστασης με το αρχαίο δράμα και τη χριστιανική πίστη. Με οκταμελή θίασο και ζωντανή μουσική, που υπογράφει ο **Τάκης Φαραζής**, η *«Φόνισσα»* επιστρέφει ως μια σκηνική τραγωδία με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις δυνάμεις που καθορίζουν τη μοίρα του.

Τη Λυδία Κονιόρδου πλαισιώνουν οι ηθοποιοί **Ανδριανή Τουντοπούλου**, **Μίνα Λουίζου**, **Αμαλία Τσεκούρα** και **Φανή Λύκου**, και οι μουσικοί **Χρήστος Σύγγελος**, **Σίμος Παπασπύρου**, **Φάνης Μανούσης** και **Γιώργος Τούμπλαρης**. Στον ρόλο του αφηγητή ο ίδιος ο σκηνοθέτης, Σωτήρης Χατζάκης.

149

Παραστάσεις
Τετάρτη στις 19:00
Πέμπτη & Παρασκευή στις 20:30
Σάββατο στις 21:15
& Κυριακή στις 17:00
Θέατρό Έργον
Ζωοδόχου Πηγής 3
Αθήνα, *2110211301*

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΠΛΑΝΙΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΙΛΙΣΙΑ

Ένας υπηρέτης, δύο αφεντικά

Όταν η μάχη για φαγητό οδηγεί σε ένα γαϊτανάκι παρεξηγήσεων

Ο Φράνσις, ένας απελπισμένα πεινασμένος άνεργος, καταφέρνει να προσληφθεί ταυτόχρονα από δύο διαφορετικούς εργοδότες. Ο ένας είναι ένας καταζητούμενος εγκληματίας κι ο άλλος μια γυναίκα μεταμφιεσμένη στον νεκρό δίδυμο αδελφό της. Στην προσπάθειά του να κρατήσει κρυφή τη διπλή του ιδιότητα και να εξασφαλίσει ένα πιάτο φαγητό, ο Φράνσις μπλέκεται σ' ένα ξέφρενο γαϊτανάκι παρεξηγήσεων, χαμένων μηνυμάτων και απολαυστικής αταξίας.

Αυτή είναι η υπόθεση της παράστασης *«Ένας υπηρέτης, δύο αφεντικά»* του Ρίτσαρντ Μπιν, που παίζεται στο θέατρο Ιλίσια, σε σκηνοθεσία του **Θάνου Τοκάκη**. Πρόκειται για μια ευφυή διασκευή του κλασικού έργου του Κάρλο Γκολντόνι, η οποία συνδυάζει την παράδοση της Commedia dell'Arte με το καυστικό βρετανικό χιούμορ, ενώ αποτελεί μια διεθνώς βραβευμένη επιτυχία που σάρωσε στο National Theatre, το West End και το Broadway.

Στον κεντρικό ρόλο, ο **Γιώργος Χρυσοστόμου** επιστρέφει δυναμικά στην κωμωδία, ενώ η **Γρηγορία Μεθενίτη** αναλαμβάνει τον απαιτητικό διπλό ρόλο Ρέιτσελ/Ρόσκο. Τους πλαισιώνουν άλλοι τέσσερις ηθοποιοί (**Γιάννης Καπελέρης**, **Αργύρης Γκαγκάνης**, **Λυδία Στέφου**, **Νίκος Ιατρού**), οι οποίοι συχνά αλλάζουν ρόλους και ταυτότητες.

Η σκηνοθεσία δημιουργεί μια άχρονη, εκρηκτική ατμόσφαιρα που θυμίζει Monty Python, με διαρκή διάδραση με το κοινό, έντονη σωματικότητα και καταιγιστικό ρυθμό. Το γέλιο είναι συνεχές, όμως πίσω από την κωμωδία ξεπροβάλλουν σκληρές αλήθειες: η ανάγκη για επιβίωση, ο φόβος, η εξουσία, οι συμβιβασμοί και η ανθρώπινη αντοχή όταν οι συνθήκες γίνονται ασφυκτικές.

Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00, Σάββατο στις 18:00
Θέατρο Ιλίσια Παπαδιαμαντοπούλου 4, Αθήνα, *2107210045*

150

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΙΛΙΣΙΑ ΒΟΛΑΝΑΚΗΣ

Θρίλερ στην ΕΛΒΕΤΙΑ

Μια πολυεπίπεδη προσέγγιση στη ζωή και το έργο της Πατρίσια Χάισμιθ

Το διεθνώς αναγνωρισμένο ψυχολογικό θρίλερ *«Switzerland»*, της Τζοάνα Μάρεϊ-Σμιθ, παρουσιάζεται στην αθηναϊκή σκηνή, σε σκηνοθεσία του **Πέτρου Ζούλια**. Το συγκεκριμένο έργο αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς της σύγχρονης παγκόσμιας δραματουργίας, έχοντας διαγράψει μια αξιοσημείωτη τροχιά στις διεθνείς σκηνές. Η υπόθεση τοποθετείται χρονικά στο 1994, στο απομονωμένο καταφύγιο της Πατρίσια Χάισμιθ στην ελβετική εξοχή. Η δημιουργός του εμβληματικού λογοτεχνικού ήρωα Τομ Ρίπλεϊ παρουσιάζεται στα τελευταία στάδια της ζωής της ως αλκοολική, μια ιδιόρρυθμη προσωπικότητα, εγκλωβισμένη σε ένα συγγραφικό τέλμα. Η πλοκή πυροδοτείται από την απροσδόκητη άφιξη του Έντουαρντ, ενός νεαρού απεσταλμένου από τον εκδοτικό της οίκο, για να την πείσει να συγγράψει το τελευταίο βιβλίο της σειράς «Ρίπλεϊ». Η συνάντηση εξελίσσεται γρήγορα σε μια σκοτεινή αναμέτρηση, γεμάτη καυστικό χιούμορ, ένταση, λογοτεχνικά παιχνίδια και απρόβλεπτες ανατροπές.

Η παράσταση βασίζεται σε ένα έντονα συγκρουσιακό δίπολο, που απαιτεί υψηλά επίπεδα υποκριτικής ακρίβειας. Τον ρόλο της Χάισμιθ αναλαμβάνει η **Ρένη Πιττακή**. Η σπουδαία κυρία του ελληνικού θεάτρου καλείται να ενσαρκώσει τη σύνθετη και σκοτεινή προσωπικότητα της συγγραφέως, σε μια σπάνια και απαιτητική υποκριτική πρόκληση. Στον ρόλο του Έντουαρντ ο **Αλκιβιάδης Μαγγόνας**, καλείται να ερμηνεύσει το «διπλό πρόσωπο» του μυστηριώδους επισκέπτη, που λειτουργεί ως ο καταλύτης της ψυχολογικής σύγκρουσης.

Ο Πέτρος Ζούλιας, γνωστός για την ικανότητά του να δημιουργεί ισχυρό συναισθηματικό αποτύπωμα, αναλαμβάνει να ισορροπήσει το έργο ανάμεσα στο ψυχολογικό θρίλερ, τη βιογραφική μυθοπλασία και τη λογοτεχνική αλληγορία. Στο πλευρό του συμπράττει μια ομάδα καταξιωμένων συντελεστών: τη μετάφραση του έργου αναλαμβάνει η **Λουΐζα Μητσάκου**, τα σκηνικά υπογράφει η **Άννα Ζούλια**, τα κοστούμια η **Ελένη Μανωλοπούλου** και τους φωτισμούς η **Μελίνα Μάσχα**. Τη μουσική της παράστασης υπογράφει ο **Μίνως Μάτσας**, προσθέτοντας με τη δική του διακριτή καλλιτεχνική σφραγίδα ιδιαίτερο βάρος.

© ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

151

Πρεμιέρα
20 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00
Κυριακή στις 18:00

Θέατρο Ιλίσια-Βολανάκης
Παπαδιαμαντοπούλου 4
2107223010

ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται

Ο ξένος δεν είναι τόσο μακριά όσο νομίζουμε...

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΝΑΝΑΗ

© MARIO LEKO

© MARIO LEKO

Οι κάτοικοι ενός χωριού ετοιμάζονται να αναπαραστήσουν τα Πάθη του Χριστού και επιλέγουν τον Μανολιό, έναν απλό βοσκό, για τον ρόλο του Ιησού. Η άφιξη, όμως, μιας ομάδας προσφύγων που αναζητούν καταφύγιο, κυνηγημένοι από τους Τούρκους, θα διχάσει την κοινότητα. Καθώς οι χωριανοί αρχίζουν σταδιακά να ταυτίζονται με τους ρόλους που τους έχουν ανατεθεί, άλλοι αντιμετωπίζουν τους πρόσφυγες με φόβο και καχυποψία, ενώ ο Μανολιός και λίγοι ακόμη επιλέγουν να τους συμπαρασταθούν, υπερασπιζόμενοι την αγάπη και τη συμπόνια. Αυτή είναι η υπόθεση του εμβληματικού μυθιστορήματος του Νίκου Καζαντζάκη *«Ο Χριστός ξανασταυρώνεται»*, που επιστρέφει θριαμβευτικά για δεύτερη χρονιά στο Θέατρο Σταθμός! Έχοντας αποσπάσει εξαιρετικές κριτικές από κοινό και κριτικούς, η παράσταση αποτελεί υποψήφια για το Βραβείο Θεατρικής Διασκευής από την Ένωση Κριτικών Θέατρου και Παραστατικών Τεχνών. Ο **Μάνος Καρατζογιάννης** υπογράφει τη διασκευή και τη σκηνοθεσία, ενώ παράλληλα καθηλώνει ενσαρκώνοντας τον κεντρικό ήρωα του έργου, τον Μανολιό. Στη σπουδαία αυτή διανομή συμμετέχουν οι **Ηλέκτρα Γεννατά**, **Βαγγέλης Ζάπας**, **Πάνος Κούλης**,**Έλενα Μαυρίδου**, **Σπύρος Μαραγκουδάκης**, **Μιχαήλ Εφραίμ Τσουμπός**, **Κώστας Φαλελάκης**, **Πολύκαρπος Φιλιππίδης**, **Θανάσης Χαλκιάς** και **Στράτος Χρήστου**. Με μια εξαιρετική, πολυπρόσωπη ομάδα ηθοποιών και τη συμβολή μιας δημιουργικής ομάδας υψηλού επιπέδου, η παράσταση φέρνει στο προσκήνιο τα διαχρονικά ερωτήματα του καζαντζακικού έργου.

Παράλληλα, το Θέατρο Σταθμός θα φιλοξενήσει ένα σπουδαίο διεθνές θεατρικό γεγονός: τέσσερις μονολόγους του **Γιαν Φαμπρ**, στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής περιοδείας του Fabre Festival 2026. Στις παραστάσεις, που θα παρουσιαστούν από τις 6 έως τις 21/11, ερμηνεύουν οι **Ivette Codina**, **Stella Höttler** και **Irene Urciuoli**.

152

Παραστάσεις
Παρασκευή στις 20:30
Σάββατο στις 21:00 &
Κυριακή στις 18:00
Θέατρο Σταθμός
Βίκτωρος Ουγκώ 55
Μεταξουργείο
2105230267

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΜΠΕΛΛΟΣ

Κέκροπος 1, Πλάκα, *2103229889*

Δύο παραστάσεις για όσα μας επηρεάζουν και όσα μας ενώνουν

153

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΝΑΝΑΗ

Απόψε κανείς δεν πεθαίνει

Τι μας καθορίζει και τι είναι αυτό που κινεί τον κόσμο; Στο ερώτημα απαντά η ομάδα **The Young Quill** στην παράσταση *«Απόψε κανείς δεν πεθαίνει»*, που επιστρέφει για δεύτερη σεζόν. Το έργο εξερευνά πέντε θεμελιώδεις θεματικές: το σεξ, τη βία, την εξουσία, την πίστη και την αγάπη. Σε κείμενο που συνυπογράφουν ο Κωνσταντίνος Μαυρόπουλος και η Βίβιαν Στεργίου και σκηνοθετεί η **Αικατερίνη Παπαγεωργίου**, οι ήρωες παλεύουν να ακουστούν, να αγαπηθούν και να βρουν κάτι στο οποίο να πιστέψουν, ενώ έρχονται αντιμέτωποι με τις αθέατες δυνάμεις που επηρεάζουν τις προσωπικές και συλλογικές επιλογές τους. Παίζουν οι **Αλέξανδρος Βάρθης**, **Νίκος Γιαλελής**, **Κωνσταντίνος Λιάρος**, **Αλεξάνδρα Μαρτίνη**, **Φάνης Μιλλεούνης**, **Ελίζα Σκολίδη**.

Παραστάσεις
Πέμπτη & Παρασκευή
στις 20:30
Σάββατο στις 21:00
Κυριακή στις 18:00

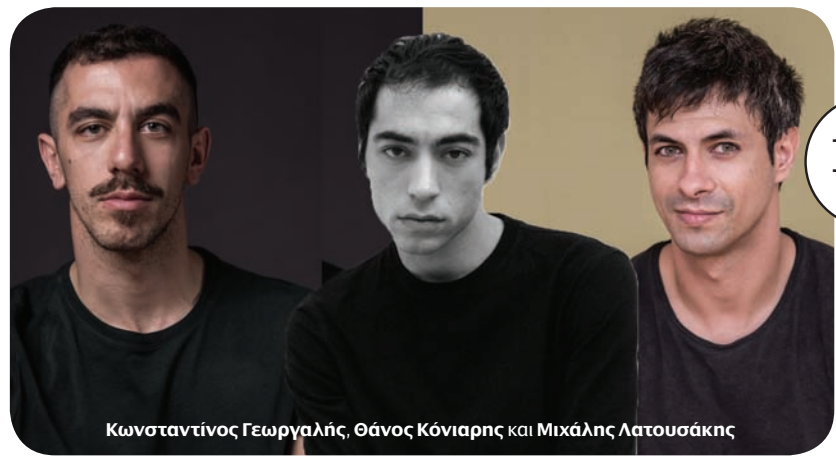

Κωνσταντίνος Γεωργαλής, **Θάνος Κόνιαρης** και **Μιχάλης Λατουσάκης**

154

Η προσευχή της θάλασσας

Μετά την παρουσίασή της τον Ιούλιο στο Αρχαίο Θέατρο της Πλευρώνας, η θεατρική περφόρμανς έρχεται στην Αθήνα, μεταφέροντας στη σκηνή ιστορίες προσφυγιάς και ανθρώπων που εγκαταλείπουν τον τόπο τους, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Σε σκηνοθεσία και δραματουργική επεξεργασία της **Αικατερίνης Παπαγεωργίου**, η παράσταση συνδυάζει ποίηση της Μέσης Ανατολής, αληθινές μαρτυρίες προσφύγων και μεταναστών και ηχογραφημένες αφηγήσεις στη μητρική τους γλώσσα. Μια βάρκα στο κέντρο της σκηνής, δύο ηθοποιοί και ένας μουσικός συνθέτουν έναν σκηνικό κόσμο ανάμεσα στην περφόρμανς και το θέατρο-ντοκουμέντο. Ερμηνεύουν οι **Κωνσταντίνος Γεωργαλής**, **Θάνος Κόνιαρης** και **Μιχάλης Λατουσάκης**.

Πρεμιέρα
9 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Δευτέρα & Τρίτη
στις 21:00

28ης Οκτωβρίου (Πατησίων) 37 & Στουρνάρη 51, Αθήνα, *2105201828*

Δύο παραστάσεις για τη δύναμη και την αντοχή της αγάπης

Ουσιαστική επικοινωνία, συντροφικότητα, τρυφερότητα, οι βασικές ανάγκες που τείνουμε να ξεχνάμε...

© ΕΛΙΝΑ ΠΟΥΛΑΝΤΖΗ

155

Παραστάσεις
Παρασκευή & Σάββατο στις 21.00
Κυριακή στις 19.15

ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΟΥ ΚΡΑΤΑΩ ΤΟ ΧΕΡΙ

Έχοντας συμπληρώσεις τις χίλιες παραστάσεις κι έπειτα από την επιτυχημένη καλοκαιρινή περιοδεία του σε όλη την Ελλάδα, το *«Θέλω να σου κρατάω το χέρι»* επιστρέφει για 6η χρονιά. Πόσο δύσκολο είναι να κρατηθεί μια σχέση, όταν τα έξοδα και οι υποχρεώσεις αυξάνονται και ο ποιοτικός χρόνος ενός ζευγαριού μειώνεται; Πώς αλλάζουν τις ισορροπίες τα παιδιά; Πώς μπορεί ένα ζευγάρι να διαφυλάξει τη σχέση του από την «εισβολή» τρίτων; Πώς διατηρείται το πάθος και η φλόγα μεταξύ τους, ακόμα και έπειτα από πολλά χρόνια συμβίωσης; Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που τίθενται στην παράσταση.

Ο τίτλος του θεατρικού έργου που έγραψε ο Τάσος Ιορδανίδης το 2021 εμπνέεται από το ομώνυμο τραγούδι των Beatles *«I want to hold your hand»*, που έγινε Νο 1 χιτ το 1964 στη Βρετανία. Τη σκηνοθεσία και τη μουσική επιμέλεια υπογράφει η Θάλεια Ματίκα.

Επί σκηνής παρακολουθούμε ένα ζευγάρι (**Θάλεια Ματίκα**, **Τάσος Ιορδανίδης**) να παλεύει με τον χρόνο, προσπαθώντας να βρει απαντήσεις σε όλα τα παραπάνω ερωτήματα. Καβγάδες, εντάσεις, γέλιο και κλάμα διαδέχονται το ένα το άλλο, με έναν τρόπο τόσο φυσικό, που ο θεατής δύσκολα δεν θα αναγνωρίσει κάτι από τον εαυτό του κι από τα δικά του λάθη και παραλείψεις σε όσα εκτυλίσσονται μπροστά του, αλλά ταυτόχρονα θα θυμηθεί κι εκείνες τις μικρές, πολύτιμες στιγμές τρυφερότητας και βαθιάς οικειότητας που κάνουν μια σχέση ξεχωριστή.

Γιατί, τελικά, στο τέλος της ημέρας, αυτό που έχει πραγματικά σημασία σε μια σχέση που αντέχει στον χρόνο δεν είναι η απουσία δυσκολιών, αλλά η ουσιαστική συντροφικότητα. Να μπορείς να μοιράζεσαι τη ζωή με τον άλλον, να βρίσκεις καταφύγιο στην αγκαλιά του, να ανταλλάσσεις ένα χάδι, ένα φιλί, μια ματιά που λέει όσα δεν χρειάζεται να ειπωθούν. Και, πάνω απ' όλα, να έχεις δίπλα σου έναν άνθρωπο που θέλεις να σε στηρίζει και να σου κρατά το χέρι...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΘΕΟΥ

Συνεχίζεται για δεύτερη σεζόν το έργο του βραβευμένου με Tony Μαρκ Μέντοφ, σε μετάφραση και σκηνοθεσία του **Δημοσθένη Παπαδόπουλου**, που πρωτοπαρουσιάστηκε στο Μπρόντγουεϊ το 1979, προκαλώντας μεγάλη αίσθηση στην εποχή του. Δύο άνθρωποι συναντιούνται και προσπαθούν να πλησιάσουν ο ένας τον άλλον, έχοντας να ξεπεράσουν ένα σημαντικό εμπόδιο: τον ήχο. Εκείνη είναι εκ γενετής κωφή, εκείνος καθηγητής κωφών ατόμων, που εφαρμόζει πιο φιλελεύθερες μεθόδους στο σχολείο όπου τον προσλαμβάνουν. Εκείνη έχει μάθει να ζει μέσα στη σιωπή της και αρνείται τις μεθόδους του, ενώ αυτός προσπαθεί να την βάλει στον δικό του κόσμο βγάζοντάς τη από τη μοναχικότητά της. Επί σκηνής παρακολουθούμε στιγμές μεγάλης τρυφερότητας αλλά και πολλών εντάσεων, που οφείλονται στα τραύματα του παρελθόντος που κουβαλά η πρωταγωνίστρια. Αυτή είναι η υπόθεση της παράστασης *«Τα παιδιά ενός κατώτερου θεού»*.

Το σκηνικό σύμπαν αποπνέει μια ρομαντική διάθεση, με τη θετική σημασία του όρου, και μας υπενθυμίζει πόση υπομονή, επιμονή και προσπάθεια απαιτεί η ουσιαστική σύνδεση με τον άλλον – κάτι που συχνά τείνουμε να ξεχνάμε. Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους συναντάμε τη βραβευμένη για την ερμηνεία της **Ευσταθία Τσαπαρέλη** –υποψήφια και στα Βραβεία Θεάτρου και Παραστατικών Τεχνών– και τον **Πάρη Θωμόπουλο**. Μαζί τους εμφανίζονται ο **Δημήτρης Δεληγιάννης** –επίσης υποψήφιος για βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου ηθοποιού–, η **Άντρια Ράπτη**, ο **Μιχάλης Γεωργακόπουλος**, και η **Σοφία Σίμου**.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η παράσταση είναι προσβάσιμη σε κωφά άτομα. Καθ' όλη τη διάρκειά της, οι ηθοποιοί αποδίδουν και στη νοηματική τόσο τα δικά τους λόγια όσο και εκείνα των συμπρωταγωνιστών τους, ενώ στις σκηνές όπου χρησιμοποιείται αποκλειστικά η νοηματική γλώσσα προβάλλονται υπότιτλοι.

156

Παραστάσεις
Σάββατο στις 18:00 &
Κυριακή στις 17:00

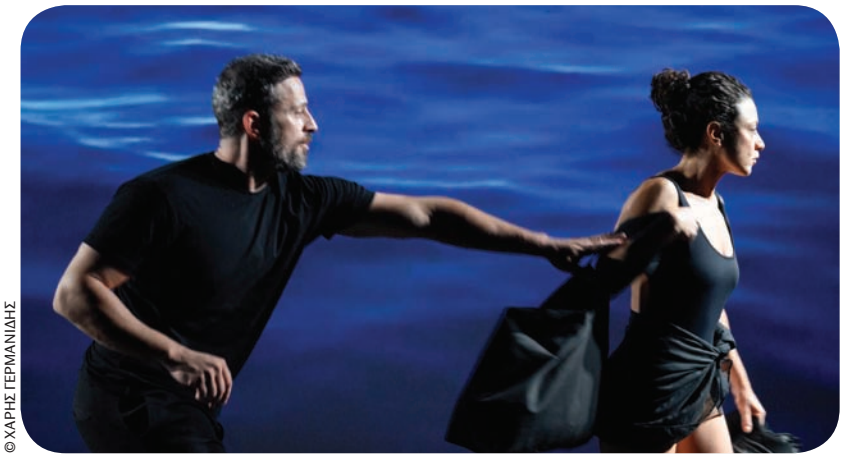

© ΧΑΡΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΗΣ

© ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΤΕΡΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

Το μαγαζάκι του τρόμου

Μια μουσική κωμωδία με σαρκοβόρες διαθέσεις

© ΠΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

157

Ένα από τα πιο δημοφιλή off-Broadway έργα, το οποίο συνδυάζει τη μουσική κωμωδία, το θρίλερ και την καυστική σάτιρα, παρουσιάζεται φέτος στην Αθήνα. Πρόκειται για το εμβληματικό μιούζικαλ σε κείμενο και στίχους του Χάουαρντ Άσμαν και μουσική του Άλαν Μένκεν, *«Το μαγαζάκι του τρόμου»*, που ανεβαίνει στο θέατρο Αλέκος Αλεξανδράκης, σε απόδοση κειμένου, στίχων και σκηνοθεσία της **Θέμιδας Μαρσέλλου**.

Στη σκηνή ζωντανεύει ο παράξενος κόσμος του Σύμορ, της Ώντρεϋ και της διαβόητης «Ώντρεϋ Β», του φυτού που υπόσχεται να πραγματοποιήσει κάθε όνειρο, αρκεί να τραφεί με το κατάλληλο... τίμημα.

Με εκρηκτική ενέργεια, ζωντανή ορχήστρα, σε μουσική διεύθυνση που μοιράζονται ο **Νικόλαος Γουάστωρ** και ο **Βασίλης Αλεβίζος**, και ένα γυναικείο τρίο (Κρίσταλ, Ρονέτ, Σιφόν) σε ρόλο Αρχαίου Χορού, το έργο προσφέρει μια καθηλωτική θεατρική εμπειρία. Πίσω από το χιούμορ και τα τραγούδια, η παράσταση θίγει διαχρονικά ζητήματα όπως η απληστία, οι ηθικοί συμβιβασμοί, η ανάγκη για αποδοχή, αλλά και το φαινόμενο της συντροφικής κακοποίησης.

Πρωταγωνιστούν οι **Θανάσης Τσαλταμπάσης**, **Demy**, **Ίαν Στρατής**, **Στράτος Λύκος**, **Κατερίνα Σούσουλα**, **Ιουλίτα Μωσαΐδου**, **Ντόρα Γκέγκα**, **Ορέστης Στύλος**, **Άννα Πασπάτη** και ο **Αντώνης Λουδάρος**.

Παραστάσεις
Τετάρτη & Κυριακή στις 19:30, Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Θέατρο Αλέκος Αλεξανδράκης
Κυψέλης 54, Αθήνα
2108834235

ΘΕΑΤΡΟ

© ΠΩΡΓΟΣ ΑΛΕΞΑΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΔΡΟΜΟΣ

«stΕΛΛΑΣ travel»

Το σουρεαλιστικό ταξίδι της Στέλλας

Η τελευταία εξομολόγηση μιας γυναίκας που κινείται ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο και βαδίζει στα χνάρια της εμβληματικής κινηματογραφικής ηρωίδας του **Μιχάλη Κακογιάννη**. Η Στέλλα τραγουδά, απαγγέλλει και ταξιδεύει μέσα από τις μνήμες της, διατρέχοντας την ιστορία της Ελλάδας από τη Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Το σουρεαλιστικό αυτό ταξίδι, που ισορροπεί ανάμεσα στη διονυσιακή νύχτα των λαϊκών κέντρων και την απολλώνια ομορφιά της ποίησης, αποτελεί την υπόθεση του έργου *«stΕΛΛΑΣ travel»* της **Γλυκερίας Μπασδέκη**.

Μετά την επιτυχημένη του πορεία στη Θεσσαλονίκη, το έργο έρχεται στην Αθήνα, στο Θέατρο Δρόμος, για λίγες παραστάσεις. Επί σκηνής η **Εύη Τζώρτζη** –η οποία συνυπογράφει τη δραματουργική επεξεργασία και τη σκηνοθεσία με την **Ευανθία Σωφρονίδου**– ζωντανεύει αυτό το ατμοσφαιρικό πέρασμα από τις συλλογικές μνήμες στις προσωπικές πληγές. Συνοδοιπόρος της σε αυτό το ποιητικό ταξίδι ο **Ευθύμης Παππάς**, στον ρόλο του παρουσιαστή, μέσω βίντεο.

Σε μια εποχή αποδόμησης και νοσταλγίας, η Στέλλα καλείται να τρέξει πιο γρήγορα από τη φθορά για να σώσει τον τόπο της αλλά και τον ίδιο της τον εαυτό, ανεβαίνοντας στο πάλκο για να πει το ποίημά της. Έτσι, το ταξίδι της μετατρέπεται σε έναν πολύχρωμο ύμνο στην αναγέννηση – εκεί όπου όλα πεθαίνουν μόνο και μόνο για να ζήσουν ξανά.

158

Παραστάσεις Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00
Θέατρο Ιλίσια Θέατρο Δρόμος Αγίου Μελετίου 25 & Κυκλάδων, Κυψέλη, *2108818906*

Οι πιο πολύτιμοι θησαυροί κρύβονται μέσα στις ίδιες μας τις οικογένειες

Η κωμωδία του Πέτρου Λιόντα, ***«Της γιαγιάς σου»****, φέρνει μια απίθανη ιστορία με απρόσκλητους επισκέπτες, μυστικά και παρεξηγήσεις*

© ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΥΛΑΜΠΙΔΗΣ

Πρεμιέρα
2 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Δευτέρα στις 20:00
& Τρίτη στις 21:00

Η Μαρία έχει μόλις κηδέψει τον άντρα της και ετοιμάζεται να υποδεχτεί την κολλητή της, Λουκία, για την καθιερωμένη ψαρόσουπα. Τα σχέδιά της, όμως, ανατρέπονται όταν δύο αδέρφια εισβάλλουν στο σπίτι της, αναζητώντας έναν χαμένο θησαυρό. Σύντομα, το σαλόνι μετατρέπεται σε πεδίο δράσης, με απρόσκλητους επισκέπτες, οικογενειακά μυστικά, απρόσμενους έρωτες και παρεξηγήσεις που περιπλέκουν διαρκώς την κατάσταση. Ποιος γνωρίζει τι και ποιος αγνοεί όσα ξέρουν οι υπόλοιποι; Και τελικά, τι μπορεί να κρύβεται πίσω από έναν θησαυρό;

Η έμπνευση του **Πέτρου Λιόντα**, του συγγραφέα της παράστασης ***«Της γιαγιάς σου – Το ξέρω ότι δεν ξέρεις αυτό που ξέρω»***, δεν προέκυψε από ένα μεμονωμένο περιστατικό, αλλά από έναν συνδυασμό εικόνων και βιωμάτων. Όπως ο ίδιος μας ανέφερε, *«ξεκίνησε από έναν πίνακα ενός πολύ αγαπημένου μου ανθρώπου, πέρασε μέσα από την ατμόσφαιρα και τις συζητήσεις σε ένα πάρτι μιας φίλης, και, φυσικά, ολοκληρώθηκε από τη δική μου γιαγιά, την κυρία Στέλα».* Η γιαγιά του έγινε έτσι ένα από τα βασικά σημεία αναφοράς για ένα έργο που παίζει με τις αντιφάσεις της οικογενειακής ζωής. *«Οι γιαγιάδες στην Ελλάδα κουβαλούν μια ολόκληρη μυθολογία από μυστικά και παραξενιές. Από την άλλη, όταν ακούς τη λέξη "γιαγιά", κατευθείαν σκέφτεσαι αγάπη και φροντίδα»*, λέει, περιγράφοντας δύο όψεις που συνυπάρχουν και τροφοδοτούν το χιούμορ της ιστορίας.

Ο συγγραφέας επιλέγει την κωμωδία καταστάσεων και παρεξηγήσεων για να σατιρίσει τις οικογενειακές σχέσεις, χωρίς να χάνει από το βλέμμα του τη συναισθηματική τους πλευρά. *«Πίσω από το κυνηγητό, τα μυστικά και τις ανατροπές, το έργο σατιρίζει τις οικογενειακές σχέσεις και μιλάει για τη σανίδα σωτηρίας που όλοι έχουμε ανάγκη στα δύσκολα»*, σημειώνει και διευκρινίζει το νόημα που θέλει να κρατήσει ο θεατής: *«Οι πιο πολύτιμοι θησαυροί κρύβονται πάντα μέσα στις ίδιες μας τις οικογένειες».*

Για τον Πέτρο Λιόντα, η παράσταση είναι μια προσωπική διαδρομή, από την πρώτη ιδέα μέχρι τη στιγμή που το κείμενο αποκτά ζωή στη σκηνή. *«Ως νέος δημιουργός, το να βλέπεις την ιστορία σου, που ξεκίνησε από μια λευκή σελίδα, να μετατρέπεται σε μια ρυθμική κωμωδία, είναι αδιανόητα τρελό».* Ξεχωριστή θέση σε αυτή τη διαδρομή έχει η συνεργασία του με τους ηθοποιούς **Μαρία Λεκάκη**, **Ζώγια Σεβαστιανού**, **Νατάσσα Κοτσοβού**, **Γιώργο Μπανταδάκη** και **Μάτα Παπασιδέρη**, αλλά και η εμπιστοσύνη της **Core Productions**, που συνέβαλε στην υλοποίηση του έργου. *«Το θέατρο είναι ομαδική δουλειά και εμείς έχουμε φτιάξει μια πολύ όμορφη παρέα»*, σημειώνει.

Με τον **Κώστα Γάκη** στη σκηνοθεσία, ο συγγραφέας προσδοκά να μοιραστεί με το κοινό μια κωμωδία γεμάτη ανατροπές, παρεξηγήσεις και γέλιο. Άλλωστε, όπως λέει, *«το να κάνεις τον κόσμο να γελάει σήμερα, θεωρώ ότι είναι μια πράξη αντίστασης».* Περιμένει, λοιπόν, με ανυπομονησία τη στιγμή που η ιστορία θα συναντήσει τους θεατές, όταν τα πρώτα γέλια ακουστούν στο Θέατρο Αργώ.

ΘΕΑΤΡΟ 104

Evelyn Evelyn

Δύο αδελφές, μία παράδοξη ιστορία

Οι δύο σιαμαίες αδελφές Έβελιν και Έβελιν επιστρέφουν στη σκηνή του Θεάτρου 104 για δεύτερη χρονιά, μέσα από το ομώνυμο μουσικό πρότζεκτ της Αμάντα Πάλμερ, γνωστής από τους Dresden Dolls, και του Τζέισον Γουέμπλεϊ. Η θεατρική διασκευή της Τζούλι Τσόλκα, σε σκηνοθεσία της **Κωνσταντίνας Νικολαΐδη**, ξετυλίγει μια παράδοξη ιστορία για δύο πλάσματα που μοιράζονται το ίδιο σώμα, αλλά έχουν διαφορετικές επιθυμίες και όνειρα. Η ανάγκη τους να αποκτήσουν αυτονομία τις φέρνει αντιμέτωπες, καθώς η καθεμιά διεκδικεί τον δικό της χώρο και το δικαίωμα να ορίζει τη ζωή της.

Η ιστορία τους ζωντανεύει μέσα από ένα σκοτεινό, ατμοσφαιρικό μουσικό τοπίο, όπου το dark cabaret συναντά την indie folk και την country, με το μαύρο χιούμορ να διαπερνά την αφήγηση. Τέσσερις ηθοποιοί –η **Ειρήνη Αγγελοπούλου**, ο **Ραφαέλ Αριστοτέλους**, η **Φιλίππα Κουτούπα** και η **Τζούλι Τσόλκα**– ενσαρκώνουν τις δύο ηρωίδες και άλλους 28 γκροτέσκους χαρακτήρες, ενώ τρεις μουσικοί παίζουν επί σκηνής, συνοδεύοντας την εξέλιξη της παράστασης.

Πίσω από την αλλόκοτη ιστορία των δύο αδελφών βρίσκονται ερωτήματα για τη διαφορετικότητα, την αποδοχή, την αδελφική αγάπη και την προσωπική ελευθερία. Πόσο εύκολο είναι να χαράξεις τη δική σου πορεία όταν η ζωή σου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη μ' εκείνη ενός άλλου ανθρώπου; Και πότε ένας στενός δεσμός, όσο δυνατός κι αν είναι, γίνεται εμπόδιο στην ανάγκη για ανεξαρτησία;

160

Παραστάσεις
Τρίτη στις 21:15
Θέατρο 104
Ευμολπιδών 41
Κεραμεικός
2103455020

© ΣΠΥΡΟΣ ΠΩΡΟΣ, ΝΙΚΟΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΣΥΓΓΡΟΥ 33

Restart

Μια διαφορετική κωμωδία όπου το κοινό αποφασίζει για τη ζωή του πρωταγωνιστή

Ο σαραντάχρονος Μαξ ανακαλύπτει ότι η καθημερινότητά του έχει γίνει επικίνδυνα ασφαλής. Παγιδευμένος στη συμβατική δουλειά του, την τακτοποιημένη σχέση του και την επιθυμία του για μια νέα αρχή, αναζητά το δικό του σημείο επανεκκίνησης. Πώς; Φέρνοντας τα πάνω κάτω στα πάντα. Κάπως έτσι ξεκινά η κωμωδία *«Restart»*, σε σκηνοθεσία και δραματουργική επεξεργασία της **Βάνας Πεφάνη**. Βασισμένη στο βραβευμένο με Prix Molière (2022) έργο *«L'embarras du choix»* των Σεμπαστιάν Αζοπαρντί και Σάσα Ντανίνο, σε μετάφραση Αντώνη Γαλέου, αποτελεί μια διαδραστική γιορτή γεμάτη χιούμορ, ανατροπές και συναίσθημα. **Το ιδιαίτερο στοιχείο της παράστασης είναι ότι το κοινό δεν παρακολουθεί απλώς, αλλά συμμετέχει ενεργά**: ψηφίζει, παίρνει αποφάσεις για τις επιλογές του Μαξ και διαμορφώνει την εξέλιξη της ιστορίας. Όπως σημειώνει η σκηνοθέτρια, αναζητούνται θεατές με καθαρή γνώμη, φορτισμένο ένστικτο και σχετική ανευθυνότητα, έτοιμοι να πουν το δικό τους «εγώ στη θέση σου...». Παίζουν: **Πέτρος Λαγούτης**, **Αντιγόνη Δρακουλάκη**, **Κατερίνα Μάντζιου**, **Βασίλης Αφεντούλης**, **Ιάσονας Παπαματθαίου**, **Αριάδνη Δάρρα**. Τους πλαισιώνουν οι μουσικοί **Χρήστος Χαμπίδη**ς και **Νίκος Βουλγαρόπουλος**.

161

Παραστάσεις
Τετάρτη & Κυριακή στις 19:30, Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00
Συγγρού 33
Λεωφόρος Συγγρού 33
2109233852

CORONET THEATER
Ο ΗΜΙΥΠΑΙΘΡΙΟΣ
του ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΛΚΑΙΟΥ
Κείμενο: Στράτος Αγιοοτρατίτης – Γιώργος Αλκαίος
2ος ΧΡΟΝΟΣ
η δουρεάλ κωμωδία της χρονιάς
Utopia+
more.com

© ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΤΑΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΑΥΛΑΙΑ

Ο παρουσιαστής

Όταν σβήνουν οι κάμερες μιας τηλεοπτικής εκπομπής...

Στο πλατό μιας από τις πιο επιτυχημένες τηλεοπτικές εκπομπές της χώρας, οι καλεσμένοι μιλούν μπροστά στις κάμερες για τις πιο προσωπικές τους ιστορίες, ενώ εκατομμύρια τηλεθεατές παρακολουθούν αυτό που εκείνοι θέλουν να παρουσιάσουν ως αλήθεια. Μέχρι που η μετάδοση σταματά. Η εκπομπή παγώνει, οι κάμερες σβήνουν και όσοι βρίσκονται στο στούντιο έρχονται αντιμέτωποι με όσα δεν ειπώθηκαν ποτέ στον αέρα.
Ο *«Παρουσιαστής»*, σε κείμενο του **Μάνου Κουκουβιού** και σκηνοθεσία του **Νίκου Ιωαννίδη**, ξεκινά από αυτή τη συνθήκη για να μιλήσει για την εικόνα που κατασκευάζουμε για τους άλλους, την ανάγκη να μας βλέπουν και να μας αποδέχονται, αλλά και για τα μυστικά που κρατάμε κρυμμένα. Η δράση βγαίνει από το τηλεοπτικό πλατό και μεταφέρεται σ' έναν χώρο όπου οι ρόλοι που πλάθουμε για τον εαυτό μας αρχίζουν να καταρρέουν. Ποια είναι η αλήθεια πέρα από τα φώτα της δημοσιότητας; Μας τη μεταφέρουν επί σκηνής οι **Δημήτρης Χαβρές**, **Τριανταφυλλιά Ταμπαλιάκη**, **Γιάννης Γκρέζιος**, **Κατερίνα Αντζουλάτου**, **Κώστας Μελισσάς**, **Αναστασία Ζούλια**. Τη μουσική υπογράφει ο **Βάιος Πράπας**.
Η παράσταση, ωστόσο, δεν τελειώνει με το τελευταίο χειροκρότημα. Το φουαγέ του Θεάτρου Αυλαία μετατρέπεται σε after-show party, με ποτά και μια προαιρετική διαδραστική εμπειρία που ξεκινά από μια ανώνυμη εξομολόγηση. Μια διαφορετική διαδρομή για κάθε θεατή, πάνω στο ερώτημα τι είμαστε διατεθειμένοι να αποκαλύψουμε όταν κανείς δεν γνωρίζει ποιοι είμαστε.

Παραστάσεις
Πέμπτη στις 20:00 & Παρασκευή στις 21:15
Θέατρο Αυλαία 2ας Μεραρχίας & Κουντουριώτου 182, Πειραιάς, *2104297771*

162

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

«Πύρινο άνθος»

Ένα ταξίδι στα άδυτα της ανθρώπινης ύπαρξης

Ένας σύγχρονος ερωτικός και υπαρξιακός μύθος αναδύεται μέσα από δεκαέξι γράμματα με παραλήπτη το Αγαπό. Το Αρσενικό και το Θηλυκό έρχονται αντιμέτωπα με τον φόβο, την απώλεια, την ενοχή και τη μοναξιά, αναζητώντας έναν τρόπο να ξεπεράσουν τα όρια της ατομικής τους ύπαρξης και να συναντηθούν ουσιαστικά.
Η ποιητική συλλογή *«Πύρινο άνθος»* του **Μίλτου Δημουλή** μεταφέρεται στη σκηνή του Θεάτρου Μοντέρνοι Καιροί, σε σκηνοθεσία που μοιράζεται ο ίδιος με τη **Φάνια Νταλιάνη**, σε μια παράσταση που αναζητά τον κόσμο που κρύβεται μέσα στον άνθρωπο και την ουσία της αγάπης και όπου ο ποιητικός λόγος γίνεται θεατρική πράξη μέσα από το σώμα, τη σιωπή, το φως και τη ζωντανή μουσική. Ο κόσμος όπως τον γνωρίζουμε σήμερα φτάνει στο τέλος του και μέσα από τα ερείπιά του αναδύεται μια νέα αρχή. Έτσι, το Αγαπό γίνεται η μήτρα για τη γέννηση ενός νέου γένους των ανθρώπων, πέρα από το Αρσενικό και το Θηλυκό, του Γένους της Καρδιάς.
Επί σκηνής θα δούμε την **Εβίτα Παπασπύρου** (Θηλυκό), τον **Μίλτο Δημουλή** (Αρσενικό), τη **Μαρία Κολοκυθά** (Μάντης - Ποιητής), τον **Νίκο Τουλιάτο** και τη **Χριστίνα Καλαμπόκα** (Χορός). Εκτός από τον Νίκο Τουλιάτο στα κρουστά και τη Χριστίνα Καλαμπόκα στο πιάνο, την παράσταση συνοδεύουν οι μουσικοί **Μικές Σακελλίου** (κλαρινέτο) και **Ιάσονας Μανούσος** (κιθάρα), ενώ τους μελοποιημένους στίχους ερμηνεύουν η **Χρησπίδα** και ο **Ιάσονας Μανούσος**.

163

Πρεμιέρα
22 Νοεμβρίου
Παραστάσεις
Κυριακή στις 21:00
Θέατρο Μοντέρνοι Καιροί
Δαμοκλέους 8
Γκάζι, *2103470670*

Αλκμήνης 8-12, *2103428650*

Η σάτιρα του Μαγιακόφσκι συναντά τον καθρέφτη της σύγχρονης γραφειοκρατίας

Ο Μαξίμ Σπηλιώτης Γκοντορόζα μεταφέρει στη σκηνή «Το μπάνιο», στήνοντας μια γκροτέσκα παράσταση για την ατομική ευθύνη, την εξουσία και τη διαχρονική φοβία απέναντι στο καινούργιο

Όταν ο Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι έγραψε *«Το μπάνιο»* το 1929, κατάφερε να συμπυκνώσει σε ένα κείμενο όλη την εκρηκτική ορμή της ρωσικής πρωτοπορίας αλλά και τη βαθιά απογοήτευση από τη σταδιακή επικράτηση της γραφειοκρατικής ακινησίας. Η πρεμιέρα του έργου, τον Ιανουάριο του 1930, στο Θέατρο «Το Σπίτι του Λαού» στο Λένινγκραντ προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων και οξύτατες επιθέσεις από τον Τύπο και την Ένωση Προλεταριακών Συγγραφέων, σφραγίζοντας την οριστική ρήξη του ποιητή με το κατεστημένο της εποχής του. Σχεδόν έναν αιώνα μετά, το θεατρικό αυτό κείμενο παραμένει εκπληκτικά ζωντανό, λειτουργώντας ως μια αιχμηρή, γκροτέσκα κριτική της πολιτικής υποκρισίας και της κοινωνικής αδράνειας.

Το κεντρικό πρόσωπο του έργου είναι ένας ιδεαλιστής Επιστήμονας, ο οποίος καταφέρνει να κατασκευάσει μια λειτουργική χρονομηχανή, φιλοδοξώντας να ανοίξει έναν δίαυλο επικοινωνίας με το αύριο. Ωστόσο, η εφεύρεση αυτή έρχεται αντιμέτωπη με τον τοίχο ενός δυσκίνητου και αδιάφορου γραφειοκρατικού μηχανισμού. Στην κορυφή της πυραμίδας βρίσκεται ο πομπώδης κύριος Πρόεδρος, πλαισιωμένος από παράγοντες και διοικητικά γρανάζια που ενδιαφέρονται αποκλειστικά για τη διατήρηση των προνομίων και της κοινωνικής τους εικόνας. Μέσα σ' έναν δαιδαλώδη λαβύρινθο αρμοδιοτήτων, η ευθύνη μετατοπίζεται συνεχώς από γραφείο σε γραφείο και από υπογραφή σε υπογραφή, μετατρέποντας το «δεν είναι δική μου αρμοδιότητα» σε κυρίαρχη στάση ζωής. Αυτή η τακτική αποποίησης της ευθύνης είναι τόσο έντονη, που φτάνει να θέτει σε άμεσο κίνδυνο ακόμα και ανθρώπινες ζωές.

Στη νέα σκηνική ανάγνωση που παρουσιάζεται στο Θέατρο Αλκμήνη, ο **Μαξίμ Σπηλιώτης Γκοντορόζα** υπογράφει τη μετάφραση, τη διασκευή και τη σκηνοθεσία της παράστασης. Η σκηνοθετική του προσέγγιση αντλεί έμπνευση από τη λαϊκή σλαβική παράδοση των «σκαμαρόχ», αξιοποιώντας παράλληλα τις τεχνικές του σωματικού θεάτρου και τη δημιουργική χρήση του φωτός. Μ' αυτόν τον τρόπο, στήνεται επί σκηνής ένας κόσμος όπου η εξουσία έχει απολέσει κάθε ηθικό έρεισμα. Μέσα από τη διαρκή σύγκρουση ανάμεσα στον γραφειοκράτη που παραμένει αιχμάλωτος του παρόντος και στον οραματιστή που διεκδικεί μια αλλαγή, το γέλιο μετατρέπεται σε φιλοσοφικό και κριτικό εργαλείο, αναδεικνύοντας την απόσταση ανάμεσα στην υφιστάμενη πραγματικότητα και σε αυτό που οφείλει να είναι η κοινωνία.

Η παράσταση στηρίζεται στη δυναμική παρουσία μιας συμπαγούς ομάδας ηθοποιών, την οποία απαρτίζουν αλφαβητικά οι **Θωμάς-Ερνέστο Γερούλης**, **Νικόλαος Ζήσου**, **Σάκης Παπαδόπουλος**, **Νικολέτα-Καλυψώ Ρουπάκα**, **Γιώργος Σατιλμής**, **Λήδα Φόστερ** και **Λένα Χερουβείμ**. Με συντονισμένο ρυθμό, σωματική ακρίβεια και αδιάκοπη ενέργεια, οι ερμηνευτές ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις ενός κειμένου που ζητά τη μετάβαση από το παράλογο κωμικό στοιχείο στο βαθιά υπαρξιακό. Οι χαρακτήρες που υποδύονται συμπλέκονται στη σκηνή, μετατρέποντας τον χώρο σε έναν ζωντανό οργανισμό όπου το γέλιο δεν λειτουργεί ως απλή εκτόνωση, αλλά ως μέσο εμβάθυνσης στα νοήματα του έργου.

Τον ατμοσφαιρικό χαρακτήρα της παραγωγής συμπληρώνει η πρωτότυπη μουσική που συνέθεσε ο **Nick Zisou**, η επιμέλεια κειμένου από τη **Σήλια Μαυρομμάτη**, καθώς και ο εικαστικός σχεδιασμός των σκηνικών και κοστουμιών από την ομάδα **ΑΑΑ**.

Μαξίμ Σπηλιώτης Γκοντορόζα

Παραστάσεις
Δευτέρα στις 21:00

© ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΡΟΓΙΑΝΝΗ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΠΠΑ

Οδύσσεια

Το ταξίδι του Οδυσσέα αλλιώς από τον Ηλία Καρελλά

Η *«Οδύσσεια»* είναι η πρώτη μεγάλη ιστορία που ακούμε σαν παιδιά, μια αφήγηση γεμάτη περιπέτεια και φαντασία που, καθώς μεγαλώνουμε, αποκαλύπτει τον αληθινό της πυρήνα: την αγωνία ενός ανθρώπου να επιστρέψει στην πατρίδα του. Αυτή ακριβώς τη διάσταση ζωντανεύει ο **Ηλίας Καρελλάς**, παρουσιάζοντας για πρώτη φορά τη δική του *«Οδύσσεια»*, μια παράσταση για παιδιά και εφήβους. Η αφήγηση ακολουθεί το αρχαίο έπος και ξεκινά από τη στιγμή που ο πόλεμος έχει ολοκληρωθεί, ενώ ο Οδυσσέας παρουσιάζεται ως ένας άνθρωπος που θέλει απλώς να επιστρέψει στο σπίτι του. Ο ήρωας κουβαλά τις μνήμες, τις απώλειες και τα τραύματα της σύγκρουσης. Στη διαδρομή του συναντά τον Κύκλωπα, τους Λωτοφάγους, τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη… Ενώ μέσα από το έργο, δίνεται φωνή και στους αθώους του πολέμου, σε μια προσπάθεια να επανεξεταστεί η στάση μας απέναντι στη βία και τη συγχώρεση. Η Πηνελόπη στέκεται στον πυρήνα του μύθου ως η ζωντανή μνήμη που γεφυρώνει τον αρχαίο κόσμο με τον σύγχρονο θεατή. Εννέα καλλιτέχνες, γιγαντοφιγούρες και αντικείμενα του θεάτρου σκιών πλέκονται με τις ζωντανές μελωδίες της **Αρετής Κετιμέ** και τις συνθέσεις των **String Demons**. Το αποτέλεσμα δεν επιχειρεί έναν εύκολο εκσυγχρονισμό, αλλά μια *«Οδύσσεια»* πιστή στο έπος του Ομήρου, που θυμίζει πως, τελικά, ο καθένας μπορεί να γίνει ήρωας, αναζητώντας τη δική του Ιθάκη. Παίζουν οι **Γιώργος Αντωνόπουλος**, **Λήδα Μανούσου Αλεξίου**, **Παύλος Παπαχρήστου**, **Φάνης Παυλόπουλος**, **Κωνσταντίνος Πόποβιτς**, **Χρυσούλα Σταμπολάκη**, **Δήμητρα Σταύρου** και **Πολύκαρπος Φιλιππίδης**.

165

Παραστάσεις
Κυριακή στις 11.30 & τις καθημερινές για σχολικές ομάδες
Θέατρο Κάππα
Κυψέλης 2, Αθήνα
2108831068

ΘΕΑΤΡΟ

CANDIDE

Η **Καμεράτα – Ορχήστρα των Φίλων της Μουσικής** επιστρέφει για δεύτερη χρονιά στην οπερέτα του Λέοναρντ Μπέρνσταϊν, σε μετάφραση, σκηνική προσαρμογή και σκηνοθεσία του **Γιώργου Πέτρου**. Βασισμένη στο ομώνυμο έργο του Βολταίρου *«Αγαθούλης ή Αισιοδοξία»*, η παράσταση ακολουθεί την περιπετειώδη διαδρομή ενός ήρωα που περνά κυριολεκτικά διά πυρός και σιδήρου, ώσπου να κλονιστεί η πίστη του στην αισιόδοξη θεώρηση του κόσμου. Μέσα από τη σατιρική ματιά του Μπέρνσταϊν, το έργο συνδυάζει τη μουσική ευρηματικότητα με το καυστικό χιούμορ, θέτοντας ερωτήματα για την ανθρώπινη φύση, την κοινωνία και την ίδια την έννοια της αισιοδοξίας. Ο **Γιώργος Πέτρου** συμμετέχει στη σκηνική δράση, διευθύνοντας παράλληλα την ορχήστρα και διαμορφώνοντας τον ρυθμό της παράστασης. Στους κεντρικούς ρόλους εμφανίζονται ο **Γιάννης Καλύβας** (Καντίντ) και η **Δανάη Κοντόρα** (Κύνεγκοντ), ενώ η **Νάντια Κοντογεώργη** υποδύεται τη Γηραιά Κυρία. Τους ερμηνευτές συνοδεύει η **Χορωδία Δωματίου Αθηνών**, υπό τη διεύθυνση του **Αγαθάγγελου Γεωργακάτου**.

Μέγαρο Μουσικής Αθηνών
10 & 11 Δεκεμβρίου στις 20:00

166

© ΧΑΡΗΣ ΑΚΡΙΒΙΑΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ιάκχου 19, Γκάζι, Αθήνα, *2130356472*

Μακρόνησος

Η εξορία με γυναίκειο πρόσημο

© ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΦΥΛΑΚΤΟΠΟΥΛΟΥ

167

Τον Ιανουάριο του 1950, περίπου 1.200 γυναίκες μεταφέρονται από το Τρίκερι στη Μακρόνησο. Ανάμεσά τους η Βαλεντίνη, η Ελένη, η Μαρία και η Σμαρώ, που βιώνουν τον εγκλεισμό, τα βασανιστήρια και τον αποχωρισμό από τα παιδιά τους. Στο έργο *«Μακρόνησος»* του Μιχάλη Παπαδόπουλου, οι τέσσερις γυναίκες ανακαλούν τις εμπειρίες τους με αφορμή μια σύγχρονη πρόταση για την επαναλειτουργία του στρατοπέδου. Η παράσταση, σε σκηνοθεσία **Δημήτρη Καρατζιά**, με πρωτότυπη μουσική του **Μάνου Αντωνιάδη**, φωτίζει την αντίστασή τους στη βία και την καταπίεση, αλλά και την αποφασιστικότητά τους να υπερασπιστούν τις πεποιθήσεις τους και να γράψουν τη δική τους ιστορία. Παίζουν οι **Ασπασία Κράλλη**, **Ερμίνα Κυριαζή**, **Θεοδώρα Σιάρκου** και **Μαριάνθη Σοντάκη**.

Πρεμιέρα
21 Νοεμβρίου|
Παραστάσεις
Σάββατο & Κυριακή
στις 18:00
Εν Αθήναις

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΡΟΥΛΗΣ

168

ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΟΥ ΛΕΩ ΨΕΜΑΤΑ

Στη νέα κωμωδία, σε κείμενο και σκηνοθεσία του **Αντώνη Καλομοιράκη**, όλα ξεκινούν από ένα αθώο ψέμα, που λέγεται για καλό σκοπό… Ωστόσο, η ζωή αποδεικνύει ότι το ένα ψέμα οδηγεί στο επόμενο και η μπάλα χάνεται, ακόμη κι αν όλα γίνονται με καλή πρόθεση. Το κεντρικό πρόσωπο της παράστασης, η Φαίη, βάζει αγγελία ζητώντας προσωπικό στην εταιρεία όπου εργάζεται. Ο τελευταίος άνθρωπος που περιμένει να συναντήσει είναι ο Κωνσταντίνος, ο εφηβικός της έρωτας. Είκοσι χρόνια μετά, παντρεμένοι πλέον και οι δύο, πιστεύουν πως έχουν αφήσει το παρελθόν πίσω τους, μέχρι που μια απρόσμενη συνάντηση ξυπνά παλιά αισθήματα. Η βραδιά, όμως, παίρνει απρόβλεπτη τροπή, όταν μπλέκονται σε μια υπόθεση εκβιασμού.

Θέατρο Άλφα / Ληναίος - Φωτίου
Τρίτη στις 21:00

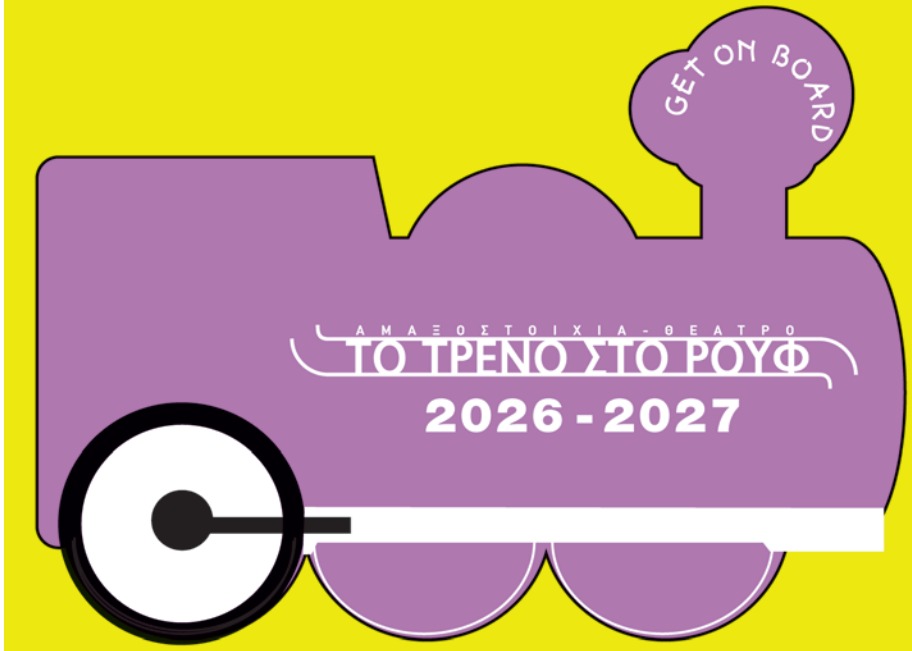

ΘΕΑΤΡΟ

Λαχτάρα για Κεράσια της Α. Οσιέτσκα
σκηνοθεσία Ευθύμης Χρήστου | μιούζικαλ για δύο
με τους Μαριέλα Δουμπού & Θεοδόση Φυλακτό, πιάνο Yasmin Folini
Πα, Σά 21:00, Κυ 20:00

Ο Μυστήριος κύριος Φάουστ του Tenorman
διαδραστική μουσική παράσταση με τον Γιώργο Τζιουβάρα-Tenorman
Τε 21:00

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Κουσουρολάνδη του Γ. Γαλίτη
σκηνοθεσία Τατιάνα Λύγαρη
μουσικοθεατρική παράσταση για παιδιά από 5 ετών & ενήλικες
με τους Αθηνά Ρούτση, Χάρη Παπαδόπουλο, Μαρία Δελετζέ
Κυ 11.30, καθημερινές για σχολεία

Ζωντανεύουμε ιστορίες
ψυχαγωγικό, θεατροπαιδαγωγικό παιχνίδι & βιβλιοανάγνωση
για παιδιά 3 - 6 ετών με την ηθοποιό-θεατρολόγο Μάρω Πέτλη
Σά 12:00

ΜΟΥΣΙΚΗ

Paris-Istanbul (8ος χρόνος)
μουσική παράσταση με τραγούδια από τη διαδρομή του Orient Express
με τους Αθηνά Ρούτση φωνή, Λευκή Καρποδίνη πιάνο, Δημήτρη Παπαλάμπρου κιθάρες
Πα 21:30

Franky meets Ella on the Orient Express (6ος χρόνος)
μουσικό αφιέρωμα στους Φρανκ Σινάτρα & Έλλα Φιτζεράλντ
με τους The Jazz Express
Σά 21:30

Blame it on the bossa nova
κυριακάτικες γευστικές μουσικές matinées στο Orient-Express
με τους Τέρη Βακιρτζόγλου φωνή & Παντελή Μπενετάτο πιάνο
Κυ 14:00

Let's swing in New Orleans
αφιέρωμα στη μουσική της Νέας Ορλεάνης με τους Glitter Grotesque
Κυ 20:45

Christmas Jazz
εορταστικές μελωδίες και τραγούδια με τους Glitter Grotesque
Τε 16, 23, 30/12/26 & Κυ 20, 27/12/26 & 3/01/27, 20:45

προαγορά εισιτηρίων more.com NOVA Public Εύρυπιδης αθηνόραμα

ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ-ΘΕΑΤΡΟ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ
totrenostorouf.gr

6937604988 - 2105298922 Λεωφ. Κων/πόλεως Προαστιακός Σταθμός Ρουφ. 10' από Κεραμεικός / free parking

169

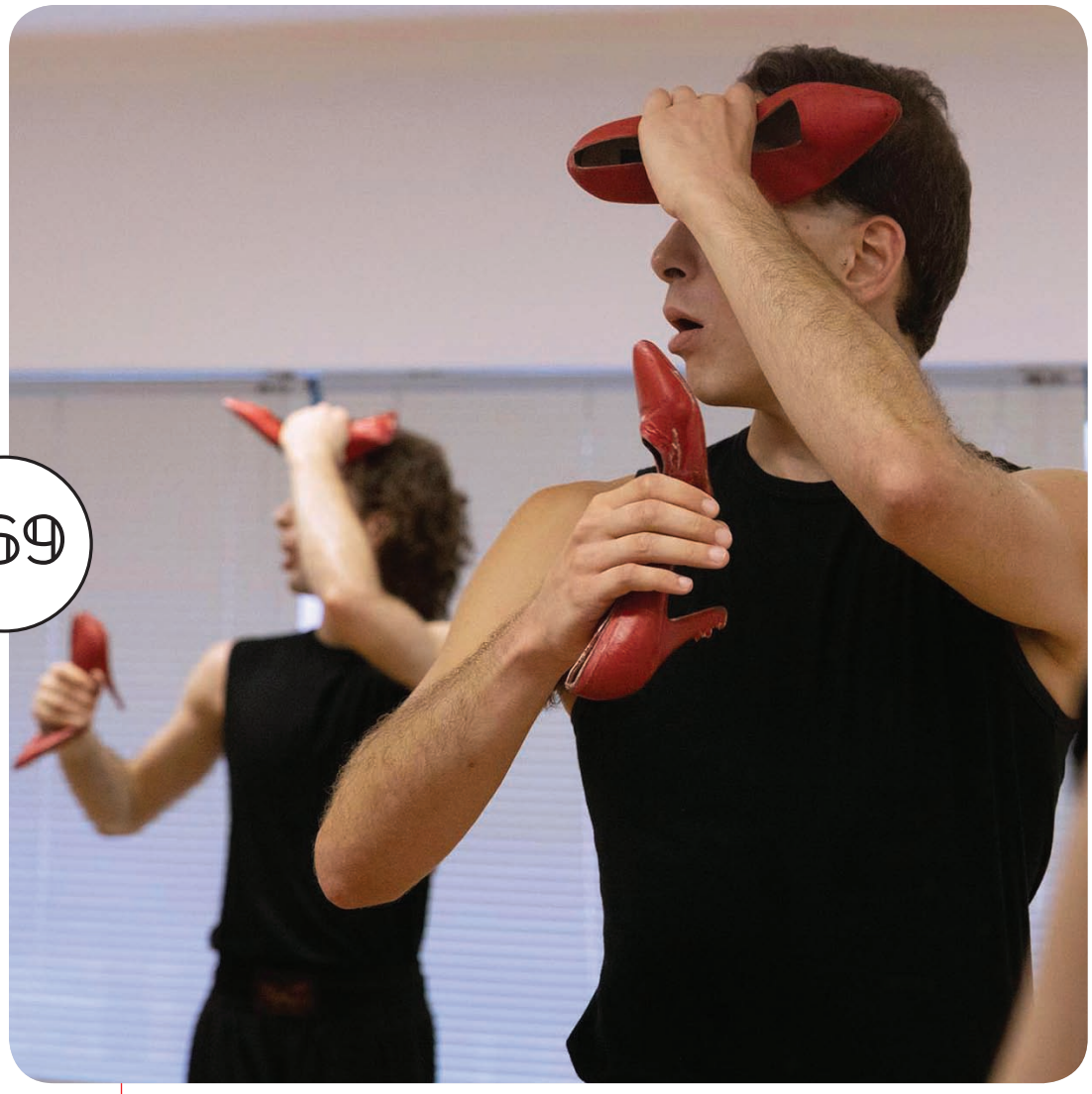

© ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΖΙΓΚΟΤΖΙΔΟΥ

ΘΕΑΤΡΟ ΑΤΤΙΣ

Aias, η τρέλα

Η βία, η ενοχή και τα όρια της ανθρώπινης φύσης

Η σκηνική σύνθεση του **Θεόδωρου Τερζόπουλου** πάνω στην τραγωδία του Σοφοκλή επιστρέφει για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων. Πρόκειται για μια παραγωγή που πρωτοπαρουσιάστηκε στην Αθήνα το 2004 και παρέμεινε για περισσότερα από είκοσι χρόνια στο ρεπερτόριο του θεάτρου, ταξιδεύοντας σε διεθνή φεστιβάλ και σκηνές σε Ευρώπη, Αμερική και Ασία.
Στη νέα εκδοχή, ο **Τάσος Δήμας** ερμηνεύει και πάλι τον κεντρικό ρόλο, ενώ δίπλα του εμφανίζονται δύο νεότεροι ηθοποιοί, ο **Σταύρος Παπαδόπουλος** και ο **Νίκος Ντάσης.** Ο Θεόδωρος Τερζόπουλος υπογράφει τη σκηνοθεσία, τη διασκευή, τη σκηνική εγκατάσταση και τους φωτισμούς.
Η παράσταση δεν ακολουθεί ολόκληρη την τραγωδία του Σοφοκλή, αλλά εστιάζει στα αποσπάσματα όπου ο αγγελιαφόρος αφηγείται τις φονικές πράξεις του Αίαντα, ο οποίος, κυριευμένος από μανία, στρέφεται εναντίον των συντρόφων του. Τρεις διαφορετικές εκδοχές της ίδιας αφήγησης συνθέτουν μια λιτή, αφαιρετική σκηνική πρόταση, στην οποία η σωματική έκφραση, η ειρωνεία, το χιούμορ και η ανατροπή έχουν κεντρικό ρόλο.
Οι ηθοποιοί αφηγούνται τις πράξεις του ήρωα, ταυτίζονται στα διακά μ' αυτές και μετατρέπονται οι ίδιοι σε θύτες και θύματα. Η παράσταση αναμετριέται με την παράνοια του πολέμου, τη βία, την προδοσία, την οργή, την εκδίκηση και την ενοχή. Σε μια εποχή όπου οι πολεμικές συγκρούσεις και η βία εξακολουθούν να καθορίζουν την επικαιρότητα, η επιστροφή της θέτει ξανά το ερώτημα για τα όρια της ανθρώπινης συμπεριφοράς και τη σχέση του ατόμου με τις πράξεις του.

Πρεμιέρα 5 Νοεμβρίου
Παραστάσεις Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 19:00
Θέατρο Άττις Λεωνίδου 7, Αθήνα, *2105226260*

ΘΕΑΤΡΟ

170-173

Ο ΗΜΙΥΠΑΙΘΡΙΟΣ

Η κωμωδία *«Ο ημιυπαίθριος»*, σε κείμενο του **Γιώργου Αλκαίου** και του **Στράτου Αγιοστρατίτη** και σκηνοθεσία του πρώτου, επιστρέφει για δεύτερη χρονιά. Ένας ξαφνικός σεισμός σε μια πολυκατοικία αναγκάζει όλους τους ήρωες να έρθουν αντιμέτωποι με τα ρήγματα της καθημερινότητας. Έτσι, μπλέκονται σε ένα παιχνίδι αλήθειας, όπου τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Με χιούμορ που κινείται ανάμεσα στο παράλογο και το οικείο, η παράσταση ξετυλίγει τις αντιφάσεις, τις ανασφάλειες και τις μικρές ή μεγάλες ρωγμές της σύγχρονης ζωής.

Θέατρο Coronet
Πρεμιέρα 9 Νοεμβρίου
Δευτέρα στις 20:00 & Τρίτη στις 21:00

© ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
Στράτος Αγιοστρατίτης

ΕΚΤΡΟΦΕΙΟ ΤΕΡΑΤΩΝ

Σε μια πόλη που δοκιμάζεται από κοινωνικές και οικονομικές αναταράξεις, μια υψηλόβαθμη τραπεζική υπάλληλος έρχεται αντιμέτωπη με το παρελθόν και τις επιλογές της. Το *«Εκτροφείο τεράτων»*, το σκοτεινό θρίλερ του Γιάννη Παπάζογλου, σε σκηνοθεσία **Γιάννη Παπαδογιάννη**, παρακολουθεί την ψυχική κατάρρευση μιας γυναίκας που έχει εγκλωβιστεί στις απαιτήσεις της καριέρας και της εξουσίας. Σε ένα ασφυκτικό, καφκικό σύμπαν, η φιλοδοξία μετατρέπεται σε αλλοτρίωση και η επιτυχία αποκαλύπτει το σκοτεινό της πρόσωπο. Ερμηνεύουν οι **Αθηνά Ασημάκη** και **Γιάννης Παπαδογιάννης**.

Θέατρο Αργώ
Παρασκευή στις 20:30

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ / ARTWORK: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΕΠΟΥΡΗΣ

AI-MILIA

Η **Αιμιλία Υψηλάντη** αφηγείται τη διαδρομή της ζωής της, από τα παιδικά χρόνια και τις κοινωνικές συμβάσεις μέχρι τις αλλαγές που σημάδεψαν έξι δεκαετίες. Το προσωπικό της βίωμα συναντά τη συλλογική μνήμη, από τον Εμφύλιο έως σήμερα, σε μια αφήγηση για το πώς ξαναγράφονται οι αναμνήσεις και το πώς διαμορφώνεται η ταυτότητα μέσα στον χρόνο. Μέσα από στιγμές και αναδρομές, φωτίζονται οι προσωπικές επιλογές και οι ιστορικές τομές που αφήνουν το αποτύπωμά τους. Το κείμενο υπογράφει η Αιμιλία Υψηλάντη μαζί με τον **Γιώργο Αγγελίδη**, ενώ η **Ντέπυ Πάγκα** έχει αναλάβει την επιμέλεια της παράστασης.

Θέατρο Αργώ
Σάββατο στις 20:30 &
Κυριακή στις 19:00

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Ένας περιπλανώμενος θίασος ζει προσφέροντας στο κοινό την υπόσχεση του θαύματος, κάπου ανάμεσα στην πίστη και την απάτη. Στο έργο του Μπράιαν Φρίελ, τρεις διαφορετικές αφηγήσεις φωτίζουν την ίδια ιστορία, θέτοντας ερωτήματα για την αλήθεια, την ελπίδα και την ανθρώπινη ανάγκη να πιστέψουμε. Ο **Θανάσης Δόβρης** σκηνοθετεί μια παράσταση με έντονη σωματικότητα και άμεση επαφή με τους θεατές, που εξερευνά τα όρια ανάμεσα στο πραγματικό και το επιθυμητό. Επί σκηνής βλέπουμε τους **Γιώργο Τριανταφυλλίδη**, **Νικόλ Δημητρακοπούλου** και **Ευάγγελο Βογιατζή**, ενώ τα ιδιαίτερα ηχοτοπία της παράστασης έχει επιμεληθεί ο **Panú**.

Θέατρο Μπέλλος
Σάββατο στις 18:00 &
Κυριακή στις 21:15

© ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΚΚΑΛΟ

Το έργο της **Ιόλης Ανδρεάδη** και του **Άρη Ασπρούλη**, σε σκηνοθεσία της πρώτης, για τη ζωή και τη σκέψη του Αντονέν Αρτό επιστρέφει στην Αθήνα έπειτα από την παγκόσμια περιοδεία του. Στον ρόλο του ανατρεπτικού Γάλλου δημιουργού ο **Γεράσιμος Γεννατάς**, σε ένα παραλήρημα μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Μια ομιλία του, λίγο πριν πεθάνει, μπροστά σ' ένα φανταστικό κοινό, που γεννήθηκε για τον αγαπά. Η παράσταση ντύνεται μουσικά από τη live περφόρμανς του **Γιώργου Παλαμιώτη**.

Θέατρο Σημείο
Πρεμιέρα 14 Δεκεμβρίου
Δευτέρα & Τρίτη στις 20:30

ΟΛΑ ΛΑΘΟΣ!

Επιστρέφει για δεύτερη σεζόν η παράσταση των Χένρι Λιούις, Τζόναθαν Σάγιερ και Χένρι Σιλντς, σε απόδοση και σκηνοθεσία της **Θέμιδας Μαρσέλλου**. Ένα έργο γεμάτο απρόβλεπτες, ανατρεπτικές και τραγελαφικές καταστάσεις εν όψει μιας πρεμιέρας που πρέπει να πραγματοποιηθεί με επιτυχία. Επί σκηνής οι **Χάρης Ασημακόπουλος**, **Γιάννης Βασιλώττος**, **Τζερόμ Καλούτα**, **Απόστολος Καμιτσάκης**, **Μαρίλια Μητρούση**, **Κωνσταντίνος Μουταφτσής**, **Ελευθερία Μπενοβία** και **Γεράσιμος Παπικινός**.

Θέατρο Αθηνά
Τετάρτη & Κυριακή στις 19:30
Πέμπτη & Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00

© ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΦΑΜΑΝΩΛΗΣ

ΣΥΡΑΝΟ

Ο **Βασίλης Χαραλαμπόπουλος** επιστρέφει σε έναν ρόλο-σταθμό της καριέρας του, στο εμβληματικό έργο του Εντμόντ Ροστάν, σε σκηνοθεσία **Γιάννη Κακλέα**, με μουσική της **Ευανθίας Ρεμπούτσικα**. Ο Συρανό είναι ένας χαρισματικός ποιητής και ξιφομάχος, που κρύβει την ανασφάλειά του για την εμφάνισή του πίσω από την ευφυΐα και την ευγλωττία του. Είναι ερωτευμένος με τη Ρωξάνη, αλλά δυσκολεύεται να της εξομολογηθεί τα αισθήματά του και καταλήγει να δανείζει τα λόγια του στον όμορφο Κριστιάν. Τη Ρωξάνη ερμηνεύει η **Δανάη Παπά**, τον Κριστιάν ο **Νίκος Μέλλος** και τον κόμη Ντε Γκις ο **Λευτέρης Ζαμπετάκης**.

Θέατρο Ακροπόλ
Πρεμιέρα 11 Νοεμβρίου
Πέμπτη, Παρασκευή & Σάββατο
στις 21:00, Κυριακή στις 18:00

© ΕΛΙΝΑ ΓΙΟΥΝΑΛΗ

ΓΙΟΙ ΚΑΙ ΚΟΡΕΣ

Ποια είναι η ιστορία που ξεχωρίζει κανείς από ολόκληρη τη ζωή του; Με αυτό το ερώτημα ο **Γιάννης Καλαβριανός** συγκέντρωσε αφηγήσεις ηλικιωμένων από όλη την Ελλάδα, δημιουργώντας το υλικό για την παράσταση *«Γιοι και κόρες»*, που σκηνοθετεί ο ίδιος. Μέσα από προσωπικές μαρτυρίες, έρωτες, τολμηρές αποφάσεις και χαμένες ευκαιρίες, ξεδιπλώνονται ιστορίες καθημερινών ανθρώπων που φωτίζουν, με χιούμορ και συγκίνηση, στιγμές της νεότερης ελληνικής ιστορίας. Δεκατέσσερα χρόνια μετά την πρώτη παρουσίασή της, η παράσταση επιστρέφει για δεύτερη χρονιά, αναζητώντας όσα δίνουν νόημα στη ζωή μας.

Θέατρο ΕΛΕΡ
Παρασκευή στις 21:00, Σάββατο
στις 18:00 & 21:00 Κυριακή στις 18:00

174-177

© ΧΑΡΑ ΛΑΜΠΟΣ ΒΛΑΧΟΔΗΜΟΣ, ΗΛΙΑΣ ΛΑΧΑΝΑΣ

ΟΙ ΓΡΙΕΣ ΠΟΥ ΜΑΖΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ

Η πολυβραβευμένη παράσταση του **Κωνσταντίνου Ντέλλα** επιστρέφει για τον τελευταίο κύκλο της. Τρεις ηθοποιοί (**Μιχάλης Αναγνώστου**, **Μανούσος Γεωργόπουλος**, **Πλάτωνας Γιώργος Περλέρος**) φέρνουν στη σκηνή τις ιστορίες των γιαγιάδων τους, αναζητώντας τη σύνδεση της μαγειρικής με τη μαγεία και τις γυναικείες παραδόσεις της Θεσσαλίας. Με αφετηρία την παρασκευή μιας πίτας, το έργο συνδυάζει μύθους, μαρτυρίες, παραδοσιακά τραγούδια και αναφορές στη λογοτεχνία, φωτίζοντας τις άτυπες μορφές δύναμης που ανέπτυξαν οι γυναίκες σε μια ανδροκρατούμενη κοινωνία.

Θέατρο Σταθμός
Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00

Ο ΠΑΡΙΑΣ

Δύο άνδρες συναντιούνται και εμπλέκονται σε ένα παιχνίδι μυαλού, όπου η ενοχή, το έγκλημα και η ηθική γίνονται αντικείμενο μιας σκληρής αναμέτρησης. Καθώς ο καθένας προσπαθεί να υπερασπιστεί τη θέση του και να αποκαλύψει τις αντιφάσεις του άλλου, η συζήτηση ανάμεσά τους μετατρέπεται σε ψυχολογική μονομαχία. Ποιος είναι τελικά ο ένοχος και ποιος ο κοινωνικός απόβλητος; *«Ο Παρίας»* του Αυγούστου Στρίντμπεργκ ανεβαίνει σε απόδοση και σκηνοθεσία της **Αναστασίας Κουρή**, με τον **Κωνσταντίνο Καραγάνη** και τον **Δημήτρη Ζιαγάκη** επί σκηνής.

Μικρός Κεραμεικός
Πέμπτη στις 21:00

© ΥΠΑΤΙΑ ΚΟΡΝΑΡΟΥ

ΚΟΥΣΟΥΡΟΛΑΝΔΗ

Σε μια φανταστική χώρα, επτά πόλεις κινδυνεύουν να χαθούν, καθώς οι κάτοικοί τους έχουν παρασυρθεί από επτά ελαττώματα: τη φιλαργυρία, την οκνηρία, την ψευτιά, την αδιαφορία, τον φθόνο, τον εγωισμό και τη βιαιότητα. Μπορεί η μουσική να αλλάξει την τύχη τους, με τραγούδια που περνούν από την ελληνική παράδοση και την κλασική μουσική μέχρι τη ροκ, τη ραπ και τη λάτιν; Η **Τατιάνα Λύγαρη** σκηνοθετεί το έργο του Γιώργου Γαλίτη, με πρωτότυπη μουσική του **Μηνά Ι. Αλεξιάδη**. Πρωταγωνιστούν οι **Χάρης Παπαδόπουλος** και **Μαρία Δελετζέ**. Στον ρόλο της κυρίας ΝτοΜιΣολ η **Αθηνά Ρούτση**.

Αμαξοστοιχία -
Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ
Κυριακή στις 11:30

© ΥΠΑΤΙΑ ΚΟΡΝΑΡΟΥ

ΛΑΧΤΑΡΑ ΓΙΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

Δύο άγνωστοι, ένας άντρας και μια γυναίκα, συναντιούνται σε μια αποβάθρα και επιβιβάζονται στο ίδιο τρένο. Εκείνος μοιάζει άνθρωπος της καθημερινότητας, εκείνη ονειρεύεται ένα ροζ καπέλο. Στη διαδρομή, αναμνήσεις, παλιοί έρωτες και μυστικά τούς φέρνουν αντιμέτωπους με όσα τους χωρίζουν, αλλά και με την ανάγκη για ένα νέο ξεκίνημα. Το «μιούζικαλ τσέπης» της Αγκνιέσκα Οσιέτσκα επιστρέφει σε σκηνοθεσία **Ευθύμη Χρήστου**, με τη **Μαριέλα Δουμπού** και τον **Θεοδόση Φυλακτό**, συνοδεία πιάνου από τη **Γιασμίν Φολίνι**.

Αμαξοστοιχία-
Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ
Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00
Κυριακή στις 20:00

178-181

ΘΕΑΤΡΟ

182-189

ΣΤΑ ΧΑΜΕΝΑ

Η Λούση Πέρλα, η Ξανθή Πασπάτη και η Νικολίτσα Σατράπη συναντιούνται στη σκηνή για να μοιραστούν ιστορίες από ζωές γεμάτες ματαιώσεις, απρόσμενους έρωτες και ανεκπλήρωτες επιθυμίες. Οι τρεις γυναίκες μιλούν, θυμούνται και προσπαθούν να ξεφύγουν από όσα τις κρατούν πίσω, μόνο που οι αφηγήσεις τους τις επιστρέφουν διαρκώς στο ίδιο σημείο: στα χαμένα. Το έργο του Άκη Δήμου ανεβαίνει από την **ομάδα bijouxdekant**, σε σκηνοθεσία **Γιάννη Σκουρλέτη**, με τις **Δέσποινα Σαραφείδου**, **Σωτηρία Χρυσικοπούλου** και **Μαρία-Νεφέλη Δούκα**.

Hood
Πρεμιέρα 13 Νοεμβρίου
Παρασκευή, Σάββατο & Κυριακή στις 21:00

© ΕΜΕΛΙΝΑ ΜΑΡΑΓΚΟΥΛΙΑ

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Για πρώτη φορά στην Ελλάδα παρουσιάζεται η πολυβραβευμένη κωμωδία του Σεμπαστιέν Καστρό, σε σκηνοθεσία **Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη**. Όταν ο Βικτόρ συναντά τον σωσία του υποτιθέμενου αντίζηλού του, μια φαινομενικά έξυπνη λύση μετατρέπεται σε ένα ξέφρενο ντόμινο παρεξηγήσεων. Μια εκρηκτική φάρσα υψηλών ταχυτήτων γεμάτη ανατροπές, όπου το γέλιο είναι εγγυημένο. Πρωταγωνιστούν οι **Άκης Σακελλαρίου**, **Θανάσης Κουρλαμπάς**, **Σοφία Βογιατζάκη** και **Ναταλία Δραγούμη**.

Θέατρο Βρετάνια
Τετάρτη στις 19:00, Πέμπτη στις 20:00
Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00

ΚΟΚΚΙΝΟ

Στο στούντιο του Μαρκ Ρόθκο, στα τέλη της δεκαετίας του '50, ένας σπουδαίος ζωγράφος βρίσκεται σε ένα δίλημμα: να δεχτεί μια μεγάλη παραγγελία για έργα που θα κοσμούν πολυτελές εστιατόριο ή να αρνηθεί, μένοντας πιστός στην αντίληψή του για την τέχνη; Δίπλα του δουλεύει ο Κεν, που, ενώ τον θαυμάζει, αμφισβητεί τις ιδέες του. Στο *«Κόκκινο»* του Τζον Λόγκαν, σε μετάφραση και σκηνοθεσία του **Γιώργου Κιμούλη** –με τον ίδιο και τον **Δημήτρη Γκοτσόπουλο** επί σκηνής–, η σχέση δασκάλου και μαθητή γίνεται πεδίο σύγκρουσης γενεών, καλλιτεχνικών αρχών και ανάγκης για αυτονόμηση.

Θέατρο Μουσούρη
Τετάρτη & Κυριακή στις 19:00
Πέμπτη στις 20:00, Παρασκευή στις 21:00
Σάββατο στις 18:00 & 21:00

THE DREAMERS

Τρεις νέοι, δύο δίδυμα αδέλφια και ο Μάθιου, κινούνται ανάμεσα στην επιθυμία να ξεφύγουν από όσα τους περιορίζουν και στην πραγματικότητα που τους περιμένει. Ο **Κωνσταντίνος Ρήγος** σκηνοθετεί το *«The dreamers»* του Τομ Κίνιμοντ, βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Γκίλμπερτ Αντέρ, μια παράσταση για τον έρωτα, τη νεότητα, το σινεμά και την επανάσταση, όπου η προσωπική ελευθερία συγκρούεται με τη συλλογική ευθύνη. Η **Ινώ Αθανασιάδου** και ο **Βασίλης Μπούτσικος** ενσαρκώνουν τα δίδυμα αδέρφια, ενώ ο **Νικόλας Χαλκιαδάκης** υποδύεται τον Μάθιου.

Σύγχρονο Θέατρο
Πέμπτη & Κυριακή στις 21:00
Σάββατο στις 21:15

© ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΗΓΟΣ

© ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΤΣΙΝΑΡΗΣ, ΤΑΣΟΣ ΘΩΜΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

Ένα παιδί επιστρέφει στο σπίτι του, έχοντας πια καταλάβει τα μυστικά, τα ψέματα και τις σιωπές που σημάδεψαν τη ζωή του. Απέναντι στη μητέρα του διεκδικεί την αλήθεια και την ελευθερία του, ανατρέποντας όσα η οικογένεια έκρυβε για να προστατευτεί. Η Έφη Σταμούλη επιστρέφει στο Θέατρο Αμαλία με τους *«Βρικόλακες»* του Χένρικ Ίψεν,15 χρόνια μετά την τελευταία της εμφάνιση εκεί. Ο **Χάρης Πεχλιβανίδης** σκηνοθετεί την παράσταση, ενώ στη σκηνή, εκτός από την Έφη Σταμούλη, θα δούμε τους **Ειρήνη Ηροδότου**, **Στάθη Μαυρόπουλο**, **Νικόλα Μαραγκόπουλο** και **Γιώργο Μάρκο**.

Θέατρο Αμαλία
Πρεμιέρα 6 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Παρασκευή & Σάββατο στις 21:00, Κυριακή στις 19:00

© ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΦΥΛΑΚΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΕΝΟΣ ΦΑΣΙΣΤΑ

Το έργο του Νίκου Κούνδουρου, σε σκηνοθεσία **Γιώτας Κουνδουράκη**, επιστρέφει για δεύτερη σεζόν. Με αφετηρία την υπόθεση του Θεόφιλου Τσάφου, ενός φοιτητή Νομικής που δολοφόνησε τη σύντροφό του, ο Κούνδουρος σκιαγραφεί τον ταραγμένο ψυχισμό του δράστη, ανασυνθέτοντας τα γεγονότα μέσα από την απολογία του. Οι ισχυρισμοί του ότι εργαζόταν για τις μυστικές υπηρεσίες και τα ερωτήματα για την ψυχική του κατάσταση συνθέτουν ένα σκοτεινό πορτρέτο που αναζητά τις ρίζες της βίας και φωτίζει τη γέννηση μιας φασιστικής συνείδησης. Επί σκηνής ο **Νίκος Πανόπουλος**.

Μικρός Κεραμεικός
Πρεμιέρα 10 Νοεμβρίου
Τρίτη στις 21:15

TOC-TOC #ΑΓΑΠΗ ΡΕ

Έξι άνθρωποι συναντιούνται σε μια αίθουσα αναμονής, έχοντας ο καθένας τη δική του ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή. Οι ιδιαιτερότητές τους προκαλούν απρόοπτα και κωμικές καταστάσεις, αλλά σταδιακά η αμηχανία δίνει τη θέση της στην κατανόηση και την ανθρώπινη επαφή. Με χιούμορ και τρυφερότητα, το έργο μιλά για τους φόβους, τις εμμονές και την ανάγκη να αποδεχτούμε τον εαυτό μας και τους άλλους. Σε σκηνοθεσία **Κώστα Σπυρόπουλου**, το *«Toc-toc»* του Λοράν Μπαφί θυμίζει πως πίσω από κάθε δυσκολία βρίσκεται ένας άνθρωπος που αναζητά σύνδεση και αγάπη.

Θέατρο Βρετάνια
Δευτέρα & Τρίτη στις 20:00

ΜΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΡΑ

Μετά την απώλεια του άντρα της, μια γυναίκα προσπαθεί να συνεχίσει τη ζωή της, ενώ ο κόσμος γύρω της εξακολουθεί να κινείται σαν να μην έχει αλλάξει τίποτα. Ανάμεσα στις καθημερινές υποχρεώσεις, τις αναμνήσεις και τις ενοχές, αναζητά έναν τρόπο να συμφιλιωθεί με την απουσία και να ξαναβρεί το νόημα της ζωής. Στο έργο της Κατερίνας Γιαννάκου *«Μια κανονική μέρα»*, σε σκηνοθεσία του **Σωτήρη Τσαφούλια**, η **Ευαγγελία Μουμούρη** ερμηνεύει έναν γυναικείο μονόλογο για το πένθος, την αντοχή και τη σιωπηλή δύναμη να συνεχίζεις.

Θέατρο Έργον
Σάββατο 17:00 & 19:00, Κυριακή 19:30
Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00

NEW SEASON

voice RADIO

WE'RE BACK. TUNE IN.

10:00–11:00	Επιστήμη Μπινάζη
11:00–12:00	Γιάννης Νένες
12:00–13:00	Στέφανος Δάνδολος
13:00–14:00	Λαμπρινή Τρούγκου – Θάνος Ψυλλίδης
14:00–15:00	Χαρά Αλεξανδροπούλου
15:00–16:00	Δημήτρης Αθανασιάδης

ATHENS VOICE

BEFORE & AFTER THEATER

Μια θεατρική έξοδος δεν είναι μόνο η παράσταση. Είναι κι εκείνο το ποτό πριν, το φαγητό μετά, η κουβέντα που ξεκινάει από το έργο και καταλήγει αλλού. Η Αθήνα έχει τα δικά της στέκια για να συμπληρώσεις τη βραδιά σου, είτε θέλεις μια στάση πριν σβήσουν τα φώτα, είτε θέλεις να κρατήσεις τη νύχτα ζωντανή, πολύ μετά την τελευταία αυλαία.

Κείμενα: **ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΤΩΜΕΡΗ, ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΙΣΙΡΛΗ**

JUJU BAR & RESTAURANT

Η Αθήνα του Divani Caravel σε πρώτο πλάνο

Στην καρδιά της Αθήνας, το JuJu Bar & Restaurant στο ξενοδοχείο Divani Caravel επαναπροσδιορίζει την έννοια της κοσμοπολίτικης εξόδου, προσφέροντας μια εμπειρία όπου η υψηλή γαστρονομία, η αισθητική και η ψυχαγωγία γίνονται οι βασικοί πρωταγωνιστές. Με έμπνευση από τον μαγικό κόσμο του ιταλικού κινηματογράφου και την εμβληματική ταινία «8½» του Φεντερίκο Φελίνι, το JuJu δημιουργεί ένα άκρως υποβλητικό σκηνικό γεμάτο λάμψη, μυστήριο και θεατρικότητα. Η ατμόσφαιρα του χώρου καθηλώνει πραγματικά από την πρώτη στιγμή. Η εκλεπτυσμένη Art Deco αισθητική συναντά αρμονικά τη σύγχρονη αστική κομψότητα, ενώ οι αναφορές στις χρυσές δεκαετίες του '20 και του '30 ενισχύουν την αίσθηση της διαχρονικής πολυτέλειας.

Στο γαστρονομικό κομμάτι, η δημιουργική κουζίνα προτείνει μια σύγχρονη μεσογειακή προσέγγιση που συνομιλεί ιδανικά με την ελληνική παράδοση και ενσωματώνει διεθνείς επιρροές. Εκλεκτές πρώτες ύλες και αναπάντεχοι συνδυασμοί δίνουν νέα πνοή σε οικείες γεύσεις, εξελίσσοντας το μενού σε ένα συναρπαστικό γαστρονομικό ταξίδι. Την εμπειρία απογειώνει η ενημερωμένη cocktail list. Οι signature προτάσεις είναι ειδικά σχεδιασμένες για να συνοδεύσουν ένα χαλαρό aperitivo ή μια βραδινή έξοδο που δεν θες να τελειώσει. Είτε πρόκειται για ένα premium δείπνο, είτε για ένα after-work cocktail, είτε για μια έξοδο πριν ή μετά το θέατρο, το JuJu αποτελεί έναν κορυφαίο προορισμό, έναν χώρο όπου το στιλ συναντά τη γεύση, και η καθημερινότητα αποκτά τη χαμένη μαγεία της μεγάλης οθόνης.

INFO

Divani Caravel
Βασιλέως
Αλεξάνδρου 2
Αθήνα, 2107207000
jujubarrestaurant
jujubarrestaurant

GEORGE THE LOBBY BAR

Η πιο κομψή «δεύτερη πράξη» της θεατρικής σου εξόδου

Μια Θεατρική έξοδος δεν τελειώνει με την τελευταία υπόκλιση. Η πιο ωραία στιγμή ξεκινά αμέσως μετά, όταν η παρέα αναζητά το ιδανικό καταφύγιο για να μοιραστεί εντυπώσεις. Στην καρδιά της Αθήνας, το George, The Lobby Bar στο ιστορικό ξενοδοχείο King George είναι ακριβώς αυτό: ένα κομψό, κοσμοπολίτικο στέκι που σε μαγνητίζει ώστε να μείνεις λίγο παραπάνω, είτε πριν από την παράσταση είτε όταν πέσει η αυλαία.

Με την αισθητική υπογραφή του διεθνούς γραφείου Goddard Littlefair, ο χώρος παντρεύει τη νεοκλασική αρχοντιά με μια σύγχρονη, ανεπιτήδευτη κομψότητα. Ατμοσφαιρικός φωτισμός, γήινοι τόνοι και έργα σπουδαίων Ελλήνων καλλιτεχνών συνθέτουν ένα περιβάλλον που ισορροπεί ανάμεσα στη διακριτική πολυτέλεια και την οικειότητα. Εδώ, το λόμπι μεταμορφώνεται σε ένα ζωντανό spot, όπου ο παλμός της πόλης συναντά τη διαχρονική φιλοξενία.

Καθώς το απόγευμα δίνει τη σκυτάλη στη νύχτα, το σκηνικό αλλάζει γοητευτικά. Τα φώτα χαμηλώνουν, η μουσική αποκτά άλλο ρυθμό και το επιβλητικό μπαρ κλέβει την παράσταση. Η cocktail list στρέφει τους προβολείς σε premium gins και εκλεκτές tequilas, ενώ τα signature cocktails, εμπνευσμένα από τις έξι αισθήσεις, αφηγούνται το καθένα τη δική του ιστορία. Πίσω από κάθε δημιουργία κρύβονται αναπάντεχοι συνδυασμοί και κορυφαίες πρώτες ύλες, περνώντας την εμπειρία του ποτού σε άλλο επίπεδο.

Φυσικά, ένα premium cocktail απαιτεί και τα κατάλληλα γαστρονομικά triggers. Το high-end bar food προτείνει ευφάνταστες comfort γεύσεις για ιδανικό sharing: από katsou sando με γαρίδα και tacos με πάπια κονφί, μέχρι donuts χαρουπιού με χαβιάρι και smash burgers. Μικρά γευστικά κομψοτεχνήματα που συνοδεύουν την κουβέντα χωρίς να μονοπωλούν το ενδιαφέρον.

Το George, The Lobby Bar αποτελεί την πιο κομψή αφορμή για να δώσεις παράταση στη θεατρική σου έξοδο στο κέντρο της πόλης. Για ένα εκλεπτυσμένο aperitivo πριν ανοίξει η αυλαία, για ένα high-end cocktail μετά το θέατρο, ή για τις βραδιές που ξεκινούν για ένα «γρήγορο ποτό» και κρατούν μέχρι αργά. Άλλωστε, στην Αθήνα, η έξοδος έχει πάντα και δεύτερη πράξη. Και μερικές φορές είναι ακόμα πιο απολαυστική από την πρώτη.

INFO

Βασιλέως Γεωργίου Α' 3
2103330264
George, The Lobby Bar
georgethelobbybar

PLATO
LOUNGE BAR

Το νέο theater ritual της Αθήνας στο Academias Hotel

Η μαγεία του θεάτρου ξεκινά πριν ανοίξει η αυλαία και συνεχίζεται μετά το τελευταίο χειροκρότημα. Στις συζητήσεις που ακολουθούν, στις εντυπώσεις που μοιραζόμαστε και στις μικρές απολαύσεις που κάνουν μια βραδιά ξεχωριστή. Στην καρδιά της Αθήνας, το Plato Lounge Bar του Academias Hotel, Autograph Collection συστήνει το Pre-Theater Drinks & Bites, μια ιδιαίτερη πρόταση που συνδυάζει την τέχνη του cocktail με τη γαστρονομία, δίνοντας νέο χαρακτήρα στις θεατρικές εξόδους της πόλης.

Signature cocktails εμπνευσμένα από τον κόσμο του θεάτρου, όπως το αρωματικό Velvet Curtain, με μαστίχα και Italicus, και το bittersweet Standing Ovation, με Cynar και Campari, συνοδεύονται από μια εκλεκτή επιλογή γεύσεων. Για παράδειγμα, τα shrimp tacos, τα mini burgers και τα καναπεδάκια με καπνιστό σολομό αποτελούν μερικές μόνο από τις έξυπνες προτάσεις του μενού.

Γιατί κάθε θεατρική βραδιά αξίζει το δικό της ξεκίνημα. Και τη δική της συνέχεια.

INFO

Ακαδημίας 38
Αθήνα
2103670000
academiashotel.com
academiashotel
academiashotel

NYX
JAPANESE FUSION GASTROBAR

Ιαπωνική γαστρονομία με θέα 360° στην Αθήνα

Η σύγχρονη ιαπωνική γαστρονομία συναντά την ενέργεια της Αθήνας στο NYX Japanese Fusion Gastrobar, έναν από τους πιο ξεχωριστούς rooftop προορισμούς της πόλης. Με θέα την Ακρόπολη και τον Λυκαβηττό, το NYX συνδυάζει δημιουργικές προτάσεις sushi, γεύσεις από τη robata και signature cocktails σε ένα περιβάλλον με κοσμοπολίτικο χαρακτήρα.

Ιδανικό για δείπνο πριν ή μετά το θέατρο, αλλά και για μια ολοκληρωμένη βραδινή έξοδο, όπου το καλό φαγητό δίνει τη σκυτάλη στα cocktails και τη μουσική.

INFO

Ομήρου 19
Αθήνα
6981518000
NYXRooftopAthens
nyxathens
nyx.athens

GLORIA GATI

Με ανανεωμένο μενού και ιταλικό ταμπεραμέντο

Υπάρχουν κάποια μέρη στην πόλη που δεν τα επιλέγεις απλώς για να δειπνήσεις, αλλά για να νιώσεις οικεία. Το Gloria Gati, ένα από τα πιο αγαπημένα και ζωντανά σημεία της αθηναϊκής γαστρονομικής σκηνής, ανανεώνει τις γεύσεις του και μας προσφέρει τις πιο γλυκές προφάσεις για να επιστρέψουμε στα τραπέζια του – με αφορμή ίσως και μια έξοδο για κάποια θεατρική παράσταση. Διατηρώντας την αυθεντική, σύγχρονη ιταλική του ψυχή, το νέο μενού εμπλουτίζεται με πιάτα που μοιάζουν με γαστρονομική αγκαλιά, παντρεύοντας την παράδοση με τη φρέσκια έμπνευση.
Ανάμεσα στις νέες, λαχταριστές αφίξεις, ξεχωρίζει ήδη η πληθωρική Tagliatelle al Tartufo, το βαθύτατα νόστιμο Pollo di Campagna, αλλά και η αναπάντεχη Pizza Quiche Lorraine, που έχει κλέψει τις καρδιές των θαμώνων ως το απόλυτο best seller. Είναι πιάτα φτιαγμένα για να μοιράζονται με αγαπημένα πρόσωπα, γεμάτα με τη θαλπωρή του αληθινού comfort dining.

Αυτή η ανάγκη για σύνδεση και παρέα καθορίζει και τη νέα, άκρως προσιτή φιλοσοφία της wine list. Εδώ, το καλό κρασί –μέσα από μια προσεκτικά επιλεγμένη συλλογή ελληνικών και ιταλικών ετικετών– παύει να είναι πολυτέλεια και γίνεται καθημερινή απόλαυση. Σερβίρεται αυθόρμητα, είτε σε ένα χαλαρό ποτήρι κατά τη διάρκεια του aperitivo είτε σε ένα μπουκάλι που ανοίγει για να γιορτάσει τις στιγμές μας γύρω από το δείπνο.

Πλέον, η εβδομάδα στο Gloria Gati αποκτά νέο ενδιαφέρον με δύο signature events που συνδυάζουν την ιταλική γαστρονομία με τη μουσική και τη διασκέδαση.
Κάθε Πέμπτη (18:00-21:00) τα Aperitivo Thursdays φέρνουν στην καρδιά της Αθήνας τον αυθεντικό, ανεπιτήδευτο ιταλικό τρόπο χαλάρωσης. Μετά τη δουλειά, η κούραση της ημέρας σβήνει γλυκά με spritz, cocktails, προσεγμένα mini bites και ανεβαστικά DJ sets που εύκολα μετατρέπουν το απόγευμα σε μια αξέχαστη βραδινή έξοδο.
Και κάθε Παρασκευή το σκηνικό μεταμορφώνεται με τα Friday Live. Ο Ιταλός τραγουδιστής Alfio Consoli παίρνει το μικρόφωνο και γεμίζει τον χώρο με το αστείρευτο ταμπεραμέντο του, ενώνοντας το dinner και τα cocktails με τη ζωντανή μουσική.

Το Gloria Gati δεν είναι απλώς ένα εστιατόριο. Είναι ο δικός μας ιταλικός προορισμός στην πόλη, όπου το καλό φαγητό, το ποτό και οι μουσικές αναμνήσεις γίνονται, τελικά, ένα.

Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα και Τρίτη κλειστά, Τετάρτη και Πέμπτη 17.00-00.00, Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή 13.00-01:00.

INFO

Πλατεία Καρύτση 6
Αθήνα, 2120000022
www.gloriagati.com/el/
Gloria Gati
gloria.gati

MAILO'S

Η fresh pasta που ακολουθεί τον ρυθμό σου

Η μακαρονάδα έχει τους δικούς της κανόνες, αλλά τα Mailo's, με σχεδόν 50 καταστήματα, αποφάσισαν να τους ξαναγράψουν. Τα φρέσκα ζυμαρικά βγαίνουν από τη Fresh Pasta Machine, συναντούν πλούσιες signature σάλτσες και σερβίρονται στο χαρακτηριστικό κόκκινο cup, σε μια διαφορετική εκδοχή της αγαπημένης comfort food συνήθειας. Με τη λογική του street food και τη δυνατότητα να φτιάξεις τον δικό σου συνδυασμό, η pasta αποκτά τη δική της θέση στην καθημερινότητά σου.

Η αρχή έγινε στο Κολωνάκι, όπου άνοιξε το πρώτο κατάστημα του δικτύου, και σήμερα τα Mailo's έχουν παρουσία σε σημεία που εξυπηρετούν διαφορετικές διαδρομές στην πόλη. Από το Κολωνάκι και το Παγκράτι μέχρι το Μοναστηράκι και την Ακρόπολη, μια στάση για pasta μπορεί να συνδυαστεί με ψώνια, βόλτα στα στενά ή μια θεατρική παράσταση. Το μυστικό βρίσκεται στα φρέσκα ζυμαρικά, που παρασκευάζονται καθημερινά μπροστά στα μάτια σου, στη μηχανή ζυμαρικών των Mailo's, με μόλις δύο συστατικά, σιμιγδάλι και νερό. Διαλέγεις ανάμεσα σε rigatoni, conchiglie και casarecce, επιλέγεις τη σάλτσα σου και προσθέτεις τα extras που θα ολοκληρώσουν τον συνδυασμό. Αν αναζητάς έμπνευση, η Truffle Mushrooms, η Beef Ragu και η Parmesan Chicken είναι μερικές από τις must-have επιλογές του μενού. Στις προτάσεις ξεχωρίζουν ακόμη το παστίτσιο, σε μια μοντέρνα εκδοχή που σερβίρεται στο χέρι, και η Chicken Tikka Masala, για όσους προτιμούν πιο ethnic γεύσεις. Στις επιλογές έρχεται να προστεθεί το νέο Smart Cup των 16oz, που περιλαμβάνει όλες τις μακαρονάδες Mailo's σε smart τιμή, με την ίδια ποιότητα και γεύση. Όσο για τους λάτρεις των γλυκών απολαύσεων, ιδανική επιλογή αποτελούν τα Mailo's Desserts. Θα βρεις δύο στο μενού: το double chocolate mousse with Kitkat με κομμάτια brownie, αλλά και το τέλειο cheesecake with lotus biscoff και salted caramel.

INFO

mailospasta.com
mailospasta

σκάναρε εδώ και βρες το πιο κοντινό σου κατάστημα.

MY PLATE ATHENS

Η γεύση έχει τη δική της διεύθυνση στο Γκάζι

Στην καρδιά της Αθήνας, εκεί όπου οι καθημερινές στιγμές συναντούν τον παλμό της πόλης, το My Plate Athens δίνει στη γεύση τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Στην Περσεφόνης 43, στο Γκάζι, σας περιμένει ένας κόσμος γεμάτος αγαπημένες επιλογές, λαχταριστά αρώματα και απολαύσεις που αξίζει να μοιράζεσαι.

Εδώ, το καλό φαγητό δεν χρειάζεται ιδιαίτερη αφορμή. Μπορεί να είναι το διάλειμμα από μια απαιτητική ημέρα, η συνάντηση με φίλους, μια χαλαρή έξοδος ή απλώς εκείνη η στιγμή που θέλεις να απολαύσεις κάτι πραγματικά νόστιμο. Σουβλάκια, ψητά, τυλιχτά και τραγανές πατάτες δημιουργούν έναν συνδυασμό που τιμά τις αγαπημένες γεύσεις της ελληνικής καθημερινότητας.

Στο My Plate Athens η φιλοσοφία είναι απλή: κάθε παραγγελία να γίνεται μια μικρή εμπειρία απόλαυσης. Γεύσεις οικείες, πλούσιες και χορταστικές, που ταιριάζουν τόσο στο γρήγορο γεύμα όσο και στις παρέες που θέλουν να καθίσουν γύρω από το ίδιο τραπέζι.

Από την πρώτη μπουκιά μέχρι την τελευταία, αυτό που μετρά είναι η αίσθηση της φροντίδας, η γενναιοδωρία της μερίδας και η χαρά ενός γεύματος που αφήνει πάντα μια όμορφη, ξεχωριστή ανάμνηση.

Και όταν η ημέρα δεν αφήνει χρόνο για έξοδο, η απόλαυση μπορεί να έρθει στον χώρο σας. Έτσι, η αγαπημένη σας επιλογή βρίσκεται ακόμη πιο κοντά, είτε είστε στο σπίτι είτε στο γραφείο.

Γιατί τελικά, οι καλύτερες στιγμές συχνά ξεκινούν από κάτι απλό: καλό φαγητό, ωραία παρέα και μια γεύση που θέλεις να ξαναδοκιμάσεις.

INFO

Περσεφόνης 43
Γκάζι
2103451606
www.myplate.gr
MyPlateAthens
myplategazi

ΣΑΒΒΙΚΟΣ

Η αυθεντική γεύση βρήκε το νέο της στέκι

Όταν μια γεύση γίνεται σημείο αναφοράς για γενιές, η άφιξή της στην Αθήνα δεν περνά απαρατήρητη. Ο Σαββίκος, με ιστορία που ξεκινά το 1947 στη Θεσσαλονίκη, φέρνει στην Πραξιτέλους 43 όλη τη γνώση, το μεράκι και τη συνέπεια που τον καθιέρωσαν ως κορυφαίο ελληνικό brand εστίασης.

Εδώ και δεκαετίες ο Σαββίκος δεν διαπραγματεύεται τα βασικά του υλικά. Η επιλογή των πρώτων υλών είναι υπόθεση αρχής, με 100% ελληνικά κρέατα και φρέσκα προϊόντα από προμηθευτές που γνωρίζει και εμπιστεύεται. Η σταθερότητα στη γεύση δεν εξασφαλίζεται με εύκολες λύσεις, αλλά με καθημερινή επιμέλεια και σεβασμό σε κάθε συνταγή.

Το γυρλού είναι το αδιαμφισβήτητο star product του Σαββίκου, ένα προϊόν που έχει κατοχυρωθεί ως εμπορικό σήμα και αποτελεί τη γευστική σφραγίδα του brand. Η συνταγή του, με ιδιαίτερα μπαχαρικά Ανατολής και αυστηρά επιλεγμένες πρώτες ύλες, δημιουργεί μια εμπειρία street food, που δεν συγκρίνεται με καμία άλλη. Θα το ανακαλύψεις σε τέσσερις ξεχωριστές εκδοχές: κοτόπουλο, μοσχάρι bavette, χοιρινό και vegan με ψιλοκομμένο μανιτάρι, διαθέσιμες τόσο σε σάντουιτς όσο και σε μερίδα.

Νέα εθιστική πρόταση στο μενού είναι το «Καρδιτσιώτικο» σάντουιτς, με πανσέτα σούβλας και καπνιστό τυρί Καρδίτσας, που επιβεβαιώνει τη δέσμευση του Σαββίκου στη δημιουργία αυθεντικών, σύγχρονων γεύσεων που ξεχωρίζουν.

Το concept Great Greek Grill, με το οποίο συστήνεται το σύγχρονο πρόσωπο του brand, δεν περιορίζεται σε μια στερεότυπη εικόνα ψητοπωλείου. Είναι η απόδειξη ότι η ελληνική grill κουζίνα μπορεί να καλύψει κάθε γευστική ανάγκη της ημέρας, να σταθεί δίπλα σε διαφορετικές περιστάσεις και να διαμορφώσει εμπειρίες που μένουν.

Το μενού του Σαββίκου ακολουθεί τον ρυθμό της πόλης και προσαρμόζεται σε διαφορετικές στιγμές της ημέρας. Το πρωί, οι επιλογές brunch δίνουν αφορμή για μια χαλαρή αρχή, ενώ το μεσημέρι το κατάστημα προσφέρεται για ένα γρήγορο γεύμα στο διάλειμμα από τη δουλειά ή μια στάση ανάμεσα στα ψώνια στο κέντρο. Προς το απόγευμα και το βράδυ, το φαγητό με φίλους γίνεται μια καλή αφορμή για συνάντηση, είτε πρόκειται για μια έξοδο το Σαββατοκύριακο είτε για ένα γεύμα πριν ή μετά από μια θεατρική παράσταση ή κινηματογραφική προβολή. Σε μια πόλη που διψά για αυθεντικότητα, ο Σαββίκος φέρνει νέα πνοή στην εμπειρία φαγητού στο κέντρο.

INFO

Πραξιτέλους 43
Αθήνα, 2112185796
Πλατεία Αριστοτέλους 8
Θεσσαλονίκη
2314050189
Λαδάδικα, Περιστερίου 2
Θεσσαλονίκη, 2310544604
One Salonica, Κώττα
Ρούλια 10, 231547571

Σαββίκος
savvikos_ggg
savvikos_ggg

GALLERIE CAFÉ

Crêpes με καταγωγή: Από τη Βρετάνη στο Σύνταγμα

Στην κομψή ατμόσφαιρα του Galerie Café, στο lobby του Athens Capital Hotel - MGallery Collection, η γαλλική γαστρονομική παράδοση συναντά την αθηναϊκή φινέτσα, μέσα από ένα μενού αυθεντικών κρεπών, εμπνευσμένο από τη Βρετάνη. Την επιμέλεια του μενού υπογράφουν ο executive chef Δημήτρης Αρσενίδης και η pastry chef Νάντια Μακρυγιάννη, αναδεικνύοντας τη γοητεία της γαλλικής κουζίνας μέσα από εκλεκτές πρώτες ύλες και προσεγμένους συνδυασμούς.

Οι αλμυρές γαλέτες παρασκευάζονται με βιολογικό φαγόπυρο IGP Bretagne, ενώ οι γευστικές προτάσεις ισορροπούν ανάμεσα στην αυθεντικότητα και τη σύγχρονη δημιουργικότητα. Η Nordique συνδυάζει καπνιστό σολομό, οργανικό αυγό, comté, crème fraîche, σχοινόπρασο, λάιμ και σπανάκι. Η Bretagne αναδεικνύει τη γήινη γεύση των μανιταριών, με τυρί Jacquin Tomme d'Adrienne à la Truffe, αυγά σκραμπλ, γαλλικό καπνιστό ζαμπόν και πιπέρι espelette. Η Chevrette προσφέρει μια πιο ανάλαφρη εκδοχή, με κολοκύθι, δυόσμο, κατσικίσιο τυρί, οργανικό αυγό, ψητά φουντούκια και μέλι.

Στις γλυκές δημιουργίες, η Hazelnut Praline Crêpe παντρεύει πραλίνα φουντουκιού, αλμυρή καραμέλα και παγωτό βανίλια. Η Crêpe Suzette Classique, φλαμπέ με σάλτσα πορτοκαλιού και Grand Marnier, συνοδεύεται από παγωτό βανίλια, ενώ η Crêpe Rouge ολοκληρώνεται με κρέμα μασκαρπόνε και φρέσκα κόκκινα φρούτα.

Κάθε δημιουργία στο Galerie Café προσκαλεί σε μια μικρή απόδραση στη γαλλική γαστρονομική τέχνη, εκεί όπου η αυθεντικότητα συναντά την εκλεπτυσμένη απόλαυση. Με φόντο την κομψότητα της Αθήνας, οι κρέπες γίνονται αφορμή για στιγμές που αξίζει να μοιραστεί κανείς, από ένα χαλαρό brunch έως μια γλυκιά απογευματινή παύση, με τη διακριτική γοητεία της γαλλικής φιλοξενίας.

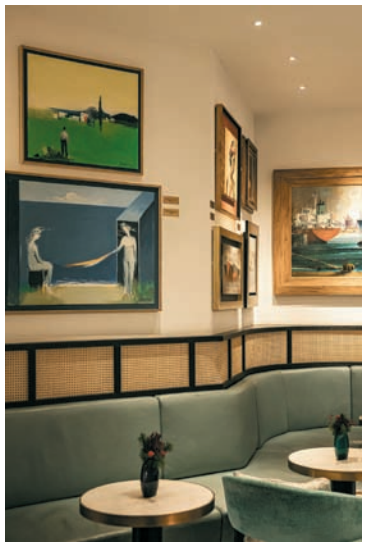

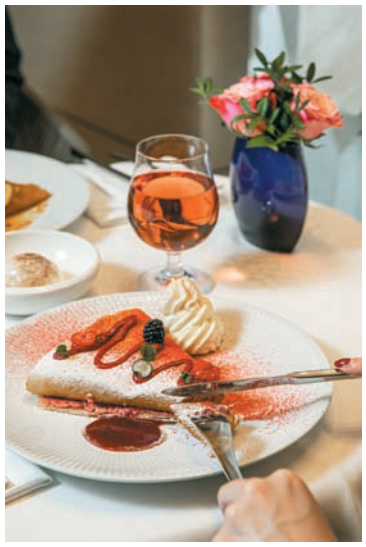

INFO

Ελ. Βενιζέλου 4 & Κριεζώτου 2
Σύνταγμα
2144442000

athenscapitalhotel-mgallery.com
Athens Capital Hotel - MGallery
athenscapitalhotel

ET VOILÀ

Γαλλικό savoir-vivre σε θεατρική γειτονιά

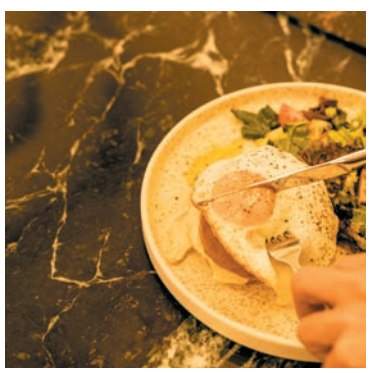

Ανάμεσα στις θεατρικές σκηνές του κέντρου, στην αρχή της Ιπποκράτους, το Et Voilà προσθέτει μια γαλλική πινελιά στην καθημερινότητα της πόλης. Είναι ένα στέκι που συνδέεται με τον κόσμο του θεάτρου και τους καλλιτέχνες, ένας χώρος για καφέ από το πρωί, brunch, καλό φαγητό και ποτό, χωρίς να χρειάζεται να περιμένεις την επόμενη παράσταση για να τον επισκεφτείς.

Η μέρα ξεκινά με αρωματικό καφέ και πιάτα που δίνουν γαλλικό χαρακτήρα στο brunch. Το croque madame φτάνει ζεστό, με το αυγό μάτι να συμπληρώνει τη γεύση, ενώ τα αυγά brouillés με σολομό ξεχωρίζουν για τη βελούδινη υφή τους. Στις πιο χορταστικές επιλογές, το ψωμάκι με lobster και pulled pork συνδυάζει διαφορετικές γευστικές αναφορές σε μια πρόταση που δεν περνά απαρατήρητη.

Στο μενού πρωταγωνιστεί η γαλλική κουζίνα, από τις σούπες και το salmon meunière μέχρι τα chicken medallions, το γαλλικό μπέργκερ και τη salade composée. Ξεχωριστή θέση έχει και η tarte flambée, η παραδοσιακή λεπτή και τραγανή αλσατική τάρτα, με λευκή κρέμα, κρεμμύδι και καπνιστή πανσέτα. Για όσους προτιμούν να μοιράζονται το φαγητό, το πλατό αλλαντικών και τυριών συνδυάζεται με επιλογές από την προσεγμένη λίστα κρασιών.

Όσο περνά η μέρα, το Et Voilà αλλάζει ρυθμό. Το κρασί, τα signature cocktails και τα early drinks δίνουν αφορμή για μια στάση πριν ή μετά το θέατρο. Σε μια γειτονιά όπου η τέχνη αποτελεί μέρος της καθημερινής κίνησης, το Et Voilà βρίσκει τη δική του θέση, συνδυάζοντας γαλλικές γεύσεις με την ανεπιτήδευτη ενέργεια της Αθήνας.

INFO

Ιπποκράτους 7
Αθήνα, 2103603239
Et Voila
et_voila_bistrot_francais

BLACK COCCUS

Ραντεβού για bagels, comfort snacks και cocktails στο κέντρο

Μια βόλτα στο κέντρο της Αθήνας έχει πάντα τις δικές της στάσεις. Ένας καλός καφές πριν από τις δουλειές της ημέρας, κάτι νόστιμο στο χέρι ανάμεσα στις διαδρομές ή ένα ποτό είτε πριν είτε μετά τη θεατρική παράσταση. Το Black Cuccus, το νέο εγχείρημα που συνδυάζει specialty coffee και φαγητό, έρχεται να δώσει περισσότερες αφορμές για μια τέτοια στάση, με το νεότερο κατάστημά του στην Ιπποκράτους να έχει όσα αναζητάς.

Στις πρώτες επιλογές βρίσκονται τα φρεσκοψημένα bagels, τα soft cookies και τα αφράτα cinnamon rolls, ενώ οι γεύσεις καλύπτουν διαφορετικές διαθέσεις και ώρες της ημέρας. Στα bagels θα βρεις αλμυρούς συνδυασμούς με σολομό, κοτόπουλο φιλέτο, μπέικον και cream cheese, αλλά και γλυκές εκδοχές με πραλίνα φουντουκιού, μαρμελάδα φράουλα, φυστικοβούτυρο, ταχίνι ή Nutella, που φέρνουν κάτι από την καθημερινή γαστρονομική κουλτούρα της Νέας Υόρκης.

Οι προτάσεις συνεχίζονται με μπαγκέτες σε διαφορετικούς αλμυρούς συνδυασμούς, χορταστικές σαλάτες, γιαούρτια με γκρανόλα, φρούτα εποχής, blueberries, μέλι ή ταχίνι, καθώς και χειροποίητες μπάρες δημητριακών χωρίς ζάχαρη, που αξίζουν μια θέση στις προτιμήσεις σου. Τα λαχταριστά soft cookies είναι μια καλή αφορμή για μια γλυκιά προσθήκη, ενώ οι φυσικοί χυμοί και τα ευφάνταστα ροφήματα διευρύνουν τις επιλογές. Στον καφέ, το δικό του χαρμάνι με specialty νότες δίνει έμφαση στην ποιότητα και στη γεύση που θέλεις να απολαμβάνεις καθημερινά.

Η επίσκεψη στην Ιπποκράτους, ωστόσο, δεν περιορίζεται στις πρωινές ώρες. Από την Πέμπτη έως και την Κυριακή το κατάστημα παραμένει ανοιχτό έως τις 22.00, δίνοντας μια διαφορετική επιλογή στις εξόδους στο κέντρο. Αν έχεις κανονίσει να δεις μια θεατρική παράσταση, ανακαλύπτεις νέες σκηνές ή απλώς συνεχίζεις τη βόλτα σου στην πόλη, μπορείς να περάσεις για ένα cocktail, μια μπίρα ή ένα ποτήρι κρασί. Η πίτσα, η νέα προσθήκη στις γευστικές προτάσεις, έρχεται να συνοδεύσει το ποτό και να δώσει έναν ακόμη λόγο για να παρατείνεις την έξοδό σου.

Το Black Cuccus μετρά πλέον πέντε καταστήματα, σε Νέα Ιωνία, Βριλήσσια, Μαρούσι, Περιστέρι και Ιπποκράτους, με κοινή φιλοσοφία τις προσεγμένες πρώτες ύλες, τις σταθερές συνεργασίες και την ποικιλία. Στην Ιπποκράτους, αυτή η φιλοσοφία συναντά τον ρυθμό του κέντρου και γίνεται μια εύκολη επιλογή για κάθε στιγμή της ημέρας, από τον πρώτο καφέ μέχρι το ποτό μετά την παράσταση.

INFO

Αθήνα
Ιπποκράτους 9
2103600088
Νέα Ιωνία
Λεωφόρος Ηρακλείου 207
2112675790
Βριλήσσια
Λεωφόρος Πεντέλης 71
2110013666
Μαρούσι
Ερμού 16, 2110156001
Περιστέρι
Λεωφόρος Θηβών & Αμφικλείας 1
2105780031

black_coccusa

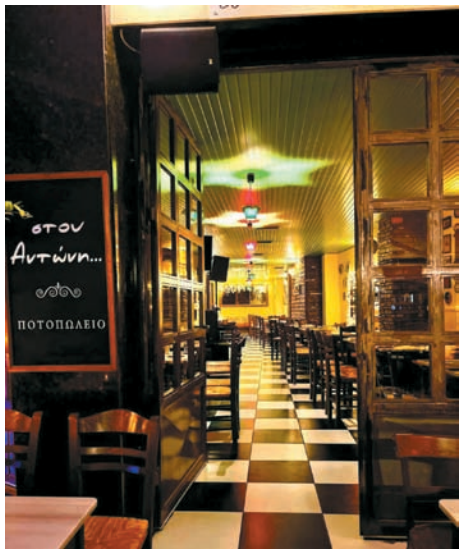

ΣΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Η μουσική της παρέας

Υπάρχουν βραδιές που, όταν τελειώνει η παράσταση, δεν θέλεις να γυρίσεις σπίτι. Θέλεις λίγη καλή μουσική και καλή παρέα. Στου Αντώνη, το ποτοπωλείο στη Φωκίωνος Νέγρη, η συνέχεια έχει χαρακτήρα μικρής μουσικής σκηνής, με ατμόσφαιρα που παραπέμπει στα παλιά καφενεία. Μαρμάρινα τραπέζια, παραδοσιακές αναφορές και μια οικειότητα που θυμίζει χωριό της Ηπείρου δημιουργούν το σκηνικό. Κάθε Παρασκευή και Σάββατο, μουσικά σχήματα δίνουν τον ρυθμό με έντεχνα τραγούδια, αλλά και ρεμπέτικες ή λαϊκές νότες, με το πρόγραμμα να ανανεώνεται κάθε εβδομάδα, ενώ στο τραπέζι φτάνουν ποτά και περίπου δέκα επιλογές μεζέδων. Από τις έξι το απόγευμα μέχρι αργά, εδώ το after theater μπορεί να εξελιχθεί σε μια αυθόρμητη βραδιά, με τραγούδια που γίνονται κοινή υπόθεση.

INFO

Φωκίωνος Νέγρη 52
Κυψέλη, 6945442229
Στου Αντώνη - Μουσικό Ποτοπωλείο
stouantoni

ΠΑΜΕ ΤΣΙΠΟΥΡΟ ΠΑΜΕ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Για τσίπουρο και μεζέδες

Μετά την τελευταία υπόκλιση στη σκηνή, σειρά έχει η πιο αγαπημένη ελληνική συνήθεια, που δεν είναι άλλη από λαχταριστά μεζεδάκια στη μέση και κουβέντα που τραβάει. Στο «Πάμε τσίπουρο πάμε καφενείο», το παραδοσιακό καφενείο αποκτά νέα πνοή, με φιλόξενη ατμόσφαιρα και μια μεγάλη ποικιλία από μικρά πιάτα για τη μέση. Το σαγανάκι τυρί με μέλι και σουσάμι είναι μια από τις γεύσεις που ξεχωρίζουν, ενώ οι επιλογές συνοδεύουν ιδανικά ένα τσίπουρο ή ένα ποτήρι κρασί. Εδώ η έξοδος δεν χρειάζεται μεγάλο προϋπολογισμό, καθώς πολλά μεζεδάκια κοστίζουν από τρία ευρώ! Έτσι, μπορείς να παραγγείλεις διαφορετικές γεύσεις, να τις μοιραστείς και να αφήσεις τη συζήτηση για την παράσταση να εξελιχθεί φυσικά.

INFO

Φωκίωνος Νέγρη 50
Κυψέλη, 2108679140
Πάμε τσίπουρο πάμε καφενείο
pametsipouro_fokionos_official

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΑΝΤΑΜΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΒΛΑΣΣΗ

Ψαροφαγία στην Κυψέλη

Στη Φωκίωνος Νέγρη, η παράσταση συνεχίζεται με άρωμα θάλασσας. Στο «Ιστορίες του μπάρμπα ανταμώνουν τον Βλάσση», η Κυψέλη συναντά τη Σκύρο, με ψάρια και θαλασσινούς μεζέδες που έχουν τον πρώτο λόγο στο τραπέζι. Μπαρμπούνια, συναγρίδες και άλλα εκλεκτά ψάρια, με μεγάλο μέρος της προμήθειας να έρχεται από τη Σκύρο, συνθέτουν μια πρόταση για όσους αγαπούν την ψαροφαγία. Δίπλα τους, οι μακαρονάδες με θαλασσινά έχουν ξεχωριστή θέση: η καλαμαράτα με σουπιά είναι από εκείνα τα πιάτα που αξίζει να τα μοιραστεί η παρέα. Εδώ το μόνο που χρειάζεται είναι όρεξη και χρόνος για να απολαύσεις τη βραδιά. Το εστιατόριο λειτουργεί από το μεσημέρι έως τα μεσάνυχτα και παραμένει κλειστό κάθε Τρίτη.

INFO

Φωκίωνος Νέγρη 47
Κυψέλη, 2110125263
Οι ιστορίες του μπάρμπα
barbasvlassis

ΜΕΖΕΔΟ-ΜΑΧΙΕΣ

Αγαπημένη σπιτική κουζίνα

Στην καρδιά της Κυψέλης, οι Μεζεδομαχίες ξέρουν εδώ και είκοσι χρόνια πώς να μας φέρνουν γύρω από ένα τραπέζι. Εδώ, πρωταγωνιστής είναι το αυθεντικό μαγειρευτό φαγητό, με είκοσι έως εικοσιπέντε διαφορετικές επιλογές καθημερινά, που μοσχοβολούν σπιτική κουζίνα. Οι λαχανοντολμάδες έχουν αποκτήσει το δικό τους φανατικό κοινό, ενώ τα πιάτα ημέρας δίνουν κάθε φορά έναν καινούργιο λόγο να επιστρέψεις. Με την κουζίνα να λειτουργεί από τις δώδεκα το μεσημέρι μέχρι τη μία μετά τα μεσάνυχτα, το αγαπημένο στέκι προσφέρεται ιδανικά για εκείνη την όμορφη συνέχεια της βραδιάς πριν ή μετά το θέατρο. Ένα ποτήρι κρασί, γνώριμες γεύσεις και η ζωντάνια της γειτονιάς δημιουργούν το τέλειο σκηνικό.

INFO

Φωκίωνος Νέγρη 49
Κυψέλη
2108674590
Μεζεδομαχίες

ELLA URBAN
GREEK CUISINE

Μετά το θέατρο, η βραδιά συνεχίζεται με ελληνικές γεύσεις και καλό κρασί

Υπάρχουν παραστάσεις που τραβάνε την κουβέντα της παρέας πολύ μετά το τελευταίο χειροκρότημα. Κι αν βρίσκεσαι στο κέντρο της Αθήνας, το Ella στη Μητροπόλεως, είναι μια όμορφη αφορμή να παρατείνεις τη βραδιά με καλό φαγητό και εξαιρετικό κρασί.
Σε έναν χώρο σύγχρονο, ζεστό και φιλόξενο, η ελληνική κουζίνα αποκτά δημιουργική διάθεση χωρίς να χάνει τον οικείο χαρακτήρα της. Εδώ μπορείς να στήσεις ένα τραπέζι με πιάτα στη μέση, να δοκιμάζετε όλοι από όλα και να συζητάτε τις αγαπημένες σκηνές της παράστασης. Ξεκίνα από την ξεχωριστή ελληνική σαλάτα, με ντοματίνια, φέτα, κάππαρη, βασιλικό και τις δικές της μικρές γευστικές εκπλήξεις. Συνέχισε με χειροποίητα ντολμαδάκια, με τρυφερά αμπελόφυλλα και γιαούρτι μαστίχας, και με τη χειροποίητη τυρόπιτα που ψήνεται στον ξυλόφουρνο, με φύλλο γιουφκά και μια απολαυστική ισορροπία γλυκού και αλμυρού.
Αν πάλι η βραδιά ζητά ένα κανονικό, χορταστικό δείπνο, το γιουβέτσι με ζυγούρι, αρωματικά βότανα και γαλομυζήθρα είναι μια εξαιρετική επιλογή. Όπως και ο χειροποίητος χοιρινός γύρος, που δίνει μια αγαπημένη ελληνική γεύση στο τραπέζι.
Το κρασί έχει τη δική του θέση στην εμπειρία: Ξινόμαυρο Κτήμα Άλφα, Μικρό Κλίμα Παπαϊωάννου και Volacus Ασύρτικο από την Τήνο, προσφέρονται για διαφορετικές διαθέσεις και γευστικούς συνδυασμούς.

Η τοποθεσία του εστιατορίου, μια ανάσα από την πολύβουη καρδιά της πόλης, το κάνει εύκολη επιλογή για όσους θέλουν να περάσουν από την πλατεία και τα θέατρα σε μια πιο χαλαρή, γευστική σκηνή, με πρωταγωνιστή πάντα την παρέα.

INFO

Μητροπόλεως 26
Αθήνα, 2103315547
ellarestaurant.gr
EllaGreekCooking
Ella.Athens

ΛOBBY

Το δικό σου after-theatre σενάριο

Η Θεατρική έξοδος στην Αθήνα έχει τα δικά της τελετουργικά. Ένα ποτό πριν από την παράσταση, μια κουβέντα αφού πέσει η αυλαία, κάτι νόστιμο που θα παρατείνει τη βραδιά. Το Λobby έρχεται να δώσει τη δική του γευστική απάντηση, σε ένα premium street food lounge στο κέντρο της πόλης, όπου τα burgers, τα sliders και τα cocktails συναντούν τη σύγχρονη αστική κουλτούρα.

Εδώ, το comfort food αποκτά δημιουργική διάθεση και οι γνώριμες γεύσεις βρίσκουν τον τρόπο να μας εκπλήσσουν. Στο μενού πρωταγωνιστούν burgers και sliders με χαρακτήρα, αλλά και πιο ιδιαίτερες προτάσεις, όπως το club steak brioche με μοσχαρίσιο Black Angus steak και τα tacos με ψάρι tempura. Οι φρέσκες πρώτες ύλες, οι χειροποίητες παρασκευές και οι ευφάνταστοι συνδυασμοί συνθέτουν μια πρόταση που δεν περιορίζεται στα συνηθισμένα.

Κι επειδή μια ωραία έξοδος θέλει και το κατάλληλο φινάλε, τα signature cocktails συνοδεύουν ιδανικά τις στιγμές της παρέας, ενώ τα γλυκά διεκδικούν τη δική τους θέση στο τραπέζι. Από το κλασικό New York cheesecake μέχρι το profiterole με κρέμα φιστικιού Αιγίνης και ζεστή σάλτσα σοκολάτας, ο πειρασμός έχει πολλές εκδοχές.
Με χαλαρή ατμόσφαιρα, άνετο εξωτερικό χώρο και άψογη εξυπηρέτηση, το Λobby είναι μια στάση που χωράει εύκολα στο πρόγραμμα της ημέρας: για brunch, ένα γρήγορο γεύμα πριν από την παράσταση ή ένα late dinner στη συνέχεια. Ανοιχτά καθημερινά, από τις 10 το πρωί έως τα μεσάνυχτα.

INFO

Electra Metropolis
Βουλής 30, Αθήνα
2141006225
lobbyburger.com
Lobby Athens
lobby_athens

HAPPY WORLD SUSHI

Η ασιατική γεύση συναντά την αθηναϊκή έξοδο

Αν αγαπάς το sushi και αναζητάς νέες γευστικές εμπειρίες στο κέντρο της Αθήνας, το Happy World Sushi αποτελεί έναν προορισμό που αξίζει να ανακαλύψεις. Πίσω από το εστιατόριο βρίσκεται η οικογένεια Σαν από την Κίνα, που φέρνει στο τραπέζι την ασιατική γαστρονομική παράδοση, συνδυάζοντάς τη με σύγχρονες δημιουργικές ιδέες.
Εδώ, το sushi έχει τον πρώτο λόγο και η ποιότητα των υλικών κάνει τη διαφορά. Ο φρέσκος σολομός προετοιμάζεται καθημερινά από τον chef, ενώ το avocado Hass προσθέτει την πλούσια, βουτυράτη υφή που απογειώνει κάθε μπουκιά. Στο μενού θα βρεις επιλογές για κάθε διάθεση: από το Avocado Salmon Roll μέχρι το Tempura Shrimp Roll, με τη λαχταριστή crispy γαρίδα, αλλά και το Spicy Tuna Temaki για όσους αγαπούν τις πιο πικάντικες γεύσεις.

Αν πάλι θέλεις να δοκιμάσεις κάτι διαφορετικό, το Salmon Gunkan Scorched ξεχωρίζει χάρη στον ελαφρώς καψαλισμένο σολομό και τον έντονο umami χαρακτήρα του. Για το κλείσιμο, το Happy Nest Roll παίζει με τις υφές, συνδυάζοντας τραγανό κανταΐφι, κρέμα τυριού και φρούτο εποχής σε μια δροσερή, απρόσμενη πρόταση.

Κι επειδή η ασιατική κουζίνα έχει πολλές ακόμη απολαύσεις, το μενού περιλαμβάνει επίσης noodles, ramen, τηγανητό ρύζι και σούπες. Ένα ακόμη πλεονέκτημα; Το Happy World Sushi βρίσκεται κοντά σε πολλά θέατρα της Αθήνας, αποτελώντας ιδανική στάση για ένα γευστικό διάλειμμα πριν από την παράσταση ή για να συζητήσεις όσα είδες μετά την αυλαία. Γιατί μια ωραία θεατρική έξοδος γίνεται ακόμη καλύτερη όταν συνδυάζεται με καλό sushi.

INFO

3ης Σεπτεμβρίου 16
Αθήνα
2109593580
Happy World Sushi
happyworldsushi

TASIS FOOD

Τρεις γενιές γεμάτες γεύση στην Κυψέλη

Το φημισμένο Σπιτικό της Κυψέλης, από τα τραπέζια του οποίου έχουν περάσει γενιές και γενιές από το μακρινό 1964, συνεχίζει τη γευστική του ιστορία με την τρίτη γενιά της οικογένειας να επιμένει με το ίδιο πάθος στην ίδια αναλλοίωτη φιλοσοφία: όλα εδώ είναι χειροποίητα, φτιαγμένα με μεράκι και άριστης ποιότητας υλικά. Το κατάστημα, το οποίο πλέον μας επανασυστήνεται ως Tasis Food, αποτελεί τον ορισμό της φιλοξενίας: εδώ η φράση «σαν στο σπίτι σου» βρίσκει αληθινό νήμα. Ανοιχτό από τις 6 το πρωί έως τις 12 τα μεσάνυχτα καθημερινά, θα σας προσφέρει καλοφτιαγμένο καφέ και πρωινά, σαν τα αυγά σε διάφορες εκδοχές ή τη φοβερή τυρόπιτά τους, τα οποία μπορείτε να απολαύσετε και στον πεζόδρομο, με την κουζίνα, που βασίζεται σε αυθεντικές ελληνικές συνταγές, να προτείνει στη συνέχεια πολλά και διαφορετικά πιάτα καθημερινά.

Στο Tasis Food θα κάνετε τη στάση σας πριν τη θεατρική παράσταση, για καφέ, για ένα φοβερό γλυκό σαν την παραδοσιακή πάστα αμυγδάλου ή το τέλειο τιραμισού, όπως και για ένα ολόφρεσκο ιταλικό gelato. Αλλά και μετά την παράσταση, πάλι εδώ θα επιστρέψετε με την παρέα σας, συζητώντας το έργο και απολαμβάνοντας κάποιο μαμαδίστικο πιάτο που θα σας ξυπνήσει αναμνήσεις από το κυριακάτικο τραπέζι ή, αν προτιμάτε κάτι πιο comfort, τη θρυλική πλέον πίτσα τους με την αφράτη ζύμη.

Ένα spot αγαπημένο για κάθε Κυψελιώτη, το οποίο, αν δεν έχετε επισκεφτεί, αξίζει να το κάνετε!

INFO

28ης Οκτωβρίου 142
Κυψέλη
2108837704
TasisFood
tasis_food

BUENA VISTA SOCIAL BAR

Λατίνα Ψυχή, επική θέα, εξωτικά cocktails

Η παράσταση τελείωσε, η αυλαία έπεσε, αλλά η βραδιά έχει ακόμη δρόμο. Κι αν η επόμενη στάση βρίσκεται στο Μοναστηράκι, τότε το Buena Vista έχει όλα όσα χρειάζεσαι για ένα after theatre με άρωμα Λατινικής Αμερικής. Μια ταράτσα με θέα στον φωτισμένο βράχο, τροπική διάθεση, μουσικές που σε βάζουν στον ρυθμό και ένα μενού που κάνει στάση από το Μεξικό μέχρι την Κούβα.
Στο τραπέζι, το street food συναντά το comfort food χωρίς περιττές επισημότητες. Τα tacos Santa Clara, με σιγομαγειρεμένο χοιρινό, coleslaw και BBQ σος, διεκδικούν την πρώτη μπουκιά, ενώ τα Fidel με γαρίδες, πίκλες καρότου και spicy mayo ανεβάζουν τη θερμοκρασία. Υπάρχουν vegan επιλογές, αλλά και αρκετές αφορμές για μοίρασμα: burritos, quesadillas, fajitas, nachos deluxe με cheddar και τραγανό bacon, μαζί με ένα smashed burger για όσους δεν αντιστέκονται στα κλασικά.

Στα ποτήρια, το ταξίδι συνεχίζεται. Το Cuba Vista, με ρούμι, elderflower και κανέλα, έχει τον δικό του πρωταγωνιστικό ρόλο, ενώ Zombie, Margarita και Paloma συμπληρώνουν την κοκτέιλ παρέα. Στα ηχεία, salsa, afro house και easy beats κρατούν τη διάθεση ζωντανή, χωρίς να κλέβουν τη στιγμή από τη θέα.
Και επειδή η Αθήνα δεν έχει εποχή για ταράτσες, το Buena Vista λειτουργεί όλο τον χρόνο, με τζαμαρίες και θερμαντικά σώματα για τις πιο κρύες νύχτες.

Είτε μόλις βγήκες από το θέατρο είτε απλώς ψάχνεις μια αφορμή να παρατείνεις την έξοδό σου, εδώ η βραδιά βρίσκει τον δικό της επίλογο. Με καλό φαγητό, ένα ακόμη cocktail και την Ακρόπολη να φωτίζει το σκηνικό.

INFO

Αγίου Φιλίππου 7
Μοναστηράκι
2103210017
Buena Vista Social Bar
buenavistasocialbarathens

ΜΠΟΥΜΕΡ

Το νέο κινηματογραφικό μπαρ της Κυψέλης

Η Κυψέλη αποκτά νέο στέκι και το όνομά του είναι Μπούμερ. Το Σάββατο 31 Οκτωβρίου σημειώστε το opening του, ακριβώς απέναντι από το θέατρο Φιλίπ, σε έναν χώρο που μοιάζει να έχει ξεπηδήσει από αμερικανική ταινία των 50s. Ποπ αισθητική, νοσταλγική διάθεση και μια δόση rock 'n' roll συνθέτουν το σκηνικό, με πρωταγωνιστές ένα βεραμάν τζουκ μποξ, τα νέον φώτα, τη road trip ατμόσφαιρα και γνώριμα πρόσωπα στους τοίχους, από τον Φρανκ Σινάτρα μέχρι τον Φρέντι Μέρκιουρι και τον Spider-Man – που δίνουν στο Μπούμερ τη δική του κινηματογραφική ταυτότητα.
Εδώ το old school δεν είναι απλώς μια τάση, αλλά ολόκληρη φιλοσοφία. Η μουσική μένει πιστή στις δεκαετίες μέχρι και τα 80s, με επιλογές που ξυπνούν αναμνήσεις και δύσκολα σε αφήνουν ακίνητο. Στην μπάρα, μια ενημερωμένη κάβα περιμένει να αναλάβει δράση, με κρασί, cocktails και καλά ποτά για κάθε διάθεση και κάθε παρέα.
Και επειδή το ποτό θέλει και το κατάλληλο συνοδευτικό, στο τραπέζι έρχονται πίτσες, πλατό τυριών και αλλαντικών, μπρουσκέτες και άλλες comfort λιχουδιές, ιδανικές για μοίρασμα.
Το Μπούμερ φιλοδοξεί να γίνει κάτι περισσότερο από ένα ακόμη μπαρ της γειτονιάς. Είναι μια στάση για πριν από την παράσταση, ένα σημείο συνάντησης για μετά την αυλαία ή απλώς η αφορμή για μια έξοδο με soundtrack από τα παλιά.

Extra tip: Το Μπούμερ θα ανοίγει από νωρίς, από τις 7 το πρωί, για να σε ξυπνάει με καλοφτιαγμένο καφέ στο πιο ιδιαίτερο περιβάλλον.

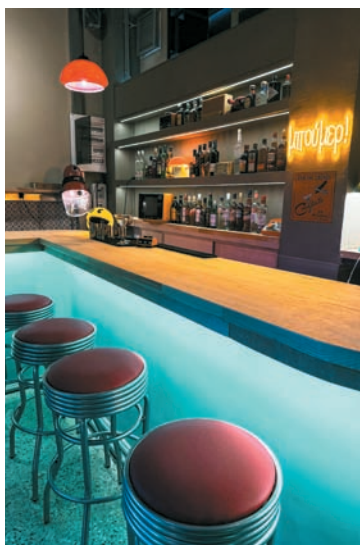

INFO

Δροσοπούλου & Θάσου, Κυψέλη
2108642226
boomer_kypseli

BAR
AFTER THEATER

Το θέατρο θέλει και το ποτό του. Πριν από την παράσταση για να μπούμε στο κλίμα, μετά για να σχολιάσουμε όσα είδαμε, επειδή η βραδιά δεν τελειώνει με την υπόκλιση. Από χαλαρά μπαρ για μια γρήγορη στάση μέχρι στέκια που σε κρατούν μέχρι αργά, στην Αθήνα θα βρεις πάντα μια καλή αφορμή για ένα τελευταίο ποτό ή για περισσότερα.

Κείμενα: **ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΙΣΙΡΛΗ**

BARDEAU BAR

Ένα στέκι από το πρώτο ποτό μέχρι το τελευταίο DJ set

Η νυχτερινή ζωή στου Ψυρρή έχει πολλές στάσεις, αλλά κάποια μπαρ ξεχωρίζουν για τους ανθρώπους και την ατμόσφαιρα που έχουν δημιουργήσει γύρω τους. Το Bardeau Bar, στη Ναυάρχου Αποστόλη 6, είναι ένα από αυτά. Ένας χώρος που δεν απευθύνεται μόνο στους τακτικούς θαμώνες του, αλλά καλωσορίζει εξίσου όσους περνούν για πρώτη φορά την πόρτα του.

Αν κάτι χαρακτηρίζει το Bardeau, είναι η ελευθερία με την οποία μπορείς να απολαύσεις τη βραδιά σου. Να καθίσεις έξω για ένα early drink, να πιάσεις θέση στην αυλή ή να βρεθείς στο εσωτερικό, κοντά στην μπάρα, εκεί όπου η μουσική ανεβάζει σταδιακά τον ρυθμό και ο χορός βρίσκει τη θέση του. Τα DJ sets αλλάζουν, δίνοντας διαφορετικό τόνο σε κάθε βραδιά, ενώ η ομάδα του μπαρ φροντίζει ώστε ο χώρος να παραμένει φιλόξενος και οικείος.

Το Bardeau δεν προσπαθεί να επιβάλει έναν συγκεκριμένο τρόπο διασκέδασης. Μπορείς να έρθεις με την παρέα σου, να γνωρίσεις κόσμο ή απλώς να ακολουθήσεις τον ρυθμό της βραδιάς. Η αυλή και το εσωτερικό προσφέρουν διαφορετικές επιλογές, ανάλογα με τη διάθεση και την ώρα. Και ίσως αυτό να είναι που κάνει ένα μπαρ να αποκτά τον δικό του χαρακτήρα: όχι μόνο όσα σερβίρει ή όσα ακούγονται στα ηχεία, αλλά οι άνθρωποι που το γεμίζουν και οι στιγμές που μοιράζονται εκεί.

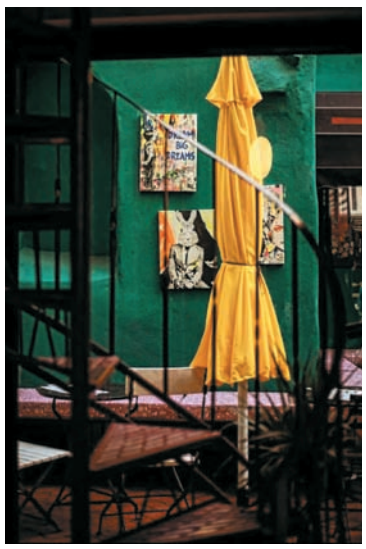

INFO

Ναυάρχου Αποστόλη 6
Ψυρρή
6986622211
bardeau_athens

MAI TAI

Το διαχρονικό bar με τον αρχοντικό χαρακτήρα

Η Αθήνα αλλάζει, τα στέκια ανανεώνονται και οι cocktail λίστες ακολουθούν τις νέες τάσεις. Κάποια μπαρ, όμως, εξακολουθούν να επενδύουν σε όσα κάνουν μια έξοδο να ξεχωρίζει: μια δυνατή κάβα, καλοφτιαγμένα cocktails, μουσικές που δίνουν τον ρυθμό και μια ατμόσφαιρα με προσωπικότητα. Το Mai Tai Athens έχει όλα αυτά τα στοιχεία, διατηρώντας τη γοητεία ενός κλασικού μπαρ που ξέρει να υποδέχεται τους επισκέπτες του. Η κάβα του περιλαμβάνει μεγάλη ποικιλία από premium spirits, ενώ η cocktail list κινείται ανάμεσα σε κλασικές συνταγές και signature δημιουργίες, με έμφαση στη σωστή τεχνική. Για όσους αποφεύγουν το αλκοόλ, υπάρχουν επίσης zero-proof cocktails, που δίνουν έμφαση στα αρώματα και τη γεύση.

Από τις signature προτάσεις του, ξεχωρίσαμε το Grassy Knoll, με Leblon Cachaça, Martini Bitter, Fernet Branca, Martini Rubino, tonka και bitters, που συνδυάζει σύνθετα αρωματικά στοιχεία, ενώ το Angels Envy Bourbon, με σιρόπι σύκου και chocolate bitters, κινείται σε πιο ζεστές, βαθιές γευστικές αποχρώσεις.

Στο τραπέζι, τα πλατό τυριών και αλλαντικών, η pizza και η ολόφρεσκη quiche Lorraine συνοδεύουν ιδανικά το ποτό, ενώ οι jazz και soul μουσικές συμπληρώνουν την ατμόσφαιρα. Είτε πρόκειται για μια στάση μετά τη δουλειά είτε για μια βραδινή έξοδο που δεν χρειάζεται ιδιαίτερη αφορμή, το Mai Tai προσφέρει το κατάλληλο σκηνικό για να απολαύσεις την έξοδο σου.

Η ημέρα μπορεί να ξεκινήσει εδώ με έναν καφέ ή ένα επαγγελματικό ραντεβού, καθώς το Mai Tai δεν περιορίζεται στις βραδινές ώρες. Μάλιστα, από τον επόμενο μήνα, η επέκταση στον διπλανό χώρο αναμένεται να προσφέρει ακόμη μεγαλύτερη άνεση.

INFO

Πλουτάρχου 18
Κολωνάκι
2107291289
MaiTaiAthensBar
maitai_athens

FOYER D'ATHÈNES

Ρετρό σκηνικό, cocktails και DJ sets στο κέντρο της Αθήνας

Αν το Foyer d'Athènes ήταν κινηματογραφική ταινία, θα είχε γυριστεί σε φιλμ, θα είχε αναφορές σε μια άλλη δεκαετία και σίγουρα θα είχε ένα soundtrack που θα ήθελες να ακούσεις μέχρι το τελευταίο κομμάτι. Στο κέντρο της Αθήνας, ο χώρος έχει τη δική του εικαστική ταυτότητα, με vintage λεπτομέρειες και μια αισθητική που δεν προσπαθεί να ακολουθήσει τις τάσεις, αλλά να διατηρήσει τον δικό της χαρακτήρα.

Εδώ, η διακόσμηση δεν λειτουργεί απλώς ως φόντο για τις φωτογραφίες. Είναι μέρος της εμπειρίας, όπως ακριβώς η μουσική και τα ποτά που συνοδεύουν τη βραδιά. Τα cocktails έχουν τη δική τους θέση στην εμπειρία του Foyer d'Athènes, ενώ οι μουσικές επιλογές μπλέκουν γνώριμα ακούσματα με τραγούδια που μπορεί να είχες καιρό να ακούσεις. Σε ειδικές βραδιές, τα DJ sets αλλάζουν τον ρυθμό και δίνουν στην έξοδο διαφορετική δυναμική, με τη μουσική να γίνεται η αφορμή για να παρατείνεις την παραμονή σου.

Και κάπου εδώ έρχεται η σύνδεση με το θέατρο. Όχι επειδή χρειάζεται κάθε βραδιά να έχει πρωταγωνιστές και σενάριο, αλλά επειδή υπάρχουν χώροι που δημιουργούν από μόνοι τους την κατάλληλη ατμόσφαιρα για να συνεχιστεί η ιστορία. Το Foyer d'Athènes είναι μια τέτοια περίπτωση, μια στάση για όσους δεν θέλουν να επιστρέψουν αμέσως στην καθημερινότητα, αλλά προτιμούν να αφήσουν τη νύχτα να τους οδηγήσει στην επόμενη σκηνή της.

INFO

Κοδριγκτώνος 19
& Πατησίων 101
2114125948
foyer_d_athenes
Foyer d'Athènes

Καινούργια!

Όσο ο χειμώνας «σφίγγει», τόσο ανοίγουν καινούργια στέκια στην Αθήνα (στο κέντρο αλλά και στις γειτονιές). Ας δούμε πού θα... ζεσταθούμε φέτος.

Της ΝΑΤΑΣΣΑΣ ΚΑΡΥΣΤΙΝΟΥ

Kalanisa Η τελευταία άφιξη στη Στοά Αρσακείου μυρίζει θάλασσα και οι γνωστοί και καλοί σεφ Θωμάς Μάτσας και Αριστοτέλης Ζέρβας προτείνουν και σερβίρουν τη σωστή ταραμοσαλάτα μαζί με κεφτεδάκια μπακαλιάρου, καλαμαράκια σε χωνάκι, γαρίδες κριθαρότο αλλά και μεγάλα ψητά ψάρια. *Στοά Αρσακείου, Σταδίου 44*

Αντάμα Μόλις προσγειώθηκε σε μια παλιά και πράσινη (ακόμα) γειτονιά της Αθήνας. Ελληνική κουζίνα, κρεατικά από Νάξο, τυριά από Κεφαλλονιά και άλλες νόστιμες και comfort συνταγές. *Πλατεία Παπαδιαμάντη 1, Άνω Πατήσια*

Λούης Χαμός με τα σουβλατζίδικα! Το νέο «αλήτικο» σουβλάκι άνοιξε στο Παγκράτι από την ομάδα των γνωστών για τα burgers τους Nob Burgers. Χειροποίητες πίτες και αλοιφές, τυλιχτό αυστηρά χωρίς πατάτα, κόκκινη σαλτσούλα να παραμιλάς. *Ερατοσθένους 2, Παγκράτι*

Αφού Το νέο μεζεδοπωλείο της Κυψέλης. Μωσαϊκό, τραπεζάκια που θυμίζουν παλιό καφενέ, γεύσεις από τη Βόρεια Ελλάδα, παραδοσιακά αποστάγματα και ωραίες μουσικές. *Λέλας Καραγιάννη 75, Αθήνα*

Dos Agaves Η επιστροφή ενός αγαπημένου μπαρ – ανοίγει από μέρα σε μέρα. Στην καινούργια του εποχή δηλώνει «Agaveria y cocina», με τεκίλες, μεσκάλ και μεξικάνικη κουζίνα. Πίσω του τρανταχτά ονόματα της αθηναϊκής μπαρ σκηνής, ενώ το μενού θα υπογράφει ο Θάνος Φέσκος. *Εμπεδοκλέους 9, Παγκράτι*

Casa Riancour Το νέο all day στέκι σερβίρει από το πρωί καφέ, κι όσο νυχτώνει συνεχίζει με φαγητό και ωραία κοκτέιλ, βάζοντας ξανά στον γαστρονομικό χάρτη την Πανόρμου. *Λουίζης Ριανκούρ 72*

Βόρεια Ελλάς «Μαγειρείο» δηλώνει και είναι το τελευταίο απόκτημα του Ergon. Σερβίρει σπιτικό φαγητό, πολλά μαγειρευτά, κατσαρόλας και φούρνου, λαδερά, μουσακά, παστίτσιο και όλα τα δυνατά «χαρτιά» της ελληνικής κουζίνας, σε τιμές κάτι παραπάνω από καλές. *Μητροπόλεως 25*

Rax wine bar Το νέο κομψό wine bar του κέντρου επικεντρώνεται σε κρασιά από τον ελληνικό αμπελώνα και φιλοδοξεί να γίνει το νέο δυνατό spot για after work drinks. *Καραϊσκάκη 30, Αθήνα*

Ένα Όνειρο Ένα μοντέρνο καφέ-μεζεδοπωλείο μόλις έκανε την εμφάνισή του στον Νέο Κόσμο και μαζεύει νεολαία όλες τις ημέρες, με πιατάκια για τη μέση, κλασικά και πειραγμένα, ενώ έχει και live βραδιές. *Πλατεία Χριστιανουπόλεως 3, Νέος Κόσμος*

Ένα ολοκαίνουργιο Tavernaki που δεν κάνει καλαμαράκια τηγανητά

Της ΕΛΕΝΗΣ ΨΥΧΟΥΛΗ

Ο Άνταμ Κοντοβάς, από τα νοστιμότερα αγόρια της νέας δημιουργικότητας, μαζί με τον Γ. Μελισσάρη, τον Γ. Μωράκη, τον Π. Πολίτη και τον Τ. Διδασκάλου, συσπειρώνονται πάνω από μια πρωτότυπη και διόλου φορεμένη ιδέα, που έχει μέσα της Ανατολή, έχει και Δύση, έχει και μπόλικη Ελληνίδα μαμά. Ο Άνταμ πάντα είχε κάτι ασιατικό να πει στα πιάτα του, όμως εδώ αρθρώνει τον πιο δομημένο λόγο του, μ' ένα παρεΐστικο φαγητό που μοιράζεται χαλαρά και ενώνει παρέες, ψυχές και ανθρώπους, με τον χαμηλό, σέξι φωτισμό – καθότι τελικά, ένα μαγαζί είναι πρωτίστως ο φωτισμός του.

Αυτό το Tavernaki έχει δέρμα στις καρέκλες του, μπιζουτέ λακαρισμένο μαύρο πλακάκι-καθρέφτη στους τοίχους, ωραιότατο μωσαϊκό πάτωμα, μαρμάρινα τραπέζια με νερά και βαριά κουρτίνα στην είσοδο. Όλα αυτά σου βγάζουν μια μελένια αίσθηση ή κάτι σαν να κολυμπάς μέσα σε ένα ποτήρι επτάστερου κονιάκ. Έχει ένα μπαρ για τα κοκτέιλ που επιμελείται ο Κ. Γκιώνης του κοντινού Jazz in Jazz –το οποίο, ναι, υπάρχει πάντα αθάνατο– και ένα έτερο μπαρ με σκαμπό μπροστά στην ανοιχτή κουζίνα, όπου το πιάτο σου έρχεται τσιφ από τα χέρια των σεφ, άμεσα και λαχταριστά. Νεανικό αλλά και χαλαρό για όλους, ιντερνάσιοναλ και απολύτως αθηναϊκό, με funky-groovy μουσικές, που ανεβάζουν παλμούς όσο μεγαλώνει η νύχτα.

Το Tavernaki ανακοινώθηκε σαν ιαπωνική ταβέρνα, αλλά ο όρος δεν το αντιπροσωπεύει, το μειώνει και το απλοποιεί, αφού στ' αλήθεια διαθέτει έναν πιο σύνθετο και πολύπλοκο ψυχικό κόσμο. Πίσω από κάθε πιάτο, διαπιστώνεις τη δουλειά του Άνταμ, μια συναισθηματική και τεχνική διαδικασία, μια ωδή στη μαμά του αλλά και στα δικά του γούστα. Εδώ, τούτα τα δυο σφιχταγκαλιάζονται νόστιμα.

Έχει στρογγυλό, ατομικό ψωμάκι της κατηγορίας αφρός, με την τραγανή του λεπτή κόρα, και πλάι του λίγο βούτυρο με wakame, που «ακούγεται» διακριτικά. Η σαλάτα με μαρούλι, φινόκιο και φρέσκο κρεμμυδάκι, όλα πολύ ψιλοκομμένα, έχει και edamame και πράσινο κάρυ. Κυρίως, όμως, έχει ένα εξωτικό ντρέσινγκ σε απόλυτες ισορροπίες, δροσιά, φρεσκάδα και αρώματα που σκάνε απρόσμενα και μεθυστικά στον ουρανίσκο. Στις τηγανητές πατάτες δύσκολα θα πεις όχι – πατάτα ολοτράγανη, χοντροκομμένη, παναρισμένη σε πάνκο και πασπαλισμένη με κάποιο μείγμα μπαχαρικών, που λειτουργεί εθιστικά σε συνδυασμό με τη μαγιονέζα με dashi στο πλάι. Το κουνουπίδι γιαχνί είναι η απόλυτη ισορροπία ανάμεσα σε ένα καλομαγειρεμένο κουνουπίδι καπαμά με γλυκόξινη επίγευση, σαν να μπήκαν δυο μαμάδες φιλενάδες στην κουζίνα, η μια δικιά μας η άλλη από την Ασία, και να έβαλαν το χεράκι τους στην κατσαρόλα. Η δικιά μας, όμως, κερδίζει στα σημεία, με την μπόλικη τριμμένη μυζήθρα στο τελείωμα.

Τους λαχανοντολμάδες σάς τους συνιστώ ενθέρμως: πιάτο-μεγαλείο, λάχανο al dente, γεμιστό με κιμά από γαρίδα, κους κους, tofu και πλούσια φρέσκα μυρωδικά, με ένα ντελικάτο αυγολέμονο και ολόκληρα φύλλα φρέσκου δυόσμου στο τέλος. Δεν ξεχωρίζεις ποια γλώσσα μιλάει αλλά… σου μιλά στη γλώσσα. Όπως και η μοσχαρίσια γλώσσα, πιάτο κλασικό της παλιάς ταβέρνας, το οποίο ουδέποτε ευδοκίμησε στα χέρια των νέων σεφ, που όλα τα θέλουν ωμά και να «κρατάνε». Μόνον ο Άνταμ κατάλαβε ότι η μοσχαρίσια γλώσσα θέλει την ώρα της, μέχρι να βγάλει την τρυφεράδα που κρύβει. Τη συνδυάζει με μια φιστικάτη, φινετσάτη σάλτσα σατάι, τριμμένο αράπικο φιστίκι και άφθονο φρέσκο κρεμμυδάκι. Το πιάτο που θα κάνει επικίνδυνο σουξέ είναι σίγουρα αυτή η διαφορετική μακαρονάδα (μακαρούνες) με κιμά από πάπια. Τα μαστιχωτά στην υφή τους udon αντικαθιστούν το άνευρο ελληνικό χοντρό μακαρόνι, έχουν γεύση και υπόσταση και μπλέκονται μαγικά μ' αυτόν τον υπέροχο κιμά και την κρέμα από καπνιστό τυρί. Αν με ρωτήσεις ποια μαμά υπερισχύει εδώ, θα σου πω η Ελληνίδα.

Δυο γλυκά όλα κι όλα στο τελείωμα, μια ανάλαφρη κρέμα καραμελέ με ταπιόκα και σιρόπι σόγιας και μια διαφορετική καρυδόπιτα με καραμέλα miso και παγωτό βανίλια, για πιο στιβαρά γούστα.

Το Tavernaki δεν χρειάζεται να το μεταφράσεις. Αξίζει να αφεθείς στην πιο ώριμη στιγμή του Άνταμ, την αβίαστη στιγμή της αυτοπεποίθησης, του μάγειρα που πια δημιουργεί με σιγουριά: *aki* στα ιαπωνικά σημαίνει ωριμότητα και βαθιά γεύση.

Ξανθίππου 10, Δεξαμενή, 2107108080

Του **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΪΜΑΚΗ**

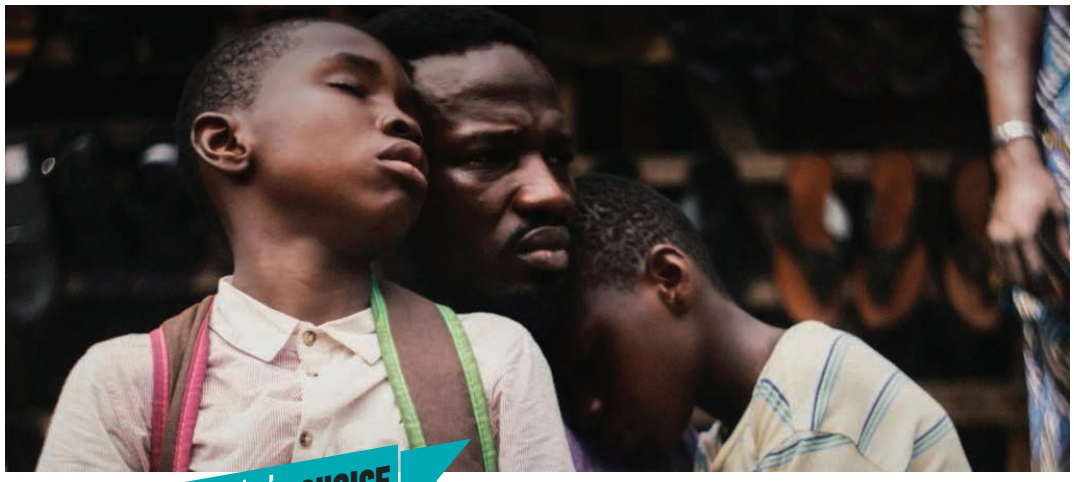

critic's CHOICE

Η σκιά του πατέρα μου

(MY FATHER'S SHADOW) ***1/2

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ακινόλα Ντέιβις Τζούνιορ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Σόπε Ντιρίσου, Τσιμπουίκε Μάρβελους Έγκμπο, Γκόντγουιν Έγκμπο, Έφον Γουίνι

Δύο αγόρια μαζί με τον πατέρα τους αφήνουν το χωριό τους για να περιπλανηθούν στο θορυβώδες Λάγος του 1993, λίγο πριν από τις επεισοδιακές εκλογές και το στρατιωτικό πραξικόπημα που θα βουτήξει τη Νιγηρία στο χάος. Τα ανησυχητικά σημάδια, βέβαια, είναι σταθερά μπροστά στα έκπληκτα βλέμματα των παιδιών, που βρίσκονται γαντζωμένα στο πλευρό του πατέρα τους, ο οποίος είναι αποφασισμένος να πάρει τα μινιάτικα που του χρωστάνε στη δουλειά του.

Ο Ακινόλα Ντέιβις Τζούνιορ κάνει ένα συναρπαστικό και αξιοθαύμαστο ντεμπούτο. Ο Βρετανός με νιγηριανές ρίζες σκηνοθέτης βασίζεται σε μια αυτοβιογραφική μνήμη για να αφηγηθεί μια ξεχωριστή ιστορία, η οποία, πέρα από το βιωματικό γνώρισμα, διαθέτει σαφή κοινωνικοπολιτικά χαρακτηριστικά. Η πλοκή είναι δοσμένη κυρίως από το αθώο βλέμμα των δύο παιδιών, που έχουν την ευκαιρία να περάσουν μία μέρα στο Λάγος με τον πατέρα τους, τον οποίο δεν βλέπουν συχνά. Οι επαγγελματικές υποχρεώσεις κρατάνε τον τελευταίο μακριά από το σπίτι τους, αλλά στο παιδικό μυαλό τους η δικαιολογία του πατέρα δεν είναι ούτε αρκετή, ούτε θεμιτή. Όπως λέει με αφοπλιστική ειλικρίνεια το ένα αγόρι στον πατέρα του, όταν εκείνος επιχειρεί να δικαιολογήσει την απουσία του, *«όμως αν έλειπες για να έχουμε λεφτά, τότε γιατί δεν σου τα δίνουν;»*. Όλη η πλοκή του έργου εκτυλίσσεται μέσα σε ένα 24ωρο. Μέσα σε λίγες βινιέτες καθημερινότητας, ο ταλαντούχος σκηνοθέτης αφηγείται με θαυμαστή λιτότητα τη διαδρομή της ζωής των τριών ηρώων, που μέχρι το τέλος θα είναι όλοι τους αλλαγμένοι. Η νατουραλιστική αφήγηση διανθίζεται από σπάνιο μείγμα σαρκασμού και συγκίνησης. Το αυτοβιογραφικό φιλμ καταλήγει σε σκληρά συμπεράσματα όχι μόνο για το τέλος της παιδικής αθωότητας —το οποίο για κάποια παιδιά έρχεται πολύ νωρίτερα—, αλλά και για το ταραγμένο μέλλον μιας βασανισμένης χώρας, που το καλοκαίρι του 1993 βρέθηκε σε ένα ιστορικό σημείο καμπής. Η ταινία απέσπασε το βραβείο BAFTA για το καλύτερο σκηνοθετικό ντεμπούτο. Βέβαια, το γεγονός ότι βραβεύεται στην Αγγλία ένα φιλμ που, έστω και εμμέσως, ασκεί κριτική στο αποικιοκρατικό παρελθόν της πάλαι ποτέ μεγάλης αυτοκρατορίας, μοιάζει με παραδοξότητα. Το κατόρθωμα του Ακινόλα Ντέιβις είναι ότι δεν γίνεται ποτέ υπερβολικός ή καταγγελτικός. Η *«Σκιά του πατέρα μου»* είναι ένα τρυφερό γράμμα προς την πατρική φιγούρα που έλειψε από το πλευρό του (ο σκηνοθέτης έχασε τον πατέρα του όταν ήταν πολύ μικρός) αλλά και μια σημαντική υπενθύμιση ότι οι οικογενειακοί δεσμοί είναι σημείο αναφοράς για τις ζωές όλων μας.

ΑΚΟΜΗ

▶▶▶ Το θρίλερ *«Μποϊούνα: Τρόμος στον Αμαζόνιο» (Beware Boiúna)* (*1/2) του **Μάικ Π. Νέλσον** ποντάρει στον φολκλορικό μύθο ενός γιγάντιου φιδιού από τον Αμαζόνιο, που φέρνει μια ανθρωπιστική αποστολή εθελοντών γιατρών στη ζούγκλα της Κολομβίας να παλεύει για την επιβίωση. ▶▶▶ Το *«Φτιαγμένος για Εκείνη» (Wicker)* των **Αλεξ Χιούστον Φίσερ** & **Έλενορ Γουίλσον** αποτελεί διασκευή του διηγήματος *«The Wicker Husband»* της Ούρσουλα Γουίλς-Τζόουνς, με πρωταγωνιστές την **Ολίβια Κόλμαν** και τον **Αλεξάντερ Σκάρσγκαρντ**. Όμως δεν πραγματοποιήθηκε δημοσιογραφική προβολή ώστε να δούμε αν είναι πειστικός ο έρωτας μιας ψαρού με τον αχυρένιο εραστή της.

JUST THE FACTS

Η σκιά του πατέρα μου ***1/2
Το τέλος της αθωότητας στη Νιγηρία των 90s

Οι αετοί της Δημοκρατίας ***
Η τριλογία του Καΐρου ολοκληρώνεται

Μουλέν: Ο αντιστασιακός **
Ο Λάζλο Νέμες επιστρέφει στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Coyote vs.Acme **
Looney Tunes και ξερό ψωμί

Μποϊούνα: Τρόμος στον Αμαζόνιο *1/2
Το ξαδελφάκι του Ανακόντα

Φτιαγμένος για εκείνη —
Ο ψάθινος έρωτας μεταξύ Κόλμαν και Σκάρσγκαρντ

«ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΑΣΠΙΔΑ ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ» (ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)

Αετοί της Δημοκρατίας (EAGLES OF THE REPUBLIC) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ταρίκ Σάλεχ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Φαρές Φαρές, Λίνα Χουντρί, Ζινέμπ Τρίκι, Αμρ Γουάκεντ, Σεριέν Ντάμπις, Αχμέντ Χάιρι, Σερβάν Χατζί

Ο δημοφιλέστερος ηθοποιός της Αιγύπτου δέχεται πιέσεις για να ενσαρκώσει τον πρόεδρο της χώρας σε μια φιλόδοξη κινηματογραφική παραγωγή. Κι ενώ προσπαθεί να το αποφύγει, συνειδητοποιεί ότι τα περιθώρια αντίδρασης στενεύουν, ενώ κάποιοι απειλούν την οικογένειά του.

Ο Ταρίκ Σαλέχ ολοκληρώνει την τριλογία του για την Αίγυπτο, μετά από τα *«Κάιρο: Εμπιστευτικό»* και *«Συνωμοσία του Καΐρου»*. Όπως και στα προηγούμενα φιλμ που χρησιμοποίησαν τους κώδικες του φιλμ νουάρ για να δώσουν το στίγμα της σύγχρονης αιγυπτιακής πραγματικότητας, έτσι κι εδώ ο Σουηδο-αιγύπτιος σκηνοθέτης αντλεί έμπνευση από τη δεξαμενή του θρίλερ προκειμένου να μιλήσει για το σημερινό πολιτικό καθεστώς στη βορειοαφρικανική χώρα. Το φιλμ ήταν υποψήφιο για τον Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ των Καννών.

© YIGIT EKEN

Μουλέν: Ο αντιστασιακός (MOULIN) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Λάζλο Νέμες ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Ζιλ Λελούς, Λαρς Άιντινγκερ, Λουίζ Μπουργκουάν, Μάρτσιν Τσάρνικ, Φέλιξ Λεφέβρ

Ο Ζαν Μουλέν, το 1943, συλλαμβάνεται και φυλακίζεται από την Γκεστάπο της Λιόν, που διοικεί ο βλοσυρός Κλάους Μπάρμπι. Ο τελευταίος έχει βάσιμες υποψίες ότι ο φυλακισμένος κρύβει την αλήθεια για τη θέση και τον ρόλο του στη Γαλλική Αντίσταση.

Η πρώτη γαλλόφωνη μεγάλου μήκους ταινία του Νέμες είναι ένα επιβλητικό δράμα για την ιστορία του ηγέτη της Γαλλικής Αντίστασης. Η κλειστοφοβική περιπέτεια για τον Ζαν Μουλέν δίνεται με σφιχτή αφήγηση από τον Νέμες, παρά τον αναπόφευκτα υπέρμετρο πατριωτικό τόνο του σεναρίου. Χάρη στην απαράμιλλη δεξιότητα του σκηνοθέτη, η ταινία γίνεται διεισδυτική και ουσιώδης. Ειδικά στο σημείο που το ιστορικό γίγνεσθαι ενώνεται αριστοτεχνικά με τη μελέτη των δύο κεντρικών χαρακτήρων, ο Νέμες σχεδόν οργιάζει. Αφήνοντας στην άκρη το πολιτικό και ιδεολογικό αλληγορικό σχήμα, αναδεικνύει τη σύγκρουση δύο κόσμων, που σχηματικά μπορούμε να τοποθετήσουμε στο φως και το σκοτάδι.

Coyote vs. Acme **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ντέιβ Γκριν ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Γουίλ Φόρτε, Λάνα Κόντορ, Τζον Σίνα, Τόουν Μπελ, Μάρθα Κέλι

Μετά από δεκαετίες που διαμελιζόταν από δυναμίτες και τραβούσε τα πάνδεινα, ο Γουίλι Κογιότ αντεπιτίθεται και, σε συνεργασία με δικηγόρο που ειδικεύεται σε ατυχήματα, μηνύει την εταιρεία ACME, επειδή θεωρεί ότι τα ελαττωματικά της παιχνίδια ευθύνονται για τα ατελείωτα καταστροφικά ατυχήματά του.

Συνδυασμός animation και live action, το διασκεδαστικό φιλμ του Ντέιβ Γκριν ποντάρει στη δημοφιλία του διδύμου Κογιότ-Μπιπ Μπιπ, αν και τον ρόλο του πρωταγωνιστή κρατά ο πρώτος. Τον υποστηρικτικό ρόλο στα σινε-ανδραγαθήματα του κογιότ κρατά ένας loser δικηγόρος (τον οποίο υποδύεται ο Γουίλ Φόρτε), που προσδίδει τον αναγκαίο κωμικό τόνο στην ιστορία, η οποία αλλάζει ρότα όταν αποκαλύπτονται τα πραγματικά κίνητρα του Γουίλι.

Οι 20 πιο τρομακτικές ταινίες όλων των σύμφωνα με την επιστήμη

Του ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΒΒΕΤΑ

«Sinister»

«Το κάλεσμα»

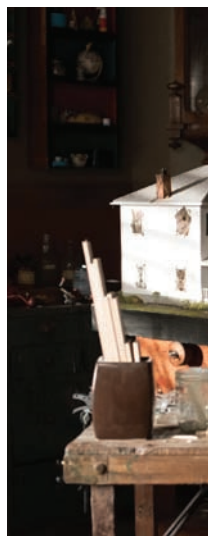

Κάθε χρόνο, λίγο πριν από το Χαλοουίν, το Science of Scare Project βάζει ένα πάνελ 250 θεατών να παρακολουθήσει ταινίες τρόμου φορώντας μετρητές καρδιακού ρυθμού και στη συνέχεια δημοσιεύει τη λίστα με τις ταινίες που ανέβασαν περισσότερο τους παλμούς τους. Η έρευνα τρέχει από το 2020 και για τέταρτη συνεχόμενη χρονιά καταλήγει στο ίδιο συμπέρασμα: η πιο τρομακτική ταινία που γυρίστηκε ποτέ είναι το *«Sinister»* του Σκοτ Ντέρικσον. Πριν δούμε όμως αναλυτικά το Top 20, νομίζω πως αξίζει να καταλάβουμε τι ακριβώς μετράει αυτή η «επιστήμη» και πώς.

Πώς μετριέται ο φόβος

Το πάνελ βλέπει τις ταινίες φορώντας μετρητές καρδιακού ρυθμού και κάθε φιλμ βαθμολογείται με άριστα το 100 σε έναν δείκτη που οι διοργανωτές ονομάζουν Scare Score. Ο δείκτης συνδυάζει τρεις μετρήσεις: πόσο ανέβηκαν κατά μέσο όρο οι παλμοί σε σχέση με τον ρυθμό πρεμίας των θεατών, πόσο ψηλά έφτασαν στην πιο έντονη στιγμή της ταινίας (συνήθως ένα jump scare) και πόσο έπεσε η μεταβλητότητα του καρδιακού ρυθμού (HRV), δηλαδή οι μικρές διακυμάνσεις ανάμεσα στους χτύπους που μειώνονται όταν ο οργανισμός βρίσκεται σε στρες. Οι δύο τελευταίες μετρήσεις μπήκαν στον υπολογισμό το 2023, όταν οι φανατικοί του είδους διαμαρτυρήθηκαν ότι οι σκέτοι παλμοί αδικούσαν τον αργό, υπόκωφο τρόμο. Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης, το *«Shrek»* συγκεντρώνει Scare Score 3.

Καλό είναι πάντως να θυμόμαστε ότι το Science of Scare δεν είναι ακαδημαϊκή μελέτη που έχει περάσει από αξιολόγηση, και επιπλέον δεν δημοσιεύει ούτε πώς σταθμίζονται οι τρεις μετρήσεις ούτε ποιοι απαρτίζουν το πάνελ. Όλες οι ταινίες που δοκιμάζονται είναι αγγλόφωνες, οπότε φιλμ όπως το *«The Ring»* ή το *«[REC]»* μένουν εκτός, ενώ ο καρδιακός ρυθμός μετράει τη διέγερση και όχι απαραίτητα τον φόβο, αφού ανεβαίνει εξίσου, ας πούμε, σε ένα γκολ στο τελευταίο λεπτό του ματς. Η δική μου εντύπωση είναι ότι το πιο ενδιαφέρον εύρημα της έρευνας είναι η HRV, γιατί μόνο αυτή εξηγεί πώς ταινίες με ελάχιστα jump scares φτάνουν τόσο ψηλά στη λίστα. Από τα νούμερα ξεχωρίζει επίσης ένα όνομα, αφού ο Τζέιμς Γουάν υπογράφει τέσσερις από τις είκοσι ταινίες, όλες με τον Πάτρικ Γουίλσον στον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Η λίστα από την 20ή θέση προς την κορυφή

20 Παγιδευμένη ψυχή: Κεφάλαιο 2 (Insidious: Chapter 2) – Τζέιμς Γουάν, 2013

Η συνέχεια του *«Παγιδευμένη ψυχή»* πιάνει την ιστορία της οικογένειας Λάμπερτ από εκεί ακριβώς που την άφησε το πρώτο φιλμ, με τον Πάτρικ Γουίλσον και τη Ρόουζ Μπερν να προσπαθούν να καταλάβουν τι ακριβώς επέστρεψε μαζί τους από τον κόσμο των πνευμάτων. Με Scare Score 70, μέση αύξηση 14 παλμών και κορύφωση στους 118, κλείνει την εικοσάδα ως η πιο ήπια από τις τέσσερις ταινίες του Γουάν στη λίστα, μια αναμενόμενη πτώση για ένα σίκουελ που ξέρει πως το κοινό του γνωρίζει πλέον τους κανόνες.

19 Η αυτοψία (The Autopsy of Jane Doe) – Αντρέ Εβρεντάλ, 2016

Ένας ιατροδικαστής και ο γιος του (Μπράιαν Κοξ και Έμιλ Χιρς) αναλαμβάνουν μέσα σε μία νύχτα τη νεκροψία μιας άγνωστης γυναίκας που βρέθηκε θαμμένη στο υπόγειο ενός σπιτιού όπου διαπράχθηκε έγκλημα. Το φιλμ του Νορβηγού σκηνοθέτη εκτυλίσσεται σχεδόν αποκλειστικά μέσα σ' ένα νεκροτομείο και χτίζει την ένταση με την ακρίβεια ιατρικής αναφοράς, γι' αυτό και η κορύφωση στους 122 παλμούς, από τις υψηλότερες στο κάτω μισό της λίστας, μοιάζει με λογική κατάληξη μιας μεθοδικής ανάβασης. Με Scare Score 70, ισοβαθμεί με το *«Παγιδευμένη ψυχή: Κεφάλαιο 2»*, ενώ θεωρώ πως εξακολουθεί να είναι από τις πιο υποτιμημένες ταινίες του είδους.

18 Ένα ήσυχο μέρος 2 (A Quiet Place Part II) – Τζον Κρασίνσκι, 2021

Η Έμιλι Μπλαντ οδηγεί ό,τι απέμεινε από την οικογένεια Άμποτ έξω από το καταφύγιό της, σε έναν κόσμο όπου ο παραμικρός ήχος προσελκύει πλάσματα που κυνηγούν με την ακοή. Εδώ τα νούμερα έχουν ενδιαφέρον, γιατί, με κορύφωση στους 123 παλμούς, η ταινία ξαφνιάζει περισσότερο από πολλές που βρίσκονται πιο πάνω στη λίστα, όμως η πτώση της μεταβλητότητας είναι μόλις 13%, η μικρότερη της εικοσάδας. Το σώμα, με άλλα λόγια, την εισπράττει περισσότερο ως θρίλερ επιβίωσης με δόσεις αδρεναλίνης παρά ως ταινία που σε βυθίζει στην αγωνία, κάτι που εξηγεί γιατί το Scare Score του σταματά στο 71.

17 Badadook: Οι σελίδες του τρόμου (The Babadook) – Τζένιφερ Κεντ, 2014

Μια χήρα μητέρα (Έσι Ντέιβις) και ο εξάχρονος γιος της βρίσκουν στο σπίτι ένα παιδικό βιβλίο με ένα πλάσμα που δεν φεύγει πια από τις ζωές τους. Η αυστραλιανή ταινία είναι ίσως η πιο ξεκάθαρη περίπτωση στη λίστα όπου ο τρόμος λειτουργεί ταυτόχρονα ως αλληγορία, εδώ για το πένθος και την εξουθένωση της μητρότητας, κάτι που κανένας μετρητής παλμών δεν μπορεί να καταγράψει. Με Scare Score 72 και κορύφωση στους 119 παλμούς, το *«Babadook»* αποδεικνύει ότι ένα φιλμ μπορεί να είναι πολυεπίπεδο και να σε κάνει ταυτόχρονα να πεταχτείς από τη θέση σου.

16 Μεταφυσική δραστηριότητα (Paranormal Activity) – Όρεν Πέλι, 2007

Στην πλέον κλασική αυτή ταινία τρόμου, ένα νεαρό ζευγάρι στήνει μια κάμερα στο υπνοδωμάτιό του για να καταγράψει τι συμβαίνει τις νύχτες στο σπίτι. Το found footage του Όρεν Πέλι γυρίστηκε με ελάχιστα χρήματα και εκπαίδευσε μια ολόκληρη γενιά θεατών να σαρώνει με το βλέμμα ένα στατικό κάδρο, περιμένοντας να κουνηθεί μια πόρτα ενώ ο χρονοκωδικός στη γωνία της οθόνης τρέχει. Με μέση αύξηση 16 παλμών και Scare Score 73, η ταινία που απέδειξε ότι η αναμονή μπορεί να είναι πιο τρομακτική από το ίδιο το γεγονός κρατάει ακόμη τη θέση της ανάμεσα στις είκοσι πρώτες.

15 Η κάθοδος (The Descent) – Νιλ Μάρσαλ, 2005

Ένα διαμαντάκι τρόμου. Έξι φίλες κατεβαίνουν σε ένα αχαρτογράφητο σύστημα σπηλαίων στα Απαλάχια και ανακαλύπτουν ότι δεν είναι μόνες. Το βρετανικό φιλμ του Νιλ Μάρσαλ είναι πρώτα απ' όλα μια ταινία κλειστοφοβίας, με το πρώτο του μισό να στηρίζεται αποκλειστικά στη στενότητα των τούνελ και στο σκοτάδι πριν εμφανιστούν τα πλάσματα, ενώ η κορύφωση στους 121 παλμούς είναι η υψηλότερη ανάμεσα στις ταινίες των θέσεων 9 έως 17. Το Scare Score 74 είναι ίδιο μ' εκείνο των τριών ταινιών που ακολουθούν, οπότε η διαφορά τους κρίνεται πιθανότατα στα δεκαδικά.

14 The Dark and the Wicked – Μπράιαν Μπερτίνο, 2020

Δύο αδέλφια επιστρέφουν στο απομονωμένο αγρόκτημα της οικογένειας στο Τέξας, όπου ο πατέρας τους πεθαίνει και η μητέρα τους μοιάζει τρομοκρατημένη από κάτι που αρνείται να εξηγήσει. Ο σκηνοθέτης του *«Κλείδωσες;»* (*«The Strangers»*) υπογράφει εδώ την πιο καθαρή περίπτωση slow burn της εικοσάδας, με τα νούμερα να το επιβεβαιώνουν πανηγυρικά, αφού η κορύφωση στους 88 παλμούς είναι η χαμηλότερη απ' όλες τις ταινίες της λίστας, ενώ η πτώση της μεταβλητότητας φτάνει στο 19% και του εξασφαλίζει Scare Score 74 σχεδόν χωρίς τη βοήθεια ενός jump scare.

13 Σε ακολουθεί (It Follows) – Ντέιβιντ Ρόμπερτ Μίτσελ, 2014

Μία από τις αγαπημένες μου ταινίες τρόμου. Μια κατάρα περνάει από άνθρωπο σε άνθρωπο μέσω του σεξ και ο φορέας της καταδιώκεται από μια μορφή που περπατάει αργά αλλά ασταμάτητα προς το μέρος του, με όποιο πρόσωπο κι αν διαλέξει. Ο Μίτσελ στήνει τον τρόμο του στα άκρα του κάδρου, σε πλάνα όπου ο θεατής ψάχνει με αγωνία στο βάθος κάποιον που απλώς βαδίζει, γι' αυτό και η κορύφωση στους 96 παλμούς μένει χαμηλά, ενώ η μεταβλητότητα πέφτει κατά 17%. Το Scare Score 74 τοποθετεί μια από τις πιο πρωτότυπες ιδέες του αμερικανικού τρόμου της προηγούμενης δεκαετίας στη δωδέκατη θέση, σε ισοβαθμία με άλλες δύο ταινίες.

12 Τα κάλεσμα 2 (The Conjuring 2) – Τζέιμς Γουάν, 2016

Οι Εντ και Λορέιν Γουόρεν (Πάτρικ Γουίλσον και Βέρα Φαρμίγκα) ταξιδεύουν στο Λονδίνο του 1977 για να ερευνήσουν την υπόθεση του Ένφιλντ, μία από τις πιο διάσημες περιπτώσεις «πόλτεργκαϊστ» της βρετανικής ιστορίας. Η συνέχεια μένει αρκετά πίσω από το πρώτο *«Κάλεσμα»*, με κορύφωση στους 116 παλμούς και Scare Score 74, χάρισε όμως στο franchise τη μορφή της καλόγριας, που απέκτησε αργότερα δικές της ταινίες.

IMDB.COM

εποχών

«Η διαδοχή»

«Host»

«Παγιδευμένη ψυχή»

11 Hell House LLC – Στίβεν Κονιέτι, 2015
Ένα συνεργείο που στήνει στοιχειωμένα σπίτια για το Χαλοουίν μετακομίζει σε ένα εγκαταλειμμένο ξενοδοχείο για να ετοιμάσει την επόμενη ατραξιόν, με τη βραδιά των εγκαινίων να καταλήγει σε τραγωδία. Το ψευδοντοκιμαντέρ του Κονιέτι είναι από τις πιο ανεξάρτητες παραγωγές της εικοσάδας και βρήκε το κοινό του κυρίως μέσα από το streaming και το «word of mouth», ενώ μου θυμίζει πόσο λίγα χρειάζεται ένα καλό found footage για να λειτουργήσει: αρκεί ένα ανδρείκελο κλόουν σε μια γωνία, που κάποια στιγμή δεν βρίσκεται πια εκεί που ήταν. Με Scare Score 75, μοιράζεται τη δέκατη θέση με την επόμενη ταινία.

10 Μίλα μου (Talk to Me) – Ντάνι και Μάικλ Φιλίππου, 2022
Στην ταινία-φαινόμενο των Ελληνοαυστραλών δημιουργών, μια παρέα εφήβων στην Αυστραλία ανακαλύπτουν ότι κρατώντας ένα ταριχευμένο χέρι μπορούν ν' αφήσουν για λίγα δευτερόλεπτα τους νεκρούς να μπουν στο σώμα τους, και το μετατρέπουν σε παιχνίδι για τα πάρτι, μέχρι τη στιγμή που κάποιος ξεπερνάει το όριο. Το ντεμπούτο των αδελφών Φιλίππου, που ξεκίνησαν από το YouTube, μοιράζεται τη δέκατη θέση με Scare Score 75 και αύξηση 18 παλμών, ενώ οι δύο σκηνοθέτες έχουν συνολικά δύο ταινίες στο Top 50 της έρευνας.

09 Ο εξορκισμός της Εμιλυ Ρόουζ (The Exorcism of Emily Rose) – Σκοτ Ντέρικσον, 2005
Η πρώτη από τις δύο ταινίες του Ντέρικσον στην εικοσάδα είναι ένα δικαστικό δράμα ντυμένο ως ταινία εξορκισμού. Η Λόρα Λίνεϊ υπερασπίζεται έναν ιερέα που κατηγορείται για τον θάνατο μιας φοιτήτριας (Τζένιφερ Κάρπεντερ) έπειτα από έναν εξορκισμό, σε μια ιστορία εμπνευσμένη από την πραγματική υπόθεση της Ανελίζε Μίχελ στη Γερμανία της δεκαετίας του '70. Η κορύφωση στους 96 παλμούς είναι από τις χαμηλότερες της λίστας, το Scare Score όμως φτάνει το 76, μια ένδειξη ότι ο τρόμος εδώ προκύπτει από τη συσσώρευση και όχι από το ξάφνιασμα.

08 Χαμογέλα (Smile) – Πάρκερ Φιν, 2022
Μια ψυχίατρος (Σόσι Μπέικον) γίνεται μάρτυρας ενός τραυματικού περιστατικού με μια ασθενή της και από εκείνη τη στιγμή αρχίζει να βλέπει παντού ανθρώπους με ένα παγωμένο, αφύσικο χαμόγελο. Με τη βοήθεια ενός πανέξυπνου μάρκετινγκ, το ντεμπούτο του Πάρκερ Φιν, βασισμένο στη δική του μικρού μήκους ταινία, μετέτρεψε μια απλή εικόνα σε ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα μοτίβα του σύγχρονου τρόμου, ανεβάζοντας τον καρδιακό ρυθμό του πάνελ 19 παλμούς κατά μέσο όρο για ένα Scare Score 78.

07 Χαμογέλα 2 (Smile 2) – Πάρκερ Φιν, 2024
Η κατάρα περνάει σε μια ποπ σταρ (Ναόμι Σκοτ) που ετοιμάζεται για μεγάλη περιοδεία επιστροφής, ενώ ο Φιν ανεβάζει την κλίμακα από το ψυχιατρείο στις αρένες και στα φώτα της δημοσιότητας. Είναι η μόνη περίπτωση στην εικοσάδα όπου ένα σίκουελ ξεπερνάει το πρωτότυπο, με Scare Score 79 έναντι 78, με τη διαφορά να οφείλεται κυρίως στη μεγαλύτερη πτώση της μεταβλητότητας (16% έναντι 15%), αφού η κορύφωση των παλμών είναι στην πραγματικότητα χαμηλότερη από του πρώτου. Το δεύτερο Smile, με λίγα λόγια, σφίγγει περισσότερο ακόμη κι αν ξαφνιάζει λιγότερο.

06 Η διαδοχή (Hereditary) – Άρι Άστερ, 2018
Μετά τον θάνατο της μητέρας της, μια καλλιτέχνιδα που φτιάχνει μινιατούρες (Τόνι Κολέτ) βλέπει την οικογένειά της να διαλύεται κάτω από το βάρος ενός πένθους που κρύβει κάτι πολύ πιο σκοτεινό. Το ντεμπούτο του Άρι Άστερ έχει μόλις 104 παλμούς στην κορύφωσή του, από τις χαμηλότερες τιμές της εικοσάδας, όμως η πτώση της μεταβλητότητας κατά 19% το ανεβάζει στην έκτη θέση με Scare Score 81. Κανείς που το έχει δει δεν θα εκπλαγεί, γιατί η *«Διαδοχή»* τρομάζει λιγότερο με jump scares και πολύ περισσότερο με την αίσθηση ότι το χειρότερο έχει ήδη συμβεί και απλώς δεν το έχεις καταλάβει ακόμη.

05 Το κάλεσμα (The Conjuring) – Τζέιμς Γουάν, 2013
Σ' αυτή την ταινία-ορόσημο του σύγχρονου τρόμου, η οικογένεια Πέρον μετακομίζει σε μια φάρμα στο Ρόουντ Άιλαντ το 1971 και καλεί τους Γουόρεν όταν τα φαινόμενα στο σπίτι γίνονται αφόρητα. Το *«Κάλεσμα»* είναι το εγχειρίδιο της σχολής Γουάν, με τα μακριά πλάνα που σε αφήνουν να ψάχνεις στο σκοτάδι κι ένα παιδικό παιχνίδι κρυφτού με παλαμάκια που άλλαξε για πάντα τη σχέση μας μ' αυτόν τον ήχο. Η κορύφωση στους 132 παλμούς είναι η τρίτη υψηλότερη που έχει καταγράψει ποτέ η έρευνα, για ένα συνολικό Scare Score 88.

04 Παγιδευμένη ψυχή (Insidious) – Τζέιμς Γουάν, 2010
Ένα αγόρι πέφτει σε ανεξήγητο κώμα και οι γονείς του (Πάτρικ Γουίλσον και Ρόουζ Μπερν) ανακαλύπτουν ότι το πρόβλημα δεν είναι το σπίτι αλλά ο ίδιος ο γιος τους, που έχει χαθεί σε μια διάσταση που η ταινία ονομάζει «Απώτερο». Με κορύφωση στους 133 παλμούς, το *«Παγιδευμένη ψυχή»* κρατούσε από το 2020 το ρεκόρ του μεγαλύτερου jump scare στην ιστορία της έρευνας και το έχασε μόλις φέτος για έναν μόνο παλμό, ενώ στη συνολική κατάταξη παίρνει την τέταρτη θέση με Scare Score 90.

03 Skinamarink – Κάιλ Έντουαρντ Μπολ, 2022
Δύο μικρά παιδιά ξυπνούν μέσα στη νύχτα και διαπιστώνουν ότι ο πατέρας τους έχει χαθεί και ότι οι πόρτες και τα παράθυρα του σπιτιού έχουν αρχίσει να εξαφανίζονται. Το πειραματικό φιλμ του Κάιλ Έντουαρντ Μπολ δεν έχει σχεδόν καθόλου πλοκή με τη συμβατική έννοια, αφού αποτελείται κυρίως από κοκκώδη πλάνα διαδρόμων, ταβανιών και γωνιών μέσα στο σκοτάδι. Είναι αναμφίβολα η πιο διχαστική ταινία της λίστας, με πολλούς θεατές να δηλώνουν ότι βαρέθηκαν θανάσιμα. Τα σώματά τους πάντως λένε άλλα, γιατί η πτώση της μεταβλητότητας κατά 22% είναι η μεγαλύτερη που έχει καταγράψει ποτέ η έρευνα, ρεκόρ που φέτος μοιράζεται με το *«Undertone»*. Αν υπάρχει μία ταινία που δικαιώνει την απόφαση να μπει η HRV στον υπολογισμό, είναι αυτή, με Scare Score 91 και τρίτη θέση.

02 Host – Ρομπ Σάβετζ, 2020
Έξι φίλοι κάνουν μια πνευματιστική συνεδρία μέσω Zoom στη διάρκεια του πρώτου lockdown και, όπως ήταν αναμενόμενο, κάτι απαντάει. Γυρισμένο εξ αποστάσεως μέσα στην πανδημία και με διάρκεια που δεν φτάνει την ώρα, το *«Host»* έχει τη μεγαλύτερη μέση αύξηση παλμών ολόκληρης της λίστας, ανεβάζοντας τον καρδιακό ρυθμό του πάνελ στους 88 κατά μέσο όρο. Υποψιάζομαι ότι η σύντομη διάρκειά του παίζει κι αυτή τον ρόλο της, αφού ένας δείκτης που βασίζεται στον μέσο όρο ευνοεί μοιραία μια ταινία που δεν αφήνει στον θεατή περιθώριο να πρεμήσει. Το 2021 είχε ανέβει στην κορυφή και σήμερα βρίσκεται λιγότερο από έναν βαθμό πίσω της, με Scare Score 95.

01 Sinister – Σκοτ Ντέρικσον, 2012
Ο απόλυτος νικητής του τρόμου. Ο Ίθαν Χοκ υποδύεται τον Έλισον Όσβαλτ, έναν συγγραφέα αληθινών εγκλημάτων που μετακομίζει με την οικογένειά του στο σπίτι όπου σκοτώθηκε μια άλλη οικογένεια, και βρίσκει στη σοφίτα ένα κουτί με ερασιτεχνικές ταινίες Super 8 που καταγράφουν φόνους. Το *«Sinister»* ανέβασε τον μέσο καρδιακό ρυθμό του πάνελ κατά 34%, από τους 64 στους 86 παλμούς, με την κορύφωση να φτάνει τους 131, όμως αυτό που το ξεχωρίζει, σύμφωνα με την έρευνα, είναι ο συνδυασμός των jump scares με μια διαρκή αίσθηση απειλής, που οφείλει πολλά στον ανατριχιαστικό ηχητικό σχεδιασμό του. Η πτώση της μεταβλητότητας κατά 21% είναι η τρίτη μεγαλύτερη που έχει μετρηθεί, πίσω μόνο από το *«Skinamarink»* και το *«Undertone»*. Πρώτο στην αρχική έρευνα του 2020, έχασε το στέμμα από το *«Host»* το 2021, το ξαναπήρε το 2023 με την καθιέρωση του Scare Score και από τότε δεν το έχει αφήσει, με βαθμολογία 96 στα 100. Πολλοί λάτρεις του είδους διαφωνούν κάθε χρόνο με αυτό το αποτέλεσμα, όμως η καρδιά, όπως φαίνεται, έχει τους δικούς της λόγους.

Τα φετινά νέα πρόσωπα

Από τις δεκαπέντε νέες ταινίες που δοκιμάστηκαν φέτος, καμία δεν μπήκε στην εικοσάδα και μόλις πέντε χώρεσαν στο Top 50. Η πιο τρομακτική από αυτές είναι το *«Undertone»* του Ίαν Τουάσον, μια ταινία της A24 για τον παρουσιαστή ενός podcast που ερευνά κάποιες μυστηριώδεις ηχογραφήσεις, η οποία μοιράζεται την 33η θέση με το *«Σιωπή»* (*«Hush»*). Σχεδόν δεν ανέβασε τους παλμούς του πάνελ, μόλις κατά 8 κατά μέσο όρο και με τη χαμηλότερη κορύφωση ολόκληρου του Top 50, όμως πέτυχε την ίδια πτώση μεταβλητότητας με το *«Skinamarink»*. Ακολουθεί η *«Εμμονή»* (*«Obsession»*) του Κάρι Μπάρκερ στην 35η θέση, ενώ το *«Backrooms»* έπιασε την 47η.

Η πιο εντυπωσιακή φετινή μέτρηση όμως ανήκει σε μια ταινία που έμεινε εκτός πενηντάδας. Το *«Resident Evil»* του Ζακ Κρέγκερ ανέβασε τον καρδιακό ρυθμό του πάνελ στους 134 παλμούς, το μεγαλύτερο jump scare που έχει καταγράψει ποτέ η έρευνα, σπάζοντας το ρεκόρ που κρατούσε το *«Παγιδευμένη ψυχή»* από το 2020. Παρ' όλα αυτά βρέθηκε στην 56η θέση, πιθανότατα, κατά τους διοργανωτές, γιατί το δεύτερο μισό του γλιστράει σε μια σκοτεινή, σχεδόν κωμική δράση που αφήνει τους θεατές να συνέλθουν.
Αυτό είναι ίσως και το πιο χρήσιμο δίδαγμα που μπορεί να βγάλει κανείς από ένα πείραμα που κατά τα άλλα δεν ισχυρίζεται κάτι παραπάνω από ένα έξυπνο παιχνίδι για το Χαλοουίν. Η ταινία με το μεγαλύτερο ξάφνιασμα της ιστορίας δεν μπαίνει καν στις 50 πρώτες, ενώ οι δύο ταινίες που προκάλεσαν το βαθύτερο στρες είναι φιλμ χτισμένα σχεδόν αποκλειστικά πάνω στον ήχο και στο σκοτάδι. Τελικά, το πιο τρομακτικό πράγμα σε μια ταινία τρόμου ίσως δεν είναι αυτό που πετάγεται ξαφνικά μπροστά στην οθόνη σου, αλλά αυτό που περιμένεις να εμφανιστεί και δεν εμφανίζεται ποτέ.

Πηγή: Science of Scare 2026, MoneySuperMarket

Λίγα λόγια για την Ανν Κάρσον

Του **ΓΙΩΡΓΟΥ-ΙΚΑΡΟΥ ΜΠΑΜΠΑΣΑΚΗ**

Ολοένα και πιο έντονα γίνονται φανερές τόσο οι αλληλεπιδράσεις ανάμεσα στις τέχνες όσο και οι σημαίνουσες εμπλοκές της φιλοσοφίας και της κοινωνιολογίας με τα εικαστικά, τον κινηματογράφο, το θέατρο και τη λογοτεχνία.

Ήδη από την εποχή των λεγόμενων ιστορικών πρωτοποριών (Φουτουρισμός, Νταντά, Υπερρεαλισμός) και με τη σκυτάλη να περνάει στα κινήματα που ξέσπασαν δυναμικά μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (COBRA, λετριστές, καταστασιακοί), οι καλλιτέχνες γίνονται φιλόσοφοι, οι λογοτέχνες καταγίνονται με τα εικαστικά, οι συγγραφείς σκηνοθετούν ταινίες, οι στοχαστές γράφουν μυθιστορήματα, οι εικαστικοί μεταπηδούν στη μουσική. Ας αναφέρω επί τροχάδην τους Γιόζεφ Μπόις, Ουίλιαμ Μπάροουζ, Νόρμαν Μέιλερ, Σούζαν Σόνταγκ, Λόρι Άντερσον.

Ας μην ξεχνάμε ότι ο μέγιστος Μπομ Ντίλαν, βραβευμένος με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 2016, έχει καταπιαστεί ποικιλοτρόπως με τον κινηματογράφο, ενώ παράλληλα διακρίνεται για τις λίαν ενδιαφέρουσες επιδόσεις του στη ζωγραφική και τη γλυπτική. Κι ακόμα, ο νομπελίστας του 2019 Πέτερ Χάντκε έχει γράψει σενάρια για τον Βιμ Βέντερς και έχει σκηνοθετήσει, το 1977, τη μεγάλου μήκους ταινία *«Η αριστερόχειρη γυναίκα»*.

Το δίχως άλλο, μας χαροποίησε έως πανηγυρισμών το φετινό Νόμπελ Λογοτεχνίας στην ποιήτρια Ανν Κάρσον (Anne Carson, Τορόντο, 21.06.1950), μια πολυσχιδή και ρηξικέλευθη ποιήτρια, απόλυτα προσηλωμένη στον δημιουργικό διάλογο ανάμεσα στις λέξεις και τις εικόνες, στους ρυθμούς των φράσεων και στις φιλοσοφικές αναζητήσεις. Πρόκειται για μια ευφυέστατη χρονοταξιδιώτισσα που περιπλανιέται στην αρχαία ελληνική γραμματεία και μας φέρνει, επισκεπτόμενη το παρελθόν και δρώντας στο παρόν, ειδήσεις για το μέλλον. Η Κάρσον είναι η επιστημονική φαντασία της αρχαιολογίας της γνώσης, για να θυμηθώ τον Μισέλ Φουκώ.

Κάθε της βιβλίο είναι ένα συμβάν, μια πρωτότυπη πρόταση, ένα κοκτέιλ τρόπων. Το *«NOX»* (2010) είναι ένα κιβώτιο/κιβούρι, το μνημόσυνο της Κάρσον για τον τεθνεώτα αδελφό της, μια εικαστική και λεκτική χειρονομία που συνδυάζει τη μεταμοντέρνα ποίηση με την contemporary art. Η *«Αυτοβιογραφία του κόκκινου»* (μτφρ. Χάρης Βλαβιανός, εκδ. Πατάκη) είναι ένα «μυθιστόρημα σε στίχους», όπως λέει η ίδια η Κάρσον, γεμάτο αναφορές στη φιλοσοφία, τη ζωγραφική, τη φωτογραφία, τη μυθολογία, την ιστορία. Η *«Ομορφιά του συζύγου»* (μτφρ. Ευτυχία Παναγιώτου & Δημήτρης Αθηνάκης, εκδ. Πατάκη) φέρει τον υπότιτλο *«Μυθοπλαστικό δοκίμιο σε 29 τάνγκο»*, κι εδώ διακρίνουμε αναφορές στον Μότσαρτ, τον Τζον Κητς, τον Αριστοτέλη, τον Όμηρο και το ούζο!

Η Κάρσον είναι άσσος του μοντάζ. Κόβει, ράβει, οικειοποιείται, συρράπτει, συνθέτει. Οι γνώσεις της είναι ευρέως φάσματος, κινούνται από την αρχαιοελληνική γραμματεία μέχρι το cool μεταμοντέρνο και το ιερόσυλο πανκ. Θαρρείς και θητεύει σε έναν διαρκή ασύρματο συντονισμό με τα στρατηγήματα της Λόρι Άντερσον, καθώς προχωρεί σε μιαν ασύστολη (αλλά στρατηγικά μεθοδευμένη) υπονόμευση και διάβρωση των καθιερωμένων, ερωτοτροπώντας με το Υψηλό, το sublime, υπό τους ήχους των Ramones και της Γιόκο Όνο, κι έχοντας αδιάκοπα στον παλλόμενο νου της το Fluxus, το Νταντά, τους καταστασιακούς, τον Γιόζεφ Μπόις και τους μπητνίκους.

Το πιο πρόσφατο έργο της, το *«Wrong Norma»* (2024), είναι ποιητική συλλογή, συναρμολογούμενο δοκίμιο, φιλοσοφική πραγματεία, πανκ προσβολή, καταστασιακό μανιφέστο, φορητό μουσείο, επιτέλεση (performance), εγκατάσταση (installation) και καλειδοσκοπικός ίλιγγος, όλα αυτά και μερικά άλλα στη συσκευασία ενός. Οι αναφορές και τα κλεισίματα ματιού της Κάρσον είναι η χαρά του δύσκολου λύτη, ενώ τα λογικά της άλματα, που είναι εξωφρενικά, θα ενθουσιάσουν τον αισθαντικό αρχάριο. Συναντούμε, σε κόγχες και σηκούς του «Wrong Norma», τον Ίγκι Ποπ να παρεμβαίνει στην Απολογία του Σωκράτη, παρέα με τον Μπομ Ντίλαν μάλιστα· τη Γιόκο Όνο να συνομιλεί με τον Θεό και Πλάστη· τον Μπαρτ Λανκάστερ βγαλμένο από την απίθανη ταινία *«Κολυμβητής»* του Φρανκ Πέρι (βασισμένη στο εξίσου απίθανο διήγημα του Τζον Τσίβερ)· «μαθαίνουμε» το μικρό όνομα του Γκοντό, του ανθρώπου που όλος ο πλανήτης περιμένει από το 1953· φευγαλέα παίρνει το μάτι μας τον πυραυλοκίνητο Ντέιβιντ Φόστερ Γουάλας και τον χεγκελιανό χαλυβουργό Ρομπέρτο Μπολάνιο, ενώ μας καθηλώνει με μια διασκευή/επισκευή της θρίλερ ατμόσφαιρας που δημιούργησε ο μέγας παθολογοανατόμος της μεταβιομηχανικής εποχής, ο Μίχαελ Χάνεκε με τις δύο εκδοχές (από τον ίδιο αμφότερες, η αυστριακή του 1997 και η αμερικανική του 2007) του *«Παράξενα παιχνίδια»*. Δεν λείπει –πώς άλλωστε;– το δράμα του Πάουλ Τσέλαν και η συνάντησή του με τον πασίγνωστο ορεσίβιο βουκόλο της φιλοσοφίας.

Η τελευταία καλλιτεχνική χειρονομία της Ανν Κάρσον έχει να κάνει με την προωθημένη post-rock μουσική

Η τελευταία καλλιτεχνική χειρονομία της Ανν Κάρσον έχει να κάνει με την προωθημένη post-rock μουσική. Η ποιήτρια συμμετέχει με απαγγελίες της, για πρώτη φορά, σε ένα concept άλμπουμ, το *«The Great Lakes Suite»* (2025) των Καναδών Rheostatics. Είχα τη χαρά και την ευλογία να συναντηθώ στην Κυψέλη με τον Ντέιβ Μπιντίνι (Dave Bidini, 11.09.1963), ψυχή της μπάντας, και να μιλήσουμε για την καναδέζικη ποίηση και μουσική, καθώς και για την Κάρσον, με την οποία είναι φίλοι. Στο άλμπουμ συμμετέχει επίσης η σπουδαία Λόρι Άντερσον, μια δημιουργός που συγγενεύει καλλιτεχνικά με τη φετινή νομπελίστρια. Μείνετε συντονισμένοι, θα έχουμε κι άλλα να πούμε για τις αλληλεπιδράσεις ανάμεσα στις τέχνες, για τον Ντέιβ Μπιντίνι και τους Rheostatics, καθώς και για την Ελληνοκαναδή ποιήτρια Eva H. D., σεναριογράφο των δύο πρόσφατων ταινιών του φιλμικού ποιητή Τσάρλι Κάουφμαν και φίλη της Ανν Κάρσον. **A**

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΜΕ ΑΙΤΙΑ

Στέφαν Τσβάιχ

Οι τρεις νουβέλες που με έκαναν να πω «θα γίνω συγγραφέας»

Του **ΑΡΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ**

Κάποιες στιγμές ξαναφέρνω στον νου το παιδικό μου δωμάτιο στο Ηράκλειο της Κρήτης. Βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα ενός νεοκλασικού σπιτιού στο κέντρο της πόλης. Μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο υπήρχε ανέκαθεν μια μικρή βιβλιοθήκη με γυάλινο τζάμι για να προστατεύονται από τη σκόνη τα βιβλία που φώλιαζαν εκεί. Ήταν παλιές εκδόσεις γαλλικών κυρίως έργων, όπως *«Τα μυστήρια των Παρισίων»*, του Ευγένιου Σύη, *«Ο κόμης Μοντεχρήστος»*, του Αλέξανδρου Δουμά, αλλά και *«Η πείνα»*, του Κνουτ Χάμσουν. Μυθιστορήματα, νουβέλες, συλλογές ποιημάτων, όλα δερματόδετα και σκοροφαγωμένα. Σαν άνοιγα το τζαμένιο πορτάκι εκείνης της μικρής βιβλιοθήκης, έφτανε στη μύτη μου η μυρωδιά μιας «γνώσης ξεχασμένης τώρα» – forgotten lore, όπως θα έγραφε ο Έντγκαρ Άλλαν Πόε στο *«Κοράκι»* του.

Ανάμεσα σ' εκείνα τα βιβλία βρήκα κάποτε, γυμνασιόπαις, ένα βιβλιαράκι κάποιου Στέφαν Τσβάιχ, με τίτλο *«Αμόκ ή ο τρελλός της Μαλαισίας»*. Καθώς πάντοτε με σαγήνευαν οι χώρες της Άπω Ανατολής, όπως η Μαλαισία, ξεκίνησα αμέσως να το διαβάζω. Με συνεπήρε τόσο, που πιστεύω ακράδαντα ότι το βιβλίο εκείνο υπήρξε για μένα το σπινθήρισμα που μ' έκανε να πω στον εαυτό μου: Θα γράψω κι εγώ, θα γίνω συγγραφέας.

Τώρα, μεσυγκίνηση, έπιασα στα χέρια τοίδιο βιβλίο με τις τρεις νουβέλες που έβγαλε ο εκδοτικός οίκος Γκοβόστη σε πολύ καλή μετάφραση του **Αλέξη Καρρέρ** και πρόλογο του **Ρομαίν Ρολάν**. Δεν διαβάζω ποτέ προλόγους. Προχώρησα κατευθείαν στις ιστορίες που αφηγείται αυτός ο μεγάλος δημιουργός, ο Στέφαν Τσβάιχ.

Στην πρώτη νουβέλα, *«Το γράμμα μιας άγνωστης»*, ένας γνωστός συγγραφέας λαμβάνει μια επιστολή από μια γυναίκα που ωστόσο δεν τη θυμάται καθόλου. Το γράμμα της ξεκινάει ως εξής: *«Το παιδί μου πέθανε χτες… Τρεις μέρες και τρεις νύχτες πάλεψα με τον θάνατο για να σώσω το μικρό και τρυφερό αυτό πλάσμα· σαράντα ώρες έμεινα καθισμένη στο προσκέφαλό του, ενώ το φτωχό του κορμάκι σπάραζε απ' τον πυρετό. Δρόσιζα το μέτωπό του που έκαιγε· μέρα νύχτα κρατούσα τα αδύναμα χεράκια του. Την τρίτη νύχτα είχα αποκάμει…»* Μάλιστα, όλα αυτά τα χρόνια θυμόμουν τη σπαρακτική αφήγηση αυτής της μάνας. Φυσικά, η συγκεκριμένη νουβέλα δεν είναι μόνο αυτό. Είναι η ιστορία μιας γυναίκας που αγάπησε έναν συγγραφέα.

Έπειτα έρχεται το *«Αμόκ ή ο τρελλός της Μαλαισίας»*. Εδώ ο ήρωας ταξιδεύει από την Άπω Ανατολή προς την Ιταλία. Στο καράβι συναντάει έναν παράξενο επιβάτη που του εκμυστηρεύεται ότι ταξιδεύει ινγκόγκνιτο, ότι αποφεύγει τον συγχρωτισμό με τους ανθρώπους κι ότι θα προτιμούσε να μην αναφερθεί κάπου η συνάντησή τους αυτή. Τι μυστικό κουβαλάει αυτός ο άντρας; Και πού θα τον οδηγήσει; (Εμένα πάντως με οδήγησε στη συγγραφή).

Ακολουθεί *«Το φεγγαρόλουστο δρομάκι»*. Ο τίτλος σε προϊδεάζει για κάποια ρομαντική σκηνή, κάποια συνάντηση ίσως δυο ερωτευμένων. Τίποτα τέτοιο. Εδώ κρύβεται η ιστορία ενός ανθρώπου που αγάπησε, που προσπάθησε ν' αλλάξει τον εαυτό του για να μπορέσει να κρατήσει κοντά τη γυναίκα του, μια γυναίκα που τον έδιωχνε διαρκώς και που στο τέλος…

Αλλά όχι, δεν θα στερήσω την απόλαυση του αναγνώστη. Ένα μόνο έχω να πω, διαβάστε το βιβλίο αυτό κι ας μην γίνετε ποτέ συγγραφείς οι ίδιοι – πράγμα δύσκολο, το κατανοώ.

Σημειώσεις Ενός Μονομανούς

CCCLXXXXIV

Του **ΓΙΩΡΓΟΥ ΦΛΩΡΑΚΗ**

Άργησες αλλά το θυμήθηκες

Big Bang, η τέχνη στη χούντα, λέμε

Μερικές αργοπορημένες σκέψεις πάνω στο βιβλίο του Στάθη Καλύβα και της Νατάσας Τριανταφύλλη *«Big Bang 1970-1973: Η άνθηση του πολιτισμού στα χρόνια της δικτατορίας»*.

Ήταν κάτι που δεν μου πήγαινε καλά από την αρχή με τούτο το βιβλίο. Κι ας είχε καλά κείμενα. Κι ας ήταν μεγάλο. Κι ας είχε πληροφορίες που μου είχαν ξεφύγει. Κι ας είχε ωραίες τετράχρωμες φωτογραφίες. Κι ας ήταν γραμμένο «με ειλικρίνεια». Τι λόγο έχει κάποιος να μας πει πόσο Big Bang ήταν η πολιτιστική παραγωγή στη χούντα; Ειδικά όταν ολόκληρη η πολιτιστική παραγωγή κορυφωνόταν παγκοσμίως, από το 1967 στην Αμερική («καλοκαίρι της αγάπης») και από το 1968 (Μάης κ.λπ.) στην Ευρώπη. Οι χρονιές 1968-1972 ήταν εκρηκτικές στον κόσμο της τέχνης. Και καλά, σκέφτομαι, στην Αμερική μπορεί να ήταν έργο του Νίξον (βρε, λες;), στην Ευρώπη τι έργο ήταν; Χούντα σαν τη δική μας υπήρχε μόνο στην Πορτογαλία και την Ισπανία. Τελικά; Ποιος είναι λοιπόν ο λόγος να αποδείξει κάποιος ότι στη διάρκεια της χούντας ο πολιτισμός πήρε τ' απάνω του στην Ελλάδα; Και γιατί να βγάλει βιβλίο για ένα θέμα με το οποίο αυτή τη στιγμή δεν ασχολείται κανείς;

Η Κατερίνα Λαμπρινού μού άνοιξε τα μάτια με το άρθρο της *«Above Us Only Sky - Για τα Big Bang του μέλλοντός μας»* στο περιοδικό *Τρίστραμ*, που κυκλοφορεί από τους Αντίποδες. Η Λαμπρινού υποστηρίζει ότι οι συγγραφείς θέλουν να αναθεωρήσουν τις αφηγήσεις της Μεταπολίτευσης, εκείνες που θεωρούν την εποχή της χούντας μονοσήμαντα σκοτεινή. Επιδιώκουν «ριζική αναθεώρηση του τρόπου που η μεταπολιτευτική Ελλάδα θυμάται, ερμηνεύει, ηθικοποιεί την εμπειρία της χούντας. Μια νέα ηθική της μνήμης». Και γιατί άραγε; Να είναι ότι, ενόψει εκλογών και μπροστά στην ενδυνάμωση της ακροδεξιάς, συμπολιτευόμενοι διανοούμενοι υιοθετούν ακροδεξιά ατζέντα; Μα αυτό που συμβαίνει στην Ευρώπη δείχνει ότι τέτοιες προσπάθειες δεν αποδυναμώνουν αλλά ενδυναμώνουν την ακροδεξιά, ακριβώς επειδή εκείνη εμφανίζεται ως η αυθεντική εκπρόσωπος τέτοιων απόψεων.

Απ' όσο θυμάμαι, στην Ελλάδα οι συστημικοί διόλου δεν ενδιαφέρονταν για τις λεπτομέρειες που αφορούσαν τον πολιτισμό. Για να πάει προς ιδέες, μνήμη και ηθική, ο καθεστωτικός διανοούμενος πρέπει να έχει θαμμένη μέσα του βαθιά μια διαστροφή από εκσυγχρονισμό – τυχόν ρηγάδικη προϋπηρεσία θα εκτιμηθεί δεόντως. Και βουαλά, το σχέδιο είναι απλό: Σκέφτονται, «τώρα που έχουμε την ηγεμονία» –συγγνώμη για τον γκραμσιανό όρο– θα σας αλλάξουμε τα φώτα στην «ειλικρίνεια».

Όχι, δεν θ' ασχοληθώ μ' ένα ένα τα στοιχεία του *«Big Bang 1970-1973»* με τα οποία διαφωνώ. Τα έχουν γράψει πολλοί, τα λέει πολύ καλά και η Λαμπρινού στο *Τρίστραμ*. Το θετικό που σκέφτομαι είναι ότι με περιμένει μέλλον λαμπρό, καθώς είμαι μεγάλη οπορτούνα: ήδη έχω ξεκινήσει να γράφω δύο πολυσέλιδα βιβλία με «ειλικρίνεια» και με εικόνες τετράχρωμες. Το πρώτο θα λέγεται *«Urknall 1933-1939, Η άνθηση του πολιτισμού στη ναζιστική Γερμανία»* και θα περιλαμβάνει όλα εκείνα τα απίστευτα πράγματα που γίνονταν εκείνη την εποχή: τις ταινίες της Λένι Ρίφενσταλ, τα *«Carmina Burana»* του Καρλ Ορφ, τον μισό Ρίχαρντ Στράους, τις πρώτες προσπάθειες του Φον Κάραγιαν, μερικές από τις σημαντικότερες ερμηνείες του Φουρτβένγκλερ, έργα του Καρλ Αμαντέους Χάρτμαν, του Πάουλ Χίντεμιτ, του Κουρτ Βάιλ (κι ας την είχε κοπανήσει για την Αμερική), τη μνημειώδη αρχιτεκτονική του Άλμπερτ Σπέερ, τη Ζάρα Λεάντερ, που ακολούθησε τους ναζί, και τη Μαρλένε Ντίτριχ, που δεν τους ακολούθησε (σχεδόν στα ίσα με τη Μαρινέλλα, σίγουρα όμως πιο χάι από την Κλειώ Δενάρδου), και πάει λέγοντας.

Το δεύτερο βιβλίο μου θα λέγεται *«Большой взрыв 1928-1943, η άνθηση του πολιτισμού στη Σοβιετική Ένωση του Στάλιν»*. Χαμός κι εδώ: τι Σοστακόβιτς σου έχω, τι Προκόφιεφ, τι Χατσατουριάν, τι Αϊζενστάιν, τι Μπουλγκάκοφ, τι Αχμάτοβα, τι Μούχινα, τι Ντέινεκα! Κι έτσι και προσθέσω και Παράρτημα για το Большой взрыв (Big Bang, ντε) της εποχής του Μπρέζνιεφ, θα χωρέσω κι ολόκληρο τον Ταρκόφσκι – εντάξει εκτός της *«Νοσταλγίας»*, που ήταν στα μοντάζ, και της *«Θυσίας»*, που ήρθε αργότερα. Και θα τα ξεπλύνω όλα: Χιτλεραίους, Σταλιναίους, Μπρεζνιεφαίους, όλους. Γιατί ως τώρα υπήρχαν κάτι τύποι που τρώγανε αλεπού, πονηρεύανε κι αλληθωρίζανε ζερβόστροφα. Η ειλικρίνεια που λείπει –θα γράψω– φταίει, οι αφηγήσεις των κάθε λογής μεταπολιτεύσεων και οι ηγεμονίες που πέφτανε στα λάθος χέρια…

«Είστε σίγουρα πολιτικός επιστήμων»,
θα με ρωτήσουν.
«Ναι, πλην όμως όχι ακόμα προφέσορας».
«Θα σας ειδοποιήσουμε…»

Look

Επιμέλεια
ΜΑΡΙΑ-ΙΩΑΝΝΑ
ΣΙΓΑΛΟΥ

LITTLE FABRIC SHOP
Κρεμαστά σκουλαρίκια με νεκροκεφαλές €15

H&M
Ημίπαλτο από ντιαγκοναλ ύφασμα €47,99

MAMOUTH
Κεραμικές κούπες με καπάκι €18,99

ESSENCE
Λιπ γκλος Midnight Meow Cat-eye €4,20

MISS ROSSIER
Φόρεμα Seraphina €158,95

MINISO
Λάμπα θυέλλης Halloween €7,50

HEART REVOLUTION
Βόμβα μπάνιου Bath Fizzer Ghost €3,30

LEGO
Halloween στεφάνι €41,99

NYX PROFESSIONAL MAKEUP
Wednesday Mystrery Lip Oil €7

JACK SKELLINGTON
Τσαγιέρα The Night Before Christmas €41

«Κάθε μέρα είναι Halloween, έτσι δεν είναι; Τουλάχιστον για κάποιους από εμάς».
- Tim Burton

PERLE D' AZUR
Κολιέ με κολοκύθες Jomalmi €20

WALMART
Τσάντα με πούλιες Trick or Treat €8

JEFFREY CAMPBELL
Τακούνια Bat €95

JOOP
Halloween λάμπα δωματίου €18,53

Δύο μεγάλες μουσικές διαδρομές στην ίδια σκηνή

Για πρώτη φορά, η **Νατάσα Θεοδωρίδου** και η **Δέσποινα Βανδή** συναντιούνται στην ίδια σκηνή, εγκαινιάζοντας μια συνεργασία που φέρνει κοντά δύο ξεχωριστές παρουσίες του ελληνικού τραγουδιού. Με διαφορετικές μουσικές διαδρομές, προσωπικό ερμηνευτικό ύφος και τραγούδια που έχουν αγαπηθεί από το κοινό, οι δύο καλλιτέχνιδες ετοιμάζουν ένα πρόγραμμα με λαϊκές επιτυχίες, δυνατές ερμηνείες και εναλλαγές στη μουσική διάθεση. Η συνύπαρξή τους πλαισιώνεται από σύγχρονη σκηνοθετική προσέγγιση, εντυπωσιακά σκηνικά και εκπλήξεις, σε μια παραγωγή που φιλοδοξεί να δώσει τον δικό της ρυθμό στη νυχτερινή Αθήνα. Στο πρόγραμμα συμμετέχουν και οι Wedding Singers, ενώ ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η κυριακάτικη πρόταση του **NOX**, με την έναρξη της διασκέδασης νωρίτερα από το συνηθισμένο.

Έναρξη
Παρασκευή
6 Νοεμβρίου
Εμφανίσεις
Παρασκευή &
Σάββατο στις 22:00
Κυριακή στις 20:00
NOX
Ιερά Οδός 18-20
Αθήνα
2103411000

Μίλα μου Βρόμικα

RELOADED

Της **ΤΖΕΝΗΣ ΜΕΛΙΤΑ**

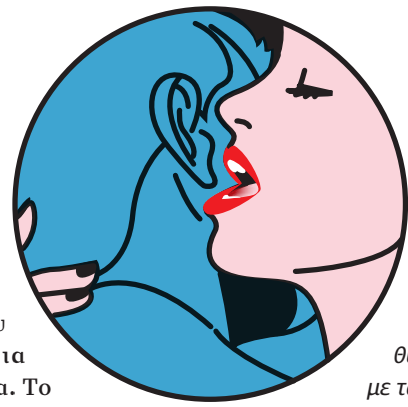

1 Εδώ και καιρό προσπαθώ να αλλάξω επαγγελματική πορεία και, επιτέλους, μου παρουσιάστηκε μια πολύ καλή ευκαιρία. Το συζήτησα με την παρέα μου, χάρηκαν όλες, αγκαλιές, φιλιά, *«μπράβο, κορίτσι μου»* και τα σχετικά. Μία, όμως, με την οποία μέχρι τώρα ήμασταν πολύ κοντά, από εκείνη τη μέρα έχει εξαφανιστεί. Στέλνω μήνυμα, απαντάει μετά από ώρες. Προτείνω να βγούμε, έχει δουλειές. Το περίεργο; Όταν εκείνη περνούσε μια δύσκολη περίοδο στη δουλειά της, ήμουν η πρώτη που έτρεχα να τη στηρίξω. Δεν θέλω να πιστέψω ότι ζηλεύει, αλλά τι άλλο να σκεφτώ; Μήπως τελικά οι φιλίες κρατάνε μόνο όταν είμαστε όλες στην ίδια φάση;

Όταν κάποιος δυσκολεύεται, συνήθως ξέρουμε ποιον ρόλο να παίξουμε: τον υποστηρικτικό, τον παρηγορητικό, τον άνθρωπο που θα πει «μην ανησυχείς, όλα θα φτιάξουν». Όταν, όμως, τα πράγματα πηγαίνουν καλύτερα για τους φίλους μας, πολλές φορές αναγκαζόμαστε να κοιτάξουμε και τη δική μας θέση. «Ο φίλος στη χαρά φαίνεται!» λένε, και είναι μεγάλη αλήθεια. Μπορεί να περνάει κάτι δικό της ή να δυσκολεύεται να διαχειριστεί τις αλλαγές στη σχέση σας. Θα σου έλεγα να της μιλήσεις άνετα και ανοιχτά. Αυτό είναι το σημαντικό σε μια φιλία. Να αντέχει τέτοιες συζητήσεις. Το σίγουρο, όμως, είναι ότι θέλουμε ανθρώπους δίπλα μας, που μας αγαπούν γι' αυτό που είμαστε και όχι ανθρώπους, που αισθάνονται άνετα μόνο όταν δεν αλλάζουμε.

2 Κάπου εδώ θέλω να ανοίξουμε μια μεγάλη συζήτηση! Είμαι 32, single και, μέχρι πρόσφατα, ήμουν μια χαρά με τη ζωή μου. Δεν ένιωθα ότι μου λείπει κάτι. Τους τελευταίους μήνες, όμως, έχουν αρχίσει να παντρεύονται όλες μου οι φίλες. Η μία ανεβάζει φωτογραφίες με το μονόπετρο, η άλλη ψάχνει σπίτι με τον σύντροφό της και η τρίτη μού ανακοίνωσε προχθές ότι προσπαθούν για παιδί. Χαίρομαι πραγματικά για όλες, αλλά πιάνω τον εαυτό μου να αναρωτιέται αν έχω μείνει πίσω.

Πότε ακριβώς αποφασίστηκε ότι η ζωή έχει χρονοδιάγραμμα; Και γιατί να μπαίνουν οι πιο προσωπικές μας επιθυμίες σε αγώνα δρόμου με τα ορόσημα των άλλων; Μερικές φορές, μπορεί να είμαστε μια χαρά ευτυχισμένοι με τις επιλογές μας, μέχρι να δούμε κάποιον άλλο/η να επιλέγει διαφορετικά. Τότε, μπορεί να αρχίσουμε να αμφιβάλλουμε για τον δικό μας δρόμο. Αν σου λείπουν πραγματικά τα παραπάνω, go for it με όλη μου την καρδιά, αλλά μη νιώθεις σε καμία περίπτωση ότι πρέπει να ακολουθείς το ίδιο μονοπάτι με τις φίλες σου. Το είπες και μόνη σου «ήσουν μια χαρά με τη ζωή σου». Και θα είσαι μια χαρά, εφόσον ακολουθείς τον δικό σου δρόμο και το δικό σου μονοπάτι.

3 Τζένη μου, Τζενάρα μου, χώρισα πριν από οκτώ μήνες. Εντάξει, κλάψαμε με φίλες, έσβησα φωτογραφίες, έκανα τα απαραίτητα unfollow και, μετά από πολύ κόπο, έφτασα επιτέλους στο σημείο να μη σκέφτομαι τι κάνει και με ποια βγαίνει. Έχω αρχίσει να γνωρίζω έναν άλλον άνθρωπο, περνάω όμορφα και νιώθω ότι κάτι αλλάζει μέσα μου. Και ξαφνικά, εκεί που δεν το περιμένω, λαμβάνω μήνυμα από τον πρώην: *«Σε σκεφτόμουν αυτές τις μέρες. Τι κάνεις;»*. Οκτώ μήνες δεν ήξερε τι κάνω, αλλά τώρα τον έπιασε η περιέργεια! Ένα κομμάτι μου χάρηκε που μου έστειλε. Γιατί; Δεν έπρεπε να τον έχω ξεπεράσει εντελώς μέχρι τώρα;

Ίσως θα έπρεπε να αναφέρεται στα βιβλία Φυσικής ως το γνωστό «φαινόμενο του πρώην», που επιστρέφει κατά κανόνα όταν έχεις σταματήσει επιτέλους να κοιτάς το κινητό σου κάθε πέντε λεπτά! Καταλαβαίνω ότι μπορεί να υπάρχει μια μικρή δόση ικανοποίησης όταν κάποιος εμφανίζεται ξανά για να σου θυμίσει ότι δεν σε ξέχασε. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι άλλαξε, ότι κατάλαβε τα λάθη του ή ότι αυτή τη φορά θα μπορέσει να σου δώσει όσα χρειάζεσαι. Και το ότι χάρηκες με το μήνυμά του είναι λογικό. Τα συναισθήματα δεν λειτουργούν με ημερομηνία λήξης. Πριν του απαντήσεις, όμως, αναρωτήσου τι θα ήθελες εσύ να συμβεί, αν δεν είχες λάβει ποτέ αυτό το μήνυμα. Θα ήθελες πραγματικά να επιστρέψει;

© JOHN HOLMES

Cosmic Telegram

Από την **ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ**

Κριός
20 Μαρτίου – 19 Απριλίου

Καλή εβδομάδα, Κριέ! Αυτό το επταήμερο επανέρχονται issues σχετικά με την ασφάλειά σου –υλική και συναισθηματική– κι αυτό σε κάνει να θες ν' αλλάξεις πολλά. Ωστόσο, επειδή παίζει κι ένας ανάδρομος Ερμής, να προσέξεις πρώτα απ' όλα την υπομονή σου, γιατί κι αυτή δοκιμάζεται. Άρα απόφυγε τον εγωισμό και τις παρορμητικές αντιδράσεις, καθώς κάποιες φορές δεν αντιλαμβάνεσαι πόσο πληγώνεις τους γύρω σου. Στα αισθηματικά, αν είσαι μόνος, κάνε μου τη χάρη και μην επιστρέψεις στον πρώην, γιατί το μόνο που θα πετύχεις είναι να ανοίξεις ξανά πληγές που πάλεψες πολύ να κλείσεις. Κρίμα δεν είναι; Αν δεν είσαι μόνος, σταμάτα να είσαι κτητικός, γιατί αυτό δεν προσφέρει τίποτα στη σχέση σου.

Ταύρος
20 Απριλίου – 19 Μαΐου

Καλή εβδομάδα, Ταύρε! Αυτό το επταήμερο καλείσαι ν' αλλάξεις τον τρόπο που βλέπεις και εσένα αλλά και τους γύρω σου. Από την άλλη, υπάρχουν αρκετά προκλητικά σκηνικά γύρω από την καθημερινότητα κι αυτό σε εξοργίζει, καθώς όλοι ξέρουμε πόσο πολύ αγαπάς τη σταθερότητα. Γι' αυτό, λοιπόν, θέλω να ξεχάσεις το πείσμα που ώρες ώρες έχεις και να επιστρατεύσεις όλη σου την υπομονή. Στα γκομενικά, αν είσαι μπακούρι, δεν σημαίνει ότι, επειδή ο πρώην σε διεκδικεί, πρέπει να ενδώσεις. Ειδικά σε μια φάση της ζωής σου που είσαι μπερδεμένος. Αν δεν είσαι μπακούρι, σταμάτα να κρύβεις κάτω απ' το χαλί τα προβλήματα που υπάρχουν στη σχέση σου. Πρέπει να τα αντιμετωπίσεις αγκαζέ με το αμόρε.

Δίδυμοι
20 Μαΐου – 20 Ιουνίου

Καλή εβδομάδα, Δίδυμε! Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι μια παύση για ν' ακούσεις το σώμα σου, και θα δεις ότι σου λέει πως χρειάζεσαι ξεκούραση από άγχη, ανασφάλειες ή και παρασκηνιακές καταστάσεις. Πέρα απ' αυτό, θέλω να είσαι αρκετά προσεκτικός τόσο στις επικοινωνίες όσο και στις μετακινήσεις σου, καθώς και οι συγκρούσεις, αλλά και τα μικροατυχήματα σε περιμένουν στη γωνία. Στα θέματα καρδιάς τώρα, αν είσαι ελεύθερο πουλί, μην ψάχνεις νέο γκομενάκι όταν έχεις νεύρα, γιατί έτσι δεν έπεσε ποτέ κανείς, σωστά; Αν, πάλι, δεν είσαι ελεύθερο πουλί, δούλεψε λίγο με τον εαυτό σου, γιατί δημιουργείς προβλήματα στη σχέση σου χωρίς λόγο. Α, καλά, κάτι σου είπα τώρα εσένα!

Καρκίνος
21 Ιουνίου – 21 Ιουλίου

Καλή εβδομάδα, Καρκίνε! Το πλανητικό σκηνικό σε πιέζει να ξεκαθαρίσεις κάποια πράγματα στις διαπροσωπικές σου σχέσεις. Μην πέσεις από τα σύννεφα αν δεις ότι το αίσθημα ασφάλειας που έχεις παλέψει πολύ για να φέρεις στη ζωή σου κάπως κλονίζεται, γιατί έχουμε κι απ' αυτά. Τι νόμιζες; Εσύ δούλεψε με τις ανασφάλειές σου, προστάτευσε την ψυχική σου πρεμία και όλα θα πάνε καλά – ελπίζω! Στα γκομενικά, αν είσαι single, έχεις πολύ φλερτ, αλλά έχεις και εμπόδια στην επικοινωνία. Ό,τι κατάλαβες μ' αυτό. Αν δεν είσαι single, σταμάτα να δέχεσαι υποσχέσεις και μισόλογα από το άλλο σου μισό. Μήπως, όμως, παίρνει παράδειγμα από σένα; Λέω εγώ!

Λέων
22 Ιουλίου – 22 Αυγούστου

Καλή εβδομάδα, Λιοντάρι! Αυτό το επταήμερο νιώθεις διπολικός στην τοποθεσία «ο κόσμος μου». Έχεις ενέργεια, αλλά και μπόλικη δόση νευρικότητας. Ε, σταμάτα όμως να είσαι μονίμως έτοιμος για καβγά! Στον τομέα των επαγγελματικών και της εικόνας που βγάζεις προς τα έξω υπάρχουν αλλαγές. Φρόντισε να είναι υπέρ σου. Στα ερωτικά, αν είσαι αδέσμευτος, είσαι αρκετά γοητευτικός, αλλά δεν ξέρω αν, με τόσα θέματα στην επικοινωνία, θα χτυπήσεις νέο γκομενάκι. Δεν αποκλείεται να λάβεις μήνυμα από κάποιον πρώην. Καλύτερα να μην απαντήσεις καν. Αν είσαι δεσμευμένος, βρες τις ισορροπίες σου ανάμεσα στη δουλειά και στη σχέση, γιατί κάπου χάθηκες.

Παρθένος
23 Αυγούστου – 21 Σεπτεμβρίου

Καλή εβδομάδα, Παρθένε! Αν θες να διευρύνεις τους πνευματικούς σου ορίζοντες και ν' αλλάξεις τον τρόπο που βλέπεις κάποια πράγματα, να το κάνεις. Ωστόσο μπορεί να προκύψει κάποιο θέμα σχετικά με τον νόμο, το εξωτερικό ή τις σπουδές. Για να μη χαωθείς, πάρε χρόνο να ξεκουραστείς κι άσε τις εμμονικές ιδέες στην άκρη. Στα προσωπικά, αν είσαι ελεύθερος, μην τρέξεις στην αγκαλιά του πρώτου τυχαίου που θα σου πει ωραία λόγια μεν, δεν θα τα συνοδεύσει από τις αντίστοιχες πράξεις δε. Αν δεν είσαι ελεύθερος, μην τα κρατάς όλα μέσα σου, γιατί θα σου βγουν με τη μορφή ξεσπάσματος και το αμόρε θα μείνει κολλημένο στη γωνία απλά να κοιτάει.

Ζυγός
22 Σεπτεμβρίου – 22 Οκτωβρίου

Καλή εβδομάδα, Ζυγέ! Το επταήμερο αυτό σου δίνει μια δεύτερη ευκαιρία να εξετάσεις τις βαθύτερες ανάγκες σου. Όλο αυτό ίσως φέρει στην επιφάνεια τις ανασφάλειες και τα άγχη που προσπαθείς να θάψεις βαθιά μέσα σου. Μήπως πρέπει ν' αλλάξεις το πού κοιτάς, καθώς όπου κοιτάς πας, κι εσύ σίγουρα δεν κοιτάς εκεί που θες να πας; Επίσης θα σου πω να μην τα παίρνεις όλα κατάκαρδα μεν, να μην είσαι ακραία εγωκεντρικός και drama queen δε. Δύσκολο, αλλά πρέπει να γίνει. Στα του έρωτα, αν είσαι μπακουρομπάκουρο, μάλλον μέσα από τους φίλους θα βρεις νέο γκομενάκι. Ή μπορεί κι έτσι να σε βρει κάποιος πρώην. Όχου! Αν δεν είσαι μπακουρομπάκουρο, σταμάτα να είσαι τόσο χειριστικός, μωρέ!

Σκορπιός
23 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου

Καλή εβδομάδα, Σκορπιέ! Η Πανσέληνος στον άξονά σου φέρνει νεύρα, ένταση και πάλι από την αρχή. Πρέπει να πάρεις αποστάσεις, να κάνεις ένα γερό εσωτερικό ξεκαθάρισμα κι έπειτα να αποδεσμευτείς από οτιδήποτε σε κρατάει πίσω ή σε επιβαρύνει συναισθηματικά. Πέρα απ' αυτό, θέλω να μην αφήνεις το πείσμα και την παρορμητικότητα να κατευθύνουν το πώς αντιδράς σε όλα τα περίεργα που μπορεί να συναντήσεις. Πάμε στον έρωτα. Αν ανήκεις στους αδέσμευτους, μην αρχίσεις να μοιράζεις δεύτερες και τρίτες ευκαιρίες. Όποιος αξίζει φαίνεται κι από την πρώτη! Αν ανήκεις στους δεσμευμένους, σταμάτα να παίζεις παιχνίδια εξουσίας με το αμόρε, καθώς είστε συνοδοιπόροι και όχι αντίπαλοι.

Τοξότης
22 Νοεμβρίου – 20 Δεκεμβρίου)

Καλή εβδομάδα, Τοξότη μου! Πιστεύω πως θα σου φανεί ανιαρό και βαρετό αυτό το επταήμερο, καθώς πρέπει να ασχοληθείς με την καθημερινότητα και τις υποχρεώσεις που τρέχουν εκεί. Προσοχή θέλουν και οι μετακινήσεις σου, αλλά και ο τρόπος που εκφράζεις τις απόψεις και τις ιδέες σου. Γενικώς, μην κολλάς σ' αυτό που εσύ πιστεύεις ότι είναι η αλήθεια. Αντιθέτως, δείξε και μια ευελιξία παραπάνω. Δεν θα πάθεις κάτι! Στα γκομενικά, αν είσαι free spirit, σταμάτα να σκέφτεσαι τα πρώην γκομενάκια σου, καθώς υπάρχει λόγος που είναι πρώην. Αν, πάλι, δεν είσαι free spirit, βρες τι είναι αυτό που διαρκώς μπαίνει εμπόδιο ανάμεσα σ' εσένα και στο έτερον ήμισυ και κόψ' το από τη ρίζα, που λέμε.

Αιγόκερως
21 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου

Καλή εβδομάδα, Αιγόκερε! Ήρθε πια η στιγμή να ξεκαθαρίσεις τι έχει πραγματική αξία για σένα και τη μελλοντική σου εξέλιξη. Γενικώς, να ξέρεις πως για οτιδήποτε δεν σου πάει καλά αυτή τη στιγμή φταίει το ξερό σου το κεφάλι και ο τρόπος που διαχειρίζεσαι τα πράγματα. Άρα σταμάτα να χάνεις την ψυχραιμία σου και ν' αφήνεις τις ανασφάλειες να σε οδηγούν σε χαζά ξεσπάσματα. Στα αισθηματικά, αν είσαι μόνος, υπάρχει έντονο το στοιχείο του φλερτ, αλλά για κάποιον λόγο εσύ έχεις νεύρα. Μήπως να το αφήσουμε για τώρα αυτό το κομμάτι; Αν, πάλι, δεν είσαι μόνος, σταμάτα και να διαφωνείς διαρκώς με το άλλο σου μισό και να του δείχνεις το κτητικό σου πρόσωπο, γιατί κούρασες! Κάπου όπα!

Υδροχόος
20 Ιανουαρίου – 17 Φεβρουαρίου

Καλή εβδομάδα, Υδροχόε! Ο Πλούτωνας στο ζώδιό σου σε καλεί ν' αλλάξεις πολλά. Δουλειά; Ερωτικό σύντροφο; Ολόκληρη τη ζωή σου; Όπως και να 'χει, δεν αποκλείεται να συμβούν σκηνικά που θα δοκιμάσουν τις αντοχές και την υπομονή σου. Για να εξομαλύνεις την κατάσταση, πρέπει να κουμαντάρεις τον εγωισμό σου και να μην αντιδράς σε καθετί προκλητικό. Στα αισθηματικά, αν είσαι single, άσε τη διεκδικητικότητα να σε κατακλύσει και όλο και κάτι θα βρεις. Ή μπορεί να διεκδικήσεις και τον πρώην σου. Θα δείξει! Αν δεν είσαι single, διάλεξε: ή θα δουλεύεις διαρκώς, με αποτέλεσμα να έχεις νεύρα και να ξεσπάς στο αμόρε μέχρι και για τα προπέρσινα, ή θα βρεις τη χρυσή τομή και θα ησυχάσει το κεφάλι σου.

Ιχθύες
18 Φεβρουαρίου – 19 Μαρτίου

Καλή εβδομάδα, Ιχθύ! Πρέπει να αλλάξεις τον τρόπο που σκέφτεσαι και την καθημερινότητά σου, αν θέλεις να βάλεις πολλά σε τάξη και να λύσεις τα θέματα που σχετίζονται με τον νόμο, το εξωτερικό ή τις σπουδές. Είσαι αρκετά κουρασμένος και δικαίως αυτό σου προκαλεί κάποια νεύρα παραπάνω. Για να μη σε βγάλει knockout, όμως, όλη αυτή η κατάσταση, πρέπει να διαφυλάξεις την πρεμία σου από εμμονικές σκέψεις και ιδέες που γυρνάνε στο μυαλό σου. Στα του έρωτα, αν είσαι μπακούρι, μην κάνεις πισωγύρισμα λόγω του ότι σ' έχει πιάσει μια νοσταλγία για τα παλιά. Θα περάσει! Αν δεν είσαι μπακούρι, μην κρατάς κρυφά πράγματα από το άλλο σου μισό, γιατί μπορεί να δημιουργηθούν παρεξηγήσεις.

ΜΗ ΧΑΣΕΙΣ

Την καθημερινή αστρολογική σου προβλέψη στο ***athensvoice.gr/zodia***

* *Για πιο ολοκληρωμένη εικόνα των αστρολογικών σου τάσεων θα πρέπει να διαβάζεις και τον ωροσκόπο σου*

Όσα ζήσαμε στο ATHENS VOICE WELLNESS FESTIVAL 2026

Τρέξαμε, παίξαμε, δοκιμάσαμε τις δυνάμεις μας και περάσαμε καλά μια Κυριακή που τα είχε όλα

Ο ήλιος μάς έκανε το χατίρι, ο Φωκιανός γέμισε κόσμο και η ομάδα της *ATHENS VOICE* βρέθηκε εκεί για να υποδεχτεί τους αναγνώστες της σε μια αθλητική Κυριακή. Την Κυριακή 18 Οκτωβρίου, στο πρώτο ATHENS VOICE Wellness Festival, powered by Protergia, συναντηθήκαμε, γνωριστήκαμε, δοκιμάσαμε τις δυνάμεις μας και περάσαμε ωραία, με τρέξιμο στο Ζάππειο, pilates, breathwork, μπάσκετ, ποδόσφαιρο, fitness challenges και συζητήσεις με ειδικούς. Άλλοι ήρθαν έτοιμοι για δράση, άλλοι για να δοκιμάσουν κάτι που δεν είχαν ξανακάνει κι άλλοι απλώς για να περάσουν ωραία τη μέρα τους. Και τελικά, αυτό ακριβώς κάναμε: κινηθήκαμε, γελάσαμε, μάθαμε και απολαύσαμε μια Κυριακή που τα είχε όλα!

Από το τρέξιμο και το pilates μέχρι τα αθλητικά challenges

Η μέρα ξεκίνησε με τρέξιμο και περπάτημα στο Ζάππειο, σε διαδρομές 5 και 2,5 χιλιομέτρων, με την οργάνωση του Street Workout Club, που ανέλαβε και το Pilates session. Στον Φωκιανό, τα Basketball και Football Challenges έδωσαν την αφορμή για παιχνίδι και μικρές αναμετρήσεις, με τον δημοσιογράφο της *ATHENS VOICE* Γιώργο Ψύχα να συντονίζει τα Basketball Challenges.

Για όσους χρειάζονταν μια ανάσα από τους γρήγορους ρυθμούς της καθημερινότητας, το Soulbreath Athens καθοδήγησε τα 9D Breathwork Sessions, με ακουστικά, ειδικά σχεδιασμένη μουσική και συνειδητή αναπνοή. Γιατί καμιά φορά το πιο χρήσιμο πράγμα που έχουμε να κάνουμε είναι να σταματήσουμε για λίγο!

Κουβέντες που μας έβαλαν σε σκέψεις

Το πρόγραμμα είχε και γνώσεις που μπορούμε να αξιοποιήσουμε στην καθημερινότητά μας. Ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός παρουσίασε βασικές αρχές πρώτων βοηθειών και ΚΑΡΠΑ, με πρακτική εξάσκηση στις θωρακικές συμπιέσεις. Στα Wellness Talks, η **Τόνια Γουνιτσιώτη**, founder του Street Workout Club, μαζί με την **Έλενα Ξενάκη**, διεθνή πρωταθλήτρια της υδατοσφαίρισης, μίλησαν για τη μυϊκή ενδυνάμωση πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την εμμηνόπαυση, σε συζήτηση που συντόνισε η δημοσιογράφος της *ATHENS VOICE* Χαρά Αλεξανδροπούλου.

Ακολούθησε η συζήτηση «Lifestyle Medicine – Η υγεία στις καθημερινές μας συνήθειες», με τις κλινικές διαιτολόγους-διατροφολόγους **Άννα Παπαγεωργίου** και **Αστερία Σταματάκη** να αναλύουν τη σχέση διατροφής, άσκησης, ύπνου και διαχείρισης του στρες. Τον συντονισμό ανέλαβε η δημοσιογράφος της *ATHENS VOICE* Κατερίνα Καμπόσου.

Ο ενδοκρινολόγος **Αριστείδης Λύτρας** εξήγησε πώς η άσκηση επηρεάζει τον μεταβολισμό και τη ρύθμιση του σακχάρου, στη συζήτηση «Άσκηση και μεταβολική υγεία», με συντονιστή τον δημοσιογράφο της *ATHENS VOICE* Λουκά Βελιδάκη. Το κοινό συμμετείχε με ερωτήσεις, δίνοντας τον δικό του τόνο στη συζήτηση.

Αργότερα, η φυσιοθεραπεύτρια **Μιμή Μαρσέλλου** παρουσίασε το Smart Body, με συμβουλές για τη στάση σώματος και την εργονομία.
Το πρόγραμμα ολοκληρώθηκε με την **Μαργαρίτα Βεντούρη**, επιστημονική συνεργάτιδα της Ευρωστίας, η οποία καθοδήγησε το Move & Reset, με ασκήσεις για τον αυχένα, την πλάτη και τη μέση. Το session πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Κέντρου Διατροφολογίας & Προαγωγής Υγείας «Ευρωστία», με επιστημονική υπεύθυνη των προγραμμάτων προαγωγής της υγείας τη **Δρ. Άννα Παπαγεωργίου.**

Δώρα, χαμόγελα και ραντεβού για την επόμενη φορά

Φυσικά, δεν έλειψαν ούτε τα δώρα! Οι συμμετέχοντες έβαλαν τα δυνατά τους στα challenges, διεκδίκησαν τα δώρα της ημέρας και, όπως ήταν αναμενόμενο, είχαν κάθε λόγο να φύγουν με χαμόγελο. Γιατί μια ωραία Κυριακή γίνεται ακόμα καλύτερη όταν έχει παιχνίδι, εκπλήξεις και μικρές επιβραβεύσεις! Ευχαριστούμε όλους όσοι ήρθαν, συμμετείχαν και γέμισαν τον Φωκιανό ενέργεια και χαμόγελα. Ελπίζουμε να περάσατε τόσο ωραία όσο κι εμείς και να ανακαλύψατε κάτι που θέλετε να ξαναδοκιμάσετε. Κι αν μαζί με όλα αυτά ανακαλύψατε και κάποιο κρυφό ταλέντο στο μπάσκετ, ακόμη καλύτερα! Ανανεώνουμε λοιπόν το ραντεβού μας και μείνετε συντονισμένοι γιατί ακολουθούν πολλά ακόμα.

powered by protergia

Master Franchisor in Greece: CALIN S.A.
Tel: 210.68.40.005 - E-mail: info@calingroup.gr - website: calin.gr

CALZEDONIA

THE TIGHTS EXPERT